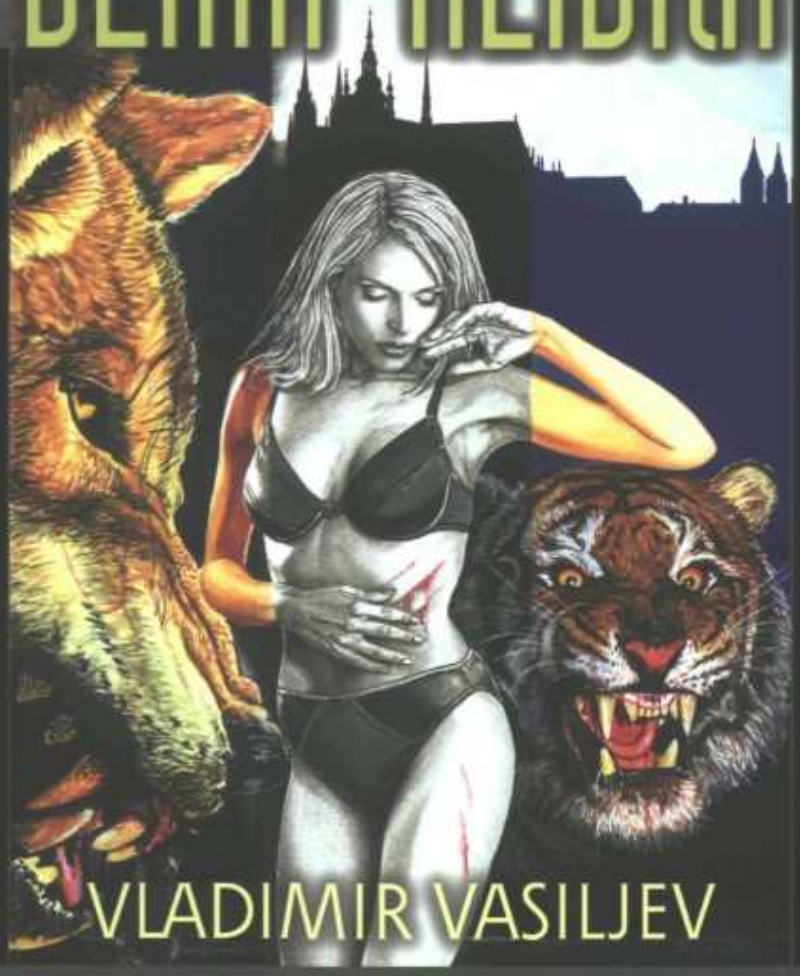
DENNÍ HLÍDKA

VLADIMIR VASILJEV

SERGEJ LUKJANĚNKO

Sergej Lukjaněnko, Vladimir Vasiljev
Denní hlídka

© 1998 by S. V. Lukjaněnko, V. N. Vasiljev
Translation © Libor Dvořák, 2005
Cover © Milan Fibiger, 2005
© TRITON 2005

ISBN 80–7254–723–2 (Triton)
ISBN 80–7203–720–X (Argo)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5,100 00 Praha 10
www.triton-books.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13,130 00 Praha 3
www.argo.cz

DENNÍ HLÍDKA

SERGEJ LUKJANĚNKO
VLADIMIR VASILJEV

TRITON
ARGO

Tento text nesmí být šířen, protože hanobí věc Světla
Noční hlídka

Tento text nesmí být šířen, protože hanobí věc Tmy
Denní hlídka

Jakákoli shoda jmen, názvů a událostí je náhodná a s činností lidí nemá nic společného

Část první

Nepovolaným vstup povolen

Prolog

Vstup do tohoto domu žádnou zvláštní úctu nevyvolával. Číselný zámek je poškozený a nefunguje, všude pod nohama se povalují špačky od levných cigaret. Výtahová kabina je popsaná primitivními grafitti, v nichž se slovo Spartak objevuje stejně často jako tvrdé vulgarismy; knoflíky jsou propálené cigaretami a pečlivě zalepené zkamenělou žvýkačkou.

Taky dveře bytu ve třetím patře odpovídaly tomu, co se dalo vidět už u vchodových dveří – potažené byly jakousi fádní koženkou ještě ze sovětských časů a na tu kdosi připevnil laciné hliníkové číslice, sotva držící na vykotlaných vrutech.

Než Nataša stiskla zvonek, na okamžik zaváhala. Když zabloudíte do takovýchto míst, tak není v co doufat. A když už je člověk tak zpitomělý, že je ochoten uchýlit se k službám magie, tak má raději nejdřív otevřít noviny, zapnout televizi nebo si pustit rádio. Tam najde seriózní salóny a zkušené senzibily s mezinárodními diplomy… Stejně je to všechno podfuk, to dá rozum. Ale aspoň se vše bude odehrávat v příjemném prostředí a na patřičné úrovni… a ne v takovémhle útočišti beznadějných smolařů.

Nakonec přece jen zazvonila – když už sem vážila tu cestu.

Několik minut to vypadalo, že byt je prázdný. Pak se ale ozvaly kvapné kroky, typické kroky člověka, který

spěchá a z nohou mu padají sešmatěhané pantofle. Laciná špehýrka na okamžik ztmavla, pak cvakl zámek a dveře se rozlétly.

„Ježíš, jsi to ty, Natašo? Tak pojď dál…“

Lidé, kteří člověku začínali okamžitě tykat, se jí nezamlouvali nikdy – dokonce v případech, kdy by tykání sama dala přednost; jenže to je snad alespoň pro pořádek dobré zeptat se napřed na svolení, ne?

Žena, která jí otevřela, už ji bez dlouhých cirátů popadla za ruku a táhla ji dovnitř s výrazem tak upřímné pohostinnosti v již nemladé a nápadně zmalované tváři, že se proti tomu stejně nedalo nic dělat.

„Kamarádka mi říkala, že prý…,“ spustila Nataša.

„No jistě, jistě, všechno vím, děvenko,“ zamávala rukama paní domu. „Jéžiš ale nezouvej se, stejně jsem zrovna chtěla uklízet… Ačkoli dobře, seženu ti něco na nohy.“

Nataša se s těžko potlačovanou štítivostí rozhlédla kolem sebe.

Předsíň nebyla vlastně nijak malá, ale strašlivě zaneřáděná a zavalená krámy. Žárovka u stropu sotva žhne, ta bude mít tak třicet wattů, ale celkovou ubohost to stejně nezakryje. Na věšáku visí hotové hory šatstva včetně ondatrového kožichu, asi molům pro radost. Neurčitě šedé linoleum na podlaze se na mnoha místech odchlipuje. K tomu poklízení se paní domu zřejmě chystá už dlouho…

„Ty se menuješ Nataša, děvenko, žejo? No a já jsem zase Dáša.“

Dáša byla tak o patnáct či dvacet let starší než ona sama. Přinejmenším. Vlastně by mohla být Natašinou matkou, ale to by jí velkou radost neudělala… Kyprá, s nemytými mastnými vlasy, s jasným, ale oloupaným

lakem na nehtech, v sepraném županu a v nemožných pantoflích, které se jí rozpadaly na bosých nohou. Nehty u nohou měla taky nalakované – panebože, něco tak vulgárního se hned tak nevidí!

„Vy jste zaříkávačka?“ zeptala se Nataša. A v duchu, pro sebe dodala: A já jsem zase kráva!

Dáša přikývla. Sehnula se a z hory všelijakých škrpálů vytáhla gumové sandály. Ty nejpitomější ze všech, co jich lidstvo kdy vymyslelo – se spoustou čnících gumových špalíčků místo vložky. Takový sen šíleného jogína. Většina těch špalíčků už se dávno olámala, ale o to pohodlnější sandály nebyly, spíš naopak.

„Vobuj si to!“ navrhla nadšeně Dáša.

Nataša jako zhypnotizovaná shodila střevíčky a gumové pantofle si nazula. Sbohem, punčocháče! To bude ok! Co je platné, že jste vychvalované značky s vychvalovanou lycrou. Všechno na světě je podvod, vymyšlený práskanými pitomci. Pitomec to vymyslel, ale ti chytří na to neznámo proč skáčou.

„Jojo, zaříkávačka jsem,“ sdělila jí Dáša, bděle kontrolující proces obouvání. „To jsem zdědila po babce. A taky po mámě. Ty všechny byly taky zaříkávačky a pomáhaly lidem, my to máme v rodině… Heleď, poď do kuchyně, Natašo, já nějak nemám v pokojích uklizíno…“

Nataša si už poněkolikáté během pár minut vyčinila a vydala se za paní domu. Kuchyně všechna její očekávání potvrdila. Ve dřezu hora špinavého nádobí a uprostřed místnosti upatlaný stůl, z něhož po jejich příchodu kamsi dolů líně odlezl šváb. Podlaha celá lepkavá, okna po zimě samozřejmě nemytá a stínidlo na lampě zaneřáděné mušinci.

„Sedni si!“ Dáša zpod stolu obratně vylovila štokrle a postavila ho na čestné místo – mezi stůl a lednici, což byl prastarý, křečovitě se otřásající Saratov.

„Děkuju, já můžu postát.“ Nataša se skálopevně rozhodla, že tady si nesedne. Štokrle vzbuzovalo ještě méně důvěry než stůl nebo podlaha. „Dášo… Nebo Darjo?“

„Darjo.“

„Já jsem se, Darjo, vlastně chtěla jen dovědět…“

Žena pokrčila rameny. Cvakla vypínačem varné konvice, což byl zřejmě jediný předmět, který nepůsobil dojmem, že ho majitelka bytu sebrala u popelnic. Podívala se na Natašu.

„Jo tak dovědít… A co by to tak mělo bejt, děvenko? Dyť je to na tobě stejně všechno rovnou vidět…“

Na okamžik se Nataši zmocnil nepříjemný, soužívý pocit, že je v kuchyni málo světla. Všechno zešedivělo a ztichl jak dýchavičný klapot lednice, tak monotónní hukot aut dole na hlavní ulici. Otřela si čelo, orosené ledovým potem. To bude z toho vedra. Je léto, venku je žár, k tomu ta dlouhá cesta metrem a pak nával v trolejbuse… Proč ona si nevzala taxíka? Že poslala pryč řidiče, to dá rozum – vždyť by se styděla i jen naznačit, kam a proč jede… Ale taxíka si vzít mohla.

„Tak von ti utek starej, viď, Natašenko,“ řekla jí Darja laskavě. „Před dvěma tejdenkama. Najednou – prostě naházel věci do kufru a pryč. Bez velkejch kraválů a hádek, žejo? Byt ti nechal, auto taky. A šel k tý mladý mrše černovoký…, a to ty přece taky nejsi stará, děvenko…“

Tentokrát už Nataša na „děvenku“ nereagovala. Zoufale vzpomínala, co všechno své přítelkyni vykládala a co ne. O té „černovoké“ snad nepadlo ani slovo. I když

je to fakt – opravdu je snědá, černovlasá… Nataši se znovu zmocnil nerozumný, oslepující vztek.

„Však já vim, proč vod tebe vodešel, Natašenko… A nezlob se na starou ženskou, že ti říká děvenko – já vim, že jsi silná ženská, kerá je schopná žít podle vlastní hlavy, ale vy všechny jste jako moje rodný céry…. Děti jste neměli žádný, viď, Natašenko.“

„Neměli,“ šeptla Nataša.

„A proč né, děvenko moje zlatá?“ Zaříkávačka káravě zakroutila hlavou. „Poniváč von chce cerku, žejo…“

„To ano…“

„A žes mu ji neporodila?“ pokrčila rameny Darja. „Podívej – třeba já, já jich mám pět. Dva nejstarší šli k armádě. Jedna holka je vdaná a teď se stará vo dítě, druhá eště studuje. A pak mám eště toho nejmenšího, rošťáka jednoho…“ Učinila rozmáchlé gesto rukou. „Jen se posaď…“

Nataša bez nadšení poslechla a kabelku si křečovitě přitiskla na kolena. Pak se pokusila převzít iniciativu:

„Prostě se to tak seběhlo. Já bych mu to dítě klidně porodila, ale přece si kvůli tomu nezničím kariéru.“

„Což to je taky pravda,“ nehodlala se přít zaříkávačka a promnula si tvář dlaněmi. „Ty to musíš vědět líp… Jenže teď bys chtěla, aby se vrátil, co? Protože proč ti utek? No jelikož ta černovoká už je s nim v naději…, však si s tim taky dala práci. Pěkně ho vyslechla, politovala, v postýlce s nim pošpásovala… Protože jsi chlapa měla výbornýho, vo takovýho by stála každá. A ty ho ale stejně chceš zpátky, viď? Že ho chceš zase domu?“

Nataša pevně stiskla rty.

„Ano.“

Zaříkávačka si povzdechla

„Což jo… vono by to šlo.“

Její tón se nepostřehnutelně proměnil a teď byl tíživý a naléhavý:

„Jenže to bude kříž. Vono není těžký ho vrátit, těžší je ho udržet.“

„Já ho ale stejně chci!“

„Vona každá z vás v sobě má kus magický síly, děvenko.“ Darja se teď naklonila přes stůl a očima Natašu doslova provrtávala. „Takový normální, ženský, vodvěký. Akorát že tys na ni pro samou kariéru zapomněla, a tos teda neměla. Ale nevadí. Já ti pomůžu. Jedině že to budeme muset rozdělit na tři etapy.“

Lehce pleskla pěstí do stolu.

„Takže za prvý. Poradím ti takový kouzlo. To žádnej velkej hřích není… A mužíčka ti vrátí do baráku. Vrátí, ale neudrží, to si pamatuj.“

Nataša nejistě přikývla. Zaříkávání rozdělené do „tří etap“ jí připadalo jaksi nepatřičné – zvlášť v tomhle bytě a od téhle ženy…

„Za druhý: Ta černovočka nesmí to dítě porodit. Poniváč jesli ho porodí, tak si mužíčka stejně neudržíš. A tady to chce velkej hřích, protože my musíme ten nevinnej plod zhubit…“

„Co to proboha říkáte!“ zachvěla se Nataša. „Já rozhodně nehodlám skončit před soudem!“

„Jen se neboj, Natašenko, trávit ho nebudem. To se akorát takhle udělá rukama,“ a zaříkávačka to hned předvedla, „a pak už jen tlesknu… Což je celá práce a taky celej hřích. Tak jakejpak soud?“

Nataša mlčela.

„A teď za třetí. Ty sama porodíš dítě. S tim ti taky pomůžu. Bude to holčička, krásná a chytrá, tobě ku pomoci a muži pro radost. A tim budou všechny tvoje bolesti zažehnaný.“

„To myslíte vážně?“ řekla tiše Nataša. „A vy to tedy všechno…“

„Já ti to řeknu takhle,“ vstala Darja od stolu. „Když řekneš jo, tak se to přesně takhle stane. Zejtra se tvůj muž vrátí domu a pozejtří černovočka přijde vo to, co si s nim upletla. Peníze vod tebe žádný nevěrnu, dokud mi je sama nepřineseš. Ale pak si je teda vemu, a hodně, to ti říkám rovnou a při pánubohu na to přísahám.“

Nataša se ušklíbla:

„A co když vás podfouknu a nic vám nepřinesu? Všechno už přece bude hotový a…“

Zarazila se v půli věty. Zaříkávačka si ji mlčky měřila přísným pohledem. A taky s lehkým soucitem, asi jako matka nerozumnou dceru…

„Ale nepodfoukneš, Natašenko. Jen si vo tom popřemejšlej a sama přídeš na to, že by nebylo dobrý mě podfouknout.“

Nataša namáhavě polkla naprázdno. Pak se pokusila zažertovat:

„Takže přímá platba proti dodanému zboží?“

„I ty moje podnikatelko,“ pronesla s ironickou převahou Darja. „Kdo by tě takovouhle měl rád – takovouhle přechytralou a do kšeftu. Ženská musí dycky bejt tak trochu husa…, tak je to… Proti dodanýmu zboží… Proti trojímu zboží!“

„A kolik?“

„Pět.“

„Čeho pět?“ zeptala se Nataša nechápavě. „Já si myslela, že je to mnohem levnější!“

„Kdybys chtěla jen vrátit chlapa, tak to bude levnější. Jenže ti za chvíli zase uteče. Proto ti taky nabízím vopravdickou pomoc a spolehlivý prostředky.“

„Já to chci,“ přikývla odhodlaně Nataša. Zmocnil se jí pocit mírné nereálnosti všeho, co se tu právě odehrávalo. Takže stačí tlesknout, a zatím nenarozené dítě se nenarodí nikdy? A pak se tleskne ještě jednou, a ona tomu blbečkovi milovanýmu porodí holku?

„Bereš na sebe ten hřích?“ zaútočila na ni znovu zaříkávačka.

„Hřích, hřích – toho se aspoň jednou za život dopustila každá ženská!“ odsekla tentokrát dost podrážděně Nataša. „A třeba ani žádný dítě nečeká!“

Zaříkávačka se odmlčela a jako by se do čehosi zaposlouchávala. A pokývala hlavou:

„Ale čeká… A jak se zdá, měla by to vopravdu bejt holka…“

„Já to beru!“ skočila jí už skoro vztekle do řeči Nataša. „A ty hříchy na sebe taky vezmu – jaký chceš. Takže domluveno?“

Zaříkávačka si ji znovu změřila s přísnou nepřízní v oku:

„To ne, děvče zlatý. Žádný beru na sebe všechny hříchy, jaký chceš. To bych na tebe mohla navěsit kdeco. Svýho i cizího… a ty aby sis to pak před pánembohem zvodpovídala sama.“

„To nech na mě.“

Darja si povzdechla:

„Jak jsou mladý, tak jsou hloupý. To si myslíš, že pánbu je zvědavej na to, aby se v tom pak přehraboval? Každej hřích po sobě zanechává stopu, no a podle těch stop je potom taky každej z nás posuzovanej… Ale nic, ty se neboj. Já ti nic cizího nepodstrčím.“

„Však já se nebojím.“

Jenže zaříkávačka jako by ji už neposlouchala. Už zase jen strnule seděla a snad něčemu naslouchala:

„No nic… Dáme se do práce. Podej mi ruku!“

Nataša k ní nejistě napřáhla pravou ruku a s obavou se zadívala na drahý briliantový prsten. Sice jde z prstu dolů ztěžka, ale přece jen…

„Jé…“

Čarodějnice ji do malíku píchla tak obratně a rychle, že to ani nezabolelo. Pak už se Nataša jen uhranutě dívala na rychle nabývající rudou krůpěj. Darja naprosto samozřejmě odhodila tenkou a jako žihadlo ostrou zdravotnickou jehlu do talíře s vystydlými zbytky boršče. Přesně takovými jehlami se v laboratoři odebírá krev.

„Jen se ničeho neboj, já to všechno mám sterilní, i ty jehly jsou jednorázový.“

„Co si to dovolujete?!“ Nataša se pokusila ruku z jejích prstů vytrhnout, ale Darja její dlaň jen rázným a přesným pohybem otočila.

„Drž, ty můro! Nebo tě budu muset píchnout ještě jednou!“

Pak z kapsy vytáhla lékárenskou lahvičku z tmavohnědého skla. Etiketa byla zpola stržená, ale na zbytku se ještě dala přečíst počáteční písmena: „Na…“ Babice obratně odšroubovala zátku, nastavila hrdélko pod Natašin malík a celou její rukou zatřásla. Kapka krve se utrhla a skanula dovnitř.

„Někerý si myslej,“ pronesla spokojeně, „že čím víc je v kouzlu krve, tim je silnější. Jenže tak to nejni. Krev musí bejt kvalitní, ale kolik jí je, na tom nesejde…“

Čarodějnice otevřela lednici a vytáhla odtud půldecovou lahvičku vodky Nazdar. Nataša si vzpomněla, že její řidič těmhle lahvičkám říká vyprošťováky…

Několik kapek vodky spotřebovala na tampón, který si Nataša poslušně přiložila k prstu. Zbytek kořaly jí babice nabídla:

„Dáš si?“

Nataša si náhle živě představila probuzení zítra ráno – někde na druhém konci města, okradená, znásilněná a bez sebemenšího ponětí, co se to s ní vlastně stalo. Zakroutila hlavou.

„Tak si cvaknu já.“ Darja přiložila vyprošťovák k ústům a jediným mocným douškem vodku vysála. „Vono se člověku hned líp to… pracuje. A ty… se mě neboj, nejni proč. Já se loupežema neživím.“

Několik kapek alkoholu ze dna lahvičky přimísila ke krvi. A pak, aniž by si něco dělala z Natašina zvědavého pohledu, do kouzelného lektvaru přidala sůl, cukr, horkou vodu z čajníku a nakonec nějaký prášek, pronikavě vonící po vanilce.

„Co je to?“

„To máš rýmu, nebo co? Přece vanilka.“

Čarodějnice jí hnědou nádobku podala:

„Na.“

„A to je všechno?“

„Jo. Teď to akorát dáš tomu svýmu vypít. Dokážeš to? Nejlepší je to do čaje. De to i do vodky, ale to moc nedoporučuju.“

„A kde je teda to kouzlo?“

„Počkat – jak to myslíš?“

Nataša si znovu připadala jako naprostá husa. Málem se na babici rozječela:

„Ale to je přece jen kapka mý krve, kapka vodky, cukr, sůl a vanilka!“

„A voda,“ doplnila ji Darja a opřela si ruce v bok. Ironicky se na mladou podnikatelku zadívala: „A co bys

tam jako chtěla mít? Sušený ropuší voko? Nebo žluví vejce? Nebo jsem se ti do toho měla vysmrkat? Hele, co potřebuješ – nevídaný přísady nebo efekt?“

Nataša ohromená tou nečekanou agresí neřekla nic. Darja pokračovala, aniž by se snažila nějak tlumit výsměšný tón:

„Hele, milá zlatá… Kdybych na tebe chtěla dělat dojem, tak bych ti to předvedla se vší parádou, vo tom nepochybuj. Důležitý není, co v tý lahvičce je, ale kdo to dělal. Ničeho se neboj, běž domů a mužíčkovi to pěkně nalej. Eště k tobě příde?“

„Ano, večer… Volal, že si tam vezme nějaký věci…,“ zamumlala.

„Ty ať si klidně veme, hlavně mu nalej čaj s těmahle kapkama. A zejtra si ty krámy zase postěhuje zpátky. Pokud ho samozřejmě pustíš domu,“ ušklíbla se čarodějnice. „No tak jo…, teď už nám zbejvá jen ten posledek. Bereš na sebe tenhle hřích?“

„Beru.“ A Nataša najednou pochopila, že právě řečené už nemůže posměšně ironizovat. Něco na to všem už nebylo ani trochu k smíchu. Protože sliby zaříkávačky zněly až příliš vážně. A jestli se muž zítra opravdu vrátí…

„Tvoje řeč, moje věc…,“ rozpřáhla Darja pomalu ruce a najednou prudce zadrmolila: „Rudá voda, cizí běda, taky shnilý semeno a divoký plemeno… Vrať se do potopy a zmiz beze stopy, podrob se mý síle, to je moje vůle…“

Pak její hlas přešel do neartikulovaného šepotu. Asi minutu zaříkávačka tiše pohybovala rty. A pak ostře spráskla ruce.

V Nataše se zřejmě probudila dosti bujná obrazotvornost, protože se jí najednou zdálo, že kuchyní

se prohnal závan ledového vichru. Tep se zrychlil a naskočila jí husí kůže.

Darja pohodila hlavou, pohlédla na Natašu a lehce kývla hlavou:

„To je všechno. Běž domu, děvenko. Klidně běž domu a vočekávej toho svýho.“

Nataša vstala a zeptala se:

„A… kdy mám…“

„Však si na mě sama vzpomeneš. Čekat budu tři měsíce; když se nedočkám, tak to se pak na mě nesmíš zlobit…“

Nataša přikývla a polkla nasucho. Najednou skálopevně věřila všemu, co jí vědma naslibovala, a přitom si naprosto jasně uvědomovala, že když se všechno podaří, tak jí za ty tři měsíce bude krutě líto nějaké peníze zaplatit. A určitě bude v pokušení svést všechno na šťastnou shodu okolností – protože přece nestrčí jen tak pro nic za nic pět tisíc dolarů téhle špinavé šarlatánce?

Zároveň ale chápala, že strčí. Možná to bude protahovat až do posledního dne, ale zaplatí.

Protože si vybaví to tlesknutí zanedbaných rukou a mrazivý závan, který v kuchyni tak nečekaně pocítila.

„Běž,“ zopakovala ještě jednou a důrazněji čarodějnice. „Já musim eště vařit večeři a poklidit po bytě. Jen di klidně domu…“

Nataša vyšla do předsíně, s úlevou shodila gumové sandály a obula si své střevíčky. Punčocháče to snad vydržely… no prosím, v to ani nedoufala…

Pohlédla na zaříkávačku a pokusila se najít nějaká vhodná slova – snad aby poděkovala, nebo aby si něco upřesnila, či dokonce zažertovala, pokud se jí něco takového povede…

Darja už ale měla jiné starosti. Oči třeštila na zavřené dveře od bytu, mátožně před sebou pohybovala rukama a šeptala:

„Kdo… to je? No kdo…?“

A v následujícím okamžiku se dveře za Natašinými zády po ohlušující ráně otevřely dokořán. Předsíň byla najednou plná nějakých lidí – dva muži už zaříkávačku drželi za ruce a třetí rychle vykročil do kuchyně, bez přemýšlení, bylo vidět, že dispozici místností dokonale znal. Vedle Nataši se najednou ocitla mladá černovláska. Všichni muži byli oblečení prostě, snad až zdůrazňovaně nenápadně – na sobě měli šortky a trička, tedy oděv, v jakém v těch neslýchaných vedrech chodí snad devadesát procent moskevských mužů. Nataša se najednou nemohla ubránit znepokojivé představě, že tohle oblečení je možná cosi na způsob nenápadných šedých obleků tajných služeb.

„To ale není pěkný,“ řekla s výtkou v hlase ta dívka a zakroutila hlavou: „To je až hnusný, Natálie Alexejevno!“

Na rozdíl od mužů na sobě měla tmavé džínsy a džínsovou bundu. Na krku se jí pohupovala brož na stříbrném řetízku a na prstech obou rukou Nataša zahlédla několik stříbrných prstenů; byly masivní a rafinovaně tvarované do podoby tygřích a dračích hlav, klubek hadů a ornamentů, které připomínaly litery jakéhosi neznámého písma.

„O čem to mluvíte?“ zeptala se ustrašeně Nataša.

Ta dívka místo odpovědi mlčky otevřela její kabelku a vylovila z ní hnědou lahvičku. Tak pak zvedla až k Natašiným očím. A znovu vyčítavě pokývala hlavou.

„Máme to!“ ozvalo se z kuchyně. „Je to úplně jasný, kluci!“

Jeden z dvojice, která Darju držela, úředně rovným hlasem pronesl:

„Darjo Leonidovno Romašovová! Jménem Noční hlídky vás zatýkáme!“

„Jaký hlídky?“ zazněla v čarodějčině hlase zpanikařená nechápavost. „Co jste zač?“

„Máte právo odpovídat na naše otázky,“ pokračoval ten mládenec. „Jakýkoli magický úkon z vaší strany bude považován za výraz nepřátelství a bez varování potrestán. Máte právo požádat o možnost vyřídit si všechny své lidské záležitosti. A za vinu se vám klade… Gariku!“

Z kuchyně se vrátil další mladý muž, který tam před okamžikem odešel. Nataša si jako ve snu uvědomila, že má velmi inteligentní, smutně zadumanou tvář. Takoví chlapi se jí odjakživa líbili…

„Situace je standardní,“ řekl Garik. „Nezákonné provozování černé magie. Zásahy do vědomí lidí, tak třetí čtvrtý stupeň. Vražda. A neplacení daní, což se ovšem netýká nás, ale Temných.“

„Za vinu se vám klade nezákonné provozování černé magie, zásahy do vědomí lidí a vražda. Půjdete s námi.“

Čarodějnice pronikavě, strašlivě zaječela. Nataša bezděky pohlédla do dokořán otevřených dveří – doufat, že snad přiběhnou sousedi, je naivní, ale policii by zavolat mohli.

Zvláštní návštěvníci na ten kvil nereagovali nijak. Jen děvče svraštilo čelo a zeptalo se:

„A co budeme dělat s ní?“

„Kouzlo zabavit a z paměti vše vymazat.“ Garik na Natašu pohlédl bez špetky soucitu. „Ať si myslí, že nikoho nenašla doma.“

„A to je všechno?!“ zeptala se dívka, vytáhla z kapsy krabičku cigaret a zapálila si.

„Tady přece nic dělat nemůžeme, Káťo. Je to člověk, tak co si na ní vezmem?“

Z tohohle už ani strach nešel. To vypadalo na sen, strašný sen… a Nataša také jednala jako ve snách. Prudkým pohybem vytrhla dívce lahvičku z rukou a vyrazila do otevřených dveří.

Okamžitě ji to odhodilo zpátky – jako by narazila na neviditelnou zeď. Vykřikla, zhroutila se k nohám zaříkávačky, lahvička jí vylétla z ruky a nečekaně lehce se rozbila o zeď. Na linoleu se udělala miniaturní loužička bezbarvé lepkavé tekutiny.

„Seber ty střepy, Tygříku. Kvůli evidenci…,“ řekl klidně Garik.

Nataša se rozplakala.

Ne strachy, to rozhodně ne, protože Garikův tón jasně naznačil, že z paměti jí všechno vymažou. A ona bude zase stát na ulici, pevně přesvědčená, že u zaříkávačky nebyl nikdo doma.

Plakala a dívala se, jak se její láska beznadějně roztéká po podlaze.

Do dveří mezitím vrazil kdosi další. „Rychle, mládeži, máme tu hosty!“ zaslechla Nataša vzrušený hlas, ale ani se neotočila. Bylo to zbytečné. Stejně to všechno zapomene. Všechno se rozbije, vše se rozletí na ostré střípky a zmizí v blátě.

Navždy.

Kapitola první

Ráno je času na vypravení z domu vždycky málo. A je jedno, jestli vstanete v sedm nebo v šest – nakonec vám vždycky pět minut chybí.

A stejně je zajímavý, proč to tak je.

Stála jsem před zrcadlem a chvatně si malovala pusu. Rtěnka se jako vždycky, když se spěchá, nanášela na rty nerovnoměrně, jako bych byla školačka, která se téhle maminčiny kosmetické propriety tajně zmocnila poprvé v životě. Snad jsem se do toho ani neměla pouštět a vyběhnout jen tak nenamalovaná. V tomhle ohledu žádný předsudky nemám – už proto, že si to můžu dovolit.

„Alo!“

A je to tady.

Tohle se taky děje skoro vždycky!

„Copak, mami?“ křikla jsem a kvapně si zapínala páskový střevíčky.

„Pojd sem, dítě moje.“

„Ale já už jsem obutá, mami!“ zavolala jsem a narovnala si zkroucený řemínek. „A jdu pozdě!“

„Alo!“

Hádat se nemá cenu.

Schválně jsem podpatkama zaklapala co nejzvučněji (i když jsem se na ni vlastně nezlobila) a vydala se do kuchyně. Máma seděla jako obvykle před zapnutou televizí, pila další šálek čaje a přikusovala k němu další dánskou sušenku. Co to na těch mizernejch dánskejch

keksech má?! Takový svinstvo! O neblahým vlivu na dámskou postavu ani nemluvě.

„Ty se dneska zase chystáš přijít až bůhví kdy, holčičko?“ zeptala se, ale vůbec se na mě nepodívala.

„Nevím.“

„Já si myslím, že takový věci bys připouštět neměla. Protože pracovní doba je pracovní doba – a tebe tam držej třeba do jedny do noci…“ Matka nesouhlasně zakroutila hlavou.

„No – já za to dostávám peníze,“ prohodila jsem jen tak mimochodem.

Teď už na mě pohlédla. Rty se jí roztřásly.

„To míníš jako výčitku? Nebo jak tomu mám rozumět?“

Hlas měla odjakživa posazenej dobře. Úplně jako herečka. Ta měla hrát na divadle.

„Jistě, žijeme všichni z tvýho platu,“ pokračovala trpce. „Protože tenhle stát nás okrad a nechal nás chcípat ve škarpě. Děkuju ti, holčičko, že ses na nás nevykašlala. Jsme ti za to s tatínkem moc vděčný. Ale snad bys nám to nemusela pořád připomínat…“

„Ale já to takhle vůbec nemyslela, mami. Přece víš, že pracovní den mám nepravidelnej!“

„Pracovní den!“ spráskla rukama. Z brady jí visel drobeček ze sušenky. „Proč tomu radši neříkáš pracovní noc! A to vůbec nevíme, co v tý práci vlastně děláš!“

„Ale mami…“

Nebojte se, nic ošklivýho si o mě nemyslí. Naopak – svým kamarádkám vždycky vykládá, jaká jsem senzační a příkladná dcera. Prostě se hned po ránu potřebovala pohádat. Asi se zrovna podívala na zprávy a shlédla tam nějakou další ohavnost z našeho každodenního života.

Anebo už se spolu poštěkali – proto asi dneska odešel tak brzy.

„Já se rozhodně nechystám bejt od čtyřiceti babičkou!“ pokračovala bez jakéhokoli přechodu. Ačkoli – k čemu nějaký přechody? Už dávno se bojí, že se vdám a odejdu z domu a oni s otcem budou muset spolu žít sami dva. Nebo taky ne – onehdy jsem si prohlížela pravděpodobnostní linie reality, který mi vyjevily, že táta asi odejde k jiný ženě. Je o tři roky mladší než ona… a na rozdíl od ní o sebe dbá.

„Letos ti bude padesát, mami,“ připomněla jsem jí. „A promiň, teď už opravdu hrozně spěchám.“

Už v předsíni ke mně dolétl další příval oprávněné ukřivděnosti:

„Tys nikdy nebyla ochotná pobavit se s vlastní matkou jako člověk!“

„Kdysi jsem byla,“ utrousila jsem si pod nos. „Když jsem ještě byla člověk. Ale kde jsi tenkrát byla ty?“

Teď se samozřejmě kojí nadějí, jak mi to večer pěkně spočítá. A jejím největším snem je, aby u toho byl i táta. Sotva jsem na to pomyslela, měla jsem po náladě.

Co tohle je proboha za zvyk – tahat milovanýho člověka do každý hádky? A máma ho miluje! Miluje ho dodneška, to já vím přesně, protože jsem si to ověřila. A nechápe, že tou svou náturou v něm jeho lásku ubila.

To já nic takovýho nikdy neudělám!

A mámě to taky nedovolím!

Na chodbě nebyl nikdo, ale v tu chvíli by mě asi nezastavilo ani to. Otočila jsem se ke dveřím a podívala se, podívala se zvláštně přimhouřenýma očima…, přesně tak, abych uviděla svůj stín.

Skutečnej stín. Ten, co se rodí ze šera.

Vypadá to tak, jako by se před vámi vynořila jakási zhuštěná temnota. Zhušťuje se do takový černi, proti níž je bezměsíčná noc jasnej den.

A na pozadí tyhle temnoty se zachvívá nasedla, roztřesená silueta, která jakoby nebyla ani dvourozměrná, ani třírozměrná. Jako když ji někdo vystřihne ze špinavý vaty. Anebo je to možná naopak – že do velký Tmy někdo prostřihne dveře, který vedou přímo do šera.

Jakmile jsem stín objevila, šlápla jsem na něj a ten rychle sklouzl vzhůru po těle a hned mě celou vstřebal. A svět se změnil.

Barvy skoro zmizely. Všechno zastydlo v našedlé, rozmazané mlze – něco podobnýho se stane, když v televizi barvu a kontrast stáhneme na minimum. Zvuky se zpomalily a nastalo ticho, kterým zaznínval jen sotva slyšitelnej hukot… velice slabej, asi jako dunění vzdáleného moře.

Byla jsem v šeru.

A viděla jsem, jak v bytě plane mámin pocit křivdy. Má citrónově žlutou kyselou barvu a mísí se sebelítostí a s ostře zelenou záští k otci, kterej už zase zmizel do garáže a tam se hrabe v autě.

A nad máminou hlavou už se pomaloučku polehoučku formovala černá smršť. Úzce směrovaná černá smršť, zatím ještě velmi slabá, na úrovni „aby ses tou svou prací třeba zalkla, mrcho jedna nevděčná!“, ale je to smršť mateřská. Tedy obzvlášť silná a přilnavá.

Tak to teda ne, maminko!

Otec si díky tvý snaze v sedmatřiceti uhnal infarkt a před druhým jsem ho před třema lety zachránila já… radši nevzpomínat, za jakou cenu. A teď by ses pustila do mě?

Natáhla jsem se soumrakem tak, až mě píchlo v lopatkách. Uchopila jsem matčino vědomí do rukou – jemně sebou škublo a pak zcepenělo.

Tak… a uděláme to takhle…

Až jsem se z toho celá zapotila, přestože v šeru je vždycky dost chladno. Vyplácala jsem na to sílu, která by se mi možná docela dobře hodila v práci. Zato si máma už v následující vteřině vůbec nepamatovala, že jsme spolu mluvily a hlavně o čem. Naopak – teď se jí moc zamlouvalo, jakej jsem pracant, že v úřadě si mě vážej a maj mě rádi a že se tam hrnu hned ráno a domů chodím teprve po půlnoci.

Takhle to uděláme.

Efekt bude asi jen dočasnej, protože moc hluboko v mámině vědomí jsem se zase hrabat nechtěla. Ale i takhle mi to zaručí pár měsíců klidnýho života. A tátovi taky, protože já jsem tátova holčička a mám ho mnohem radši než mámu. To jen pro děti je těžký říct, jestli maj radši maminku nebo tatínka, dospělýmu to obyčejně jde samo…

Když jsem tohle všechno dodělala, tak jsem ještě odstranila tu počínající černou smršť; proplula skrz stěny a už se rozhlížela, koho by se tak chytla. Teprve pak jsem si klidně vydechla a kritickým okem prohlídla naše patro.

Nojo, tady jsem neuklízela už hodně dlouho. Zase je tu všude plno modrýho mechu, přičemž u našich dveří je ho samozřejmě nejvíc. Aby taky ne… při mámině hysterii se tady vždycky má na čem přiživit. Když jsem byla malá, tak jsem si myslela, že modrej mech pěstujou Světlí, nám na potvoru. Teprve pak mi vysvětlili, že modrej mech je základní obyvatel šera, takovej cizopasník, co se živí lidskýma emocema.

„Led!“ šeptla jsem a zvedla ruku. Chlad se poslušně nashromáždil na konečcích prstů a přejel po zdech jako štětiny kartáče. Promrzlý jehličky mechu začaly padat na podlahu a tam se okamžitě měnily v prach.

No výborně!

To není jako živit se lidskýma myšlenečkama!

Tohle je skutečná síla – síla Jinýho.

Vyšla jsem ze šera – v běžným světě ještě neuběhlo ani pár vteřin – a urovnala si vlasy. Čelo jsme měla celý zpocený, tak jsem sáhla pro kapesník a otřela si ho. Pak jsem se podívala do zrcátka – no jasně, oči mám rozmazaný…

Párat se s kosmetikou už nebyl čas. Tak jsem přes sebe jen hodila lehkej háv přitažlivosti, co veškerý vady na kráse zastře. Říkáme tomu závojíček a neznám našince, kterej by vynechal příležitost přátelsky si utahovat z těch, co si závojíček nasaděj. Ale i přesto ho používáme všichni. Jednou prostě nemáme čas, podruhý je třeba udělat zaručeně příznivej dojem, potřetí si ho pořídíte jen tak pro zábavu. Jedna mladá vědmička ze Pskova neumí kromě závojíčku skoro nic. No a vidíte – už tři roky se živí jako manekýna. Jedině že na fotkách a na videu zaklínadlo nefunguje, takže nesčetný nabídky na focení a natáčení v reklamě musí odmítat.

Dneska se teda proti mně všechno spiklo. Na výtah jsem čekala věčnost, protože druhej nejezdí, a když už jsem dole konečně vycházela ze dveří, narazila jsem dole na Vitalika, což je kluk, co bydlí o patro výš. Když mě uviděl v závojíčku, dočista zkameněl a pak se začal přiblble culit. Je do mě zamilovanej asi od třinácti – hloupě, tiše a beznadějně. Přitom je to upřímně řečeno moje chyba. Jednou jsem si jako mladá cvičila zaklínadla na získání muže a rozhodla jsem se, že si to natrénuju na

tom sousedovic klukovi, když už na mě stejně čučí pokaždý, co vylezu na balkon v plavkách a chci se slunit. Tak jsem si zatrénovala… Prostě jsem tehdy zapomněla uplatnit omezovači faktory. A on se do mě zamiloval jednou provždy. Když mě dlouho nevidí, tak ho to snad trochu pouští, ale jakmile mě třeba jen na chviličku potká – tak v tom lítá zas. Ten teda nebude mít štěstí v lásce nikdy.

„Hele, já hrozně spěchám, Vitaliku," usmála jsem se na něj.

Jenže on stojí přímo ve vchodu a nehodlá se hnout. Pak se dokonce rozhoupal ke komplimentu:

„Ty jsi ale dneska krásná, Alice…"

„Díky." Měkce jsem ho odstrčila a ucítila, jak se ten mladíček zachvěl, když jsem se dotkla jeho ramene. Ten bude tímhle dotekem žít nejmíň do příští neděle…

„Už jsem udělal i poslední zkoušky na vejšku!" oznámil mi ještě kvapně do zad. „Takže teď jsem vysokoškolskej student."

Otočila jsem se a pozorně se na něj zadívala.

Snad tenhle uživatel masti proti uhrům nespřádá nějaký iluze? Snad si nemyslí, že když půjde na vysokou, tak má nárok na nějaký odvážnější ambice…?

„Copak, to se chceme vyhnout vojně?" otázala jsem se jedovatě. „Ty chlapi dneska nestojej za nic. Učiněný bábovky. Ne aby si nejdřív odsloužili svoje, získali zkušenosti a pak teprve na studie…"

Jeho úsměv pomalu tál. To je podívaná!

„Ahoj, Vitalko," rozloučila jsem se. A vyběhla ze vchodu do dusnýho dne. Nálada se mi ale nápadně zvedla.

Pozorovat takovýhle zamilovaný blbečky je vždycky prima. Flirtovat s nima je nuda, spát s nima přímo otrava,

ale pozorovat je – to je radost. Schválně ho ještě musím někdy políbit…

Ostatně za minutu už jsem zamilovanýho souseda dočista pustila z hlavy. Mávla jsem na projíždějící auta. To první jelo dál – jeho řidič si mě prohlídnul smutnýma a lačnýma očima, ale na sedadle vedle něj seděla jeho žena. Další auto už zastavilo.

„Já bych potřebovala do centra," sehnula jsem se k pootevřenému okénku. „Někam na Maněžnou."

„Posadte se," řidič, asi čtyřicetiletej inteligentně vypadající brunet, se natáhnul směrem ke mně a otevřel mi. „Takovou sympatickou slečnu rád svezu."

Hupsla jsem na přední sedadlo starýho žigulíku a sklo jsem hned stáhla až dolů. Do tváře mi zavanul lehkéj větřík – alespoň nějaká úleva.

„Metrem byste to měla rychlejší," upozornil mě poctivě.

„Já metro nemusím."

Chápavě kývnul. Fakt se mi zalíbil – nijak zvlášť na mě necivěl, i když jsem to tentokrát s tím závojíčkem trochu přehnala, a auto měl ve skvělým stavu. A taky měl moc krásný ruce. Silný, co ten volant držej sice měkce, ale spolehlivě.

Škoda že tak chvátám.

„Asi jedete pozdě do práce, co?" dohadoval se. Sice mi vykal, ale bylo to takový hodně osobní, až intimní. Že bych mu nechala telefon? Jsem teď přece holka svobodná a můžu si dělat, co chci.

„No ano."

„Docela by mě zajímalo, kde asi pracujou takový krásný slečny…" Tohle nebyl pokus o seznámení nebo o kompliment, byla v tom spíš upřímná zvědavost.

„Nevím jak ty ostatní, ale já jsem vědma."

Zasmál se:

„Práce jako práce…“

Vytáhla jsem cigarety a zapalovač. Všimla jsem si, že si mě změřil s drobnou nevolí, a tak jsem se na dovolení radši neptala a prostě si zapálila.

„A jaký má taková vědma povinnosti?“

Zabočili jsme na Rusakovskou a řidič přidal plyn. Že bysme to nakonec stihli včas?

„Jak kdy,“ odpověděla jsem vyhýbavě. „Ale v zásadě bysme měly vzdorovat silám Světla.“

Řidič se zřejmě rozhodl přistoupit na hru, protože netušil, že tady o žádnou hru nejde.

„Takže ty jsi na straně chmur?“

„Tmy.“

„To je výborný. Já taky znám jednu vědmu. Svou tchyni,“ uchichtl se řidič. „Jenže ta už je zaplaťpánbu v penzi. A co se ti vlastně nelíbí na silách Světla?“

Kradmo jsem si projela jeho auru. Ale ne, tohle je v pořádku – normální člověk.

„Překážej mi tu. Řekněte mi třeba vy sám – co je pro vás v životě nejdůležitější?“

Na okamžik se zamyslel:

„Život sám. A aby mi ho nikdo nekomplikoval.“

„Správně,“ přikývla jsem. „Každej tu chce mít svobodu, no nemám pravdu?“

Přikývl.

„No vidíte… Takže my vědmy jsme bojovnice za svobodu. Za právo každýho, aby moh dělat, co se mu zachce.“

„A co když někdo chce Zlo?“

„Tak na to snad má právo.“

„Ale co když tím porušuje práva dalších lidí? Kdybych třeba já teď někoho podříz, tak jsem porušil jeho práva…“

Začalo to být k smíchu. Vedli jsme téměř klasickou debatu na téma „Co je to Světlo a co je to Tma“. Jak my Temný, tak ty, co si říkaj Světlý, právě tímhle vymývaj hlavu každýmu nováčkovi.

„Když se někdo pokusí porušit vaše práva, tak mu v tom zabraňte. Protože na to máte právo.“

„Jasně. Ale to je zákon džungle. Právo silnějšího.“

„Silnějšího, chytřejšího a prozíravějšího. To vůbec není právo silnějšího, to je zákon života. Copak to někdy bylo jinak?“

Zamyslel se a odpověděl:

„Nebylo. No dobře, a znamená to tedy, že já mám právo zajet někam do ústraní a znásilnit vás tam?“

„A jste si jistej, že jste silnější než já?“

Zrovna jsme zastavili na křižovatce a řidič si mě pozorně prohlédl. Pak zakroutil hlavou:

„Ne, to nejsem. Ale můj důvod neútočit na slečny není v tom, že by se mohly úspěšně ubránit!“

Začínal být lehce nervózní. Ten dialog probíhal jakoby žertem, ale on už zřejmě tušil, že něco není v pořádku.

„Jistě – například proto, že byste moh jít sedět,“ dodala jsem. „A to je celý.“

„Ne,“ odvětil tvrdě.

„Ale ano,“ usmála jsem se. „Právě proto. Jste přece normální zdravej chlap a máte normální reakce. Jenže je tu zákon, a tak si říkáte, že bude lepší holky spíš balit, než na ně přímo útočit.“

„Tak vědma…,“ ušklíbl se a prudce sešlápl plyn.

„Přesně tak – vědma,“ přisvědčila jsem. „Protože říkám věci tak, jak jsou, a nepřetvařuju se. Protože svobodnej chce být každej. A hodlá dělat všechno, co se mu zrovna chce. Úplně do důsledku to samozřejmě nejde, protože nějaký ty svý přání máme všichni a můžou se navzájem křížit, ale ta počáteční tendence je přesně tahle. A z potyček mezi těmahle tendencema se rodí svoboda! Harmonická společnost, v který se každej snaží získat všechno, i když je nucenej smiřovat se i s cizíma tužbama.“

„A co morálka?“

„Jaká morálka?“

„No všelidská.“

„Jaká všelidská?“ zeptala jsem se znovu.

Není lepšího návodu, jak člověka zahnat do kouta, než když ho nutíte, aby svou otázku upřesnil. Lidi obvykle nad smyslem toho, co řeknou, příliš neuvažujou. Mají pocit, že slova v sobě rovnou obsahujou pravdu a realitu, že když se řekne „červená“, tak si člověk nepředstaví krev, ale zralou malinu, a když se řekne „láska“, tak že každýmu v hlavě nevytanou erotický filmy, ale Shakespearovy sonety. Proto se taky ocitaj ve slepý uličce, když ty jejich slova nevyvolaj očekávanej efekt.

„Jsou tu přece úplný základy,“ řekl řidič. „Dogmata… Tabu… Nebo ty… jak se tomu říká… přikázání…“

„No tak jen do toho!“ povzbudila jsem ho.

„Nepokradeš.“

Zasmála jsem se. On se taky pousmál.

„Nepožádáš manželky bližního svého.“ Teď už se zubil na celý kolo.

„No a co – funguje to?“ zajímalo mě.

„Jak kdy.“

„Takže vám se to ‚nepožádáš' daří? To se opravdu tak dobře kontrolujete?"

„Nojo, no – prostě vědma!" řekl s chutí řidič. „Tak já se kaju…"

„Co byste se kál?" zarazila jsem ho. „To je přece normální. To je svoboda. Vaše svoboda! Jak ukrást, tak požádat…"

„No dobře, ale co třeba nezabiješ! Co? To je přece přikázání obecně uznávaný a respektovaný!"

„Ještě nakonec řekněte něco jako nevař kůzlátko v mlíce jeho matky. Díváte se na televizi a čtete noviny?" zeptala jsem se.

„Jen občas. A nerad."

„Tak proč říkáte, že nezabiješ má všelidskou platnost? Nezabiješ… Ráno ve zprávách hlásili, že na jihu skončili v zajetí další tři rukojmí. Únosci za ně chtěj peníze a už každýmu uřízli prst, aby naznačili, že to myslej vážně. Jedna z těch rukojmích je mimochodem tříletá holčička. Tý prst uřízli taky…"

Řidičovy prsty najednou sevřely volant křečovitěji a zbělaly.

„Ty svině…" zasyčel. „Netvoři. To jsem samozřejmě slyšel… Jenže to nejsou lidi, ale hnusná verbež, když jsou něčeho takovýho schopný! Já bych každýho takovýho vlastnoručně uškrtil…"

Mlčela jsem. Řidičova aura zaplála rudě. Jen aby do něčeho nevrazil, už se skoro nekontroluje. Tohle asi byla až moc dobrá trefa – on sám bude mít malou dcerku…

„Já bych to věšel po sloupech!" běsnil řidič. „Napalmem bych to vypaloval!"

Mlčela jsem dál. Teprve když poněkud vychlad, zeptala jsem se:

„A jak je to teda s tím všelidsky respektovaným ‚nezabiješ'? Kdyby vám teď někdo strčil kalaše do ruky, tak rovnou zmáčknete kohoutek…"

„Na zrůdy se žádný zákony nevztahujou!" vyštěknul na mě. Kam se poděla všechna ta jeho inteligentní rezervovanost?! Proudy energie z něj doslova stříkaly na všechny strany… a já je jen vstřebávala a rychle jsem si tak doplnila zásoby, který jsem ráno musela vyplýtvat na mámu.

„Ani teroristi přece nejsou jen zrůdy," řekla jsem. „To jsou taky lidi. A vy jste taky člověk. Pro lidi prostě žádný přikázání neplatěj. To je vědecky dokázaný."

Jak jsem tak tu jeho energii odčerpávala, postupně se uklidnil. Ale to jistě nebude nadlouho. Do večera se houpačka zase zhoupne na druhou stranu a jeho se znovu zmocní zběsilost. To je jako se studní – když rychle vytaháte vodu nahoru, hned se tam nahrne jiná.

„A stejně nemáte pravdu," řekl už skoro vyrovnaně. „Logika v tom, co říkáte, samozřejmě je, to ano… Ale když budeme dnešní dobu srovnávat třeba se středověkem, tak je jasný, že morálka nesporně vzrostla."

„Ale dejte pokoj," mávla jsem rukou. „Jaký vzrostla…? Třeba ve válkách tehdy platily jasný a přísný pojmy o tom, co je to čest. Válka byla opravdická válka, do který táhli s vojskem i králové, co tak riskovali hlavu i trůn. Kdežto dneska? Když chce velká země udělat škodu nějaký malý zemi, tak jí klidně tři měsíce bombarduje – a ještě se tak zbaví starý munice. Ani svý vojáky nemusí riskovat! To je to samý, jako kdybyste teď vy vlítnul na chodník a začal tam kosit chodce jako kuželky."

„Pravidla cti byly tak pro aristokraty," namítl mi ostře. „Obyčejný lidi chcípali jako mouchy."

„Copak vono je to dneska jinak?“ namítla jsem. „Když bojuje jeden oligarcha proti druhýmu, tak snad nějaký pravidla respektujou. Protože ten i onen mají svoje střelce, jeden na druhýho maj kompromitující materiály, tu a tam zafungujou společný zájmy nebo dokonce příbuzenský svazky. To je přece taky aristokracie, stejně jako dřív! Nebo králové, který se po hrdlo topěj v přepychu. Kdežto obyčejný lidi jsou pro ně jen chátra. Stádo ovcí, který je výhodný pravidelně stříhat a když se to hodí, tak je klidně podříznout. Nezměnilo se nic. Jak ty slavný přikázání nikdy neplatily, tak neplatěj dál!“

Řidič neřekl nic.

Dál už jsme spolu nepromluvili ani slovo. Zabočili jsme z Kameregský na Tverskou a já mu řekla, kde mi má zastavit. Schválně jsem mu zaplatila o dost víc, než bych za tu vzdálenost měla.

„Vědmu už teda nikdy nesvezu,“ prohodil s křivým úsměškem. „Je to dost o nervy. V životě by mě nenapadlo, že rozmluva s tak hezkou ženskou může člověku takhle zkazit náladu.“

„Tak promiňte,“ usmála jsem se na něj mile.

„Hodně štěstí… v práci.“ Práskl dvířky a prudce se rozjel.

To jsou mi věci. Za štětku mě ještě nikdy nikdo nepovažoval, ale on zřejmě ano. To dělá ten závojíček a samozřejmě taky čtvrť, kde člověk bydlí a kde naopak pracuje.

Zato vynaložený síly jsem si nahradila vrchovatě. Byl to skvělej dárce, tenhle silnej, moudrej a inteligentní chlap. Líp mi to šlo snad jedině… jedině s pomocí silovýho jehlánku.

Při tyhle vzpomínce jsem se otřásla.

Jak hloupě to tenkrát seběhlo…, jak šíleně hloupě.

Celej život šel do háje. Všechno jsem ztratila v jediným kratičkým okamžiku.

„Krávo! Ty lačná krávo!“

Ještě že nikdo z lidí nemůže teď vidět mou skutečnou tvář. Ta je teď asi stejně hloupá jako obličejík toho pitomýho Vitalika.

Ale budiž, stalo se. Minulost se vrátit nedá. Ani postavení, ani… přízeň. Samozřejmě si za to můžu sama. A to mě eště může těšit, že mě Zavulon nevydal Světlým.

Miloval mě. A já ho taky milovala… ono by taky bylo k smíchu, kdyby se mladá vědma nezamilovala do velkýho čaroděje, kterej na ní spočinul svým blahosklonným okem…

Pěsti jsem tenkrát zatínala tak, že jsem si nehty zaryla do dlaní. Ale nakonec jsem to loňský léto přežila. Jak, to ví jen Tma, ale přežila jsem ho.

Jenže teď už nemá cenu fňukat nad minulostí a pokoušet se znovu přijít Zavulonovi na oči. Po tom loňským uragánu, kterej zuřil přesně v den mýho ostudnýho zatčení, už se mnou ani nepromluvil. A v příštích sto letech taky nepromluví, tím jsem si jistá.

Zašelestily pneumatiky a u chodníku zabrzdila nějaká limuzína – celkem slušný volvo, který určitě nebude z vrakáče. Z okýnka se vysunula tlama s vyholenou lebkou. Prohlídla si mě a rozplynula se ve spokojeným úsměvu. Holohlavec procedil skrz zuby:

„Tak kolik?“

Ztuhla jsem.

„Kolik si řekneš za dvě hodiny?“ upřesnil ten vyholenej debil.

Podívala jsem se na číslo – nebyl z Moskvy. To jedině.

„Kurvy stojej dál, blbečku,“ řekla jsem mu laskavě. „A vodprejskni.“

„Koho by napadlo, že zrovna ty nepícháš,“ pokoušel se zachovat tvář otrávenej debil. „Dobře teda neděláš, protože já jsem dneska hodnej a štědrej.“

„Radši šetři,“ poradila jsem mu a luskla prsty. „Ta tvoje popelnice bude za chvilku potřebovat generálku.“

Otočila jsem se k němu zády a pomalu zamířila k budově. Dlaň mě po tom výboji energie ještě brněla. Gremlin není složitý zaklínadlo, ale já jsem ho asi vysypala moc rychle. Pod kapotou úplně novýho volva už se teď rozhlíží taková nehmotná bytůstka, vlastně ani ne bytůstka, spíš jen chomáč energie, kterým zmítá vášeň pro ničení techniky.

Jestli ten debil bude mít kliku, tak odejde motor. Když ne, tak za svý vezme jemná buržoustská elektronika, karburátory, ventilátory a všelijaký ty ozubený kolečka a řemínky, který tvořej střeva takovýho novýho auta. O to já se nikdy nezajímala a mám o tom ponětí jen v hodně obecný poloze. Výsledek účinkování takovýho gremlina si ale umím představit dokonale.

Zklamaný automobilista ani neztrácel čas s nějakýma sprostýma nadávkama a jel dál. Teď jsem jen zvědavá, jestli si na mý slova vzpomene, až se ta jeho kára začne poroučet. Určitě. Začne řvát něco jako „to na mě přivolala ta kráva čarodějnická!“

A nebude mít tušení, že má naprostou pravdu.

Tahle představa mě docela těšila, ale den jsem měla dočista zkaženej. Beznadějně.

Nejdřív to pětiminutový zpoždění, pak hádka s matkou a nakonec ten kretén ve volvu…

S tímhle v hlavě jsem minula luxusní výlohy obchodů, sebrala jsem ze země svůj stín, bez rozmýšlení, spíš

instinktivně jsem vstoupila do šera a do budovy vešla dveřma, který normální člověk nevidí.

Budova štábu Světlých u stanice metra Sokol je zamaskovaná jako normální úřad. To my máme místo mnohem slušnější a maskování je taky podstatně veselejší. Budova má šest obytných pater a dole jsou krámy, který jsou opravdu přepychový i na Moskvu. Ve skutečnosti je ale těch pater o tři víc, než si lidi myslí. Ten dům už se rovnou stavěl jako rezidence Denní hlídky, takže do jeho zdi se vložily už během stavby zaklínadla, který jeho skutečnou podobu ukrývaj. Lidi, co tam bydlej, což jsou povětšině tvorové naprosto obyčejný, musejí zřejmě zakoušet zvláštní pocity, když jednou výtahem. Jako by cesta z přízemí do prvního patra trvala až příliš dlouho…

A ten výtah doopravdy jede delší dobu, než byste předpokládali. Protože třetí patro je ve skutečnosti druhý, kdežto skutečný první je neviditelný – tam byste našli místnosti pro službu, zbrojnici a taky naše technický oddělení. Další naše dvě patra jsou až pod střechou, a ani ty žádnej normální smrtelník nevidí. Zato Jinej, kterej má dost magických sil, šerem zahlídne přísnou černou žulu zdí i obloukový okna, skoro vždycky zatažený těžkýma závěsama. Asi před deseti lety nám do budovy namontovali klimatizaci a na pozadí černýho kamene se objevily nemotorný krabice s příslušnou technikou. Dřív se vzduch v domě upravoval za pomoci magie, ale k čemu to, když elektřina je mnohem lacinější.

Jednou jsem viděla fotku naší budovy, kterou ze šera pořídil nějakej šikovnej mág. To je teda podívaná! Ulice plná krásně oblečených lidí, všude plno aut. Dole jsou výlohy a nad nima okna… Tady kouká ven nějaká upravená babička a hned vedle chmurná a nespokojená

kočka – zvířata dobře cítěj naši přítomnost… A dole jsou do domu hned dva vchody – jeden je zrovna otevřenej a v těch dveřích si mladej upír z ochranky pilníčkem leští nehty. Přímo nad výlohama se táhne pás lesklý černý žuly, prošpikovaný rudýma oknama… Dvě poslední patra celej dům tížej jako masivní kamenná černá čepice.

Tuhle fotografii kdyby tak někdo ukázal lidem, co tu bydlej! Ačkoli, ty by určitě řekli, že je to jen primitivní fotomontáž. Primitivní proto, že ten dům vypadá až příliš nemotorně… Když byly naše vztahy se Zavulonem ještě v pořádku, jednou jsem se ho ptala, proč je náš štáb postavenej takhle divně, přímo mezi lidskýma bytama. Šéf se ušklíbnul a řek, že to Světlým komplikuje jakejkoli pokus o útok, protože by během něj mohli zahynout i nevinný lidi. Světlý lidi samozřejmě taky nijak nešetřej. Jenže oni svý akce musej vždycky halit do spousty farizejských výmluv, takže kanceláře v normálním obytným domě je štít docela spolehlivej.

Maličká vrátnice v přízemí, odkud vyjížděly dva výtahy, o jejichž existenci obyvatelé domu taky neměli tušení, a nouzový požární schodiště, který tu končilo, se zdály prázdný. U stolu ani v křesle u televize nebylo nikoho vidět. Teprve po vteřině jsem zahlídla dva muže z ostrahy, který tu podle předpisu pořád mají být. Jeden byl upír Kosťa – ten je u Hlídky teprve nedávno. A pak je tu vlkodlak Vitalij, taky dobrovolník, kterej pochází odněkud od Kostromy, ale pracuje u nás, co já pamatuju. Oba strážný dřepěli v koutě a Vitalij se tiše chichotal. V první chvíli jsem si představila naprosto šílenej důvod takovýhle pozice a tak podivnýho chování.

„Co to tam děláte, kluci?“ zeptala jsem se ostře. S těmahle upírama a vlkodlakama se člověk moc párat nesmí. Jsou to primitivní makáči – a upíři jsou ještě ke

všemu ty takzvaný nemrtvý. A přitom si představujou, že nejsou o nic horší než mágové a vědmy!

„Pod sem, Aličko!“ Vítalij se na mě ani neotočil, jen zakýval ukazovákem. „To je teda hlína!“

Kosťa se napřímil a tak nějak skoro provinile o krok po odstoupil.

Došla jsem až k nim a užasle jsem se zadávala na podlahu.

Kolem Vitalijových nohou zmateně pobíhala malá šedá myška. Ta vždy na okamžik znehybněla, pak zase vyskočila, postavila se na zadní a bezradně předníma tlapkama bubnovala do vzduchu. Nejdřív jsem ničemu nerozuměla, ale pak mi došlo, že se na ni mám podívat šerem.

No jistě.

Kolem katastrofálně poděšený myši hopsal obrovitej kocour. Jednou k ní vztáh tlapu s vytaženýma drápama, podruhý zase hrozivě cvakal zubama. Byl to samozřejmě jen přízrak, navíc viditelnej jen pro toho nešťastnýho hlodavce.

„Tak schválně, jak dlouho může eště vydržet!“ jásal nad tou podívanou Vitalij. „Vsadím se, že do minuty zdechne hrůzou!“

„To se podívejme,“ vybafla jsem na ně vztekle. „Páni se tu bavěj? Že by ve vás zase zvítězil loveckej pud?!“

Sáhla jsem na podlahu a myš zcepenělou děsem chytila. Droboučké šedivé klubíčko se mi teď třáslo v dlani – jen jsem do něj lehce foukla a vyslovila potřebný slůvko. Myš se přestala třást, pohodlně se natáhla a usnula.

„Proč nám kazíš zábavičku?“ zeptal se vyčítavě Vitalij. „Dyť ve tvým řemesle, Aličko, se patří takovýhle potvory vařit v kotli zaživa!“

„Několik takovejch zaklínadel existuje," připustila jsem. „Ale jsou taky kouzla, na který je zapotřebí játra vlkodlaka zabitýho při úplňku."

Vlkodlakovy oči se vztekle zaleskly, ale neřekl nic. Na to neměl patřičnou šarži. Já sice jsem docela obyčejná hlídkařská vědma, ale rozhodně nejsem žádnej vlkodlackej žoldák.

„Víte co, mládenci? Radši mi teď pěkně z rukávu vysypte, co přesně máte dělat, když se na území Hlídky objevěj hlodavci, švábi, mouchy, komáři a další hmyz…," požádala jsem je skoro lenivě.

„V takovým případě je třeba aktivovat deratizační amulet," oznámil mi nepříliš ochotně Vitalij. „A když bude zjištěno, že některá ta potvora na něj nereaguje, tak máme prokázat patřičnou bdělost a předat ji ke kontrole službukonajícímu mágovi."

„Předpisy ovládáš… Takže o neznalost v tomhle případě nejde. Aktivovali jste ten amulet?" zeptala jsem se.

Vlkodlak sekl pohledem po upírovi. Ten uhnul očima.

„Ne…"

„Jasně. Takže to máme neplnění služebních povinností. Jako velitel strážní skupiny dostáváš důtku. A teď hned to oznámíš dozorčímu budovy."

Vlkodlak mlčel.

„Opakujte to."

Pochopil, že vzdorovat by byla hloupost, a opakoval to po mě.

„A teď už laskavě konejte službu tak, jak máte," řekla jsem jim a vydala se k výtahu – i se spící myší v dlani.

„Dobrou chuť…," broukl za mnou vlkodlak. Tyhle zrůdy v sobě nemaj žádnou disciplínu, zvířecí princip v nich je příliš silnej.

„Doufám, že ve skutečným boji budeš mít aspoň polovic odvahy, co teď předvedlo tohle myšátko," odsekla jsem mu a vstoupila do výtahu. Zachytila jsem taky Kosťův pohled a měla jsem dojem, že mladý upír je celý rozpačitý a že po skončení téhle kruté zábavy se mu dost ulevilo.

Na oddělení učinil můj příchod s myší v ruce patřičnej poprask.

Šéfka naší směny Anna Lemeševová, která se zrovna chystala pronést svou obvyklou mravokárnou tirádu k nedisciplinovaný omladině – „Jó, to za Stalina by tě za pětiminutový zpoždění hnali rovnou na Kolymu do lágru, vařit tam nějaký jedy…" – tentokrát při pohledu na myšatko rovnou oněměla, Lenka Kirejevová vypískla a nadšeně zaječela: „Teda to je ale nádhera." Žanna Gromovová se zazubila a hned ji zajímalo, jestli náhodou nechci dělat „zlodějskej elixír", ve kterým je vařená myš naprosto nezbytná ingredience, a taky se mě hned otázala, co se chystám ukrást. Olga Melnikovová, která si zrovna dolakovávala nehty, mi jen suše pogratulovala k úspěchu.

Položila jsem myš na stůl gestem, jako bych přece do práce se živou myší v ruce přicházela odjakživa, a vylíčila jsem přítomným hrátky obou strážných.

Anna pokývala hlavou:

„Tak proto jdeš pozdě?"

„Proto taky," připustila jsem poctivě. „Dneska jsem měla hroznou smůlu s dopravou, Anno Tichonovno. A k tomu všemu eště ty dva znuděný pitomci dole!"

Anna Lemeševová je čarodějnice stará a zkušená – bez ohledu na svůj dokonalej vzhled. Je jí kolem sta a v životě už viděla takový věci, že týrání malý myšky jí

sotva připadalo nějak zvlášť krutý. I ona ale sevřela rty a prohodila:

„Tyhle vlkodlaci naprosto nechápou, co je to služba. To my když jsme svýho času leželi u Revelu, tak platívalo takový pravidlo: Jakmile stavíš do stráže vlkodlaka, musí na něj dohlížet vědma. Představte si, co by se stalo, kdyby do vrátnice vrazila skupina Světlejch zrovna ve chvíli, kdy ty dva pitomci čučeli na myš! Dyť ty ji tam mohli vypustit schválně. To je skandál! A já bych teda řekla, Alice, žes pro ně měla žádat přísnější trest."

„Karabáč," dodala tichounce Kirejevová a pohodila hřívou zrzavých vlasů. Ty vlasy má teda Lenka špičkový, to se musí nechat. Jednu utěšuje jen to, že jinak to žádná sláva není.

„To je pravda, trest karabáčem nám chybí a to, že byl zakázán, je chyba," řekla chladně Anna. „A teď tu potvoru vyhoď z okna, Alice."

„To ne," namítla jsem. „Právě kvůli takovejmhle nemehlům vzniká v masovým povědomí karikovanej obraz Temnýho! Představa, že jsme zvířata, sadisti a zrůdy… K čemu to je, mučit obyčejnou myš…?"

„K jistýmu úniku energie dochází," podotkla Olja, zavírající právě lahvičku s lakem na nehty. „Ale je jen úplně nepatrnej…"

A zamávala rukama ve vzduchu.

Žanna posměšně vyprskla:

„Únik! Prosím tě, na vytvoření iluzorního kocoura museli ty mizerové spotřebovat takový síly, že budeme muset umučit aspoň kilo myší!"

„To se dá spočítat," navrhla Olja. „Domučíme tuhle myšku, spočítáme, kolik jsme na to spotřebovaly síly, a

pak to dosadíme do vzorce… Jedině že budeme potřebovat váhy.“

„Vy jste ale…,“ zvolala vyčítavě Lena. „Zato ty jsi pašák, Aličko! Nemohla bych si tu myšku vzít?“

„A na co?“ ohradila jsem se skoro žárlivě.

„Já bych jí darovala holce. Bude jí zrovna šest let, a takový dítě by se mělo o nějakýho tvorečka starat. Určitě by jí to prospělo.“

V místnosti se na okamžik rozhostilo mírně trapný ticho. A není divu. Aby se Jinýmu narodilo dítě, který je taky Jiný, se stává málokdy… Opravdu zřídka. Jednodušší je to pro upíry, ty můžou svý dítě iniciovat, anebo vlkodlaci – jejich děti taky skoro vždycky dědějí schopnost převtělení. Kdežto naše šance a šance Světlých v tomhle ohledu příliš velký nejsou. No a Lena taky neměla štěstí. Přestože její muž je bývalej pracovník Hlídky a černej mág, kterej je dneska v záloze a věnuje se podnikání.

„Jenže myši dlouho nevydržej,“ poznamenala Olga. „To dítě ti bude pěkně řvát…“

„Neboj, ta moje bude naživu dlouho,“ ušklíbla se Lena. „Aspoň deset let. O to se s Pavlem postaráme.“

„Tak si ji vem!“ ukázala jsem velkorysým gestem na myš. „A někdy se u vás stavím – na návštěvu!“

„Spí hluboce?“ zeptala se Lena a zvedla myš za ocásek.

„Do večera bude spát určitě.“

„Dobře.“

Odnesla si myš na svůj stůl, vyklepala z kartónové krabičky diskety a myš si zatím uložila tam.

„Kup jí klec,“ poradila Olga, která si se zájmem prohlížela svou manikúru. „Nebo akvárium. Nebo ti uteče a všechno v bytě rozhryže a zasere.“

Anna Tichonovna vše zádumčivě sledovala. Pak ostře tleskla a křikla:

„Tak dost, děvčata, už jsme se pobavily. Nešťastný zvířátko je zachráněný a našlo si novej domov. Zkrášlený už jste taky, že to líp ani nejde. Takže teď do práce!“

Naše šéfka je ženská tvrdá, ale rozhodně ne zlá. Zbytečně nikoho nehoní, když je třeba, nechá nás trochu poblbnout a někdy i pustí z práce dřív. Jakmile ale dojde na práci, tak nezná bratra – vlastně sestru.

Všechny holky se posadily na svý místa. Kancelář máme maličkou, protože s tak velkýma stavama pracovníků Hlídka původně nepočítala. Takže se sem vejdou čtyři malý psací stoly pro nás a jeden velkej pro Annu Tichonovnu. Mně náš kanclík vždycky trochu připomínal školní třídu v nějaký malý vísce – takovou jednotřídku pro čtyři žákyně a jednu učitelku.

Lemeševová ještě počkala, až si pustíme počítače a připojíme se na síť a pak už dobře posazeným hlasem spustila:

„Úkol na dnešek vypadá jako obyčejně – hlídkování na jihovýchodě Moskvy. Partnery si vyberte v pohotovostní místnosti mezi operativcema, který dneska jinak nemaj co na práci.“

Na hlídku vždycky chodíme ve dvojicích, obyčejně ve složení jedna vědma a jeden vlkodlak nebo upír. Když je vyhlášeno zesílený hlídkování, tak nám místo obyčejných operativců přidělujou vědmáky nebo někoho z mladších mágů. Ale to se stává jen občas.

„Lenočko, ty máš dnes na starosti Vychino a Ljublino…“

Kirejevová, která si na svém počítači tajně spustila pasiáns, sebou škubla a chystala se vzdorovat. Celkem jí rozumím. Dvě tak obrovský sídliště, a ještě ke všemu tak

daleko. Smysl to samozřejmě nemá, protože Anna Tichonovna si vždycky trvá na svým, ale nerozhořčit se by Kirejevová prostě nedokázala.

Jenže právě v tomhle okamžiku na velkém stole Lemeševové zazvonil telefon. Podívaly jsme se po sobě a dokonce i Kirejevová rázem zvážněla. Byl to aparát přímého spojení s dozorčím, a ten zvoní jen tehdy, když se něco opravdu děje.

„Ano," řekla Lemeševová. „Ano. Samozřejmě. Rozumím. Jdeme na to…"

Její pohled se na okamžik zamlžil – službukonající mág jí telepaticky posílal základní schéma situace.

Takže je to vážný. Takže nás čeká práce.

„Ke stoupám…," zašeptala úplně tiše Lenka. Tahle větička z kresleného filmu byla naším tradičním úslovím. „To by mě zajímalo, koho vyšlou…"

Když ale Anna Tichonovna odložila sluchátko, její tvář byla přísná a vážná.

„A teď do auta, holky. A všechny. Rychle!"

Takže žádný „ke stoupám".

Což znamená, že je to hodně vážný. Což znamená, že nás čeká boj.

Kapitola druhá

Mikrobus řídil Deniska – mladej černej mág, tak línej, že dával přednost práci v garážích mezi upíry a další podobnou havětí. Línej sice byl, ale auto řídil bezvadně a těch pár zaklínadel, který k práci potřeboval, ovládal taky bezchybně. Po hlavní třídě jsme ze středu Moskvy řítili rychlostí, kterou by nám mohla závidět i prezidentská kolona. Vždy když zkoumal linie reality, nutil policisty dívat se jinam nebo ostatní řidiče, aby mu uhnuli z cesty, cítila jsem mocný silový výboje. Bylo to zřejmě tím, že vedle něj seděl Edgar, černej mág z Estonska, takovej podsaditej, černovlasej a snědej chlápek, kterej na Pobalťana rozhodně nevypadal, zato se moh pochlubit schopnostma na úrovni druhý kategorie.

Celkem nás v mikrobusu sedělo devět. Na sedadle u dveří se usadila Anna Tichonovna, která, pokud se dobře pamatuju, budovu Hlídky opouštěla jen opravdu zřídka. Ta nám teď předčítala základní data osoby, která nás zajímala:

„Darja Leonidovna Romašovová. Věk – třiašedesát let, ale vypadá podstatně mladší, nejspíš se trvale doživuje silou. Podle našich předpokladů by to měla být vědma, ale stejně dobře to mohla být i černá kouzelnice. V posledních čtyřech letech jsme ji pravidelně sledovali jako neiniciovanou Jinou.“

Přesně tady si Lemeševová dovolila odporně zaláteřit, a to na adresu kolegů z vyhledávacího oddělení:

„Prý že se vyhýbá kontaktům! A stejně tak debatám na mystická témata – a vymlouvá se přitom na svou zbožnost! Ale co má společného víra a schopnosti Jiného?! Ona je taky otázka, co byl ten jejich Kristus vlastně zač…“

„Nerouhejte se, Anno Tichonovno!“ ozvala se tiše, ale důrazně Lenka. „Já jsem taky věřící.“

„Promiň, Leno,“ omluvila se Lemeševová. „Věř mi, že jsem se tě nechtěla dotknout. Ale pokračujme… Nejpravděpodobnější bude, že ta Romašovová si přivydělávala drobnou magií. Zbavovala lidi uřknutí, vracela ženským jejich muže, odstraňovala klatby a tak…“

„Ale to je taková ta běžná šarlatánská výbava,“ vmísila jsem se do hovoru. „Takže na tom, že ji nikdo nekontroloval, není vlastně nic divnýho.“

„No dobře, ale co takhle zkontrolovat výsledky těch jejich kousků a zjistit, jestli nějaké schopnosti skutečně má?!“ zajímalo Lemeševovou. „Nene, já to tak nenechám a hlášení napíšu. A jestli si Zavulon myslí, že takhle má vypadat poctivá práce, tak ať mě propustí! Asi už je nejvyšší čas poslat mě do penze.“

Olga si varovně odkašlala.

„Já jsem tedy ochotná říct mu to naprosto otevřeně!“ Bylo vidět, jak se Lemeševová sama vytáčí. „Nezlobte se na mě, ale předpokládat o někom, že je to vědma, a nezkontrolovat si ho plnohodnotně?! To je přece běžná procedura – pošleme na místo agenta a ten sleduje případné silové erupce… Což ostatně tentokrát udělali Světlí!“

Tak takhle to je! Všemu jsem porozuměla a uvnitř se plně soustředila. Nás tedy nečeká souboj s bláznivou

vědmou, která nadělala nějakou paseku. Nás čeká bitka s Noční hlídkou.

Vitalij, kterej seděl přímo proti mě, tlumeně zaryčel. Ne snad že by mu blížící se souboj přinášel takový uspokojení – spíš si dodával odvahy. Zatím se většinou povaloval ve službě na vrátnici, tenhle lovec myší. Sarkasticky jsem se ušklíbla a vlkodlak lehce vycenil zuby. Ty už mu zvolna začínaly růst a dolní čelist se nenápadně vysouvala kupředu.

„Zbavte nás laskavě podívané na transformaci přímo v autě, Vitaliji!“ okřikla ho nerudně Lemeševová. „V tomhle vedru to tu bude nesnesitelně páchnout psinou!“

Trojice upírů na zadním sedadle se družně rozchechtala. Tyhle kluky jsem znala dost dobře – už se předvedli v řadě akcí a na rozdíl od většiny nemrtvých aspoň nevyvolávají odpor. Jsou to bráchové jako schůdky, v ročních rozestupech – dobře stavěný a pěkný chasníci z obyčejný lidský rodiny. Upírem se nejdřív stal nejstarší z nich, kterej sloužil u paradesantních vojsk a tenhle úděl si zvolil dobrovolně, takříkajíc z ideových důvodů – jeho velitel, důstojník–upír, mu to prostě navrh. Jejich jednotka tehdy bojovala někde dole na jihu, nebyl to žádnej med, a tak kluk souhlasil. Je naprosto jasný, že jejich jednotka od tý chvíle vynikala přímo neuvěřitelnou bojeschopností. Podřezat během noci deset nepřátel, prokrást se do nepřátelskýho týlu nebo oklamat stráže je i pro nezkušenýho upíra jen dětská hra. Když se pak vrátil do civilu, vyložil to všechno oběma mladším bratřím, který mu krk na prokousnutí nastavili sami.

„Kolik jich tam je, Anno Tichonovno?“ zeptala se Olga. „Myslím Světlých…“

„Pár. Snad čtyři, možná pět. Ale koukejte se soustředit, děvčata. Podle mě je tam přinejmenším jeden mág druhé kategorie.“

Nejstarší z upířího bratrského tria překvapeně hvízdl. Není divu – souboj s takhle zdatným mágem je nad upírovy síly. A kdyby tam byli dva…

„Ještě je tam holka, co se proměňuje v tygra.“ A Lemeševová se podívala na mě.

Zaťala jsem zuby. Jasně. Tygřík. Bojovej vlkodlak, kterýmu Světlý obyčejně říkaj spíš obrateň. Tu dobře znám, a to důvěrně. Jako by mě znovu zatrnulo v levý ruce, kterou mi před časem vyrvala z kloubu. I na rány v obličeji jsem si vzpomněla, byly to čtyři hrozný šrámy po drápech.

Jenže tehdy mi pomoh sám Zavulon. Vykurýroval mě tehdy tak, že mi nezbyly stopy ani na těle, ani na duchu. Tehdy jsem se do každýho boje hnala vesele a odvážně, protože jsem na sobě pořád cítila jeho povzbuzující pohled a klidnej, trpělivej úsměv.

Jenže to je pryč. To jsme projeli, Aličko. Co bylo, to už není. Na to zapomeň a nedrásej si tím duši. Když ti teď někdo potrhá tlamu, tak budeš chodit v závojíčku, dokud na tebe nepřijde řada s magickou kúrou. Na tu se teď ovšem čeká půl roku a posudková komise musí nejdřív rozhodnout, zda si jedna zaslouží i kosmetickou magii…

„Všichni si zkontrolujou výstroj,“ zavelela Anna Tichonovna. Holky začaly neklidně posedávat a já se taky poplácala po kapsách, abych si zkontrolovala všechny sáčky, skleničky a amulety. Síla pořádný vědmy není jen v silový práci v šeru. Využíváme i různý podpůrný prostředky, čímž se přísně vzato nejvíc lišíme od čistejch kouzelnic.

„Alice!“

Pohlédla jsem na Lemeševovou.

„Máš nějaké návrhy?“

Tohle už je lepší. Ono je třeba myslet na to, co přijde, a ne na minulost.

„Tygříka neutralizujou operativci. Všichni čtyři.“

„My žádnou pomoc nepotřebujem, Alisko,“ řekl dobromyslně nejstarší z bratrů. „Poradíme si sami.“

Lemeševová se zamyslela a přikývla.

„Dobře. Budete pracovat ve trojici. Takže ty, Vitaliji, budeš moje osobní záloha.“

Vlkodlak se radostně zazubil. To je ale dement! Když bude třeba, Anna Tichonovna s ním přiloží do největšího ohně jako s třískou.

„No a my čtyři…“

„Nás pět,“ opravila mě Lemeševová.

„Nás pět vytvoří kruh síly. Všechnu vytvořenou sílu pak budeme předávat Edgarovi. Deniska by moh udržovat spojení se štábem.“

Mikrobus poskočil po výmolech. To už jsme vjížděli přímo mezi paneláky.

„Ano, to je skoro jediná možnost,“ souhlasila Lemeševová. „Slyšeli to všichni? Přesně takhle to bude!“

Pocítila jsem takovej malej příval spokojenosti, že se pojede přesně podle mýho plánu. Takže přece jen zůstávám pravou bojovou vědmou. Přes všechny mý osobní problémy: proto jsem taky riskla zásah do kompetence starší vědmy při kompletaci výsadku a ještě jsem dodala:

„A taky bych navrhovala, abychom už předem žádali o posily. Pokud jsou tam dva mágové druhý kategorie.“

„Veškeré myslitelné posily dostaneme,“ odsekla Lemeševová. „A navíc máme v rukávě jeden trumf.“

Vitalik překvapeně pohlédl na starou vědmu a hrdě vycenil své vlčí tesáky. Ještě větší blbec, než jsem si myslela. O něm teda řeč nebyla. Tohle není trumf, to je maximálně převodový kolečko celýho mechanismu.

„Hotovo, holky, jde se na to!“

Mikrobus zastavil, Anna Tichonovna křepče vyskočila a máchla levou rukou. Kolem jejích prstů zavířil lehký tmavý prach a vzápětí jsem pocítila, jak se dvůr halí do zaklínadla nezpozorovatelnosti. Teď jsme tu mohli dělat cokoli a nikdo z lidí neměl šanci si toho všimnout.

Vyhrnuli jsme se z mikrobusu jako hrášky z lusku.

Normální sídliště. Jižní Butovo. To je ale díra… Lepší je snad žít rovnou někde za Moskvou, třeba v Mytiščích nebo v Lytarkinu, než bejt formálně Moskvanem a obývat tuhle beznaděj. Vlastně je to všechno jako jinde – domy, neduživý stromy, vyrážející skrz hlínu zdusanou na beton, auta před domama nejsou vlastně nejhorší, ale co je to všechno platný…

„Pohyb!“

Lemeševová mě nakopla tak, že jsem od mikrobusu odlítla na dobrý tři metry. Málem jsem přitom spadla až do pískoviště, kde zrovna dvě asi tak pětiletý děti, chlapeček a holčička, projednávaly tajemství lidskýho zrození.

Děti si mě ale vůbec nevšimly, přestože normálně jsou na Jiný podstatně citlivější než dospělý.

Jako tři stíny se kolem mě přehnali tři upíří bratři. Rozestavěli se kolem auta – už ve stádiu transformace: z hub jim lezly tesáky a kůže postupně získávala takovej ten vybledle neduživej odstín. Prostě typický nemrtvý…

„Kruh!“ vyštěkla Lemeševová. Já se jako střela vrhla zpátky k autu a chytila za ruce Olju a Lenu. Ty teda máš páru, ty stará čarodějnice!

U vchodu do domu stál pomenší sukovitý chlapíček, kterýho mohli vidět jedině Jiný… Jojo, chlapíček to byl, jak jinak byste taky říkali nešťastníkovi v odřenéjch tureckejch džínách, v košilce z umělý hmoty a nějaký připitomělý čepičce?

Tak to je moc špatný.

Tenhle chlapíček se jmenuje Semjon. Je to mág s obludnou silou, kterou ještě ke všemu skoro nepotřebuje. Ještě horší je na něm to, že má neuvěřitelný zkušenosti z operativní práce…

Pocítila jsem, jak po mně sklouzl Semjonův pohled – byl hutnej, pružnej a ohebnej jako chirurgický škrtidlo. Semjon se otočil a zmizel v domě.

Což je teda ještě horší!

Vtom už ale Žanna chytila za ruku Olgu, Anna Tichonovna kruh uzavřela – a všechny emoce vyprchaly.

Stal se z nás živej akumulátor, připojenej k Edgarovi, kterej měkkým, neuspěchaným krokem mířil k domu, a to jak v běžný realitě, tak i šerem.

Za chvíli už stoupal po schodech, stejně jako jeho protivník. Toho ale přirozeně nedohnal, takže když došel k bytu ve třetím patře, už tam na něj čekali. My v Kruhu síly jsme obsahy vědomí velmi dobře cítily všemi smysly.

V lidský hladině světa byly dveře otevřený; při pohledu šerem tu ale stála slepá zeď.

Na chodbě před bytem stáli dva mágové – Semjon a Garik. Pocity jsem teď nemohla mít žádný, ale myslet jsem byla schopná dál. Uvažovala jsem chladně, klidně a beze spěchu. Tohle je konec. Jsou to dva mágové, z nichž každej se Edgarovi přinejmenším vyrovná.

„Krám je zavřenej," řekl Semjon. „Tady probíhá akce Noční hlídky."

Edgar zdvořile přikývl:

„Chápu, ale zároveň tu probíhá i operace Denní hlídky.“

„Co byste rád?“ Semjon ustoupil kousek stranou, aby bylo vidět, že za ním stojí tygřice. Obrovská tygřice s lesklou srstí a spokojeně vyceněnýma zubama.

S čím ta Lemeševová počítá? Na tohle nemáme! Ani náhodou!

„Rádi bychom si odsud odvezli svou Jinou,“ pokrčil rameny Edgar. „To je všechno.“

„Vědma byla zatčena, už jsme jí sdělili obvinění. Magický zásah třetího stupně, vražda, provozování černé magie bez licence a utajování schopností Jiného.“

„K tomu všemu jste ji ale vyprovokovali,“ řekl chladně Edgar. „Denní hlídka provede vlastní vyšetřování celého případu.

„Ne,“ řekl Semjon a opřel se o zeď. Modrej mech se začal křečovitě plazit po zdi, aby se od bílýho mága dostal co nejdál. „Případ je uzavřen.“

Garik neříkal vůbec nic. Jen v prstech obracel nějakej malej amulet, kterej vypadal jako kostička ze slonoviny, a vzduchem lítaly energetický blesky. Nejspíš to bude docela obyčejnej magickej akumulátor…

„Já teď půjdu a vezmu si, co nám patří,“ oznámil těm dvěma Edgar.

Je neuvěřitelně klidnej, napadlo mně. Že by věděl něco, co já nevím?

Bílí mágové mlčeli. Vypadalo to ale, že při pohledu na tak evidetní hloupost zbystřili pozornost. Osud tý vědmy teď závisel na tom, kdo bude případ vyšetřovat. Když se dostane k nám, dokážeme ji obhájit a začlenit do vlastních řad. Pokud se jí zmocněj Světlí, tak to nepřežije.

Ale radši ať nežije ona, než aby něco takového potkalo nás všechny! Jsou tu dva bílý mágové druhý kategorie, obrateň v podobě tygra a přímo v bytě ještě dva nebo dokonce tři další Jiný! Ty nás prostě smetou!

„Já jdu," opakoval klidně Edgar a udělal první krok. Šero kolem něj zavylo, jak se rychle plnilo silou – mág před sebe nastavil ochrannej štít.

Dál už si pamatuju jen boj.

Světlí udeřili v okamžiku Edgarova prvního kroku. Nerozhodli se ovšem pro smrtící zaklínadla, ale pro normální „pres", jímž se našeho mága snažili vytlačit zpátky na schody. Edgar se předklonil, jako by musel jít proti prudkýmu větru, a síla, kterou se sám chránil, dostala naprosto přesnej obrys. Souboj teď probíhal na čistě energetický úrovni, takže byl dost primitivní, prostě nic k podívání. Ach, kdyby tak na Edgarově místě byl teď Zavulon! Ten by ty Světlý náfuky smet jedním rázem – nejdřív by je donutil, aby předvedli všechno, co v nich opravdu je, a pak by je úplně vyždímaný prostě hodil do smetí!

Musím ale říct, že i Edgar se držel slušně. Takovejch pět vteřin si vystačil jen s vlastníma silama a světlej „pres" promáčknul až ke dveřím bytu. Pak jsem na konečcích prstů pocítila chlad.

Mág začal pít naše síly.

Hned jsem si uvědomila, jak se Světlý vnitřně napjali, když zachytili přenos energie mezi náma a Edgarem. Přerušit tenhle kanál se ale nepokusili, protože v tom zmatku by se jim mohlo stát, že by je Edgar připravil i o jejich sílu. Oni jen v tlaku ještě přidali a spoléhali na svý možnosti. Vypadalo to na to, že mágové v bytě je taky přiživovali svou silou.

Pár okamžiků se obě strany přetlačovaly víceméně v rovnováze. My jsme sice Edgarovi v první chvíli hodně pomohly, ale Světlý viditelně taky měli slušný rezervy. Kostička v Garikově ruce se rozsypala na zlatej prach, kterej se snes na podlahu – a Edgar musel dobře o metr ustoupit. Hned vedle mě zaúpěla Olga – základní zásoby použitelný síly už vyčerpala a teď musela sáhnout na hlubinnou podstatu, která se doplňuje opravdu moc a moc špatně. Vypadá to, že dneska není zrovna ve formě.

V co ale doufá Lemeševová?

Za zády Světlých se něco ozvalo. Aha…, to jsou naši upírský bratři, asi do bytu vlezli přes balkon.

Zdálo se, že mágové si jich nevšimli. Na ten hluk reagovala jen tygřice, která se tam vrhla a cestou kácela ubohej nábyteček a drásala drápama linoleum. Za chviličku už se ozývalo žalostný vytí jednoho z bráchů.

Kdepak, tři upíři jsou na takovýho zabijáka v tygří podobě málo…

„Vitaliji!“ zavelela úsečně Lemeševová. Šerem prolétl mentální pokyn, na kterej se náš vlkodlak vrhnul ke vchodu, už za běhu ze sebe sházel šatstvo a proměnil se ve vlka. My všechny jsme dál energeticky podporovaly Edgara, kterej znovu vyrazil kupředu a dokonce se mu podařilo zatlačit Garika do dveří. Mezitím se za jeho zády vynořil obrovskej vlk, kterej bílý mágy jednoduše přeskočil a zmizel v bytě.

Celkem slušnej nápad, jedině že z hloubi bytu proti vlkodlakovi vyrazil jazyk plamene. Někdo z druhýho sledu Světlých se pustil do boje a hned předved, že s ním nebude legrace.

Hustá šedohnědová vlkodlakova srst se vzňala, Vitalij nadskočil, začal po sobě plácat tlapama a válet se po podlaze ve snaze plameny uhasit. Kdyby pokračoval v

útoku, tak by možná bílýmu mágovi ve vypuštění další ohnivý koule zabránil…

Jenže bylo vidět, že se po tý vrátnici opravdu poflakoval moc dlouho.

Náš vlkodlak se dál snažil zbavit se plamenů, jenže ze tmy do něj bušily další ohnivý výboje – druhej, třetí a pak čtvrtej… Vytryskla krev a vzduchem začaly lítat kousky hořícího masa. Vlk zavyl naposledy a ztichnul – jen zadní tlapy se ještě trochu poškubávaly a mezi nima bezvládně ležel ohon, planoucí jako bengálskej oheň. Bylo to vlastně až krásný.

Mně na prsou najednou prasknul amulet a rozletěl se na droboučký střípky – byla to miniaturní křišťálová nádobka, do níž byla zatavená kapka rudý tekutiny. Tak to je zlý. Bylo to znamení, že mi definitivně dochází síla, protože ta nádobka byla moje poslední rezerva. Kapka krve ženy, která zemřela při porodu Temnýho Jinýho – což je velice silnej zdroj síly, ale v týhle situaci ani ten nevystačí nadlouho.

„Leno!“ zavelela znovu Lemeševová.

Znovu jsem pocítila nevyslovenej rozkaz – a Lena jako náměsíčná vykročila z našeho Kruhu síly ven. Má pravá dlaň byla najednou prázdná a já tím pádem na okamžik vypadla z transu – do chvíle, než se mě chytla Anna Tichonovna. Za těch pár vteřin jsem si ale stačila povšimnout, že uvnitř našeho kruhu stojí rozkládací stolek z leštěnýho dřeva, na kterým leží tenká dýka z kalený oceli. Lena už mezitím znehybněla nad pískovištěm, kde si hrály ty dvě děti, a působila dojmem, že si vybírá…

„Tu holku ber!“ křikla na ni Lemeševová. „Z jedný holky je odjakživa větší užitek než z dvanácti kluků!“

Teprve teď jsem všechno pochopila – všechno až na jedinou věc: kde Anna Tichonovna vzala právo na obětování živého člověka a proč se rozhodla využít takovou sílu na záchranu nějaký úplně obyčejný černý čarodějnice!

Vtom ale Lemeševová stiskla mou ruku znovu a já už zase byla jen součástí Kruhu, jen tělem bez vlastní vůle.

Edgara už Světlí zatlačili do kouta před bytem – teď už ho nehodlali jen vypudit po schodech dolů, ale chtěli ho rozmáčknout o zeď. Náš mág náhle vztyčil ruku a zvolal:

„Zastavte se!“

Ta bolest!

Kruh ze mě sál poslední kapky energie. Olga už neposkytovala vůbec nic, byla jako do sucha vyždímaná a jen stála mezi námi a poškubávala sebou, jako by si sáhla na holej drát pod proudem. Žanna tiše sténala a hlava jí klesala hluboko na prsa.

„Máme právo na oběť,“ pokračoval chladně Edgar. „Pokud okamžitě neustoupíte…“

Světlí ztuhli. Viděla jsem, jak si vyměnili pohledy a jak pochybovačně se zatvářil Garik.

Zato Semjon asi uvěřil hned.

Živá oběť – to je přímo obludná erpuce síly. Zvlášť když je tou obětí dítě, zvlášť když k obřadu dochází v kruhu síly a zvlášť když oběť přináší zkušená čarodějnice. Lenka Kirejevová stála uvnitř Kruhu, v ruce držela tenkou dýku a děvčátko už leželo na stolku.

Jestli teď do Edgara přelijeme sílu, která se při oběti uvolní, tak Světlý nevydržej. Určitě maj pro podobný případy svoje mimořádný opatření a prostředky, ale je otázka, jestli maj taky plný moce k jejich použití…

Do chodby se s řevem vřítila tygřice. Ta zřejmě upíří brášky zpracovávala na balkóně a viděla, co se dole chystá.

„Tohle nezvládnete," pokračoval bohorovně Edgar. „My si tu svou vědmu stejně vezmem, a tady zbytečně zahyne lidské dítě. A bude to vaše vina."

Světlý byli zaskočený… A já se jim ani nedivila. Situace byla sice dost konfliktní, ale rozhodně nevypadala na mimořádně důležitou: Když jedna velmoc druhý zatkne špióna, tak druhá strana nikdy nehrozí jaderným úderem – a Jiný zase nevyhrožujou magií prvního stupně při drobným konfliktu operativních skupin obou hlídek.

Zatím ale Světlí na našeho mága tlačili dál, i když to možná bylo jen ze setrvačnosti – pořád ještě udržovali svůj „pres" a my už jsme neměly sílu, kterou bysme Edgarovi mohly poslat. Olga dočista zcepeněla, ztratila vědomí a v kruhu stála už jen jako bezvládná dřevěná loutka. Pod Žannou se podlamovaly kolena, ale ona se nás dál hrdinsky nepouštěla a cedila ze sebe takový poslední krůpěje. V Lenině tváři se objevila bolestná grimasa, asi proto, že už se dýkou rozpřahovala nad tělem škubající se holčičky – ta totiž zůstávala při vědomí, jinak by se energetickej zisk o dost snížil –, ale speciální zaklínadlo ji nutilo mlčet. Já měla tělo jako z vaty a uvědomovala jsem si, že se potácím. Už aby to bylo…, jinak to nevydržím!

„Zastavte to!" vykřikl najednou Semjon. „My vám tu vědmu vydáme!"

Teď se hlavně udržet, udržet kruh. Pokusila jsem se nějakou energii stáhnout z nejbližšího okolí, z tý na smrt vylekaný holky i z kolemjdoucích, který se drželi v povzdálí a snaživě si ničeho nevšímali.

Bylo to ale zbytečný, všechno vysátý. Ta Lemeševová… no jasně, proto stojí tak křepce, svině jedna… My tu pochcípeme kvůli nějaký naprosto neužitečný babici a ta mrcha to zase přežije…

Světlí mezitím přímo do Edgarovy náruče vystrčili takovou nechutnou tlustou babici v zasviněným županu a potrhanejch pantoflích. Babice nechápala naprosto nic – jen koukala a pokoušela se křižovat.

„To nám zaplatíte," sdělil Edgarovi poměrně klidně Semjon.

Edgar prudkým pohybem zkroutil babici ruku za záda – teď nebyl čas ani na nějaký vysvětlování, ani na magii – a vlekl ji po schodech dolů.

Hlavně držet kruh…

Lidská oběť je tak mohutnej zdroj energie, že je lepší si ho schovávat. Právo na takovou oběť jsme museli získat někdy před dvaceti třiceti lety, za pomoci mazanejch intrik a provokací. Proto taky Kirejevová stála s kamennou tváří nad holčičkou a v ruce se jí blejskala ta dýka, a Deniska monotónně opakoval slova předepsanýho zaklínadla. V kterýmkoli okamžiku jsme mohli získat neuvěřitelnej zdroj síly…, ale lepší samozřejmě bylo obejít se bez toho.

Hlavně držet kruh…

Mě v tuhle chvíli držel při smyslech už jen vztek. Na celej tenhle smolnej den, na všechny porážky posledního roku, na Lemeševovou, která ví viditelně víc, než je ochotná přiznat. Fakt nevím, kde jsem pořád vyškrabovala poslední zbytky sil, ale vyškrabovala jsem je! A hnala jsem je přes bezvládný těla Žanny a Olgy k Lemeševový, aby ta je v tenkým pramínku mohla vysílat k Edgarovi.

Jako první do mikrobusu naskákali upíří bratři – to jsou mi taky operativci! Pak Lenka pustila holčičku a ta se strašlivým jekotem letěla někam pryč. Deniska přestal drmolit zaklínadla, popad rituální stolek a vhodil ho do mikrobusu. Teprve potom Lemeševová kruh rozpojila.

Před očima mi všechno plulo. Kdovíproč jsem se rozkašlala a dlouho jsem nebyla s to vytrhnout ruku z křečovitě sevřenejch Olžinejch prstů.

„Do vozu!“ zařvala Anna Tichonovna. „A fofrem!“

Mezitím se objevil Edgar – ten na rozdíl od většiny z nás vypadal docela čerstvě. Strčil vědmu do kabiny a hupsnul na sedadlo vedle Denisky. Anna Tichonovna vtáhla do auta Olgu a pomohla nastoupit Žanně – ta byla taky grogy, ale aspoň zatím zůstávala při vědomí.

„Co jste zač? Vodkud jste?“ ječela zachráněná. Anna Tichonovna se dlouho nerozpakovala a vrazila jí facku přes celou hubu, načež babice ztichla.

„Šlápni na to, Denisko!“ nařídila jsem řidiči. Takovej pokyn ale k ničemu nepotřeboval…

Gumy zakvílely, prokličkovali jsme mezi panelákama na hlavní třídu a Edgar si sevřel hlavu do dlaní – řídil linie reality a uvolňoval nám cestu.

„Taky jsi na tom tak bídně, Aličko?“ zeptala se mě Lena. Zaťala jsem zuby a zakroutila hlavou. Lena si hned postěžovala: „Já jsem teda rozpuštěná a vypuštěná. Budu si muset vzít nějaký volno.“

Zachráněná vědma tiše pobrekávala, ale pak narazila na můj nenávistný pohled. Okamžitě utichla a pokusila se přesunout co nejdál ode mě, jenže tam seděli naši tři upíři. Vzteklý, dost pocuchaný a zkrvavený – zdálo se, že měli dost rozumu na to, aby se od Tygříka drželi co nejdál, ale přinejmenším jednu dvě rány obrovitou tlapou určitě chytili všichni.

„Vitalika teda spálili jako kus papíru…," poznamenala chmurně Lenka. „Von blbec to byl a ne že ne, ale byl to náš blbec… Jste si jistá, Anno Tichonovno, že tahle obluda stála za takový starosti?"

„Byl to Zavulonův rozkaz," odpověděla suše Anna Tichonovna. „Ten přece musí vědět, co je pro nás jak důležité…"

„To nám teda ale moh pomoct," neudržela jsem se. „Tohle byla operace pro mága jeho formátu, a ne pro nás."

Anna Tichonovna se na mě zadívala s jistým zájmem.

„Ale běž! Ty sama jsi dneska pracovala opravdu na jedničku. Já bych řekla, že to bylo skvělé. To bych nečekala, že dokážeš vynaložit tolik energie."

Stálo mě hodně sil, abych se v tu chvíli nerozbrečela. Ve snaze skrýt slzy jsem pohlédla na Olgu, která byla ještě pořád v bezvědomí. Což byla na druhý straně snad jediná útěcha – Olga dopadla ještě mnohem hůř.

Ztěžka jsem se zvedla a poplácala ji po tváři. Nic. Tak jsem ji štípnula. Ani se nehne.

Zbytek posádky mikrobusu mý snahy se zájmem pozoroval. Dokonce i tiše láteřící upíři si přestali lízat rány a na něco čekali.

„Já nevím, Anno Tichonovno, že byste jí pomohla?" řekla jsem. „Tohle je přece újma na zdraví při plnění služebních povinností, a podle instrukcí…"

„A jak jí mám pomoct, zlatíčko?" zarazila mě Lemeševová. „Je mrtvá. Už nejmíň pět minut. Špatně si to spočítala a nadobro se vyprodala."

Chvatně jsem ucukla rukou. Olžino bezvládný tělo nadskakovalo na sedadle, ochablá brada jezdila po hrudi.

„Copak to necítíš?" zašeptala Žanna. „To snad nemyslíš vážně, Aličko!"

Na rozlišení živýho od mrtvýho za normálních okolností ani žádný magický kejkle nepotřebujete. To je elementární práce se silou. Takovou tu superjemnou substanci, který někdo říká duše, cítíte hned…, samozřejmě když je na místě.

„Tak tys taky vydala víc, než jsi měla!“ pochopila Lenka. „Ale to máš teda po legraci, holka! Tak na pět let! Vzpomeň si na Julku Brjancevovou, jak se vyprodala při jedny operaci – a teď už dva roky není schopná vstoupit do šera!“

„Toho se nedočkáte,“ opáčila jsem a snažila se tvářit pokud možno klidně. „Podle předpisů mám nárok na příslušnou revitalizaci.“

Do toho si povzdechla Anna Tichovnovna:

„Tak před rokem, Alice, když jsi ještě oblažovala Zavulona, by všechno bylo podle předpisu.“

Než jsem se stačila vzchopit k nějaký rázný odpovědi, začala Romašovová znovu hystericky vřískat:

„Kam mě to vezete? No tak kam mě vezete?“

To už jsem nevydržela. Vyskočila jsem a začala tu samorostlou vědmu mlátit po hubě a snažila se pokud možno jí co nejvíc rozdrápat ksicht. Byla z toho tak vyjukaná, že na nějakej odpor se vůbec nezmohla. Dusila jsem ji dobrý tři minuty za souhlasnejch poznámek upířích bratří, mravokárnejch výtek Lemeševový a za jasný podpory ze strany Lenčiny a Žanniny. Jedině mrtvá Olga, do který jsem v těsný kabině mikrobusu pořád vrážela, nemohla podotknout nic. Byla jsem si ale jistá, že by mě podpořila taky.

Pak jsem se konečně vzpamatovala a posadila se. Babice kňourala a ohmatávala si rozbitou a zkrvavenou tvář.

Kdyby nás ty Světlí aspoň honili! To bych se jim zahryzla do krku stejně spolehlivě jako upír! A likvidovala bych je jednoho po druhým i bez magie!

Jenže nás nikdo nehonil.

Mluvit o našem návratu jako o triumfálním se věru nedalo.

Upíři vynesli Olžino tělo z mikrobusu a mlčky, jako by i oni chápali tragiku chvíle, s ním zamířili ke štábu. Ačkoli, proč by to nemohli chápat? Oni sami vyměnili život za nemrtvost, ale mysleli a cítili, a tenhle stav byli teoreticky schopný udržovat donekonečna. Kdežto Olga odešla navždy.

Deniska odjel s mikrobusem na parkoviště. Edgar pevně uchopil za loket zachráněnou vědmu a ved ji k budově Hlídky. Babice nevzdorovala. My ostatní jsme pohřební průvod uzavírali. Přenášení mrtvoly po rušný moskevský ulici hned vedle kremelský stěny není právě nejklidnější kratochvíle. A to i přes zaklínadlo nezpozorovatelnosti, který Lemeševová znovu pronesla. Lidi se sice na nás dívat nemohli – naopak zrychlovali krok a bezděky se nám pečlivě vyhýbali.

Funguje tu až příliš jemná hladina bytí, na kterou tu najednou bylo až moc krve a až moc emocí – všechny stopy toho, co se právě stalo, byly prostě až příliš zřetelný. Navíc existujou místa, kde je hranice mezi běžnou realitou a šerem dost nezřetelná – a střed Moskvy patří mezi ně.

Kdybych teď byla ve formě, viděla bych erupce síly, který sem dorážely z hlubin jiný reality. Řekla bych, že ani Zavulon by nedokázal vysvětlit, co za nima vlastně je.

A tak nezbývá než na lačnej dech šera nereagovat; ten dech teď určitě cítil vědmu, co padla v magickým souboji.

„Rychle!“ zavelela Lemeševová a upíři přidali do kroku. Šero bylo zřejmě hodně rozrušený.

Jenže o tom já v tuhle chvíli nevěděla nic…

Vstoupili jsme do dveří, který lidi neviděj, přičemž mě a Žannu jima musela provést Lena. Kolegové už nám běželi naproti. Vysvobozená vědma začala už zase něco hulákat, a tak ji odvedli do desátýho patra – k výslechu. Olgu z upířích rukou převzali mágové z ranhojičského oddělení. Pomoct už jí nijak nemohli – potřebovali jen oficiálně konstatovat smrt. Jeden z nich, co právě držel službu, pozorně prohlíd i nás ostatní. Když si proklep Žannu, nespokojeně zakroutil hlavou a při pohledu na pocuchaný upíry svraštil čelo. Pak se teprve podíval na mě a jeho pohled strnul.

„Copak, to je to tak zlý?“ zeptala jsem se.

„No, není ten právej výraz,“ odpověděl mi zcela bez sentimentu. „Na cos myslela, když tu sílu vydávala, Alice!“

„Jednala jsem přesně podle předpisu,“ odpověděla jsem skrz slzy, co se mi už zase tlačily do očí. „Jinak by Edgar byl vyřízenej – stáli proti němu dva mágové druhý kategorie.“

Ranhojič kývnul:

„Chvályhodná snaha, děvče moje. Ale cena, kterou za to zaplatíš, bude vysoká.“

Edgar, kterej už mezitím chvátal k výtahu, najednou zastavil a soucitně si mě změřil. Tyhle Pobalťani si taky věčně hrajou na viktoriánský gentlemany.

„Jsem vám nanejvýš zavázán, Alice…! Dobře jsem cítil, že mi dáváš i to poslední! Velice jsem se bál, abys neodešla za Olgou.“

Pak se otočil k ranhojiči:

„Co se dá udělat pro tuto odvážnou mladou dámu, Karle Lvoviči?“

„Obávám se, že nic,“ rozhodil ranhojič bezradně rukama. „Alice už čerpala sílu z vlastní duše. Je to podobné jako s distrofií, víte? Když organimus nemá dost potravy, začíná požírat sám sebe. Postupně ničí játra, žaludek i svalstvo, jen aby co nejdéle udržel při životě mozek. A naše děvčata se dostala do podobné situace. Žanna zřejmě včas ztratila vědomí, takže si poslední rezervy uchovala. Alice s Olgou jely nadoraz. Olga ale měla těch vnitřních rezerv míň, proto umřela. Alice to fyzicky zvládla, ale mentálně se zcela vyčerpala…“

Edgar chápavě přikývl, všichni ostatní s lačnou zvědavostí naslouchali a ranhojič deklamoval dál:

„Schopnosti Jiného jsou v lecčem shodné s jakoukoli energetickou reakcí – například jadernou. Udržujeme své schopnosti tím, že čerpáme sílu z okolního světa, z lidí a z dalších méně vyvinutých živočišných objektů. Ale abychom mohli nějakou sílu získávat, musíme nejdřív sami energeticky investovat. A právě tato bazální síla nezůstala Alici prakticky žádná. Prosté doživení energií tady nepostačí, stejně jako umírajícího hlady nezachrání kus silně nasoleného vepřového špeku nebo do křupavá upečeného masa. Organismus takovouto potravu nestráví a ta ho nezachrání, ale naopak zabije. A takhle je to i s Alicí – energii bychom jí nějakou přilít mohli, jenže ona by se jí zalkla.“

„Nešlo by to udělat tak, že by se o mě nemluvilo ve třetí osobě?“ zeptala jsem se. „A takovýmhle tónem?“

„Promiň, děvče,“ povzdechl si Karl Lvovič. „Ale je to tak, jak říkám.“

Edgar ohleduplně pustil mou ruku a řekl:

„Hlavně si to moc neber, Alice! Třeba naše moudré vedení nakonec na něco přijde. Ostatně, když už tu byla řeč o té pečeni…, já mám hlad jako zvíře.“

Lemeševová přikývla:

„Skočíme si do nějakého bistra.“

„Nepočkali byste na mě?“ poprosila je Žanna. „Já se jen osprchnu, jsem eště celá zpěněná…“

Já už neměla sil ani se nad čímkoli rozhořčovat. Jen jsem stála, tupě poslouchala, co si říkaj, a pokoušela se pocítit aspoň něco, co by mi připomnělo, že jsem Jiná. Pokoušela jsem se zahlídnout svůj skutečnej stín, zavolat šero, cítit emoční pozadí…

Nic.

Ostatní jako by na to mý drama dočista zapomněli…

Nojo, kdyby se na mým místě ocitla Žanna nebo Lenka, budu se chovat stejně. Přece se nebudou věšet jen kvůli tomu, že já jsem vrták? Kdo se mě prosil, abych se nechala vysát až do dna? Nikdo – to já sama jsem si chtěla zahrát na hrdinu!

A to všechno kvůli Semjonovi a Tygříkovi. Když jsem pochopila, na koho jsme narazili, tak jsem se rozhodla, že nikomu nezůstanu nic dlužná. A že dokážu… někomu… kvůli jistý věci…

Tak jsem jim to dokázala…

… a teď jsem mrzák. A to mrzák mnohem ubožejší než po rvačce s Tygříkem.

„Ale hoď sebou, Žanko!“ řekla Lemeševová. „Půjdeš s námi taky, Alice?“

Otočila jsem se k Anně Tichonovně, ale říct už jsem nestihla nic.

„Nikdo nikam nejde, vážení,“ ozvalo se za mými zády. Lemeševová nechápavě vytřeštila oči a já se zachvěla, když jsem ten hlas uslyšela.

U výtahu stál Zavulon.

V tyhle chvíli měl svou lidskou podobu – byl štíhlej, šlachovitej, smutnej a zíral poněkud nepřítomně. Mnozí z našich ho znají vždy jen takhle – takovej klidas, málem až suchar a nudnej patron.

Já ale znám i jinýho Zavulona. Žádnýho rezervovanýho šéfa Denní hlídky, ani nadpřirozenýho bojovníka, kterej se mění v démona, ani černýho mága mimo kategorie, ale veselýho Jinýho, jehož schopnosti vymýšlet si jsou nevyčerpatelný. Pro mě to byl obyčejnej Jinej, od něhož mě nedělila žádná propast – ani ve věku, ani ve zkušenostech, ani v síle.

Takhle to bylo. Ale to už je pryč.

„Všichni ke mně do pracovny," nakázal Zavulon. „Hned."

A zmizel – nejspíš v šeru. Před tím se ale jeho oči na okamžik zastavily na mně. V tom pohledu nebylo nic – ani posměch, ani soucit, ani přízeň.

Ale aspoň se na mě podíval – až mi v těle srdce poskočilo. Protože během posledního roku se Zavulon tvářil, že neúspěšnou vědmu Alici Donnikovovou prostě nevidí.

„A máme po jídle i sprchování," odtušila Anna Tichonovna. „Jdeme, holky."

To, že jsem si sedla stranou, se stalo vlastně náhodou.

Nohy mě samy odnesly do křesla u krbu – bylo to široký kožený křeslo, kde jsem se tak ráda stáčela do klubíčka a pololeže polosedě se dívala na Zavulona za pracovním stolem, na čistý plameny v krbu nebo na fotky, co tu visely po stěnách…

Když jsem si uvědomila, že jsem se tak vyčlenila z pospolitosti ostatních, který se – jak se na podřízený slušelo a patřilo – posadili na pohovky podél stěn, bylo

už pozdě něco na tom měnit. To by vypadalo snad ještě hůř.

Tak jsem si jen shodila střevíčky a podtáhla nohy pod sebe, aby se mi sedělo pokud možno pohodlně.

Než Lemeševová zahájila hlášení, překvapeně se po mně podívala, kdežto ostatní si nedovolili ani to, ti očima doslova požírali svýho šéfa. Vlezdoprdelkové!

Zavulon, který se zvrátil do křesla za svým nedozírným psacím stolem, mi taky nevěnoval nejmenší pozornost. Alespoň se tak tvářil.

Jak je ctěná libost…

Zaposlouchala jsem se do klidného hlasu Lemeševové – hlášení podávala kvalifikovaně, stručně a jasně a nic v něm nevynechala. Já se přitom zadívala na fotografii, která visela nad stolem. Byla prastará, už sto čtyřicet let, a vyrobená byla ještě koloidním způsobem – šéf mi kdysi vysvětloval, jakej je rozdíl mezi „suchým“ a „mokrým“ procesem. Na tý fotce je zachycenej Zavulon ve staromódním obleku oxfordskýho studenta na pozadí věže školy Christ Church. Je to originál, pořízený rukou Lewise Carolla, a šéf se jednou letmo zmínil, že bylo tehdy hrozně těžký přemluvit „toho upjatého poetického suchara“, aby přestal ztrácet čas s tou malou holčičkou a udělal si ho na vlastního studenta. Fotka ale byla fakt skvělá, ten Caroll byl v tomhle oboru asi skutečnej mistr.

Zavulon je na ní vážnej, ale v jeho očích hoří tichá ironie, a taky se zdá mnohem mladší – ačkoli, co je to pro někoho jako on půldruhýho století…

„Donnikovová!“

Podívala jsem se na Lemeševovou a přikývla jsem:

„Naprosto souhlasím. Pokud cílem naší mise bylo bezpodmínečné osvobození zadržené, pak bylo vytvoření kruhu síly a hrozba lidskou obětí nejlepším řešením.“

Odmlčela jsem se a skepticky dodala:

„Samozřejmě za předpokladu, že ta kreatura za něco takového stála.“

„Alice!“ zazvonil v hlase Anny Tichonovny kov. „Kdo ti dovolil polemizovat s pokyny nadřízených?! Já se za Alici omlouvám, šéfe, je příliš rozrušená a poněkud… poněkud mimo sebe.“

„To chápu,“ řekl Zavulon. „Alice de facto zajistila úspěch operace. Obětovala všechny své síly, a tak není divu, že teď by chtěla klást otázky.“

Prudce jsem zvedla hlavu.

Zavulon byl velmi vážný. V jeho obličeji nebyl ani stín nějakého posměchu či ironie.

„Ale…,“ začala Lemeševová.

„Nemluvil tady zrovna někdo o zásadách subordinace?“ obořil se na ni Zavulon. „Mlčte!“

Lemeševová se zarazila.

Šév povstal od stolu. Pomalu došel až ke mně – já ho celou tu dobu sledovala, ale sama jsem zůstala sedět.

„Ta kreatura za to nestála,“ řekl Zavulon. „Samozřejmě nestála. Ovšem samotná operace proti Noční hlídce byla mimořádně důležitá. Proto jsou všechny vaše rány plně ospravedlnitelné.“

Jako by mi šídlo do zadnice vrazil!

„Děkuju ti, Zavulone,“ ozvala jsem se sarkasticky. „Aspoň budu po všechny ty příští léta vědět, že jsem tam div nechcípla nadarmo!“

„Jaká léta, Alice?“ zeptal se Zavulon.

Je to zvláštní…, celej rok jsme spolu nepromluvili…, dokonce ani žádný rozkazy mi osobně neuděloval, ale teď stačilo, aby promluvil, a já už mám zase něco jako studenýho ježka v krku…

„Ranhojič říkal, že dohromady se budu dávat hodně dlouho.“

Zavulon se pousmál. A najednou – ke mně vztáhnul ruku! A popleskal mě po tváři. Strašně laskavě… a tak známě…

„Ranhojiče neposlouchej,“ pronesl mírumilovně. „Ten si může myslet ledacos, ale třeba já to vidím docela jinak.“

Ruka se znovu odtáhla a já měla co dělat, aby se má tvář netáhla za ní…

„Řekl bych, že nikdo nebude zpochybňovat fakt, že Alice Donniková do značné míry zajistila úspěch dnešní operace!“ konstatoval Zavulon.

No to jsem zvědavá, jestli se najde někdo, kdo by zpochybňoval! A vida, Lemeševová opatrně podotkla:

„Všichni jsme vynaložili značné úsilí…“

„Kdo co vynaložil, se snadno pozná podle stavu, v jakém kdo jste.“

A Zavulon se vrátil ke stolu. Neposadil se však – jen se opřel o stolní desku, znehybněl a zadíval se na mě. Řekla bych, že mě zkoumal šerem.

Jenže já neměla šanci to ucítit!

„Souhlasí všichni s tím, že Denní hlídka by měla Alici Donnikovové pomoci?“ tázal se Zavulon.

V očích Anny Tichonovny se mihla zuřivost. Stará čarodějnice byla kdysi sama šéfova přítelkyně. Proto mě tak strašně nenáviděla, když jsem byla ve flóru…, a proto mě pak vzala na milost, když mi šéf dal kopačky.

„Pokud jde o tu pomoc,“ začala zdráhavě, „tak Karl Lvovič přišel s takovou zajímavou paralelou. My jsme samozřejmě ochotni podělit se s Alisou o svou sílu, jenže podle něj by to bylo totéž, jako když umírajícímu dáme

kus masa místo lehkého vývaru. Ostatně, já sama bych byla ochotna…“

Zavulon se odvrátil a Lemeševová znovu zaraženě zmlkla.

„Když lehký vývar, tak lehký vývar,“ přisvědčil Zavulon mírumilovně. „Tím končíme, můžete jít.“

Jako první vyskočili upíří bratři, pak začaly jedna po druhé vstávat vědmy. Já už taky nohama zašátrala po střevíčkách.

„Ty tu zůstaň, Alice, jestli máš chvilku,“ poprosil mě Zavulon.

Oči Anny Tichonovny se rozhořely – a zase zhasly. Pochopila to, čemu já zatím ještě nemohla věřit.

Za pár vteřin jsem se Zavulonem zůstali sami a mlčky hleděli jeden na druhého.

V krku jsem měla sucho a jazyk mě neposlouchal… Něco takovýho přece není možný, a člověk by si neměl nic nalhávat…

„Tak jak se cítíš, Aljo?“ zeptal se.

Aljo mi říká jen maminka.

A dřív mi tak říkal Zavulon.

„Jako vycucanej citrón,“ řekla jsem. „Poslyš, to jsem opravdu taková husa? To jsem opravdu všechno vyplácala na věci, který jsou vlastně k ničemu?“

„Jsi hlavinka, Aljo,“ řekl Zavulon.

A usmál se.

Přesně jako dřív. Úplně přesně.

„Ale já teď…“

Umlkla jsem, protože Zavulon přistoupil až ke mně a slov už nebylo zapotřebí. Nedokázala jsem dokonce ani vstát z křesla – jen jsem objala jeho kolena, pevně je sevřela, přitiskla se k němu a rozbrečela se.

„Ty jsi se dneska zasloužila o začátek jedné z našich nejlepších operací, Alisko," řekl Zavulon. Přestože jeho ruka mi protřepávala vlasy, měla jsem pocit, že je někde strašně daleko. A nebylo divu, takovej mág jako on si nikdy nemůže dovolit nebýt ve střehu – však má na starosti celou Denní hlídku Moskvy a k tomu i Moskevský oblasti, ale vlastně i osudy normálních Temných, který si žijou svůj spokojenej a mírumilovnej život, kdežto on musí vytrvale zápasit s intrikama Světlejch a taky dávat pořád pozor na lidi… „Po tom tvém hloupém skandálu se silovým jehlánkem jsem si říkal, že nejsi hodná mé pozornosti."

„Zavulone…, byla jsem jen taková samolibá krůta…," zašeptala jsem a polykala přitom slzy. „Promiň, že jsem tě tak zklamala…"

„Dnes jsi se plně rehabilitovala."

Zavulon mě jediným pohybem z křesla zvednul. Stoupla jsem si na špičky, jinak bych se mu kymácela v náručí, a ani, nevím proč jsem si vzpomněla, jak mě to dostalo vůbec poprvý – ta obludná síla jeho vlastně vychrtlýho těla. Dokonce i v lidský podobě…

„Jsem s tebou spokojen, Alice," usmál se. „A s tím, že ses vyprodala, si nedělej starosti. Nějaké ty rezervy máme k dispozici vždycky."

„Něco jako právo na lidskou oběť?" pokusila jsem se zažertovat.

„Ano," přikývl Zavulon. „Pojedeš na dovolenou, a to ještě dnes. A vrátíš se ještě dokonalejší, než jsi byla."

Pusa se mi zrádně rozklepala. Teda co já to dělám – brečím jako hysterka, oči už mám určitě zase rozmazaný, síly mi nezbylo ani za nehet…

„Já tě chci," zašeptala jsem. „Byla jsem celou tu dobu hrozně sama, Zavulone…"

Mág mý ruce jemně odstrčil.

„Až pak, Aljo. Až se vrátíš. Jinak by to bylo…," Zavulon se úsměvem na okamžik odmlčel, „jinak by to bylo zneužití služebního postavení pro soukromé účely!"

„A kdo by si troufnul ti něco takovýho říct?"

Pohlédl mi do očí:

„Ale našli by se, Aljo. Loňský rok byl pro hlídku velice těžký a je tu řada těch, co by mě rádi viděli poraženého a poníženého."

„Tak ne," řekla jsem rychle. „Nebudeme nic riskovat a já si s obnovou sil pomaličku nějak poradím sama."

„Ale budeme. Ničeho se neboj, holčičko."

Ten jeho hlas mě prostě dostával. Hlavně ta klidná a sebejistá síla v něm.

„Ale proč kvůli mně tolik riskuješ?" hlesla jsem bez naděje na nějakou odpověď, a Zavulon řekl:

„Protože láska je taky síla. Velká síla, kterou bychom rozhodně neměli přehlížet."

Kapitola třetí

Je to divná věc, tenhle život.

Ještě včera jsem vycházela ze dveří našeho bytu jako mladá, zdravá, silná, a přece strašně nešťastná vědma.

Ještě před pár hodinama jsem stála v úřadu naší Hlídky celá zubožená a zbavená jakýkoli naděje a víry v budoucnost…

Jak se to všechno najednou proměnilo!

„Dáš si ještě víno, Alice?“ pohlédl mi mírně podlézavě do očí můj průvodce Pavel.

„Trošku,“ řekla jsem, ale z okénka jsem se dívala dál.

Letadlo už začínalo klesat na přistání v Simferompolu. Stařičký tůčko se s lehkým poskřipováním pomalu naklonilo na levý křídlo a tváře všech cestujících byly najednou tak jako truchlivě napjatý. Jedině my dva s Pavlem jsme byli naprosto klidný – bezpečnost tohohle letu zkontroloval Zavulon osobně.

Pavel mi podal křišťálovej pohár. Tohle nádobíčko samozřejmě nebylo ze zásob našich letušek, stejně jako jihoafrickej sauterne. Vypadalo to, že postarší vlkodlak bral tuto svou misi naprosto vážně. Sám letěl taky na jih, na dovolenou k nějakýmu svýmu známýmu, ale na poslední chvíli ho odvolali z jeho letu do Chersonu a nařídili mu, aby mě doprovázel do Simferopolu. Bylo znát, že zvěsti o mým návratu do Zavulonovy přízně už k němu taky stačily dospět.

„Takže na šéfa, Alice?“ zeptal se mě a pozved svou sklenici. Šplhal tak snaživě, až to začínalo být nepříjemný.

„Tak jo,“ přikývla jsem. Přiťukli jsme si a napili se. Naposledy kolem nás prošla letuška, která ještě kontrolovala, jestli se před přistáním všichni připnuli, ale nás si ani nevšimla. Zaklínadlo nezpozorovatelnosti, které Pavel pro jistotu uplatnil, fungovalo dobře. Vida, i tenhle chudinka vlkodlak je na tom v tuhle chvíli líp než já…

„Já bych řekl, že je třeba připustit, že péče vedení o pracovníky naší Hlídky je příkladná!“ konstatoval Pavel.

Přikývla jsem.

„Kdežto Světlí…,“ vložil do tohohle slova všechno opovržení, jakýho byl vůbec schopnej, „jsou v každém případě mnohem větší individualisti než my!“

„Nepřeháněj,“ snažila jsem se ho zarazit. „Takhle to teda není.“

„Ale běž, Alice!“ Zdálo se mi, že víno mu rozvazuje pusu. „Vzpomínáš si, jak jsme před rokem stáli v tom kordonu? Myslím před tím uragánem!“

Já si ho vlastně pamatovala jenom z toho kordonu. Vlkodlaci dělaj většinou vyloženě černou práci, a tak se s nima setkáme jen zřídka. Buď při silových akcích, anebo v těch případech, kdy se svolává celá Hlídka – ale těch je opravdu málo.

„No vzpomínám.“

„No a jak tam byl ten… Goroděckij!“

„To je hodně silnej mág,“ namítla jsem znovu. „Velice silnej.“

„Prosímtě! Tenkrát si nahrabal takový síly, z kolika lidí ji vydojil – a co? Na co ji použil?“

„Na vlastní remoralizaci.“

Zavřela jsem oči a vybavila si, jak to tenkrát vypadalo.

Fontána světla, tryskající do nebe. Proudy energie, o kterou připravil plno lidí. Všechno tenkrát vsadil na jednu kartu a risknul použít vypůjčenou energii, která mu na okamžik poskytla stejnou, možná ještě větší sílu, než má Zavulon nebo Geser.

A on všechnu tu sílu zužitkoval sám pro sebe.

Na remoralizaci. Aby dokázal najít eticky nejúnosnější východisko. Největším problémem Světlých je nezpůsobit někomu úhonu, nedopustit se činu, kterej by lidem přines nějaký zlo.

„A teď je z něj supersobec!“ pronesl s požitkem Pavel. „A mohl přitom zachránit svou přítelkyni? Samozřejmě mohl! Nebo pustit se do křížku s námi? No to bych prosil! Jenže co udělal on? Všechno si vzal sám! Dokonce ani uragán nechtěl zastavit… A přitom to bylo v jeho silách!“

„A máš představu, co by se stalo, kdyby se rozhod pro něco jinýho?“ zeptala jsem se ho.

„Každopádně se zachoval jako kdokoli z nás! Jako pravý Temný!“

„To by byl v Denní hlídce.“

„Však taky bude!“ prohlásil Pavel s jistotou v hlase. „Kam jinam by se vrtnul? Síly mu bylo líto – a tak ji vychrstnul sám na sebe. Pak se začal obhajovat – prý aby dospěl ke správnému řešení… A jaké nakonec bylo to řešení? Nezasahovat! Prostě nezasahovat! Jenže to je přece náš přístup, přístup Temných!“

„Já se hádat nechci, Pavlíku,“ řekla jsem jen.

Letadlo vysunulo podvozek a lehce sebou škublo. Někdo za námi tiše vyjekl.

Na první pohled měl vlkodlak samozřejmě pravdu. Jedině že já si moc dobře pamatuju Zavulonovu tvář v několika dalších dnech. Díval se na svět moc ošklivě, v tom já už se tehdy dokázala vyznat. Jako někdo, kdo pochopil, že byl šeredně podfouknutej – a ještě ke všemu na to přišel moc pozdě.

Pavel dál mudroval o nuancích boje obou hlídek, o rozdílech v přístupu a o dlouhodobým plánování operací. Stratég jeden – ten by snad udělal líp, kdyby dřepěl ve štábu, a ne aby se coural ulicema…

Najednou jsem si uvědomila, jak už mi po těch dvou hodinách letu šíleně leze na nervy. A to na první pohled dělal vyloženě příjemnej dojem…

„V co ty se vlastně proměňuješ, Pavlušo?“ zeptala jsem se.

Zasupěl a neochotně odpověděl:

„V ještěra.“

„No vida!“ podívala jsem se na něj znovu se zájmem. Takovíhle vlkodlaci jsou docela vzácnost, to panečku není ten fádní vlk, v jakýho se měnil nebožtík Vitalik. „To je zajímavý! A proč tě teda tak málo vidím přímo při operacích?“

„Já…,“ viditelně nevěděl, co na to říct. Vytáhl kapesník a otřel si zpocený čelo. „To je taková věc…“

Kroutil se přímo báječně, asi jako potrefená školačka na gynekologický prohlídce.

„Já se totiž proměňuju v býložravého ještěra,“ vyhrkl nakonec. „Takže ta bojeschopnost není právě na vysoké úrovni. Čelisti mám sice silné, ale zuby ploché, přežvýkavé. A taky jsem příliš pomalý. Takhle zlomit ruku nebo nohu… nebo sežvýkat prst…, to ano, to dokážu.“

Proti svý vůli jsem se zasmála a účastně mu řekla:

„Z toho si nic nedělej. Takový taky potřebujem! Hlavní je, abys vypadal dostatečně impozantně a uměl pouštět hrůzu a děs.“

„Impozantně…,“ koukl se po mně podezíravě. „Problém je taky v tom, že mám příliš barevné šupiny a těžko se v terénu maskuju.“

Měla jsem co dělat, abych se dokázala dál tvářit vážně:

„Ale to je přece docela zajímavý. Když je třeba vyděsit lidi, a hlavně děti, tak takový barevný šupiny vyloženě přijdou k užitku.“

„Takhle taky obvykle pracuju,“ přiznal se mi.

Náš dialog přerušil náraz – kola tůčka dosedly na ranvej. Cestující družně zatleskali, pravda, poněkud brzy, protože přistávací manévr ještě nebyl u konce. Já se na několik vteřin nosem přilepila na sklo a očima lačně polykala zdejší zeleň, letištní budovu i letadlo, který se pomalu plazilo ke startovací dráze…

Pořád se mi tomu všemu ještě nechtělo věřit.

Unikla jsem z tý dusný Moskvy, dostala dovolenou, na kterou jsem tak dlouho čekala… a taky svý zvláštní práva a pravomoci… a až se vrátím, tak tam na mě bude zase čekat Zavulon…

Pavel mě doprovodil až na stanici trolejbusu. Je to vlastně nejlegračnější z trolejbusových linek, co znám – vede z města do města, konkrétně ze Simferopolu do Jalty. Možná tomu nebudete věřit, ale je to dost pohodlný.

Tady bylo všechno jiný, vlastně o hodně jiný. Horko je tu taky, ale není to ten moskevskej betonově asfaltovém žár. A moře tu cítíte všude, i když v Simferopolu je k němu ještě dost daleko. A to všechno

doplňuje bujará přírodní zeleň a celá ta atmosféra obrovitý rekreační oblasti.

Je mi dobře, řekla jsem si, teď je mi fakt dobře. A až se vysprchuju, vyspím a celkově se dám do pořádku, tak to bude ještě lepší.

„Ale ty nejedeš přímo do Jalty, že ne?“ zeptal se vševědoucně Pavel.

„Přímo do Jalty ne,“ přikývla jsem a chmurně se podívala na hustou a dlouhou frontu u trolejbusový zastávky. I děti v ní vypadaly velmi soustředěně, jako by se už připravovaly na boj o sedadlo. Věci jsem neměla skoro žádný, jen kabelku a sportovní brašnu přes rameno, a přísně vzato bych klidně mohla stát, pokud se mi podaří prosadit se do trolejbusu bez lístku.

Ale to se mi moc nechtělo.

Tím spíš, že jsem s sebou měla příjemně tlustej balíček peněz na diety, na samotnou dovolenou i na „lázeňské výlohy“ – Zavulon to zaonačil tak, že jsem dostala skoro dva tisíce dolarů. To je na čtrnáct dní víc než slušný. Zvlášť na Ukrajině.

„No nic, Pavlušo,“ vlepila jsem mu na tvář letmou pusinku. Vlkodlak až zrudnul. „Čekat se mnou nemusíš, však já už si poradím.“

„Určitě?“ přeptal se pro jistotu. „Já dostal rozkaz poskytnout ti jakoukoli nezbytnou pomoc.“

I ty můj bodyguarde… Ještěre jeden býložravá, ty moje kravko se šupinama…

„Určitě. Ty přece tu dovolenou taky potřebuješ…“

„My se s klukama chystáme udělat si túru na kole,“ oznámil mi neznámo proč. „Jsou to výborní chlapci, ukrajinští vlkodlaci a dokonce jeden mladý mág. Kdybys chtěla, stavíme se i u tebe.“

„To budu ráda.“

Přítel vlkodlak se rozběh zpátky k letištní budově a zřejmě se chystal nasednout na linku do Chersonu. Já se mezitím vydala kolem řídké řádky taxíků a soukromých šoférů, kteří tu čekali na rito. Už se stmívalo – asi proto jich tu bylo jen pár.

„Kam to bude, krasavice?“ křiknul na mě tlustej knírатej chlápek, kterej kouřil u svýho žigulíka. Zakroutila jsem hlavou – to víš, já jsem tak zvědavá na to, abych se z města do města kodrcala žigulíkem. Volhu jsem ignorovala taky a miniaturní oku tím spíš.

Mně se bude zamlouvat spíš tady ten zbrusu novej nissan patrol…

Sklonila jsem se ke spuštěnýmu okýnku. V autě seděli dva mladý snědý kluci. Ten u volantu kouřil, spolujezdec ucucával z lahve pivo.

„Jste volný, mládenci?“

Vyvalili na mě dva páry hodnotících očí. Jak si to žádala má legenda, na příliš movitou jsem nevypadala…

„Dejme tomu,“ nechal se slyšet ten u volantu, „pokud se dohodnem na prachách.“

„To se dohodnem,“ řekla jsem mu. „Bude to do Artěku a za padesát.“

„Ty si pionýrka?“ ušklíbl se řidič. „Za padesát tě tak povozíme po městě.“

Ten je ale vtipnéj. A přitom by si v tomhle věku slovo „pionýrka“ vlastně ani neměl pamatovat. Ale stejně si troufá – padesát ukrajinskejch hřiven je skoro deset dolarů.

„Vy jste se nezeptali na to hlavní,“ poznamenala jsem. „Padesát čeho…“

„A čeho teda?“ opakoval poslušně ten vedle řidiče.

„Dolarů.“

Tlamy obou mladíku se rázem proměnily.

„Takže – za těch padesát dolarů pojedeme rychle, nebudeme brát žádný další lidi a hudba může hrát jen potichu," upřesnila jsem svoje podmínky. „Vyhovuje?"

„Jo," rozhodl se řidič a zarejdil očima kolem mě. „Co zavazadla?"

„Tohle je všechno," posadila jsem se na zadní sedadlo a sportovní brašnu hodila vedle sebe. „A teď bych jela."

Můj tón na ně asi platil. Za minutu už jsme vyjížděli na širokou městskou třídu. Uvolnila jsem se a pohodlně se opřela. Tak. A teď odpočívat. Já tu dovolenou nutně potřebuju… Cpát se broskvema… a sbírat síly…

A až to budu mít za sebou, čeká na mě zase Moskva a Zavulon…

A vtom v kabelce zapištěl mobil. S očima dál zavřenýma jsem ho vytáhla a zvedla.

„Tak jak jsi dorazila, Alice?"

Srdce mi v těle poskočilo radostí. Jedno překvapení za druhým! Ani v našich nejlepších dnech Zavulon nepovažoval za nutný zajímat se o takový detaily. Nebo je to tím, že jsem nemocná a chybí mi forma?

„Díky, bylo to výborný. A přitom slibovali, že budou problémy s počasím, ale…"

„Já vím. Pokud jde o meteorologii, pomohli nám chlapci ze simferopolské Denní hlídky. Ale já mám na mysli něco jiného, Alice. Ty jsi teď v autě?"

„Ano."

„Tak na tuhle cestu máš dost špatnou prognózu."

Ztuhla jsem.

„Něco na silnici?"

„Ne, to ne. Vypadá to spíš na řidiče."

Vyholený zátylky mladíků přede mnou vypadaly jako z kamene. Na okamžik jsem se na ně zadívala a vztekala se sama na sebe za svou bezmoc. Ani emoce necítím,

natož abych byla schopná si přečíst, co si ty blbečkové myslej…

„S tím si poradím.“

„Doprovod už jsi pustila?“

„Ano. Ale nedělej si starosti, miláčku. Já se o sebe dokážu postarat.“

„A jsi si tím jistá, Alice?“ zazněla v jeho hlase opravdová obava. To na mě zapůsobilo jako doping.

„Samozřejmě! Podívej se ještě jednou na tu prognózu…“

Zavulon se na chviličku odmlčel. Pak už klidně je řek:

„Máš pravdu, docela se to srovnalo… Ale buď pořád na spojení. Kdyby bylo třeba, tak mě přivolej!“

„Kdyby mi něco udělali, tak je normálně stáhni z kůže, miláčku,“ požádala jsem ho.

Mladík vedle řidiče se ohlídnul a pozorně si mě změřil.

„Nejen to – tu kůži je donutím sežrat,“ souhlasil Zavulon. Tohle nebyla pohrůžka, ale zcela reálnej příslib. „Tak hezkou dovolenou, děvče moje.“

Telefon jsem vypnula a začala dřímat. Nissan jel hladce a zanedlouho jsme byli na výpadovce. Ti dva si tu a tam zapálili a po autě se vznášel tabákovej kouř, naštěstí z docela slušnejch cigaret. Pak motor zavyl s mírnou námahou – zřejmě jsme stoupali do sedla. Otevřela jsem oči a okýnkem se podívala na hvězdný nebe. Tady na Krymu jsou ty hvězdy opravdu velký, takový jako blízký.

A pak jsem usnula doopravdy a pevně. Začal se mi zdát nějakej sen – hrozně sladkej a růžovej, koupala jsem se v něm v nočním moři, a někdo tam se mnou byl, takže chvílema jsem ve tmě tušila jeho tvář a cítila jemný doteky jeho rukou…

Jakmile jsem pochopila, že ty doteky jsou opravdický, okamžitě jsem se probudila a otevřela oči.

Motor neběžel a auto stálo od silnice kousek stranou. Vypadalo to na retardér pro nešťastníky, co jim vynechaj brzdy.

Těmhle dvěma brzdy asi taky vynechaly – viděla jsem jim to na očích.

Jakmile jsem se probudila, ten spolujezdec rukou od mý tváře ucuknul. A dokonce ve tváři vyloudil cosi jako úsměv:

„Tak jsme tady, kamarádko!“

„Jedině že na Artěk to nevypadá, kamaráde,“ vrátila jsem mu to ve stejným tónu.

„Tohle je Angarskej průsmyk. Motor je ňákej uhřátej.“ Řidič si olíznul rty. „Musíme chvilku počkat. Jestli se chceš trošku proluftovat, tak si můžeš vystoupit.“

Bylo vidět, že hledá nějaký nesouvislý výmluvy – asi byl od dost nervóznější než ten druhej. Ten se naopak vysloveně hecoval:

„Třeba kdyby ses chtěla vyčůrat…“

„Díky, ale mně se nechce.“ Seděla jsem na místě a se zájmem ten párek pozorovala. To jsem teda zvědavá, co podniknou. Pokusej se mě vytáhnout z auta ven? Nebo mě budou chtít znásilnit rovnou tady?

A co udělaj pak?

Pustit mě by bylo nebezpečný. Takže nejspíš mě mrsknou ze skály dolů. Někam do moře…, nejlepšího přítele vrahů všech dob a národů. Země uchovává stopy dlouho, kdežto moře má paměť krátkou.

„Jsou tu drobný pochybnosti,“ prohlásil řidič. „Máš vůbec ty prachy…, pionýrko?“

„Když jsem si zjednala vás,“ zdůraznila jsem slovo „zjednala“, „tak zřejmě ano.“

„Ukaž!“ požadoval řidič.

Panebože lidičky…, vy jste ale tupý!

Mlčky jsem z kabelky vylovila balíček peněz. Vytáhla jsem z něj padesátidolarovku – jako bych si vůbec nepovšimla těch lačnejch očí, který se doslova vpíjely do zbytku. Takže je rozhodnuto.

Jenže ty dva pořád ještě vymejšleli nějaký vytáčky a omluvy – hlavně asi kvůli sobě.

„Ale ty doláče sou falešný!“ zaječel řidič a padesátku pečlivě uložil do kapsy. „Ty si s náma chtěla vyjebat, čubko jedna…!“

Nato jsem vyslechla celou sérii nadávek tý nejtěžší ráže, ale celou tu dobu jsem dvojici jen klidně sledovala. Uvědomila jsem si, že jsem napjatá jako pružina – sílu normálního Jinýho, s jejíž pomocí bych z těch dvou hajzlů udělala poslušný loutky, jsem v sobě neměla.

„Tak ty si myslíš, že ti pomůže tvůj kamarádíček?“ zasyčel na mě spolujezdec. „Jo? Že nás jako stáhne z kůže? Z tý stáhneme my jeho, kurva!“

Při představě miliónu kousků, který by s těma dvěma Zavulon moh provést, jsem se v duchu rozesmála. Stačilo by těchhle pár slov.

Řidič mě chytil za ruku. Tvář měl mladou a hezkou a za normálních okolností bych proti takovýhle lázeňský známosti nic neměla, ale teď mu tu tvář znetvořila směsice zloby, strachu a chtíče.

„Takže nám to zaplatíš v naturáliích, ty píčo!“

Jasně. V naturáliích. Jakož i vším, co u sebe mám, a pak pádem ze skoro svislýho skaliska…

Jenže takhle jsem si seznámení s blahodárnou černomořskou vodou nepředstavovala.

To už se po mě sápal i ten druhej kluk, kterej se mi viditelně chystal roztrhnout blůzku. Jenže ta stojí dvě stě padesát doláčů, ty kreténe!

Když už se mě skoro dotknul, zapíchla jsem mu doprostřed čela hlaveň pistole.

Následovala chvíle šokovanýho ticha.

„To sou mi ale drsný řízkové," zapředla jsem laskavě. „Takže teďka ruce pryč vod Kuby, mládeži, a z auta ven!"

Pistole jim vyrazila dech. Možná proto, že mě viděli vycházet z letiště a tudíž totálně nepředpokládali, že bych u sebe mohla mít nějakej kvér. Ale možná taky pudem pejsků–podvraťáků vytušili, že vyrazit jim mozek z palice pro mě bude vyložená zábavička.

Vyskočili z auta ven a já vylezla za nima. Pár vteřinek váhali, ale potom se hlava nehlava dali na úprk. To mi ovšem taky nevyhovovalo.

První kulku jsem proto umístila do spolujezdcova lejtka. Ten nohy nepotřebuje, protože na pedály šlapat nebude. To zranění bylo skoro legrační – kulka jen sklouzla po kůži a způsobila spíš spáleninu, ale i to docela stačilo. Kluk zavyl a upad, kdežto řidič okamžitě zůstal stát a zved pazoury nad hlavu. Bývalo by mě zajímalo, za koho mě maj? Že by za pracovnici Federální bezpečnostní služby, která si vyrazila na dovolenou?

„Tu vaši lačnost po prachách celkem chápu," řekla jsem. „Hospodářství nefunguje, plat vám asi nikdo nedává… A že se vám chce šoustat, to taky chápu. Však ve vás eště bouří puberťácká hypersexualita. Copak to ve mně taky!"

Oba zmlkli jako pěny. Sledovali mě v naprostým tichu – silnice byla uprostřed noci skoro prázdná, jen od obzoru se k nám blížil jeden pár světel. A noc přitom

byla přímo marnivá – tichá, hvězdnatá, teplá krymská noc – a dole pod srázem hučelo moře.

„Jste vlastně docela sympatický kluci," pokračovala jsem. „Problém je akorát v tom, že na sex já zrovna nemám náladu. Protože jste na holčičku byli vošklivý. Ale!"

Zvedla jsem ukazovák a oni na něj vytřeštili oči jako zhypnotizovaný.

„Nějaký východisko se vždycky najde!"

Soudě podle jejich tváří ode mě už nic dobrýho nečekali. Což nemuseli. Nejsem přece vrah.

„Takže – vzhledem k tomu, že jste dva a asi budete dobrý kamarádi," vysvětlovala jsem dál, „tak pro vás nebude problém ukojit se navzájem. Načež v klidu a bez dalších příhod dojedeme pěkně až do toho Artěku."

„Týýý!" Řidič se užuž chystal vykročit ke mně, ale já mu rychle namířila do slabin, což okamžitě přineslo žádoucí efekt.

„Jasně, mám tu ještě záložní variantu," přikývla jsem. „Že bych vás těch přívěsků, co vám nedávaj pokoje, prostě zbavila. A klidně se vsadím, oč chcete, že už první rána bude přesná."

„Ty…," sykl tentokrát raněnej. „Dyť se kvůli nám dostaneš…"

„Myslíš do maléru? Chlapče, vy dva naprosto nikoho nezajímáte," oznámila jsem mu přesvědčeně. „Takže kalhoty dolů a do toho."

Tu sílu, kterou může naprosto každej Jinej zlomit lidskou vůli, jsem v sobě neměla. Přesvědčivost v hlase mi ale asi zůstala.

Tak se podrobili. Respektive to zkusili.

Někdy se na oddělení díváme na takovej gayskej pornáček, což je úžasně legrační. Ve služební místnosti

upírů a mágů si zase často prohlížej lesbický bijáčky – ze stejnýho důvodu.

Jenže herci ve filmu se svý věcí oddávaj se švihem a zaujetím. Kdežto tyhle dva chudáci byli nečekaným vývojem událostí viditelně zaskočený a potřebný zkušenosti prostě neměli. Proto jsem se kochala spíš noční oblohou a na kluky jen tu a tam dohlídla, aby to neflákali.

„No nic," uklidnila jsem je, když jsem jejich ponížení považovala za dostatečný. „Víte, jak se to mezi lidma říká – po první je to vždycky trapas. Když budete mít chvilku volno, tak si to trénujte. A teď do auta!"

„Proč?!" zaskučel řidič, kterej si do tyhle chvíle vztekle odplivoval. Asi si myslel, že je chci zastřelit a i s tou jejich károu je strčit ze srázu do moře.

„Já si vás přece najala, abyste mě dovezli do Artěku!" podivila jsem se. „A zaplaceno už jste dostali!"

Zbytek cesty už proběh bez příhod. Jedině snad, že někde v půli cesty řidič začal kvílet, že sám sebe nenávidí, že teď už nemá proč žít, že se na to může vysrat a že strhne volant někam do propasti.

„Klidně, chlapče!" přikývla jsem. „S kulkou ve vazu tě to ani nebude bolet!"

Tak zmlknul.

Pistoli jsem z ruky nepustila až k artěcký bráně.

Když už jsem vystupovala, strčila jsem hlavu do auta ještě jednou:

„Jedna rada, mládenci…"

Nenávistně na mě pohlédli. Škoda že nejsem ve formě – to bych najednou získala energie!

„Radši ani nezkoušejte mě najít. Protože to by vám tahle noc připadala jako ráj. Je to jasný?"

Neozvalo se nic.

„Nojo, no – mlčení, známka souhlasu," rozhodla jsem se a schovala svou malou astru cub zpátky do kabelky. Skutečně ideální zbraň pro křehkou ženu…, i když bezpečnostním rámem mi to musel pronést Pavel.

Já vykročila k bráně a nissan se s děsivým řevem odřítil pryč. Doufejme, že ty neúspěšný loupežníci a násilníci budou mít dost rozumu na to, aby se nepokoušeli o pomstu…

Ačkoli – za pár dní po těchhle místních drobnejch banditech ani nevzdechnu.

Takhle jsem tedy ve dvě ráno dorazila do Artěku, kde jsem si teď měla dávat dohromady pochroumaný zdraví.

„Vychutnávat bujónek", jak se nakonec vyjádřil Karl Lvovič, když mi vypisoval všechny nezbytný dokumenty.

* * *

Každej vzornej sovětskej pionýr měl v životě vykonat tři věci – navštívit Leninovo mauzoleum, dostat se za odměnu do všesvazovýho pionýrskýho tábora Artěk a ošátkovat alespoň jednu jiskřičku, která se tím pádem stávala pionýrem. Teprve pak moh přejít do dalšího stádia svýho společensko–politickýho vývoje a stát se komsomolcem.

Já během svýho celkem krátkýho pionýrskýho dětství stihla jen to první. Teď jsem tedy měla šanci zaplnit jednu ze dvou zbylých mezer.

Nevím, jak v sovětských časech, ale teď vzorovej dětskej tábor vypadal úctyhodně. Plot kolem celýho území byl pevnej a v dokonalým pořádku a na bráně stála ostraha. Pravda, zbraně nikde vidět nebylo, alespoň na první pohled, ale svalnatý mladý muži v policejních uniformách působili i beztak opravdu impozantně. Vyloženě směšně proto vypadal vedle těchhle strážců pořádku kluk asi tak čtmácti–patnáctiletej. Působil tak

trochu jako ozvěna někdejších časů, kdy tu zpívaly trubky, rachotily bubínky a pionýři ve vyrovnaných řadách pochodovali k moři, aby tam absolvovali na minutu přesně odváženou koupel…

Popravdě řečeno jsem tu čekala byrokratický průtahy. Nebo aspoň údiv. Jak se ale zdálo, pionýrský vedoucí (kterým se tu teď říkalo jednodušším slovem „vychovatelky“) asi přijížděly na bránu tábora uprostřed noci v drahých cizích autech docela běžně. Jeden ze strážných letmo prohlíd mý doklady – doklady opravdický, podepsaný a orazítkovaný na všech úřadech, kde se to slušelo a patřilo – a pak přivolal toho kluka.

„Doprovodíš Alici ke službě, Makare.“

„Nojo,“ broukl chlapec a se zájmem si mě okouk. Viděla jsem, že je to dobrej, nezamindrákovanej kluk. Když vidí pěknou mladou ženskou, tak se zájmem netají. Ten to dotáhne daleko…

Vyšli jsme z vrátnice a míjeli dlouhou řadu prosklených skříněk s táborovým řádem, rozvrhem dne a spoustou dětských nástěnek… Panebože, jak dlouho já už neviděla nástěnku. Pokračovali jsme skoupě osvětlenou alejí a já se rychle přistihla při tom, že mimoděk pokukuju po stranách a hledám tam sádrový pionýrský trubače a další podobný pionýrky s pádlem. Jen tak mimochodem – nebyli tam.

„Vy jste nová vedoucí?“ zeptal se mě.

„Ano.“

„Já jsem Makar,“ představil se a sebevědomě mi podal ruku.

„Alice.“ Ruku jsem stiskla, ale jen s velkým vypětím jsem se vyvarovala pobavenýho úsměvu.

Dělit nás může tak deset, možná dvanáct let. Jenže už podle těch jmen je vidět, jak se v zemi všechno změnilo.

Kampak asi zmizely všechny ty Carollovy a Bulyčevovy Alice alias Alenky? Zřejmě odešly hned za sádrovýma trubačema, pionýrskýma vlajkama, ztracenýma iluzema a nenaplněnýma snama. Odešly ve vyrovnaných řadách a za zvuků veselý, optimistický, pokud možno budovatelský písně… Holčička, která kdysi sehrála zmiňovanou Alenku v televizním filmu a donutila všechny kluky sovětský země, aby se do ní zamilovali, dneska mírumilovně pracuje jako bioložka a na romantickou postavu, kterou vytvořila, vzpomíná už jen se zasněným úsměvem.

Přišly další generace dětí. Makarové, Jegorové, Ivanové a Máši… Což je neměnnej zákon přírody – čím je na tom země hůř a do čím většího bláta ji zbytek světa zašlapává, tím větší je takový to puzení ke kořenům. Ke starým jménům, ke starým pořádkům a rituálům. Nene, ty Makaři a Ivani nejsou o nic horší než předchozí generace. Spíš naopak. Jsou soustředěnější, vážnější a hlavně je nesvazuje žádná ideologie ani potřeba předvádět takovou tu falešnou jednotu. K nám Temným mají mnohem blíž než někdejší Alenky, Serjožové a Slávové…

Ale stejně to přijde trochu líto. Snad proto, že my jsme takoví nebyli, nebo možná proto, že oni takoví jsou.

„Vy u nás budete jen dočasně?“ informoval se chlapec, a to pořád stejně vážně.

„Ano. Jedna moje kamarádka onemocněla, tak za ni budu zaskakovat. Ale napřesrok se pokusím přijet znovu.“

Makar přikývl:

„Jen přijeďte, tady to máme dobrý. Já přijedu taky. To mi bude už patnáct.“

Možná se mi to jen zdálo, ale možná se tomu čírtěti v očích opravdu mihla nějaká nezdoba.

„A co až ti bude ještě víc?“

Zakroutil hlavou a s netajenou lítostí řekl:

„Sem se může jen do šestnácti. A pak – já se v šestnácti chystám odjet na studie do Cambridge.“

Div jsem se nezakuckala.

„To je asi docela drahý, Makare.“

„Já vím. Ale naši všechno už naplánovali před pěti lety, takže si nedělejte starost.“

Zřejmě synek nějakýho novýho Rusa. Ty maj opravdu všechno naplánovaný dlouho dopředu.

„Bereš to důkladně. A pak tam chceš zůstat?“

„To ne, proč? Získám slušný vzdělání a vrátím se do Ruska.“

Tomu říkám seriózní dítě! Ale stejně se mezi tou dnešní omladinou najdou legrační exempláře! Škoda že nemůžu otestovat jeho případný schopnosti Jinýho – takový by se nám moc hodili.

Pak jsem ve stopách svýho průvodce opustila chodník, dlážděnej čtvercovýma dlaždicema, a dál se vydala po úzký pěšině.

„Tudy je to kratší,“ vysvětlil mi kluk. „A nebojte se, já to tu znám…“

Mlčky jsem postupovala za ním – byla tu tma jako v pytli a já se mohla spolíhat jen na lidský schopnosti, ale jeho bílá košile byla výtečnej orientační bod.

„Vidíte támhleto světýlko?“ zeptal se Makar a obrátil se ke mně. „Jděte rovnou k němu – já už musím utíkat…“

Vypadalo to na to, že kluk si ze mě chce vystřelit, k tomu světlu to bylo tak tři sta metrů hustě zarostlým parkem. A on se bude moct před kamarádama vytahovat.

Přijela ta nová vedoucí, tak jsem ji zaved do křoví a nechal ji tam…

Jenže sotva Makar udělal první krok stranou, o něco zakopl a s překvapeným zaskučením upad. Bylo to tak komický, že jsem ani nebyla zlomyslná.

„No vidíš, to bylo pořád řečí, jak to tu znáš," neudržela jsem se nakonec.

Neřek nic, jen funěl a mnul si naražený koleno. Já přidřepla k němu a koukla mu rovnou do očí:

„Ty sis ze mě chtěl vystřelit, viď?"

Pohlédl na mě, a rychle očima zase uhnul. Pak zamumlal:

„Promiňte…"

„To děláte každýmu nováčkovi?" zeptala jsem se.

„Ne."

„A čím jsem si teda takovou poctu vysloužila já?"

Chvíli mu trvalo, než odpověděl:

„Vypadala jste… tak strašně sebejistě."

„Bodejť by ne," souhlasila jsem hned. „Přijela jsem k vám s velkýma dobrodružstvíma. Cestou mě div neoddělali – fakt! Ale dostala jsem se z toho. Tak jak bych taky měla vypadat?"

„Promiňte…"

Jeho vlastní serióznost a sebejistota byly najednou ty tam. Sedla jsem si až k němu a řekla:

„Ukaž mi to koleno."

A on sundal ruce z rány.

Byla to síla. Dobře jsem věděla, že v něm je. Skoro jsem ji cítila, tu sílu, která z chlapce málem tryskala – síla zrozená z bolesti, pocitu křivdy, studu, síla břitká a čistá… Skoro jsem si ji mohla vzít jako každá Jiná, jejíž síla spočívá hlavně v cizí slabosti.

Zatím jsem si ji ale mohla opravdu vzít jen skoro.

Pořád to ještě nebylo, co to potřebuje. Makar seděl se zaťatýma zubama a nevydal už ani hles. Držel se – a tu sílu držel v sobě. To by na mě v tuhle chvíli bylo moc…

Sáhla jsem do kabelky pro tužkovou baterku a posvítila si:

„To nic není. Mám ti to zalepit?“

„Ale ne, to se zahojí samo…“

„No, jak myslíš.“ Vstala jsem a posvítila si ještě jednou, tentokrát kolem sebe. No ano, najít cestu k tomu okýnku mihotajícímu v dálce nebude snadný. „Tak co Makare? Už musíš běžet? Nebo mě přece jen doprovodíš?“

Mlčky vstal a pokračoval v cestě – já se znovu vydala za ním. U domu samotnýho, kterej vůbec nebyl malej, jak se původně zdálo (byla to solidní patrová vila se sloupovím), se mě Makar zeptal:

„A řeknete to službě?“

„Co?“ zasmála jsem se. „Dyť se nic nestalo, normálně jsme sem došli alejí…“

Zasupěl a pak řek ještě jednou, tentokrát s podstatně větší upřímností:

„Promiňte. Byl to blbej fór.“

„Hlavně se postarej o to koleno,“ poradila jsem mu. „Nezapomeň si ho umejt a potři si to jódem.“

Kapitola čtvrtá

Za stěnou šuměla voda – služebukonající vychovatel se omluvil a šel se osprchovat. Vzbudila jsem tu člověka, který mírumilovně podřimoval za sípavého doprovodu mizerného čínského magnetofonu. Jedině jsem nemohla pochopit, jak někdo může spát při Vysockým. Na druhý straně je fakt, že na týhle mlejnici se nic jinýho než zakázaný písničkáři ze sovětský epochy poslouchat nedá.

„A je to, ještě jednou se moc omlouvám…“ Vedoucí vyšel z miniaturní koupelničky ven a ještě si otíral tvář plátěným erárním ručníkem. „Nějak mě to zmohlo.“

Chápavě jsem přikývla. Magnetofon hrál dál a úslužně propůjčoval Vysockého chraplavému hlasu ještě jeden chrapot.

Služebukonající vedoucí se zaškaredil a stáhl zvuk tak, že teď slovům skoro nebylo rozumět. Pak mi podal ruku:

„Já jsem Petr.“

„Alice.“

V jeho stisku, tak pevným, jako by si podával ruku s chlapem, jsem rázem ucítila distanc: Vztahy jen pracovní…

Tím líp. Ten pomenší, šlachovitej člověk, podobnej zestárlýmu chlapci, ve mně žádný zvláštní nadšení nebudil. Samozřejmě jsem si tu na dobu pobytu hodlala opatřit nějakýho milence, ale představovala jsem si spíš někoho mladšího a sympatičtějšího. Petrovi muselo bejt nejmíň pětatřicet a i bez schopností Jinýho se v něm dalo

číst jako v otevřený knize. Je to vzornej otec rodiny, což znamená, že ženě je skoro pořád věrnej, nepije, nekouří a výchově dítěte, ze všeho nejspíš jedinýho, věnuje dostatek času. Je to odpovědnej člověk, kterej má rád svou práci a stádo malejch usmrkanců nebo mladistvéjch výtržníků mu můžete svěřit bez obav: usmrkancům utře nosy, kdežto výtržníkům promluví do duše, vodku jim sebere, pak jim dopřeje přednášku o škodlivosti kouření a zavalí je jak prací, tak rozumným odpočinkem a čtením stravitelnejch levit.

Zkrátka dobře to byl ztělesněnej sen Světlých, a ne člověk z masa a kostí.

„Moc mě těší," řekla jsem. „Vy nevíte, jak dávno už jsem se chtěla dostat do Artěku. Škoda že to vyšlo až za takových okolností…"

Petr si povzdechl:

„Ani mi nemluvte. My si tady všichni o Nastěnku děláme takovou starost… Vy jste přítelkyně?"

„Ne," zakroutila jsem hlavou. „Já jsem o dva ročníky níž a upřímně řečeno si ani nevybavím její tvář…"

Petr kývl a začal si prohlížet moje dokumenty. Setkání s Nasťou mě neděsilo, protože ona mě si naopak vybaví – Zavulon je v detailech odjakživa šíleně pečlivej. A pokud v celým Artěku není ani jeden Jinej, tak sem zajel někdo z Jalty nebo ze Simferopolu, na chviličku se s Nasťou potkal a to stačí – teď už si mě rozhodně vybaví.

„Už jste někdy dělala vedoucí u dětí?"

„Ano, ale… samozřejmě ne v Artěku."

„No a co?" pokrčil rameny Petr. „Celý rozdíl je snad jen v tom, že tady jsou dva tisíce tři sta zaměstnanců."

Tón, kterým prones tyhle slova, s obsahem příliš neladil. Petr byl na Artěk hrdej, tak hrdej, jako by ho bejval založil sám, jako by z něj osobně a s automatem v

ruce vyháněl fašisty, jako by tu sám budoval nový pavilony a sázel stromy.

Usmívala jsem se a celým svým zjevem dávala najevo: Tohle vám sice nevěřím, ale ze zdvořilosti neřeknu nic.

„Nasťa pracuje v Azurovém táboře," pokračoval Petr. „Dovedu vás tam, stejně už má nejvyšší čas vstávat. V pět ráno na nás čeká auto do Simferopolu… Jak jste sem vlastně dorazila vy, Alice?"

„Normálně," řekl jsem. „Autem."

Petr se zachmuřil:

„A neobrali vás?"

„Ne," zalhala jsem.

„V každém případě je to ale poněkud riskantní," dodal ještě Petr. „Mladá hezká dívka – a vydá se uprostřed noci sama s neznámým řidičem."

„Byli tam dva," řekla jsem. „Ale věnovali se hlavně jeden druhému."

Samozřejmě nepochopil (ani nemohl) a jen si povzdechl:

„Já vás rozhodně nechci poučovat, Alice, jste koneckonců dospělý, úplně zformovaný člověk. Ale pochopte, že stát se může ledacos! Artěk je územím dětství, územím lásky, přátelství a spravedlnosti. To je to málo, co jsme dokázali uchovat! Ale za hranicemi tábora… bývají lidé různí."

„Lidé bývají různí," souhlasila jsem kajícně. Ale stejně je zajímavý, s jak upřímnou vírou pronášel to svoje patetický provolání! Asi tomu opravdu věří!

„No nic." Petr vstal a samozřejmě se chopil mý brašny. „Pojďme, Alice."

„Klidně bych došla sama, stačí když mi ukážete cestu…"

„Alice!“ zakroutil vyčítavě hlavou. „Tady zabloudíte jako nic. Rozloha tábora je dvě stě padesát osm hektarů! Jen pojďte!“

„Já vím. On i Makar tu se mnou docela zabloudil,“ přikývla jsem.

Petr už stál ve dveřích, ale jakmile zaslech Makarovo jméno, prudce se otočil:

„Makar? Je asi tak patnáctiletý? A zase byl na bráně?“

Rozpačitě jsem přikývla.

„Jasně…,“ poznamenal suše Petr.

Vyšli jsme do teplý letní noci. Už svítalo – Petr sice výtah z kapsy baterku, ale ani ji nezapínal. Vydali jsme se po pěšině někam dolů na pobřeží.

„Je s ním kříž, s tímhle Makarem,“ utrousil najednou můj průvodce.

„Proč?“

„Víte…, on potřebuje strašně málo času na spaní,“ Petr se nevesele rozesmál. „Jednou uteče k ochrance na bránu, jindy zase k moři a když máme smůlu, tak z tábora úplně zmizí.“

„A já si myslela, že je to normální hlídka… Něco jako pionýrská,“ vyslovila jsem nejistě svůj předpoklad.

„Alice!“

Tyhle repliky se Petrovi dařily prostě skvěle. Už jenom způsob, jak vyslovil vaše jméno, obsahoval přímo záplavy emocí.

„Děti mají v noci spát! A ne držet nějaké hlídky…, třeba u vchodu do tábora, u věčného ohně a co já vím, kde ještě… Všechny normální děti v noci spí – přes den se vyvztekají a pak spí. Však se tu nezastaví od rána do večera…“

Pod nohama mu zachřestil štěrk – z dlážděnýho chodníku jsme odbočili někam stranou. Shodila jsem

sandály a dál šla bosá. Bylo mi to vlastně až příjemný – ty tvrdý, studený kamínky pod nohama.

„Na jedné straně bych ochrance mohl vyčinit," uvažoval Petr nahlas. „Protože ho měli zahnat pryč. Jenže co pak? To ho máme na noc přivazovat k posteli? To ať radši sedí mezi dospělými a je pod dohledem, než aby se třeba úplně sám koupal v moři…"

„A proč to dělá?"

„Říká, že mu stačí tři hodiny spánku denně," zazněla v Petrově hlase taková teskná lítost. Bylo mi jasný, že s tímhle člověkem je mnohem lepší telefonovat nebo s ním debatovat potmě – mimiku nemá skoro žádnou, ten obličej je vlastně nudnej, zato těch intonací v hlase! „A soudě podle toho, jak tady přes celý den lítá, mu to asi opravdu stačí. Jenže o to nejde…"

„A o co tedy?" pochopila jsem, že mám položit právě tuhle otázku.

„Z tohohle léta, z Artěku a z konce dětství nechce přijít ani o minutu." Petr teď vypadal spíš zádumčivě. „A to je u nás poprvé a naposledy v životě, a co jinak zažil pěkného?"

„Jak to myslíte – poprvé a naposledy? Mně ten chlapec říkal…"

„Je z dětského domova," vysvětlil mi Petr. „A už je velký. Dneska může dítě do Artěku přijíždět kolikrát chce, ovšem za peníze, kdežto dobročinný poukaz…"

Až jsem z toho zůstala stát:

„Z dětského domova? Ale mně tak přesvědčivě vykládal…"

„Tihle mluví všichni přesvědčivě," odpověděl mi s naprostým klidem Petr. „A co vám říkal? Nejspíš něco hodně exkluzivního, co? Rodiče jsou podnikatelé, on do Artěku jezdí třikrát ročně a na podzim se chystá na

Havaj… Oni by něčemu takovému rádi uvěřili, proto tolik fantazírujou. Menší děti od rána do večera, ty větší méně často, ale stejně… Asi jste se mu zalíbila.“

„To bych neřekla.“

„V tomhle věku ještě neumějí vyjádřit sympatie…,“ sdělil mi hrozně vážně Petr. „Lásku s nenávistí si obecně spletete snadno – a v dětství to už vůbec není problém… A ještě něco, Alice… Je to taková drobnost…“

„Ano?“

„Jste velmi pohledná dívka a v našem dětském táboře je dost dospívajících chlapců. Rozhodně vám nechci zakazovat používání kosmetiky nebo něco takového, ale… Tuhle minisukni pokud možno nenoste. Je příliš krátká.“

„To není tím,“ odpověděla jsem nevinně. „Já mám prostě tak dlouhé nohy.“

Podíval se po mně a káravě zakroutil hlavou.

„Promiňte, to byl vtip,“ řekla jsem rychle. „Jasně, tu nosit nebudu. Mám tady džíny, šortky a dokonce i dlouhou sukni. A plavky mám jednodílný a velice cudný.“

Dál jsme šli mlčky.

O čem si přemýšlel Petr, to nevím. Možná o mý vhodnosti pro pedagogickou práci. Anebo možná litoval toho svýho svěřence z děcáku. Anebo dokonce přemítal o celkový nedokonalosti světa. To je koneckonců jeho věc.

Zato já se vesele uculovala při pomyšlení, jak šikovně mě ten Makar podfouk.

Tohle bude náš budoucí spolubojovník!

Příští Temnej.

A i kdyby nebyl Jinej a bylo mu souzený prožít jen nudnej lidskej život, tak jsou právě takový jako on naše opora.

A nejde jen o ten fórek. Světlý si samo sebou taky rádi zašpásujou. Ovšem to, co toho kluka ponoukne právě ke šprýmu tohohle druhu, tedy zavést mladou ženskou doprostřed parku, kde to vůbec nezná, a tam od ní utýct, nebo hrdě vypnout kuřecí hrudníček a chovat se jako děťátko z rodiny tvrdejch podnikatelů… Tohle je teda náš styl.

Osamělost, neukotvenost, opovržení nebo lítost okolí – to jsou věci hodně nepříjemný. Jenže právě z těchhle pocitů se roděj ty nejopravdovější Temný. Lidi nebo Jiný, který jsou poznamenaný cejchem smyslu pro vlastní důstojnost a obdařený hrdostí a tíhnutím ke svobodě.

Co taky může vyrůst z dítěte zámožných lidí, který skutečně tráví každý prázdniny u moře, studuje v dobrým gymnáziu, buduje si odmalička seriózní životní plány a umí se chovat ve společnosti? Navzdory běžný představě nám tenhle typ bude blízkej jen sotva. Což ovšem neznamená, že by nutně musel vyhledávat naopak Světlý. Nejspíš se životem proplácá jako kousek hovna v tůni – pár drobnejch ničemností, nějaký ty radovánky, milovaná žena a milovaná milenka, vyčadit z místa svýho šéfa a protáhnout si do podniku svýho kamarádíčka… Prostě šeď. Nic. Tohle sice není nepřítel, ale spojenec taky ne. Protože takovej pořádnej Světlej budí úctu, to si teda přiznejme. A není důležitý, že je to náš oponent, že jeho cíle jsou nedosažitelný a metody práce nesmyslný – ale je to důstojnej protivník. Třeba jako Semjon nebo Anton z Noční hlídky…

Takzvaný slušný lidi maj daleko jak k nám, tak ke Světlejm.

Zato samotářský vlčata Makarova typu jsou přesně to, co potřebujeme.

Protože ty dospívaj s jasnou představou, že v životě si budou muset všechno vybojovat. Protože takovej mladej člověk je sám proti všem a ví, že nemá smysl čekat na něčí soucit nebo pomoc, a taky že nemá smysl vynakládat energii na nějakou lítost a milosrdenství. Takovýho člověka rozhodně nenapadne, že by spasil svět, ale taky nebude svýmu okolí dělat takový ty běžný drobný svinstva a vychová v sobě charakter a vůli. Prostě se neztratí. No a jestli v sobě má nějaký zárodky Jinýho, například nesmírně vzácnou a nepředvídatelnou schopnost vstupovat do šera, což je vlastně jediný, v čem se od lidí lišíme, tak zákonitě skončí u nás. Ale i když zůstane člověkem – stejně bude mimoděk pomáhat právě Denní hlídce.

Stejně jako četný další.

„Sem, Alice…“

Došli jsme k nějakýmu malýmu stavení. Veranda, otevřený okna a v jednom z nich září slabý světýlko…

„To je letní domek,“ oznámil mi Petr. „Azurový tábor zahrnuje čtyři velké vily a osm letních domků. Já si teda myslím, že v létě je nejlepší žít právě tady…“

Jako by se omlouval za to, že já a mí svěřenci budeme žít jen v letním domku a ne ve vile. A tak jsem se neudržela:

„A co v zimě?“

„V zimě tu nikdo není,“ řekl přísně Petr. „Přestože zimy tu máme teplé, podmínky pro ubytování dětí by tu byly jaksi neadekvátní a nevhodné.“

Přechod do vyloženě oficiální mluvy mu nečinil naprosto žádný problémy. Vypadalo to, jako by uspořádal malou privátní přednášku pro ustaranou maminu – „teplota je příjemná, podmínky ubytování perfektní, denní jídelníček dokonale vyvážený“.

Vystoupili jsme na terasu. A mě se zmocnil takovej lehkej nepokoj.

Zdá se…, zdá se…, že už to zase cítím…

Z Nasti se vyklubala malá snědá holka, která měla ve tváři cosi tatarskýho. Vcelku sympatická, ale teď mi připadala až moc napjatá a otrávená.

„Ahoj, Aljo…," kývla na mě jako na starou známou. Do jistý míry to tak vlastně bylo, vždyť jí do hlavy uložili kus lžipaměti. „Tak vidíš, co se taky může stát…"

Přestala jsem si prohlížet pokoj, kterej za nějakou zvláštní pozornost stejně nestál. Normální kutloch dětský vedoucí – postel, almara, stůl a židle. K tomu malá lednička Morozko a lacinej černobílej televizor, který v tomhle prostředí působily vyloženě luxusně.

Ostatně, já teda rozhodně nejsem náročná.

„To bude dobrý, Nasťo," slíbila jsem jí falešně. Dívka unaveně přikývla, což patrně dělala už několik posledních dní.

„Eště žes přilítla tak rychle." Zvedla z podlahy už sbalenou tašku, víceméně jen proto, aby ji podala Petrovi. „Už jsi někdy pracovala v Artěku?"

„Ne."

Nasťa znejistěla. Ten, co jí lžipaměť vnukal, možná něco poplet, ale ona teď stejně měla jiný starosti.

„Aspoň stihnu ranní letadlo," pokračovala. „Péťo, jede to auto do Simferopolu?"

„Za hodinu," přikývnul Petr.

A bývalá vedoucí se znovu soustředila na mě:

„S holkama jsem se rozloučila. Takže… divit se tu nikdo ničemu nebude. Jen jim vyřid, že je mám všechny moc ráda a že… že se zkusím vrátit."

V očích se jí na okamžik zaleskly slzy – asi si uvědomila jednu z možností, za nichž by se skutečně mohla rychle vrátit.

„Nasťo…!“ objala jsem ji kolem ramen. „To bude dobrý, maminka se určitě uzdraví…“

Nastina drobná tvářinka se bolestně svraštila.

„Ale vona nikdy v životě nemocná nebyla!“ vyhrkla na mě. „Nikdy!“

Petr si delikátně odkašlal. Nasťa sklopila oči k zemi a umlkla.

Jistě, existovaly různý způsoby, jak mě do toho Artěku dostat co nejrychleji. Zavulon ale zásadně dává přednost těm nejjednodušším a nejsamozřejmějším. Nastina matka zničehonic dostala rozsáhlej, těžkej srdeční infarkt, její dcera proto musí co nejdřív odletět do Moskvy a fakulta místo ní do tábora vysílá jinou studentku. Jednoduchý jako facka.

Nastina matka by ten infarkt nejspíš dostala stejně – jiná věc je, že třeba za rok nebo až za pět. Zavolun vždycky pečlivě ctí rovnováhu sil. Vyvolat infarkt u naprosto zdravý ženský by byl zásah čtvrtýho stupně, kterej by Světlým automaticky poskytnul právo na odvetnou magii stejný úrovně.

Nastina matka to skoro stoprocentně přežije. Zavulon nikdy neměl sklon ke zbytečný krutosti. Nač taky tu paní zabíjet, když potřebnýho efektu se dá dosáhnout normální těžkou chorobou?

Takže bych svou předchůdkyni vlastně mohla docela klidně uklidnit. Jenže to bych jí musela vykládat věci, který jí vykládat nemůžu.

„Tady máš sešit s poznámkama, ledacos jsem si tam zapsala…,“ Nasťa mi podala tenkej školní sešit s veselou obálkou, na níž byl zvěčněnej populární zpěvák, debilně

se culící ze scény. „Jsou to jen takový hlouposti, ale hodit by se ti to mohlo. Některý ty holky potřebujou vyloženě individuální přístup.“

Přikývla jsem. A Nasťa najednou mávla rukou:

„Ale co bych ti vlastně vykládala. Však ty si s tím určitě poradíš sama.“

Přesto mě ale ještě dobrých patnáct minut zasvěcovala do nuancí denního režimu, prosila mě, abych dala pozor na pár holek, co snad až příliš brzo a příliš vážně flirtujou s klukama a radila mi taky, abych po dětech tvrdě nevyžadovala naprostý ticho po večerce – „během patnácti minut, nejdýl půlhodiny, toho nechaj sami…“

Umlkla teprve ve chvíli, kdy jí Petr mlčky ukázal na hodinky. Líbla mě na tvář a popadla kabelku a nějakou převázanou krabici – že by nemocný mámě vezla jižní ovoce?

„Tak zlom vaz, Alice…“

A pak jsem konečně zůstala sama.

Na posteli ležela hromádka čistýho ložního prádla. U stropu svítila slabá žárovka pod prostinkým skleněným stínidlem. Kroky Petra a Nasti i jejich tichej rozhovor brzy umlkly.

A já zůstala sama.

Vlastně ne, sama ne. Za dvěma tenkýma přepážkama, sotva pět kroků chodbou od mýho pokoje spalo osmnáct deseti – až jedenáctiletejch holčiček.

Celá jsem se roztřásla. Velice nervně a jemně, jako bych znovu byla žákyně, která se poprvé v životě pokouší stáhnout si cizí sílu. Takhle by se asi na mým místě třas Nabokovův Humbert Humbert.

Ostatně, ve srovnání s tím, co se teď chystám udělat já, jsou jeho roštárničky s nymfetkama jen dětský hrátky…

Vypnula jsem světlo a po špičkách vyšla na chodbu. Schopnosti Jiných mi teď opravdu chyběj!

Takže budu nucená využít toho, co ve mně zůstalo z člověka…

Chodba byla dlouhá a podlaha skřípala. Sešlapanej běhoun kroky netlumil a nebylo by divu, kdyby mě někdo zaslech. Má naděje spočívala v tom, že v tuhle předjitřní hodinu je spánek pevnej a moje holčičky určitě viděj všelijaký sny.

Jednoduchý, upřímný a nekomplikovaný dětský sny.

Pootevřela jsem opatrně dveře a vstoupila do ložnice. Neznámo proč jsem čekala něco kasárenskýho, děcákovýho nebo nemocničního – železný erární postele, matný světlo noční lampy, sepraný záclonky na oknech a děti, který musej i spát v pozoru…

Jenže tady bylo naopak všechno vyloženě sladký. Světlo sem dopadalo jen z venkovní lampy. Pohupovaly se tu lehký stíny, do otevřených oken vanul mořskej vítr a vonělo to tu nějakýma polníma kytkama. V rohu se matně leskla obrazovka vypnutýho televizoru a všude po stěnách visely obrázky – akvarely i tužkokresby, který i takhle potmě působily optimisticky a výrazně.

Holčičky spaly.

Některý roztažený přes celou postel, jiný zachumlaný pod přikrývkou v klubíčku i s hlavou. Některý měly všechno pečlivě složený na nočním stolku, jiný zase malebně poházený po židlích a čelech postelí – nedoschlý plavky, sukýnky, džíny i ponožky. Dobrýmu psychologovi by stačila malá procházka po takovýhle noční ložnici – a moh by si o každý z nich udělat naprosto přesnej obrázek…

Jenže to já nepotřebuju.

Pomalu jsem vykročila uličkou mezi postelema. Upravovala jsem spadlý deky a zdvíhala jim nohy a ruce, který jim často visely až na zem. Holčičky spaly pevně. Pevně a beze snů…

Štěstí jsem měla až na sedmej pokus. Tyhle dívence mohlo být tak jedenáct a byla baculatá a světlovlasá. Obyčejná holčička, která ze spánku tichounce skučela.

Zdál se jí ošklivej sen…

Klekla jsem si k její posteli, vztáhla k ní ruku a dotkla se jejího čela. Úplně lehýnce, jen bříškama prstů.

A pocítila jsem sílu.

V tuhle chvíli, kdy jsem byla nadobro zbavená základních schopností Jinejch, bych za normálních okolností nedokázala přečíst ani ten obyčejnej sen. Tady se ale naštěstí naskytla možnost se přiživit. V takový situaci se všechno odehrává na úrovni živočišných reakcí typu savýho reflexu u kojence.

A tak jsem to uviděla…

Byl to opravdu ošklivej sen. Zdálo se jí, že musí odjet domů, i když její turnus ještě neskončil, ale přesto ji odsud berou pryč, protože maminka je nemocná a podmračenej a nasupenej otec ji žene na autobus, ačkoli se ani nestačila rozloučit s kamarádkama, naposledy se vykoupat v moři a sebrat si na pláži jakýsi hrozně důležitý kamínky…, a tak se vzpírá, prosí otce, aby chvilinečku počkal, a on se vzteká víc a víc… a tiše jí říká cosi o ostudným chování a o tom, že takový velký holky už by se řezat neměly, ale že když se chová takhle, tak ať laskavě zapomene na jeho slib, že řemenem už ji nikdy trestat nebude.

Byl to skutečně hnusnej sen. Nastin odjezd asi měl na děvčátka nečekaně velkej vliv…

Kdokoli by se v tyhle chvíli pokusil tý malý pomoct.

Člověk by ji začal hladit po hlavince, tlumeně jí vykládat něco laskavýho a možná dokonce notovat ukolébavku… Zkrátka by se pokusil ten ošklivej sen zaplašit.

Světlej Jinej by svý síly využil k tomu, aby ten sen obrátil naruby, aby se otec rozesmál a řek, že maminka už se začala uzdravovat a společně s dcerunkou by se rozběh k moři… Nahradil by tvrdej, ale reálnej sen přeslazenou lží.

Jenže já jsem Temná.

A tak jsem udělala všechno, co se nabízelo. Vypila jsem její sílu. Vsála jsem ji do sebe – jak chmurnýho otce, tak nemocnou matku, kamarádky, který ta holka ztratila navždy, zapomenutý oblázky z pláže i potupnej nářez…

Děvčátko ještě tiše kvíklo, asi jako zašlápnutý myšátko. A začalo tiše a pravidelně oddechovat.

Ve snech dítěte moc síly není. To je samozřejmě něco jinýho než rituální vražda, jíž jsme hrozili Světlým a která je skutečně přímo dábelskej energetickej zdroj. Tohle jsou sny, jen sny.

Lehkej bujónek pro nemocnou vědmu…

Vstala jsem. Hlava se mi ještě lehce točila. Nene, zatím jsem samozřejmě ztracený schopnosti zpátky nezískala. Na to, aby se ta zející propast zaplnila, budu takových snů potřebovat aspoň deset.

Ale ty sny přijdou. O to se postarám.

Jinak už jsem na žádnej vhodnej holčičí sen nepřipadla. Našla jsem jen jeden, ale ten byl pro mě naprosto nepoužitelnej – hloupej holčičí sen o pihovatým klukovi, kterej tý holce věnoval další připitomělej oblázek s dírkou uprostřed – a přej že je slepičí bůh. Inu – slepici slepičího boha…

Postála jsem u postele dívenky, která z nich všech byla asi nejvyvinutější a už se jí dokonce začaly rýsovat malý ňadra. Jejího čela jsem se dotkla hned několikrát ve snaze tam něco najít. Ale nic. Prázdno. Akorát moře, slunce, pláž, stříkající voda a ten kluk. Nikde ani kapka vzteku, smutku nebo žárlivosti. Tady by moh čerpat sílu bílej mág – pěkně vypít její sen a spokojeně odejít. Kdežto mně tu pšenka nekvetla.

No nic – přijde další večer a další noc. A mý baculatý dárkyni se ta noční můra zase vrátí, protože já sice odsála všechen její strach, ale příčinu jsem v ní nechala. Takže ošklivej sen přijde zas a já jí zase pomůžu. Hlavně to nesmím přehnat a nesmím připustit, aby se mi zhroutila. Na to totiž nemám právo. To už by zavánělo vážným magickým zásahem a pokud je v táboře třeba jen jedinej pozorovatel Světlejch nebo – nedej Tmo! – Jinej přímo od Inkvizice, tak bych z toho měla šeredný problémy.

A já Zavulona podruhy zklamat nesmím!

Nikdy!

Je to sice s podivem, ale ten incident z minulýho léta mi odpustil. Jenže druhýho pardonu už bych se nedočkala.

V deset ráno jsem se svým stádečkem přišla na snídani.

Nasťa měla pravdu – byla to pro mě hračka.

Jistý napětí zavládlo jen ve chvíli, kdy se holčičky ráno vzbudily. Jak by taky nezavládlo, když vedoucí, kterou už si stačily oblíbit, musí uprostřed noci odjet k nemocný mamince a místo ní si do ložnice ráno přijde jiná slečna – neznámá, cizí a Nastě naprosto nepodobná! Okamžitě jsem pocítila, že těch osmnáct párů očí se na mě dívá nepřátelsky a dokonce s obavou, že jsou všechny spolu a já jsem sama.

Zachránilo mě to, že holky byly ještě malý a já jsem fakt hezká.

Kdyby na jejich místě byli stejně starý kluci, můj exteriér by nehrál ani tu nejmenší roli. Pro desetiletý kluky je prašivý štěně mnohem zajímavější než sebekrásnější ženská. A kdyby moje svěřenkyně byly jen o dva roky starší, tak by je můj zevnějšek naopak dráždil.

Jenže pro desetiletý holky je krásná ženská ideální objekt zbožnění. Právě se v nich začíná probouzet koketérie a snaha se líbit, jenže ještě nechápou, že všechny pohledný být nemůžeme. Já to dobře vím, protože jsem sama taky byla taková a na svou patronku, vědmu Irinu Alexandrovnu, jsem zírala jako na bohyni…

A tak jsem s nima rychle našla společnej jazyk.

Přisedla jsem na postel k Olječce, nejtišší a nejplašší ze všech – alespoň soudě podle Nastinýho sešitu. Promluvila jsem si s holkama o Nastě, o tom, jak je to zlý, když je maminka nemocná, a taky o tom, že by se na Nasťu neměly zlobit, protože ona tu s nima opravdu chtěla zůstat, ale maminka je přece v životě to úplně nejdůležitější!

Když jsem skončila, Olja začala fňukat a přitiskla se ke mně. A všechny ostatní měly taky oči celý uslzený.

Tak jsem jim začala vykládat ještě o svým tatínkovi, o tom, jak měl infarkt, ale že dneska už doktoři uměj srdce léčit dobře a že Nastina maminka bude určitě taky v pořádku. Pak jsem pomohla kazašský holčičce Gulnaře zaplíst copánky – má nádherný vlasy, ale jak si Nasťa poznamenala, je to „cuchta“. Pak jsem se chvíli s Táňou z Petěrburgu dohadovala, jestli je lepší cestovat do Artěku vlakem nebo letadlem a samozřejmě jsem uznala, že má pravdu a že vlakem je to mnohem zábavnější. Aně z Rostova jsem slíbila, že už večer bude opravdu plavat, a

ne se pořád jen plácat na mělčině. Pak jsme vespolek probraly zatmění slunce, který se čekalo za tři dny a zalitovaly jsme, že na Krymu bude bohužel malilinko neúplný.

Na snídani už jsme odcházely jako svorná a rozdováděná parta. Jen Olga, která „není žádná Olječka, ale vždycky a jedině Olga“, a její kamarádka Ludmila se trochu durdily. Nijak mě to nemátlo – bylo vidět, že to byly Nastiny favoritky.

No nic – do tří dnů mě budou milovat všechny.

Všude kolem to bylo opravdu krásný!

Srpen na Krymu je vždycky nádhernej. Dole se třpytí moře, vzduch je prosycenej vůní slaný vody a květin. Holky pištěly, lítaly sem a tam a strkaly se. To věčný sborový zpívání v pionýrských táborech určitě nebylo vymyšlený jen tak pro nic za nic – když maj děti plnou hubu písně, tak aspoň neječej.

Jenže já sborový písně neumím a chodit v pochodovým tvaru taky ne.

Protože já jsem Temná.

V jídelně jsem se jednoduše svěřila do vůle svých oveček – ty už mi ukázaly, kam si máme sednout… Kolem halasilo na pět set dětí různýho věku. A já jen tiše seděla se svým holčičím stádečkem a pokoušela se vyhodnotit situaci. Marná sláva, přesně tady budu muset strávit celej měsíc.

Vedoucích, který přišli se svýma oddílama na snídani, mohlo být asi tak pětadvacet. Moje lehká pýcha na to, jak rychle jsem si se svýma holkama poradila, rychle vyprchala. Tyhle mládenci a slečny se ke svý drobotě chovali spíš jako starší bratři a sestry. Chvílema přísný, pak zase laskavý – ale v každý situaci autoritativní a milovaný!

Kde asi správa tábora takovýhle bere?

Musím se přiznat, že mi to zkazilo náladu. Unyle jsem se vrtala v „játrový omeletě“, kterou jsem u okýnka dostala s pohankovou kaší a kakaem, a ponuře jsem přemítala o nezáviděníhodný situaci rozvědčíka v cizím terénu. Tady všude kolem je až moc nadšení, úsměvů a bezelstných šprýmů. Tady by svý svěřence měli vychovávat Světlý v duchu dobra a lásky, a ne abych se tu přiživovala já, Temná.

Ale vždyť je to samá faleš! Samej růžověj lak a samý pozlátko!

Jasně, uklidňovala jsem se, když se kolem sebe podívám pohledem Jinýho, tak se určitě kdeco změní. Mezi těma milýma lidičkama se určitě najdou mizerové, úchylové, lidi zlý a lhostejný…

Jenže jistotu nemám! Docela klidně se může stát, že takový se tu nenajdou. Že tu všichni jsou upřímný do tý míry, do jaký je to vůbec myslitelný. Že děti, tábor i jeden druhýho maj rádi upřímně a čistě, že je to třeba opravdická rezervace idiotů, v jakou by Světlý chtěli proměnit celej svět.

Což znamená, že nějakej racionální základ celá činnost Světlých přece jen má…

„Dobrý den.“

Ohlídla jsem se a uviděla kluka, kterej šel zrovna kolem. Aha, to je starej známej…, přesněji řečeno můj úplně první známej v Artěku.

„Dobré ráno, Makare,“ zašilhala jsem hned po jeho odřeným koleni. „Co jód, na ten jsi zapomněl.“

„To nic, to se zahojí samo,“ zamumlal kluk. Prohlížel si mě s lehkou obavou – bylo vidět, že by se rád domáknul, jestli už jsem si o něm stihla něco zjistit, nebo ne.

„Tak běž, ať ti to všechno nesnědí…," usmála jsem se na něj. „Na spaní ti možná tři hodiny stáčej, ale jídlo je něco jinýho. Vařej tu sice jako v závodce, ale je to dobrý."

Rychle vykročil mezi řadama stolů dál. Pochopil, že už mám jasno jak kolem jeho nočních eskapád, tak pokud jde o jeho sociální postavení. Být ve formě, tak jsem si mohla řádně loknout síly…

„A odkud ho znáš, Alice?" zašeptala hodně nahlas Olječka.

„Já znám všechny a vím o nich všechno…"

„Jak to?" ptala se holčička zvědavě dál.

„Protože jsem vědma!" sdělila jsem jí záhrobním šepotem.

Děvčátko se radostně rozesmálo.

Prča to je, to je fakt… protože je to všechno čistá pravda… Pohladila jsem ji po hlavičce a významně pohlídla do jejího plnýho talíře.

Teď jsem ještě musela se ctí absolvovat oficiální část a seznámit se s vedením Azurovýho tábora. A pak už mě čeká pláž a moře, o kterých už od rána štěbetaj holky.

Upřímně řečeno jsem pochopila, že na něco takovýho čekám se stejným nadšením jako na další noc. Co na tom, že jsem Temná – dokonce i upíři maj přes veškerý lidský pověry rádi moře a sluníčko.

Loni na konci léta jsem se vypravila do Jurmaly. Ani nevím, proč zrovna tam – asi jsem chtěla být někde, kde to není zrovna útulný. A měla jsem štěstí – srpen na Baltu byl deštivě, studenej a smutnej. Prkenný lotyšský číšníci začínali mluvit rusky okamžitě, sotva zjistili, co bude stát moje objednávka, ale jinak byl servis v hotelu i přes čtyřhvězdičkový aspirace sovětsky spartánskej. Bloudila jsem po celý Jurmale – dlouze jsem vysedávala v

maiorský pivnici, brouzdala jsem mokrým pískem liduprázdný pláže a po večerech jsem odjížděla do Rigy. Dvakrát se mě tu pokusili oloupit a jednou znásilnit. Dováděla jsem, jak jen to šlo…, měla jsem normální schopnosti normálního Jinýho a od jedinýho člověka na světě mi naprosto nic nehrozilo. V duši jsem měla pusto a prázdno, zato sil na rozdávání.

Ale pak mě to všechno přestalo bavit. Najednou, během jedinýho dne. Možná kvůli dvěma operativcům z lotyšský Noční hlídky, který mě zadrželi v Dzintari a dlouho se mi pokoušeli přišít nějakej zamotanej zásah třetího stupně. Byli dokonale zdvořilí a absolutně neoblomný. Takový museli asi být revoluční lotyšský střelci a pak poválečný lesní bratři. Je to důslednej národ, tyhle Lotyši – ty když se do něčeho zakousnou, tak už to nepustěj…

Z jejich obvinění jsem se ale nakonec dostala, protože byly skutečně bezdůvodný. Hned příští ráno jsem ale odletěla do Moskvy. A vlastně jsem se za celý léto ani jednou nevykoupala.

Takže letos si to konečně vynahradím.

Všechno probíhalo normálně, přesně jak má. Setkala jsem se s ředitelkou Azurovýho tábora – moc milá ženská, taková příjemně věcná, která nemá sklon ke zbytečnýmu žvanění. Řekla bych, že jsme se jedna druhý dost zalíbily.

Možná i proto, že jsem na sobě neměla vyzývavou minisukni, ale tenký letní džíny…

Konečně jsem se tedy dostala k tomu, abych se opalovala a koupala. Pláž v Artěku je kouzelná, jedině to dětský ječení trochu vadí. Ale co se dá dělat, musím to brát jako nevyhnutelný zlo. Moje holky se na sluníčku postupně otáčely naprosto profesionálně, aby tak dosáhly

co nejrovnoměrnějšího opálení. Dobrá polovina z nich měla krém na i po opalování, kterej si navzájem půjčovaly, takže večer nebudu mít starosti s popálenýma nosama, zádama a ramenama.

Ještě kdybych tak nemusela na holky dohlížet… Představila jsem si, jak bych odplavala nějaký dva tři kilometry od břehu a položila se na záda…, dívala se do průzračnýho nebe, pohupovala se na mírnejch vlnách, na nic nemyslela a nic neslyšela…

Jenže to nejde. Musím tu policajtovat. A tak mi nezbylo, než učit Aňu plavat, jak jsem slíbila, a Věru s první plaveckou výkonnostní třídou zase brzdit, aby mi neuplavala moc daleko…. A taky jsem holky musela periodicky honit do stínu… krém je krém, ale táborovej řád je táborovej řád… Faktem je, že k nádhernýmu jižnímu moři jsem jako přívažek nafasovala osmnáct vrtošivých, křiklavých a neúnavných dárečků. Bezděčnej úsměv ve mně vyvolávala jedině představa dnešní noci. To bude ta chvíle, kdy zúčtuju s nejotravnějšíma – už jsem se rozhodla, že dneska to budou Věročka, Olga a Ludmila! Dneska v noci nebudu pracně sbírat náhodný ohryzky síly. Protože už během dne zasiju semena, který vzejdou v jejich snech.

A pak jsem uviděla Igora.

V tu chvíli jsem samozřejmě ještě nevěděla, jak se jmenuje. Prostě jsem se povalovala v písku, rozhlížela se kolem a najednou zahlídla kluka asi tak v mých letech. Dováděl ve vodě se svou drobotinou – oddílem chlapečků zhruba stejně starých jako mý holky. Vyhazoval je do vejšky, nastavoval jim široký ramena jako skokanskej můstek – zkrátka a dobře s nima řádil jako jeden z nich. Byl úplně bílej, ale neznámo proč mu to slušelo – mezi snědýma dětskýma tílkama se ten

mladík vyjímal jako… jako královskej bílej slon, důstojně kráčející davama tmavých Indů…

Krásnej kluk.

V podbřišku mi sladce zatrnulo. Inu, k lidem zkrátka máme pořád blízko. A přestože chápu, že mezi Jinýma a lidma zeje propast, že ten kluk se mi prostě nemůže rovnat a že to na žádnej delší vztah nevypadá, tak stejně…

Mně se takovýhle chlapi líbej – svalnatý, rusovlasý a s chytrým kukučem. S tím nic nenadělám.

Ačkoli – proč bych s tím taky něco dělala?

Stejně jsem se rovnou chystala, že si na léto opatřím nějakýho přítele…

„Olječko, nevíš náhodou, jak se jmenuje támhleten vedoucí?“ zeptala jsem se holčičky, která se mě držela jako klíště. Ta maličká ke mně překypovala sympatiema, vyvolanýma zřejmě tím, že jsem jí před zbytkem oddílu dávala mírnou přednost, a tak se teď ode mě nehnula a snažila se svůj taktickej úspěch upevnit. Ty lidi jsou legrační, a děti zvlášť. Všichni strašně bažej po pozornosti a péči…

Olječka se na něj zadívala a zakroutila hlavou:

„To je čtvrtej oddíl, jenže ty měli dřív jinýho vedoucího.“

V očích jí svitla obava – jako by se děsila, že se v ní pro tu neinformovanost zklamu. Jistě, určitě se bojí…

„Mám vám to zjistit?“ zeptala se. „Já tam ňáký kluky znám…“

„Tak do toho,“ přikývla jsem.

Holčička vyskočila a odpelášila pískem k vodě. Já se jen odvrátila, abych skryla úsměv.

No prosím. Tak už tu mám první informátorku. Tuhle vyzáblou chudinku, co tak lačně loví každej můj pohled.

„Menuje se Igor,“ řekla mi nečekaně Nataša, která seděla hned vedle. Byla to ta holčička, co se jí v noci zdálo o pihovatým klukovi. Ta se i opalovala jinak než ostatní, ne jako dítě – seděla s nohama nataženýma před sebe, se zakloněnou hlavou a rukama opřenýma daleko za zády. Tuhle pózu nejspíš okoukala někde v módním časopise nebo ve filmu. Nebo jí možná došlo, že v tyhle pozici začínaj být ty její malý prsíčka pod plavkama docela zřetelně vidět. Ta to někam dotáhne…

„Díky, Natašo,“ poděkovala jsem. „Měla jsem prostě pocit, že ho odněkud znám.“

Podívala se po mě, usmála se a snivě poznamenala:

„Ten je teda hezkej!“

To je mi dneska mládež!

„A není pro tebe trochu starej?“ poškádlila jsem ji.

„Ale né. Tohle by celkem šlo,“ prohlásila bez zaváhání.

Dalším prohlášením mě dorazila nadobro:

„A bude spolehlivej, žejo?“

„Proč myslíš?“

Nataša se na okamžik zamyslela a pak nedbale prohodila:

„Nevim. Ale myslim si to. Máma říkala, že u chlapa je nejdůležitější, aby byl spolehlivej. Hezkej bejt nemusí a chytrej už vůbec ne.“

„Přijde na to…,“ nechtělo se mi jen tak vzdávat souboj s touhle jedenáctiletou rozumbradou.

„To je fakt,“ přikývla Nataša. „Hezký chlapi musej bejt taky. Jenže já teď nemluvila vo nějakejch těch pitomůstkách.“

No to je sen! Kdyby se z tyhle holky náhodou vyklubala Jiná, tak si ji rozhodně vezmu za učednici. Moc šancí sice nemám, ale co kdyby?

V příštím okamžiku však dočista zapomněla na všechnu tu svou předčasnou ženskou přemoudřelost, vyskočila na nohy a vyrazila po břehu za nějakým klukem, kteréj ji pocákal vodou. To by mě teda zajímalo, jestli takovýhle cákání vodou může taky být součástí představ o mužský spolehlivosti…

Podívala jsem se na toho krasavce ještě jednou. Už s dětma přestal vyvádět ve vodě a vyháněl je na břeh.

To je teda figura! A taky má nádherně stavěnou lebku. Možná je to k smíchu, ale kromě postavy se mi na chlapech líbej ještě dvě věci – ušlechtilej tvar hlavy a udržovaný prsty na nohou. Že by to byl nějakej druh fetišismu?

Prsty na nohou jsem samozřejmě zatím neviděla. Ale všechno ostatní se mi věru zamlouvalo.

Mezitím se se zprávama vrátila má špiónka. Celá mokrá, vzrušená a nadšená. Svalila se vedle mě do písku, začala si nervně nakrucovat lokýnku na ukazovák a šeptala mi:

„Menuje se Igor Dmitrijevič. Je moc veselej a přijel teprve včera. Hraje na kytaru, zpívá a vykládá zajímavý historky. Vedoucí čtvrtýho oddílu musel taky odjet, protože jeho žena porodila chlapečka. Čekali to až za měsíc, a tumáš, vono to bylo teď!“

„To je ale štísko!“ řekla jsem bezděky, jak jsem tak přemýšlela o něčem jiným. Protože zatím nemám žádný mimořádný schopnosti a přinutit ho, aby se do mě zamiloval, nemůžu, je taková shoda okolností velice šikovná. Teprve sem přijel a někoho sbalit zatím nestih… A určitě se nechystá věnovat celej turnus jen užitý pedagogice. Jako by mi sám běžel do náruče…

Olječka se šťastně zachichotala a hlasem přímo spikleneckým zašeptala:

„A taky je úplně svobodnej!“

Tak co si s nima počít?

„Díky, Olječko,“ usmála jsem se na ni. „Nechceš se vykoupat?“

„Jo…“

Popadla jsem radostně ječící holčičku do náruče a vrhla se s ní do moře. Výborně – hlavním tématem dnešního večerního holčičího špitání bude novej vedoucí a můj vztah k němu.

A takhle to taky necháme.

Za pár dní už pro mě bude hračka přimět je, aby zapomněly na všechno, co budu považovat za nutný.

Den se přehnal jako zrychlenej film.

Ta analogie se hodí o to víc, že jsem se do Artěku dostala v šestým turnuse, kdy tu shodou okolností probíhá taky dětskej filmovej festival. Ten se měl slavnostně zahajovat za dva dny a už teď v některých táborech vystupovali nějaký herci a režiséři. Já samozřejmě neměla nejmenší chuť zírat na starý i nový dětský filmy, ale slibovalo to malej odpočinek v tom věčným střežení holčičího stádečka. Cítila jsem, že o ten odpočinek dost stojím – připadala jsem si utahaná jako po náročný službě v moskevských ulicích.

Po svačině, která se skládala z jablkový šťávy a sladký housky s romantickým názvem Azurová, jsem to nevydržela a zavolala Zavulonovi. Jeho satelitní telefon, kterej fungoval kdekoli na světě, neodpovídal, což mohlo znamenat jedno jediný – šéf není v našem světě, nýbrž někde v šeru.

Co se dá dělat, má zkrátka moc práce.

Často dost nepříjemný. Putování dolníma hladinama šera, kde se jakákoli analogie s lidským světem vytrácí, není právě snadná zkouška. Sama jsem se tam ještě nikdy

nepodívala, protože na to potřebujete obrovský zásoby síly. Jen jednou, po tom mým hloupý činu, kdy jsem se nechala načapat při nezákonným sbírání síly od lidí…

Jenže si z toho skoro nic nepamatuju. Zavulon mě zbavil vědomí, čímž mě zároveň trestal i chránil před hlubokýma vrstvama šera. Jedině… jedině že někdy si něco z toho přece jen vybavím. Jako by v tom neprůhledným bezvědomí najednou přišel záblesk jasný mysli…

Vypadá to jako sen nebo jako blouznění. Ale možná jsem tehdy opravdu blouznila. Vidím, jak mě Zavulon v podobě démona kamsi unáší, přehozenou jen tak přes rameno. Šupinatá ruka tiskne moje nohy, kdežto hlava se bezvládně kymácí těsně nad zemí, nad duhově měňavým pískem. Pak jsem pohlédla vzhůru a viděla zářící nebe, nekonečnou pláň oslnivýho světla. A po tom nebi byly rozesetý velký černý hvězdy.

A ještě něco – mezi mnou a tím nebem bylo vidět dva oblouky, ztrácející se v neuvěřitelný výšce. Matně šedivý, jakoby mlžný oblouky… na první pohled nic hroznýho, ale stejně mě z nich jímala hrůza.

A taky šramot – ze všech stran takovej suchej, nepříjemnej šramot, jako by se o sebe na zemi třely všechny zrnka písku, nebo se někde mimo dohled vznášelo mračno hmyzu…

Asi jsem opravdu blouznila.

Že bych se teď, kdy už je zase všechno v pořádku, riskla Zavulona zeptat, co se to tam v těch hlubinách šera dělo?

Den se překotně řítil k večeru. Usmířila jsem Olgu s Ludmilou, který se o svačině stačily pohádat, pak jsme se vrátili k moři a Aňa poprvní v životě sama uplavala několik metrů. S vytřeštěnýma očima bušila do hladiny

rukama jako parník a stříkala daleko kolem sebe, ale plavala…

Tohle není dovolená, to jsou galeje! To by bylo tak pro Světlý, protože ty se výchovný práci věnujou s rozkoší. Utěšovalo mě jen to, že se blížila noc. Slunce už se klonilo k západu a dokonce i neúnavný děti začaly postupně ztrácet elán a energii.

Po večeři – ryba, lívance a brambory, je uboha, kam se to do těch dětí vejde! – už jsem byla celá nesvá. A to jsem musela s holčičkama ještě dvě hodiny dovádět, než po druhý večeři (jako by to bylo sanatorium pro podvyživený!) nadejde konečně doba spánku.

Řekla bych, že můj stav už na mě musel být vidět.

Přistoupila ke mě vedoucí sedmýho oddílu Galina. Seznámila jsem se s ní během dne – spíš v rámci role, než z nějakýho skutečnýho zájmu. Taková normální lidská mladá ženská, hotovej produkt moralizačních programů Světlých – vstřícná, klidná a uvážlivá. Měla to o dost těžší než já, protože její holky byly tak o dva roky starší než ty moje, což znamená věčný zamilovanosti, hysterii a noční slzy do polštáře. A přes to prese všechno Galina viditelně planula přáním nějak mi pomoct.

„Tak co, nejsi utahaná?“ zeptala se mě polohlasně a s úsměvem si prohlídla mý holky.

Jen jsem přikývla.

„První turnus je takovej pokaždý,“ řekla mi. „Já když tu loni odmakala měsíc, tak jsem se zařekla, že už sem ani nepáchnu. Jenže pak jsem pochopila, že bez Artěku už nedám ani ránu.“

„Je to jako droga, co?“ prohodila jsem.

„Nojo!“ Mý ironie si vůbec nevšimla. „Tady je všechno takový barevný, rozumíš? A ty barvy jsou všechny čistý a jasný. Cítíš to už?“

Zmučeně jsem se pousmála.

Vzala mě za ruku, tajuplně pohlídla na holky a šeptla mi:

„Víš co? Čtvrtej oddíl bude za chvíli dělat táborák. Nás už pozvali, a já zase zvu vás! Aspoň dvě hodinky si vydechneš, protože u táboráku se holky bez tebe krásně obejdou.“

„A hodí se to?“ zeptala jsem se rychle. Odmítat něco takovýho jsem rozhodně nehodlala. A to nejen kvůli možnosti na pár hodin si vydechnout, ale taky kvůli tomu sympaťákovi Igorovi.

„Ale to víš, že jo!“ pohlídla na mě dost překvapeně. „Igor jezdí do Artěku každej rok, je to jeden z našich nejlepších vedoucích. Taky by ses s ním měla seznámit. Pěknej kluk, co?“

Hlas měla najednou o dost vřelejší. Čemuž jsem se nedivila. Určitě nejsem jediná, který se líbí kombinace krásnýho těla a chytrý tváře.

„Jdeme určitě,“ přikývla jsem. „Vlastně hned.“

Kapitola pátá

Převlíkala jsem se tak kvapně, až jsem se sama divila. Kam to spěchám? A proč? Abych se seznámila s tím fešákem k nakousnutí? Když budu chtít, tak se mi kterejkoli chlap bude během pár dní plazit u nohou! Nejsem succubus, ale docela obyčejná vědma, která dokázala chlapa, co se jí líbil, uhranout už v dětství, sotva jsem získala první stopy síly. Stačilo by pár dní počkat…

Ale to ne! Oblíkla jsem si to nejlepší prádlo, který by se spíš než vedoucí v pionýrským táboře hodilo manekýně na přehlídkový molo. K tomu stříbrnej řetízek z briliantovou broží; působí to vyzývavě i přesto, že nikdo nepochopí, že ten briliant není laciná atrapa, ale právej kámen… Teď ještě kapku drahýho parfému za uši, kapku na zápěstí a kapku přímo tam… Kruci, že bych se chystala dostat ho už dneska?

No ano! Určitě!

A dokonce chápu proč.

Zvykla jsem si využívat možnosti, který mi dává to, že jsem Jiná. Ať je to vhod nebo ne, prostě jich využívám i tam, kde by stačily normální lidský prostředky. Bylo by vlastně zvláštní, kdyby si našinec na něco takovýho nezvyk. Ale když už to jednou dopadlo tak, že na čas ty nadpřirozený schopnosti mít nebudu, tak přece není na škodu si vyzkoušet, co ve mně je bez čar a kouzel.

Dokážu to bez magie, nebo ne?

Dokážu věc tak elementární jako svést chlapa, kteréj se mi líbí?

Jsem přece mladá, krásná a šikovná… a ku pomoci mi bude moře, letní večer a táborák…, ty otravný haranti půjdou spát…, copak se v takový situaci neobejdu bez magie?

To bych teda za moc nestála!

Už jsem slíbila, že minisukni tu nosit nebudu, ale kraťasy, který jsem vytáhla z brašny, byly možná ještě vyzývavější. Chvilku jsem se v nich nakrucovala před zrcadlem a prohlížela se ze všech stran. Asi by se hodila i nějaká odvážnější blůzka, ale nebudeme tlačit na pilu. Přece jen tu nejsem v lázních, nýbrž v pionýráku.

Pro všechny ty přípravy jsem dočista přeslechla klepání na dveře. Otočila jsem se, až zaskřípaly – byla to Olječka, která zadrmolila:

„Alice, my už jsme všechny nachystaný a… jéé!“

A vytřeštila na mě nadšený oči. To nadšení bylo tak upřímný, že jsem ani neměla sílu jí vyčinit, že vstoupila bez dovolení.

„Ty jsi teda krásná, Alice!“

Hrdě jsem se usmála. Chvála od takový malý chudinky, která si vyhublý ručky snaživě přizdobila náramkama ze skleněnejch korálků a kolem hubenýho krčku si pověsila děravěj kamínek na špagátku, není žádný vítězství, ale stejně to potěší… Už zase ty děravý oblázky, ty mi teda lezou na nervy!

„Co myslíš – moh by se do mě někdo zamilovat?“ zeptala jsem se.

Olječka celá rozkvetla, vrhla se ke mně, objala mě kolem pasu, nos mi zabořila do břicha a horoucně pronesla:

„Ten se do vás určitě zabouchne! Jen vás uvidí – a už to bude!“

„Tak víš co? Právě tohle bude naše malý tajemství!“ řekla jsem jí šeptem. „Souhlasíš?“

Olječka horlivě zakývala.

„A teď běž za holkama, já hned přijdu,“ řekla jsem. Olječka na mě vrhla ještě jeden nadšeně obdivnej pohled a vyběhla z mýho pokojíku ven.

Tak. A teď ještě něco málo kosmetiky. S takovýma věcma se nemá pospíchat, ale nedá se nic dělat…

Rychle jsem si přejela rty tou nejmíň nápadnou rtěnkou. Na oči jsem dala vodostálou řasenku – nevím proč, ale řekla jsem si, že to bude chtít vodostálou. A už dost. Nebudem to přehánět.

Nejdu přece na koncert, ale na oddílovej večer u táboráku.

Ohniště tu bylo u každýho letního domku. Asi jedna z artěkovských tradic. Celkově pěknej dojem kazil fakt, že dříví na ten táborák bylo takový příliš oficiální, ba erární – prostě pečlivě nařezaný polena, pokud možno jedno jako druhý. Hned jsem si představila, jak vedoucí přijde na hospodářskou správu tábora a vyplňujou si žádost: „Prosíme o laskavé dodání dříví za účelem uskutečnění oddílového táboráku, který se bude odehrávat asi dvě hodiny.“

Ačkoli, ono na tom nic tak zvlášť směšnýho není. Nejspíš něco podobnýho čeká i mě. Napsat si žádost, pak to dříví dopravit – nebo že by mi ho nanosili jejich pomocný dělníci? No nic, to si zjistíme.

Všechno už bylo připravený, dříví složený do hranice a kluci ze čtvrtýho oddílu a holčičky ze sedmýho se usadili kolem dokola. Faktem je, že na moje holky bylo pamatováno taky – nechali nám tam kus místa.

Dobráčci profesionální…

Igor už seděl u ohniště a ty svoje kluky měl na sebe málem nalepený. Tichounce se probíral strunama svý kytary a já div nezasténala, protože až teď jsem si uvědomila, že neodmyslitelným atributem podobných sedánků je písničkářská tvorba. A ta kytara – to je teda nešťastnej nástroj! Něco tak ušlechtilýho, skutečnej král hudby je degradovanej na ubohej kus dřeva se šesti drátama pro zoufalce, který nemaj ani hlas, ani sluch!

No nic, budeme to muset nějak přežít.

Hrozný bude jenom to, jestli se takhle sympatickej exemplář člověka moudrýho projeví jako další neumětel bez sebemenšího hudebního nadání.

A to nedej bože, aby se nakonec nerozhod zpívat vlastní písně!

Protože to je teda hrůza všech hrůz – myslím když se autor špatnýho textu naučí tři akordy, rozhodne se, že mínus a mínus dává dohromady plus a ten náš miláček se promění ve zpívajícího básníka… Kolik já už jich viděla! Jakmile spustí, tak mu oči hned tak jakoby zeskelnatěj, v hlase mu zazvučí nadpozemsky romantická mužnost a od tý chvíle není k zastavení. Normální tokající tetřev, jinak se tomu říct nedá… Jediným východiskem pro tyhle šílence jsou běžný populární písně, vykradený úměrně talentu vykradače. Třeba něco z Co je nebo z Alisy…, co já vím, co se líbí dnešní omladině?

Ačkoli – to je nakonec jedno, mně se to stejně líbit nebude!

Jakmile nás Igor uviděl, vstal a šel nás uvítat. Všechny špatný předtuchy jsem okamžitě hodila za hlavu. To je teda nádhernej chlap!

„Ahoj, vítám tě u nás," začal mi hned a velmi samozřejmě tykat. „Zatím jsme nezačali, čekáme na vás."

„Díky!“ Uvědomila jsem si, že jsem trošku ve zmatku. Moje holčičky už rozestrkovaly kluky a usazovaly se – starších holek se trochu stranily – zato já pořád jen stála jako ta husa a bezděky tak přivolávala zvědavý pohledy.

„Bezvadně plaveš,“ usmál se Igor.

No vida!

Tak přece jen našel čas na to, aby na pláži koukal taky jinam než na tu svou chasu!

„Děkuju,“ opakovala jsem ještě jednou. Ale co to se mnou je – vždyť já zkameněla jako nějaká nezkušená školačka a tak si teď na něco takovýho ani nemusím hrát!

Vztek na sebe samu mi hned přidal sil. Sedla jsem si do trávy mezi Olječku a Natašu. To je moje malá garda – špiónka a rádkyně… V tuhle chvíli ale měly docela jiný starosti než mě – nejvíc je vzrušoval očekávanej táborák

„Tak začni, Aljoško!“ zvolal vesele Igor a hodil světlovlasému ouřezkovi krabičku sirek. Ten je obratně chytil, po čtyřech dolezl až ke hranici a pak si k ní s nohama po turecku zkříženýma sednul. Vypadalo to, že se chystá nějakej málem náboženskej obřad.

Kluk z krabičky velice pečlivě vybral tu nejsprávnější sirku, pak jako náruživej kuřák složil ruce do kornoutu a vykřesnul plamínek. Sklonil se až k hranici. Papír na podpal tam zřejmě nebyl žádnej, jen chvojí a drobný třísky. Všichni zatajili dech.

Prostě komedie.

Ale musím se přiznat, že mě taky zajímalo, jestli se tomu malýmu pyromanovi podaří oheň zapálit jedinou sirkou, nebo ne.

Podařilo se. V houstnoucí tmě se zachvěl první plamínek. Děti ho uvítaly kvičením a řevem tak družným, jako by se kolem ohně seběhla tlupa prokřehlých neandrtálců.

„Pašák!“ podal Igor klukovi ruku, pevně mu ji stisknul a vzápětí mu s úsměvem protřepal vlasy. „Takže budeš strážcem táboráku!“

Aljoškovu tvář zaplavila bezmezná pýcha.

Asi za pět minut už táborák plápolal ze všech sil a děti se trošku uklidnily. Všichni kolem mě štěbetali, smáli se, šeptali si, odbíhali od ohně někam do tmy a zase se vraceli, přihazovali do plamenů nějaký větvičky a šištičky a pokoušeli se opíct si nad ohněm kolečka salámu, napíchnutý na klacek. Zkrátka a dobře se všichni veselili, jak jen to šlo. Igor trůnil mezi svýma dětma; tu do debaty přispěl nějakou trefnou frází, která okamžitě vyvolala výbuch smíchu, tu zase ochutnával zpola shořelou uzeninu, tu od plamenů odtahoval ty, co lezli málem až do hranice. Zkrátka duše společnosti… Taky Galina byla svýma svěřenečkama málem obsypaná. Jen já tu seděla uprostřed rozjásanýho davu jako ta můra, odpovídala jsem holkám úplně něco jinýho, než co chtěly vědět, vtipům jsem se smála příšerně pozdě a kdykoli ke mně Igor zabloudil pohledem, uhýbala jsem očima.

Jsem já to ale husa hrozná! To by mi tak ještě scházelo – úplně normálně se zamilovat do člověka!

Když jsem jednou očima uhnout nestačila, Igor se na mě usmál. Pak zvedl z trávy svou kytaru. V té chvíli se směrem od něj začalo na všechny strany šířit naprostý ticho – děti jedno do druhého strkaly a s napětím až okázalým se chystaly, jak začnou poslouchat.

A já si najednou zoufale zapřála, aby zazpíval něco beznadějně hloupýho a špatnýho. Třeba něco prastarýho, ještě pionýrskýho, o bramborách, pečených v ohni, o moři, o pionýrským táboře, o pevným přátelství a odhodlání krásně si odpočinout a pak se zase vzorně učit. Jen aby mělo proč přestat to moje přiblbý okouzlení, jen

abych si konečně přestala vymejšlet kdovíco a hledat pod tou krásnou skořápkou neexistující kvality!

Igor udeřil do strun a já pochopila, že jsem ztracená. Hrát opravdu uměl. Melodie nebyla nijak složitá, zato velice hezká a on hrál skutečně čistě.

Pak začal zpívat:

Dva malí kluci takhle v neděli,
na půdu anděla přilétat viděli.
Vrhli se o závod k dlouhýmu žebříku
a lezli na půdu k okýnku v světlíku.
Dva malí kluci prolezli vikýřem,
je tu jen prach a tma, až je to k nevíře.
Ale v tom prachu, pár kroků od nich,
křídla se bělají, co anděl odložil…
Ach ano, mí hoši, takhle je to!
Anděl tu přebývá po celý léto.
Jenže krást – to je hřích,
pro všechny není křídel dost…
Chtěli se v nebi prosadit,
vždyť stačí křídla nasadit.
Jenže si netroufli, a není divu,
protože ve světě platí slova: To se nesmí!

Tohle nebyla píseň pro děti. Samozřejmě poslouchali, a to pozorně, i když teď by se jim se stejným úspěchem zřejmě dala zapívat i učebnice matematiky. Večer, táborák, kytara, milovanej vedoucí – v takový situaci se prostě líbí všecko.

Jenže já chápala, že Igor zpívá pro mě. To nevadí, že se kouká do ohně, a nevadí ani to, že ta píseň není o lásce a že my dva jsme spolu zatím prohodili jen pár slov. Jako by pocítil mý očekávání a rozhod se, že ho vyvrátí. A

klidně to tak mohlo bejt – některý lidi maj přímo mimořádnou intuici, i když nejsou Jiný.

Dva kluci už jsou dospělí
a každý jinam dospěli.
Jeden je lupič a druhý polda
a oba všeho dnes velice želí…
Ano, chlapci, takhle je to!
Anděl tu přebývá po celé léto.
Jenže krást – to je hřích,
pro všechny není křídel dost…

Znovu se na mě podíval a znovu se usmál. Jeho prsty se znovu rozběhly po strunách a on tiše zopakoval:

„Pro všechny není křídel dost…“

Děti začaly nadšeně halasit.

Vypadalo to, že ta písnička se líbila i jim, i když nemám nejmenší ponětí, jak jí mohly rozumět. Třeba je potěšilo to s tím „to se nesmí“, anebo si těma svýma malýma rozoumkama představili opravdickej výjev, jak dva kluci vylezou na půdu, kam přiletěl anděl… Kdežto já přemýšlela o tom, že tohle je píseň vyloženě pro Jiný. A to jak pro Temný, tak pro Světlý.

Je to pěkná písnička. I když trochu nedodělaná. Ten z obou kluků, co přijde k nám, by si ty křídla nasadil. Nebo si je aspoň vyzkoušel.

Protože pro nás výraz „to se nesmí“ neexistuje.

„Pěkná píseň. Jenom trošku moc vážná,“ řekla Galina. „A od koho je, to je od tebe?“

Igor se ušklíbl a zakroutil hlavou:

„Co tě nemá. To je Julij Burkin. Toho zatím bohužel skoro nikdo nezná.“

„A nemoh bys teď zazpívat něco… něco našeho, Igorku?“ Galina s ním koketovala ostošest. Chudinka…

„Ale jo!“ souhlasil hned, rovnou nasadil bodrý rytmus a zazpíval poněkud slaboduchej text o nejkrásnějším táboře na světě, plném písní a přátel.

Jo, tak tohle bylo přesně to, co potřebovali! Už od druhý sloky se začali přidávat všichni, protože uhádnout každý další slovo nedalo naprosto žádnou práci. Refrén o moři, do kterýho se smíte jít koupat jedině s vedoucím, protože ten „má moře a písek taky moc rád“, kvíleli s obzvláštním zaujetím. Všichni byli spokojený – dokonce i Galina a její puberťačky. Pak Igor spustil to o kameni s dírkou uvnitř…, jako by bylo možný představit si kámen s dírkou na povrchu. Povšimla jsem si, že plno těch harantů okamžitě sáhlo po svým kamínku na krku.

To jsou mi věci! Věrný poddaný slepičího boha! Kdoví, jestli tady v tom Artěku nemaj i speciální funkci „výrobce kamenů s dírkou“. Že by někde v nějaký dílně seděl neholenej ožralej chlap, kterej od rána do večera provrtává kamínky a v noci je pak rozhazuje po pláži, aby měli kluci a holky radost?

Pokud to tak není, tak je to vážnej nedostatek!

Igor se zdál bejt stejně veselej jako děti. A ty písničky zpíval s velkým elánem, jenže… Jenže bylo vidět, že ten elán je jen hranej, pro děti. On je bavil. Staral se o to, aby byly veselý. Kdežto jemu samotnýmu ta píseň nic neříkala.

Uvolnila jsem se.

Kdyby nic, tak jsem mu sympatická.

A on mně taky…

Zazpíval ještě pár písniček. Pak se kytary zmocnila Galina. Zmocnila se jí násilně a nástroj se taky podle toho choval – vzdoroval, jak moh, nadobro odmít vyluzovat

nějaký hezký zvuky, ale vedoucí přece jen zazpívala Okudžavovo Dokud se ještě točí zem a pak další pionýrskou. Dokonce i kluk ze čtvrtýho oddílu, kterej tuhý kovový struny svýma chabýma prstíčkama sotva umáčk, hrál slušnějc.

Pak Igor párkrát rezolutně tlesknul.

„Konec! Oheň uhasíme a na večeři!“

Odkudsi přitáhli dva kýble s vodou a on začal dohořívající uhlíky hasit.

Stála jsem stranou a sledovala jeho přesný a metodický pohyby. Vypadal, jako by celej život nedělal nic jiného než hasil táboráky. Takhle nejspíš dělá všechno – hraje na kytaře, hasí táboráky, pracuje na počítači, miluje ženský… Přesně a pečlivě. A spolehlivě. Se stoprocentní zárukou.

Z uhlíků se valila horká bílá pára. Děti se rozběhly, jako když do vrabců střelí. A najednou, aniž by přestal polévat ohniště, mi povídá:

„Koupeš se ráda v noci, Alice?“

Zachvěla jsem se.

„Ano.“

„Já taky. Tak do jedný v noci se děti umořej a usnou, to se vždycky vypravuju na tu pláž, co jsme tam byli ráno. Kdyby se ti chtělo, tak přijď.“

Na okamžik jsem ztratila glanc. To je ale dávno zapomenutej pocit! Ne abych já balila chlapa – on balí mě!

Igor vychrstnul do ohniště zbytek vody a usmál se na mě:

„Budu moc rád, když tam přijdeš. Jenom… já bych si přál, abys mi správně rozuměla.“

„Řekla bych, že ti rozumím správně,“ odpověděla jsem.

„A přijdeš?“

Najednou se mi strašně chtělo říct mu „ne“. Víceméně jen abych ho popíchla. Jenže to by přece bylo hloupý – odepřít si takový potěšení jen kvůli pitomýmu pošklebku.

„Nejspíš ano.“

„Budu na tebe čekat,“ odpověděl klidně. „Půjdeme? Sklenice kefíru na noc je pro unavený vedoucí velice užitečná. Protože zaručuje zdravej a pevnej spánek.“

Ten jeho úsměv byl okouzlující.

Večerka se v Artěku troubí v půl jedenáctý večer. V reproduktorech se ozvaly slavnostní tóny trubky a měkkej ženskej hlas popřál všem dobrou noc. Já stála před zrcadlem, dívala se na sebe a pokoušela se pochopit, co se to se mnou děje.

Že bych se zamilovala?

Ale ne, vyloučeno! Já přece miluju Zavulona. Miluju největšího z moskevských černých mágů. Jednoho z mála, kdo reálně ovlivňuje osudy tohohle světa. Co je ve srovnání s ním obyčejnej člověk? A třeba i sympatickej, s krásnou figurou a třeba i s tou nablblou spolehlivostí, co z něj tak tryská při každým pohybu a gestu? Je to prostě normální lidskej samec. S normálníma samčíma choutkama. Což je na takový dovolenkový dobrodružstvíčko vyloženě jako dělaný – ale nic víc!

Přece se do něj nakonec opravdu nezamiluju?

V kabelce se ozval telefon a já sebou prudce trhla. Že by máma? To sotva, je až zrůdně šetrná a na mobil mi nikdy nevolá.

Vzala jsem to.

„Nazdar, Alice.“

Zavulonův hlas byl unavenej. Laskavej a unavenej, jako by se na ten telefonát sotva zmoh, ale nezavolat prostě nešlo…

„Nazdar," zašeptala jsem.

„Máš nějakou starost, viď? Já to cítím. Co se ti stalo, holčičko moje?"

Před tím se teda nic neututlá. Zavulon ví všechno – přinejmenším všechno, co vědět chce.

„Ale…, chystám se, že si tu na ten měsíc opatřím jednoho přítele," vydechla jsem.

„No a co, jak to jde?" Zazdálo se mi, že Zavulon si dělá vyloženou starost. „Alice…, já přece nežárlím ani na tvého psa. Tak proč bych měl žárlit na nějakého človíčka, který ti tam bude činit potěšení?"

„Psa nemám," upozornila jsem ho ponuře.

Zasmál se a všechny moje hloupý a zmatený myšlenky někam odletěly.

„No tak výborně! Mně je úplně jedno, jestli máš psa, nebo ne. A totéž platí i o tvých lidských milencích. Hlavně se uklidni, holčičko. A rekreuj se. Nabírej síly. A dováděj si, jak se ti zlíbí. Sveď třeba celý Artěk, počínaje nejmladším pionýrem a konče dědkem instalatérem. Ty hloupá…"

„Já se chovám jako člověk, viď?" zmocnil se mě stud.

„To nic, to tě už brzy přejde. Hlavně sbírej nové síly… Snad jenom…" Odmlčel se. „Ale ne, to nestojí za řeč."

„Jen to dopověz!"

„Věřím ve tvou uvážlivost," řekl a na okamžik zaváhal. „Hlavně se nenech unést, Alice, dobře? Tvoje dovolená probíhá v rámci staré dohody obou hlídek. Takže nemáš právo brát si síly mnoho. Jen takové drobty. Tak se neproměň v nějakého banálního energetického

upíra – nejsi na lovu, ale na dovolené. Jestli někde šlápneš vedle, tak tohle krásné letovisko navždy ztratíme.“

„Chápu,“ řekla jsem jen.

Ten lapsus se silovým jehlánkem se mi zkrátka bude vracet ještě hodně dlouho…

Nezačala jsem chrlit slib za slibem a přísahat při Tmě i při vlastní síle. Sliby nemaj cenu, Tma se na maličkosti neohlíží a sílu zatím skoro žádnou nemám. Já jsem jen slíbila sama sobě, že z předepsanejch mezí nevybočím a že nezklamu ani Zavulona, ani Denní hlídku.

„Měj se tam krásně, holčičko moje.“ Řekla bych, že jsem v jeho hlase zaslechla lehkej smutek. „Měj se pěkně.“

„A nemoh bys přijet? Aspoň na chvilku?“ zeptala jsem se skoro zoufale.

„Ne, mám strašně moc práce, Alice. Obávám se, že v nejbližších třech či čtyřech dnech ani nebudu mít čas ti zavolat. Ale z toho si nic nedělej. Copak starý nudný padouch, obtěžkaný všemi bědami světa, je nějaký partner pro mladou vědmu na dovolené?“

Zasmál se.

Přísně vzato si takovýhle věci do telefonu obvykle nevykládáme, zejména přes mobil, protože ty se všechny do jednoho odposlouchávaj a nahrávaj. Zatím to všechno může znít jen jako žertování, ale co kdyby…? Co kdyby někdo z lidiček začal tohle klubko rozmotávat? Pak by nám nezbylo než na něj ztrácet čas a energii.

„Mám tě ráda,“ zašeptala jsem. „A miluju tě.“

„Ať se ti daří, broučku,“ řekl mi ještě laskavě. „Líbám tě.“

Telefon jsem vypnula a pousmála se.

No prosím, všechno je v pořádku. Tak kde se ve mně vzal ten připitomělej nepokoj? A kde se ve mně vzala šílená představa, že jsem se do Igora zamilovala? Láska je přece něco jinýho – to je jedna obrovitá radost, fontána emocí, potěcha pro všechny smysly a příjemně strávenéj společnéj čas. Kdežto to, co zakouším já, ta moje podivná plachost a nejistota, to budou jen důsledky mý nemoci. Je to prostě nezvyk – bejt s chlapem a nemít nejmenší představu, jak ho v případě potřeby budu kontrolovat – tomu přece nemůžu hrozit pistolí jako těm pitomečkům z nissana…

„Alice!“ Ve dveřích se vynořil zvědavý čumáček holčičky Olječky. „Nezašla byste k nám eště na chvilku?“

Byla bosá, jen v trenýrkách a tričku. Už si vlastně lehla, ale nakonec to nevydržela.

„Hned přijdu,“ slíbila jsem jí. „Chcete vyprávět nějakou pohádku?“

Olječka se rozzářila:

Jo!“

„A veselou nebo strašidelnou?“

Nakrčila čílko, ale zvědavost nakonec samozřejmě zvítězila:

„Strašidelnou!“

Strašidelný příběhy maj v oblibě všechny děti.

„Tak zase běž do postele, já jsem tam hned.“

* * *

Za deset minut už jsem seděla v ložnici na Olječčině posteli a polohlasně vykládala:

„Ráno se pak holčička probudila, přistoupila k zrcadlu, podívala se na sebe a zjistila, že má všechny zuby červené! Rychle si je vyčistila zubní pastou, pak to zkusila mýdlem, ale ty zuby dál zůstávaly červené. A tak v domě nesměla říct ani slovo, aby si toho rodiče

nepovšimli. Ještě štěstí, že mladší bratříček holčičky zrovna onemocněl a jí si rodiče skoro nevšímali. Takhle to někdy bývá – že se všechna pozornost rodičů soustředí na mladší sourozence a na vás se pak nikdo ani nepodívá, i když třeba máte zuby úplně červené…“

Tohle je moc dobrá věc – ty strašidelný dětský pohádky! Zvlášť když je vykládáte v noci takovýmu houfku malých hloupých holek, v tajemným polosvětle, který do pokoje dopadá oknem.

„Já už asi vim, jak to dopadne…,“ ozvala se suše Nataša. Ta už je ale skoro dospělá, ta se na strašidelný pohádky nachytat nedá. Ostatní holky na ni ale rozhořčeně zasyčely a ona ztichla. Pokračovala jsem tedy a cítila, jak Olječce, která se ke mně tiskla, poplašeně buší srdíčko. To bude panečku úroda…

„A tak se holčička třetí noc přivázala za pravý copánek k posteli,“ pokračovala jsem tajemným šepotem. „O půlnoci se probudila, protože provázek se napnul a začalo ji to bolet. A holčička zjistila, že stojí nad bratříčkovou postelí a zuby jí cvakají! Cvakcvak!“

Larisa tichnouce vypískla. Ne polekaně, spíš jen tak pro pořádek. Jiná z holčiček zase začala nadšeně cvakat zubama – no to se dalo čekat!

„A tak se holčička vydala do kuchyně a vzala si z kredence kladívko a kleště, které tam měl uložené tatínek, a k ránu si všechny zuby potichoučku vytrhala. Strašně ji to bolelo, ale dokázala to, protože byla velmi odvážná a měla silné ručičky. Ráno se ukázalo, že bratříček se začal uzdravovat. A zuby holčičce narostly nové, protože ty původní byly mléčné!“

Dramaticky jsem klesla hlasem a slavnostně pronesla:

„Ale stejně byly růžové!“

Jedna z holčiček, která už se stačila naladit na šťastný konec, polekaně vyjekla. A já pohádku neméně slavnostně dokončila:

„Jenže bratříčka měli rodiče stejně radši než holčičku, protože byl těžce nemocný a oni si o něj dělali velkou starost.“

A je to! Stejně by mě zajímalo, kolik z mých holčiček má mladší bratříčky? Porodnost v zemi je nízká, ale na druhý straně když se v rodině jako první narodí holka, tak se rodiče obvykle pokusej ještě o jedno dítě.

Moje matka to taky chtěla. Na starý kolena, to už jí tenkrát bylo přes třicet, nešťastnici… Jenže já tenkrát už byla Jiná, i když mi bylo teprve dvanáct. A s tím nečekaným problémem jsem si poradila. A možná to tenkrát byla pitomost. Tak bych teď měla brášku, co by na tom bylo tak špatnýho? Co na tom, že by byl nevlastní…, to bych koneckonců věděla jen já, protože matka sama si nebyla jistá… Navíc se z něj nakonec taky moh vyklubat Jinej, a já bych tak měla spojence… Jenže co už se stalo, odestáti se nemůže.

„A teď spát!“ zavelela jsem vesele.

Samozřejmě mě všechny začaly prosit, abych jim vykládala ještě něco. To jsem ale odmítla. Bylo už půl dvanáctý a mě ještě čekala cesta na pláž… Hlasy holčiček už ale stejně byly ospalý a mdlý. Když jsem odešla, tak se další strašidelnou historku pokusila vykládat Gulnara, ale soudě podle pauz a zámlk milá vypravěčka v půlce tý historky usne.

Já se vrátila do svýho pokojíka, natáhla se na postel a začala čekat.

Zajímalo by mě, co teď asi dělá Igor.

Že by se taky věnoval dětičkám?

Nebo s jinýma vedoucíma chlastá vodku?

Nebo šoustá s nějakou vedoucí?

Anebo spí jako pařez, protože na záměr jít se uprostřed noci vykoupat už zapomněl?

Prudce jsem pohodila hlavou. Ne. Ta poslední eventualita určitě neplatí!

Protože je spolehlivej. Skoro… skoro jako Zavulon. To je ale legrační srovnání – jen málokdo z Temných by o Zavulonovi moh říct, že je spolehlivej. Já ale můžu. A mám na to plný právo. Láska je obrovská síla, taková strašně zvláštní síla…

A co když se ukáže, že Igor je potenciální Jinej?

Zamhouřila jsem oči ve sladký předtuše a ve zmatku zároveň. Co bych si počala pak? To by už pak nebyla zábavička s človíčkem, kterou mám od Zavulona povolenou. To by byl skutečně trojúhelník…

Co je to se mnou?!

Jakej trojúhelník?! No a co – i kdyby Igor byl neiniciovanej Jinej! Tak prostě stáhne ocas mezi nohy a pro jistotu si radši už nikdy ani nevzpomene, že měl pletky se Zavulonovou přítelkyní!

A já na to taky zapomenu!

Čas se vlek nesnesitelně pomalu. Ručičky na hodinkách se plazily rozmyslně a neuspěchaně, jako by si ani nebyly jistý, jak vlastně čas právě plyne. Chtěla jsem to vydržet aspoň půl hodiny, ale po dvaceti minutách jsem kapitulovala. Dýl jsem to nedokázala…

Vstala jsem a tiše zamířila do holčičí ložnice.

Panovalo tu ticho. Přívětivý, klidný ticho velký dětský ložnice, v níž teď převládly jen různý tichý zvuky – dech, posupování a rozespalý mlaskání.

„Děvčata!“ zavolala jsem tiše.

Odpověď žádná.

Vydala jsem se podél řady postelí a lehce se dotýkala, ramen, rukou i vlasů… Nic… Nic… Nic…

Až tady!

Byla to Olječka.

Přiklekla jsem k její posteli a položila jí ruku na zpocený čelo. A odsledovala celej její sen, z něhož do mě začala proudit síla…

Byl takovej zmatenej a nesourodej, a s mou večerní pohádkou vlastně nijak nesouvisel. Zdálo se jí, že stoupá na vrchol věže – starý, chatrný věže s polozbořeným zábradlím, v kterým zejou obrovský díry. Dole pod věží se rozkládalo cosi jako středověký město, ale moh to bejt taky velkej starej klášter. Zvláštní bylo, že zatímco vrchol věže byl v takový skoro polotmě, dole pod ní zářilo slunce. Mezi zchátralýma domama bloudili lidi – veselý, nadšený, v letním oblečení, s fotoaparátama a ilustrovanýma časopisama v rukou. Bylo jim dobře a veselo a ani je nenapadlo kouknout se nahoru, aby se podívali na malou holčičku, která jako uhranutá směřuje právě k jedný tý velký díře v zábradlí…

Chtělo to ještě chvilku počkat. Nechat ji prostě spadnout dolů – a ona spadnout musela, protože přesně k tomuhle finále ji ten sen ved. Vůbec jsem nechápala, co se to se mnou děje, ale najednou jsem se soustředila, napjala a její sen vsála do sebe. Nadobro.

Temnou věž nad veselýma davama, zející díry v zábradlí, studenou lhostejnost i marnivou vejšku. Prostě všechno, co mi mohlo dát sílu.

Olječka na okamžik zadržela dech. Až jsem se polekala, aby mi ta holka neupadla do komatu – to se sice zřídka, ale přece jen někdy stane, hlavně když z lidí sílu sajete moc prudce.

Naštěstí ale zase začala klidně oddechovat.

Vstala jsem. Teď se čelo pokrylo potem i mně samotný. Cítila jsem, jak do jámy, která vznikla na místě běžný síly, dopadla hrudka energie. Ta průrva ještě zdaleka není zaplněná… a já jsem zbytečně nějak spěchala… ani nevím proč…

Ale už se uzdravuju.

A pak už přišly další tichý doteky, další měkký vlasy, pusy ve spánku pootevřený a ochablý dětský prstíky…

Nic… Nic… Tady!

Byla to Nataša.

A její sen jsem viditelně vyvolala já.

Stála v koupelně. Nahá, potažená koupelovou pěnou. A mlátila o kachlíkovou zeď hlavou asi tak pěti–šestiletýho kluka a k tomu pořád opakovala: ‚Tak co, budeš eště šmírovat? Budeš šmírovat?‘ Kluk se v jejích rukou zmítal jako hadrová panenka. Oči měl hrůzou rozšířený a vytřeštěný, ale ani nemuknul. Zřejmě se rodičovskýho trestu bál mnohem víc než toho sestřinýho.

Jenže s Natašou nebylo něco v pořádku. V její duši se mísila zlost na nesnesitelnýho brášku se strachem, aby tou hlavičkou nepraštila o zeď příliš silně, se studem, přestože ještě docela nedávno je oba koupali společně, a taky s vlastní vinou…, protože dveře nechala pootevřený schválně…, právě se záměrem, že bratříček se určitě pokusí nakouknout, už proto, že ho žene přirozená dětská touha porušovat všechna tabu.

No to je teda něco! Takovýhle vášně v necelejch dvanácti letech!

Nataša si ze spaní zhluboka povzdechla; ve snu tomu odpovídala obzvlášť silná rána bráškovou hlavou o zeď, až začala téct krev. Nebylo vlastně jasný, odkud se vyřinula, ale rázem zalila celou hlavu.

Vsála jsem i tenhle sen.

Bezezbytku. Vsála jsem zlost, strach, stud i vinu i nejasnou, teprve se probouzející smyslnost.

Jenže sen ještě neskončil!

Nataša, která nejdřív stisk rukou v úleku povolila, sevřela bráškova ramena znovu. A pak ho s chladným rozmyslem kata vrazila po hlavě do vany – voda se okamžitě zbarvila do růžova. Zrudly dokonce i cáry pěny na hladině. Kluk sebou bezmocně plácal a pokoušel se dostat hlavu z vody ven.

Ztuhla jsem. Vražda vykonaná ve snu poskytuje skoro stejně silnej výboj síly jako vražda skutečná. Tím bych v jediný vteřině úplně nahradila tu sílu, která mi zatím chybí!

Stačí jen z Nataši vytáhnout ten nově probuzenej strach – a bude to…

Jenže já neudělala nic. Stála jsem hluboce předkloněná nad Natašinou postelí a sledovala cizí sen – sledovala jsem ho jako horor, kterej televize neočekávaně zařadila místo dětských kreslených filmů.

Nataša bráška z vody prudce vytáhla. Ten jen lačně lapal po vzduchu. Krev už na sobě neměl žádnou, jen malou podlitinu pod okem. Sny zkrátka maj svý vlastní zákony.

‚A řekneš, žes upad sám a praštil se vo vanu, jasný?!‘ zasyčela na něj. Kluk polekaně přikývnul. Ona ho prudce vystrčila z koupelny ven, zavřela dveře a pomalu vstoupila do připravený napěněný lázně. Do tý růžový vody…

Vyčkala jsem ještě pár vteřin a pak vypila i zbytek snu. Triumf, vzrušení a uklidnění…

Rána v mý duši se rázem zpola zaplnila.

Měla jsem Nataše dovolit, aby bratra zabila. Stačilo jen odstranit její strach – a bývala by brášku utopila jako kotě.

Byla jsem celá zpocená a ruce se mi třásly. No prosím – kdo by od takový mudrlantky očekával takovýhle strašný noční můry?!

No nic – spěchej pomalu… A vydala jsem se dál…

Do půl jedný v noci jsem vstřebala ještě tři sny. Ty už nebyly tak výpravný, ale silový výboje mi přinesly opravdu slušný. Asi je to tu opravdu dobrý a příjemný, když ty holky dokážou naakumulovat takový spousty energie.

Ztracený síly jsem si během týhle noci nahradila skoro všechny. Lví podíl na tom samozřejmě měla Nataša. Až ve mně vzniknul pocit, že by stačil ještě jeden jedinej sen, všechno se zase vrátí do normálu a ze mě znovu bude plnohodnotná Jiná. Jenže žádnej další vhodnej sen už jsem nevypátrala. Před jedním tím snem jsem skoro v děsu prchala – Gulnaře se zdálo, jak se stará o prastarýho dědečka: běhá po kuchyni, nalejvá mu čaj a pořád se ho na něco starostlivě vyptává… To je běs, tahle orientální kultura…, lahůdky půl na půl s utrejchem.

Jenže tu byl ten Igor…

Kdybych si bejvala půlhodinky hodinku ještě počkala, tak se v jedny z těch osmnácti hlavinek určitě zrodil další děsívej sen.

Jenže…

Dlouho jsem neváhala.

Příští noc si to vynahradím a vše, co potřebuju, si doberu pěkně do konce. Dneska už se ale snad můžu trochu uvolnit. A vyzkoušet si sebe samu v roli obyčejný ženský.

Pečlivě jsem za sebou zavřela a vyklouzla do letní noci. Tábor spal. Na chodnících tu a tam svítily opuštěný lampy a na nebi se vznášel měsíc skoro v úplňku.

Takovýhle noci jsou výborný pro vlkodlaky. Ty jsou obyčejně na vrcholku sil, tam a zpátky se proměňujou docela snadno a opanovává je veselá žízeň po životě a touha lovit, vyhlídnout si oběť, pak ji štvát, dohonit a trhat živý tělo na kusy. Jistě, vlkodlaci a upíři jsou mezi Temnýma ty nejnižší kasty. Většinou jsou opravdu tupí a primitivní. Jenže… jenže za takových nocí jim až trošku závidím. Závidím jim jejich prostou sílu, pramenící z nejživočišnějších propastí naší přirozenosti. Závidím jim schopnost rázem se proměnit ve zvíře a odhodit tak všechny ty zbytkový lidský city.

Zasmála jsem se, rozpřáhla ruce, zaklonila hlavu a ze všech sil se rozběhla. Úplně Jiná zatím sice ještě nejsem, ale v krvi jako by mi najednou kypěla nová síla, a tak jsem ani jednou neklopýtla a ani na okamžik nezaváhala, kterým směrem se vydat dál. Bylo to něco podobnýho jako před iniciací, když k nám domů přišla „stará mámina kamarádka“ Irina Andrejevna. Rodiče se chovali tak nějak divně a nemotorně a já to cítila… a Irina Andrejevna po mně co chvíli pokukovala, hodně zvláštně, s lehkým shovívavým úsměvem, jako by si mě hodnotila. A pak se rodiče chvatně někam vypravili a nechali mě se „starou přítelkyní“ celej večer samotnou. A moje budoucí patronka mi všechno vyložila – od začátku až do konce. Že mý rodiče vůbec nezná a že je prostě očarovala. Pak o Jiných a o šeru, který jim propůjčuje všechny ty úžasný vlastnosti, a taky o tom, že na mým prvním vstupu do šera záleží, co se ze mě stane – zda Světlá nebo Temná. A že jsem příští Jiná. Že si mě povšimnul „jeden velice silný a vlivný kouzelník“… Pak

mě často napadlo, jestli to už tenkrát nebyl Zavulon, ale nikdy jsem se neodhodlala se na to zeptat…

Tehdy jsem dlouho váhala…, holka jedna hloupá. Nelíbilo se mi slovo Temní. Protože v pohádkách a filmech byli Temný vždycky ošklivý a zlý. Ovládali celej svět, přikazovali celým státům a armádám, ale přitom jedli kdejakej hnus, mluvili odpornýma hlasama a zradili každýho, na koho jen narazili. A ještě ke všemu byli nakonec vždycky ty, co prohráli.

Když jsem tohle všechno vyklopila Irině Andrejevně, tak se dlouho smála. A hned mi vyložila, že tyhle pohádky si odjakživa vymýšlej Světlý. Protože Temný obvykle na takový pitomosti nemaj čas a náladu. A že Temný jsou ve skutečnosti ty, který si přejou svobodu a nezávislost, nikdy se nederou k moci a svoje hloupý tužby nevnucujou svýmu okolí. Hned mi taky předvedla část svých schopností – a já se dověděla, že máma otce už dávno a dávno podvádí, a že táta vůbec není tak silnej a odvážnej, jak se zdá, a že moje nejlepší kamarádka Vika o mně říká všelijaký ohavnosti…

To o mámě jsem věděla beztak. I když mi bylo teprve deset. Jen jsem se snažila na ni a na strejdu Víťu nemyslet. Ale když jsem se dověděla to o Vice, tak mě to strašně rozzuřilo. A pochopila jsem, že si to s ní musím vyřídit. Dneska už je mi to k smíchu, ale dovědět se v deseti letech, že moje nejpřísnějc střežený tajemství – totiž že jsem se až do druhý třídy v noci počurávala – vyložila moje takzvaná kamarádka našemu spolužákovi Romkovi… To byla hrůza! A já si pořád lámala hlavu, proč se tak ohavně uculoval, když jsem mu dvacátýho třetího února ke dni sovětský armády věnovala pohlednici a fixy…

Irina mi pak pomohla poprvý vstoupit do šera. Řekla mi, že tam se rozhodnu sama, co chci bejt. Že šero si mou duši prohlídne skrz naskrz a samo mi vybere, co je pro mě nejlepší.

Potom se z mý kamarádky Viky stala pětkařka, která začala sprostě nadávat všem učitelům i zástupci ředitele, ze školy ji vzali pryč a prej se pak dlouho léčila na psychiatrii z nějakýho strašně vzácnýho syndromu. Krasaveček Romka si načůral do kalhot uprostřed čtvrtletní kontrolky a další dva roky musel vydržet s přezdívkou Chcáček – dokud se i s rodičema nepřestěhoval do jiný čtvrti.

Strejda Víťa se utopil v mělkým rybníčku na chatě, ale až za tři roky. Tohle byl pro dítě úkol hodně těžkej. Na to, jak pracně jsem sháněla pramen jeho vlasů, radši ani nemyslet…

Ale svý volby dneska nelituju ani v nejmenším.

Leckdo nás Temný považuje za hrozně zlý. Ale tak to není! My jsme prostě spravedlivý. Hrdý, nezávislý a spravedlivý.

A ve všem se vždycky rozhodujeme sami za sebe.

Noční pláž je vždycky plná takovýho teskný očekávání. Asi jako podzimní park, nebo jako koncertní síň po premiéře. Unavený davy na čas odejdou, aby nabraly sílu na další šílení; a moře si zase líže rány, vyhazuje na břeh melounový slupky, rozmočený obaly od čokolády, okousanou kukuřici a další lidskej neřád; mokrej písek se pak postupně pokrývá stopama racků a vran.

Igora jsem uslyšela, ještě než jsem na pláž vůbec došla. Nejdřív kytaru, a pak i hlas.

Zpíval – a já najednou jasně pochopila, že dneska z toho nic nebude. Určitě tam sedí nějaká rozdováděná parta, po písku se povaluje pár poloprázdných flašek a rozlámaný housky, který si ta parta vzala od večeře, aby měla k chlastu co přikousnout. Já kráva… Pokud vůbec můžu s něčím počítat, tak že mě na zbytek noci pozve do svýho kumbálu…

Ale stejně jsem tím směrem šla dál. Už proto, abych se přesvědčila…

Tys řekla, že láska není,
že je jen cukr a bič.
Já říkám, že kytky kvetou,
protože nevěřej v smrt.
Ty říkáš, že nikdy v životě
nebudeš nikomu otrok.
Já říkám, že tedy otrokem bude
ten, kdo bude po tvým boku…

Tuhle píseň nemám ráda. Vlastně si nepotrpím na celou tvorbu Nautilů – jejich písně vypadaj, jako by byly naše, ale ducha maj tak jako nepostřehnutelně jinýho. Proto je naopak maj v takový oblibě Světlý.

A tuhle píseň nenávidím obzvlášť!

Teprve když jsem od něj byla sotva pár kroků, pochopila jsem, že je na pláži sám. Taky si mě všimnul – zved hlavu a usmál se, ale zpívat nepřestal:

Možná že já nemám pravdu,
možná že ty zas ji máš.
Já ale sám dobře viděl,
jak se k nebi táhne tráva.
Jestlipak má vůbec cenu

do rána božího s tebou se přít.
Možná že já nemám pravdu,
možná že ty zas ji máš.
K čemu ty hádky, až přijde den,
sama se přesvědčíš,
Jestli má nebe dno a proč
táhne se k nebi tráva…

Posadila jsem se vedle něj na velkou froté osušku a trpělivě čekala, až píseň skončí. A teprve když Igor kytaru odložil, jsem se zeptala:

„Copak – koncert pro písek a vlny?“

„Spíš pro hvězdy a vítr,“ opravil mě. „Říkal jsem si, že by pro tebe mohlo být těžký najít mě ve tmě. A tahat s sebou magnetofon se vyloženě nehodí.“

„Proč?“

Pokrčil ramenama:

„Copak to necítíš sama? Tohle jsou chvíle pro živej zvuk.“

Měl pravdu. Přestože zvolená píseň mi neseděla, tak proti tomu živému zvuku jsem nemohla namítnout naprosto nic…

Mlčela jsem a tiše si ho prohlížela – či se vlastně spíš snažila si ho ve tmě prohlídnout. Byl jen v šortkách a bos. Vlasy se mu vlhce leskly, on už se asi stihnul i vykoupat. Někoho mi teď hrozně připomínal…, snad veselýho trubadúra z dětskejch pohádek, nebo prince, kterej je za toho trubadúra převlečenej…

„Voda je krásně teplá,“ řekl mi. „Jdeme?“

A teď mi teprve došlo, že jsem na tu pláž pospíchala až moc.

„Ty se mi asi budeš smát, Igore…, ale já se koupat nemůžu. Zapomněla jsem si plavky.“

Na okamžik se zamyslel a pak naprosto klidně odtušil:

„A to se stydíš? Nebo se bojíš, abych si nemyslel, žes to udělala schválně?“

„Nebojím, ale vlastně taky nechci, aby tě něco podobnýho napadlo.“

Svlíknul se až u samý vody, rozběh se a skoro okamžitě skočil do vln. Já už taky dlouho neváhala. Na to, abych Igora sváděla způsobem tak primitivním, jsem neměla ani pomyšlení – prostě jsem si ty plavky opravdu zapomněla v pokoji. Ale abych se styděla, a ještě ke všemu člověka – to teda rozhodně ne!

Voda byla teplá a vlny laskavý, jako když se vás dotýká milenec. Plavala jsem hned za Igorem, a břeh se vzdaloval, ztrácel jasný obrysy a Artěk z noci vykrajovalo jen světlo lamp. Dostali jsme se až daleko za boje, možná kilometr od břehu, já Igora dohnala a teď jsme plavali vedle sebe – mlčky, nikdo z nás neřek ani slovo.

Nakonec se zastavil, podíval se na mě a řek:

„To stačí!“

„Jsi unavenej?“ zeptala jsem se mírně překvapeně. Měla jsem pocit, že on vydrží ještě dlouho, kdežto já…, já bych klidně dokázala plavat tak dlouho, až bych z vody vylezla na druhý straně v Turecku.

„To ne, já se hned tak neunavím, Alice. Ale tohle je mezní vzdálenost, z který tě dokážu dotáhnout zpátky na břeh, kdyby se něco stalo.“

Znovu jsem si vzpomněla na Natašiny slova o tý „spolehlivosti“. Pohlídla jsem mu do tváře a pochopila jsem, že to není ani žertování, ani frajeřina. On prostě v každým okamžiku kontroluje situaci a v případě potřeby je připravenej mě zachránit.

Legrační človíček. Dneska ráno nebo zítra v noci si vezmu ještě trochu síly, a budu si s tebou moct dělat, co se mi zlíbí. A kdyby něco, tak nebudeš zachraňovat ty mě, ale já tebe – toho velkýho, silnýho, sebejistýho a spolehlivýho chlapa…. Ale teď jsi si jistej sám sebou, svým odhodláním zachraňovat, asi jako chlapeček, co jde s maminkou po tmavý ulici a ujišťuje ji: „Neboj se, mami, dyť tady s sebou máš mě…“

Je to hodně ve stylu Světlých, ale je to příjemný…

Pomalu jsme doplavala až k němu. Úplně. Objala jsem ho a zašeptala:

„Tak zachraňuj.“

Voda byla teplá, ale jeho tělo bylo horký. Byl stejně nahej jako já. Líbali jsme se, chvílema mizeli pod hladinou, pak se zase vynořovali, lačně lapali po vzduchu a znovu hledali rty toho druhýho.

„Chci na břeh,“ zašeptala jsem. Tak jsme vyrazili zpátky, občas se jeden druhýho dotýkali a tu a tam zůstali na místě a dopřáli si dlouhej polibek.

Na rtech jsem cítila chuť soli a jeho rtů, tělo jako by mi celý hořelo a krev ve spáncích prudce bušila. Takhle bych se dokázala i utopit – samým vzrušením, netrpělivostí a touhou po jeho blízkosti.

Asi pět metrů od břehu, už na mělčině, mě uchopil do náruče. Lehce jako pírko mě dones až k našemu šatstvu a položil mě. Ucítila jsem pod sebou osušku a nad hlavou se mi zhouply hvězdy.

„No tak, dělej už…,“ zašeptala jsem a roztáhla nohy. Jako zkažená holka, jako prošoustaná štětka…, já, vědma moskevský Denní hlídky, kterou miluje sám Zavulon!

Jenže tohle všechno teď na mě samotnou nedělalo žádnej dojem!

Protože tu byla jen noc, hvězdy a Igor…

Klesnul ke mně, jeho pravá dlaň mi vjela pod záda a stiskla mně mezi lopatkama, levá ruka mi sklouzla po ňadru a on se mi na okamžik zadíval do očí – jako by pochyboval, jako by váhal, jako by nezakoušel stejně horoucí touhu po blízkosti jako já. Bezděky jsem se vypjala vstříc jeho tělu, pocítila jsem jeho vzrušení, přitiskla se k němu – a teprve pak do mě vstoupil.

Jak strašně já ho chtěla…

Tohle se nepodobalo vůbec ničemu. Ani sex se Zavulonem, kterej na sebe pro tenhle účel vždy bral podobu démona. Se Zavulonem jsem zakoušela divoký, až bolestivý ukojení, ale vždycky v něm zůstávala taková pachuť ponížení – sice sladkýho a vzrušujícího, ale ponížení. A nepřipomínalo to ani sex s obyčejnýma lidma – bez ohledu na to, jestli to byli nezkušený mladíci plný síly, skvěle trénovaný chlapi nebo starý a protřelý donchuáni. Vyzkoušela jsem si to všechno, všechno to dobře znám a večer svým způsobem zajímávej dokážu strávit s jakýkoli mužským.

Jenže tohle bylo něco jinýho.

Jako bychom se opravdu stali jedním tělem, jako by okamžitě porozuměl každýmu mýmu přání a já zase tomu jeho. Cítila jsem třas jeho těla, který vstoupilo do mýho, a věděla jsem, že vyvrcholit může každou chvíli, ale oddaluje to, a já sama jsem právě tak balancovala na samý hranici rozkoše, v tom marnivě sladkým bezčasí…

Působil dojmem, že mě zná už dlouhý léta a čte si ve mně jako v otevřený knize. Jeho ruce bleskově reagovaly na každý přání mýho těla dřív, než jsem si je sama stačila uvědomit, jeho prsty dobře věděly, kde maj bejt jemný a kde hrubý, rty přejížděly po mý tváři a nezastavovaly se ani na chvilku, naše pohyby byly pořád intenzivnější a mý tělo k tomu jeho vystřelovalo, jako by ho k temný

obloze vynášela nějaká houpačka – a já cosi šeptala a sama nevěděla co…

Pak svět najednou znehybněl, já zasténala, zaťala mu nehty do ramene, škrábala ho a pohybovala se všude za ním a nechtěla ho pustit. Okamžik rozkoše byl krátkéj jako záblesk, a taky stejně oslnivej. Jenže on neustal, a já se znovu začala pohupovat na sladký vlně a čekat na tu správnou chvíli – a když se mu oči znovu rozšířily a tělo se napjalo jako pružina, vyvrcholila jsem ještě jednou. Tentokrát jinak, rozkoš nebyla tak prudká, ale dlouhá a pulsující do taktu jeho vrcholu a semene, tryskajícího do mýho těla.

Ani sténat už jsem nedokázala. Leželi jsme vedle sebe – já na osušce a on na písku, dotýkali se jeden druhého a laskali se, jako by naše ruce najednou žily svůj vlastní život; já se tváří tiskla k jeho hrudi, cítila slanou vůni moře a trpký aroma jeho potu, a jeho tělo se pod každým dotykem mý ruky jemně zachvívalo. Ani jsem si sama neuvědomila, že se dostávám pořád níž a níž, jak se tváří nořím do hustýho porostu, jak ho laskám rty a jazykem a cítím, jak se v něm rodí nový vzrušení. Igor ležel bez pohybu, jen jeho dlaně se dotýkaly mých ramen, a bylo to tak správně a bylo to tak třeba, protože teď byla rada na mně a já chtěla způsobit rozkoš jemu. Když znovu dospěl k vrcholu a tiše zasténal, pocítila jsem štěstí vskutku nevýslovný.

Všechno bylo tak, jak to má být.

Tak, jak se to ještě nikdy nestalo.

Žádný, ani ty nejveselejší orgie, mi ještě nikdy nepřinesly tolik radosti. Ani sama s jediným mužem, ani se dvěma či se třema jsem ještě nikdy necítila takový štěstí, takovou svobodu a takovej… takovej… dostatek?

Ano, to asi bude to slovo – dostatek! Prostě jsem najednou nikoho jinýho nepotřebovala.

„Miluju tě," zašeptala jsem. „Igore…, já tě miluju."

Moh mi teď odpovědět, že on mě taky miluje – a všechno by tím zkazil, nebo skoro všechno. Jenže on řek jen:

„Já vím."

Když se pak přizvedl a cosi vytáh zpod hromady šatstva, v první chvíli jsem nechtěla vařit svým očím.

Byla to láhev a pohár. Křišťálovej pohár. Jeden.

„Ty jsi kouzelník," řekla jsem jen.

Usmál se, zátka bouchla a vylítla vysoko do vzduchu a do poháru proudilo pěnící šampaňský. Usrkla jsem. Brut – a báječně vychlazenej!

„Dobrej nebo zlej?" zeptal se mě.

„Zlej!" podala jsem mu pohár. „Takovej poklad schovávat!"

Igor se usmíval a upíjel víno. A pak zamyšleně řek:

„Víš ty co, ale já asi už zase…"

Najednou zmlknul a prudce se napřímil. Vyskočila jsem na nohy a díky tomu v posledním okamžiku zahlídla, jak nedaleko nás ze stínu plážovýho přístřešku do noci kvapně mizí nejasnej stín.

„To není dobrý," zašeptal.

„Kdo to byl?" zeptala jsem se. Vědomí toho, že nás někdo sledoval, mi tentokrát navzdory zvyklostem žádný dodatečný vzrušení nepřineslo. Dostatek. Naprostej dostatek. Dokonce i ten doušek šampaňskýho byl teď jen příjemným, ale rozhodně ne nezbytným přívažkem. Takže nějaký nevítaný svědky jsem nepotřebovala už vůbec.

„Nevím…, asi nějaký dítě." Igora ta příhoda zjevně roztrpčila. „To je takový pitomý…, takový hloupý."

„To nic,“ vzala jsem ho za ramena. „Malý už spěj a ty větší se aspoň poučej… To je přece taky kus výchovy.“

Usmál se, ale bylo znát, že není ve svý kůži. To jsou oni, tyhle lidi…, k čemu prosímvás přikládat takovej význam takový hlouposti…

„Půjdeme k tobě?“ navrhla jsem mu zpola tázavě.

„Půjdem,“ přikývl a podíval se na mě. „Jenom tě upozorňuju, že dneska se spát nebude.“

„Na to jsem chtěla upozornit já tebe,“ řekla jsem mu. A byla to pravda.

Kapitola šestá

Když jsem byla plnohodnotná Jiná, nedělalo mi nejmenší problém nespat pět či šest dnů. Spát se mi ale kupodivu nechtělo ani tentokrát. Naopak – energie mi v krvi přímo bouřila. Normální lidská energie.

Do našeho letního domku jsem se vrátila půl hodiny před budíčkem. Nakoukla jsem k holkám – některý už se na postelích neklidně převracely a zřejmě se probíraly. Všechno je v pořádku. Nikdo v noci neutek a neutopil se, nikoho neunesli zlý teroristi, žádnou z holčiček nenapadlo hledat svou vedoucí uprostřed noci.

Do svýho pokojíku jsem vstupovala s hloupým, ale spokojeným úsměvem. Pomalu a líně jsem se před zrcadlem svlíkla. Pak jsem si s rozkoší přejela po bocích a slastně se prohnula jako sytá kočka.

Byla to šílená noc. Kouzelná noc. Asi jsem se dopustila všech šíleností, jaký jen je zamilovaná žena s mužem schopná spáchat. Dokonce i věci, který se mi až doposud nelíbily, mi tyhle noci přinesly takový až dráždivý potěšení.

Snad jsem se opravdu nezamilovala?

Ale to je vyloučený…

Do člověka! Do obyčejnýho člověka, na němž nic nemění ani to, že mi rozumí asi ze všech lidí na světě nejlíp!

To je prostě vyloučený!

„Tmo, ať se ukáže, že je Jinej," šeptala jsem. „Zapřísahám tě, Tmo!"

Což je docela nebezpečnej kousek – myslím prosit prapůvodní sílu o takový prkotiny. Ačkoli… na to, že by Tma byla schopná vyslechnout prosbu nějaký obyčejný vědmy, moc nevěřím. Tý se dovolá tak Zavulon…

Zavulon.

Posadila jsem se na postel a zabořila obličej do dlaní.

Ještě před pár dny by mi nic na světě neudělalo větší radost než jeho láska. Kdežto teď?

Jasně – vždyť to byl on sám, kdo mi navrh, ať se veselím a bavím podle svýho. On se samozřejmě může vykašlat na všelijaký ty banální lidský dogmata, který navíc pocházej z arsenálu Světlejch. Co to pro něj je – nevěra? Nebo žárlivost? Ten přece neřekne ani slovo, i kdybychom se s Igorem…

Tak dost! Kam se to dostávám?

„Ty ses zbláznila, Alice!" zašeptala jsem.

To mám k lidem skutečně ještě pořád tak blízko? Copak já bych byla schopná – a je až děsný něco takovýho vyslovit – se vdát?! Provdat se za člověka? Vařit mu boršč, prát ponožky a rodit mu děti?

Asi jo!

Prudce jsem zakroutila hlavu a představila si reakci našich holek. Jasně – ono by na tom zase nic tak zvláštního nebylo. Většina vědem je vdaná a obyčejně si berou normální mužský. Jenže…

Jenže jedna věc je uhranout nějakýho boháče, nějakýho milionáře nebo v nejhorším případě poslance Státní dumy či alespoň mafiána celoměstskýho formátu. Ale normálního studenta bez peněz a styků? To se panečku všelijaký fórky jen pohrnou – a jejich autoři budou mít pravdu, to je na tom děsný!

Protože důvodem tohohle mýho šílenství není sex!

Tak co se to se mnou děje?

Jako by mě očaroval nějakej incubbus…

Z týhle příšerný představy jsem se až rozklepala. Jasně – co když Igor je obyčejnej incubbus? Prostě kolega – jenže z kategorie těch nejprimitivnějších Temných!

Ne, to je vyloučený!

Incubbus by ve mně ucítil Jinou. Temnou Jinou, i když na čas zbavenou vší svý síly. A určitě by nikdy takhle nevyváděl s vědmou, protože by tušil, jaká ho za to čeká odplata. Vždyť já bych ho rozmázla na mastnej flek, až by se mi vrátila síla a zjistilo by se, že ta láska byla vynucená…

Láska? Takže to přece jen považuju za lásku?

„Ach jo, Alice moje zlatá…," zašeptala jsem. „Ty jsi ale slepice…"

No a co – tak jsem slepice!

Až do večera jsem se honila jako blázen. Nic mi nešlo samo, ale já si z toho ani v nejmenším nic nedělala. Nejdřív jsem se musela trochu pohádat s ředitelkou tábora, abych pro svoje holčičky sehnala co nejlepší místa v hledišti filmovýho festivalu. Ty jsem získala a jak se zdá, docela jsem v ředitelčiných očích stoupla v ceně. Pak se fasovaly černý skla, vyrobený někde v Nikolajevu a určený na prohlížení zítřejšího zatmění slunce. Každej oddíl měl dostat jen pět kusů, ale já to nějak zaonačila a dostali jsme šest. To jsem teda nečekala, že by na Ukrajině někdo sved něco podobnýho vyrobit, ale když už to dokázali…

Pak jsme šli na pláž, jenže se ukázalo, že klukovský oddíly dneska jako na potvoru vyrazily na nějakou

připitomělou exkurzi! V takový situaci mi ani moře nedělalo radost. Pak jsem se v jedny chvíli podívala na Natašku, zachytila její smutnej pohled a uvědomila si, v jak komický situaci jsem se ocitla. Husa jsem nebyla jen já, byly jsme na to najednou hned dvě. Holka, který se stýská po jejím idolu a která ve svých představách sotva dospěje dál než k polibku, a já, která v noci vyváděla tak, že se to ani na pornocédéčkách nevidí… Zkrátka dobře, krajnosti se přitahujou…

„Je ti smutno?“ zeptala jsem se jí tiše. Zarazila se tak, že se nejdřív skoro naštětila a vrhla na mě rozhořčenej pohled…, ale pak si najednou povzdechla:

„No… Vám taky?“

Mlčky jsem přikývla. Nataša ještě na okamžik zaváhala a pak se zeptala:

„A vy jste s ním byla až do rána?“

Lhát se mi nechtělo, tím spíš, že nás určitě nikdo neposlouchal. A tak jsem se jen zeptala:

„Jak to víš?“

„Já se v noci děsně bála,“ přiznala se tlumeně. „Vzbudila jsem se, protože se mi zdálo něco hrozně hnusnýho…, a tak jsem šla za váma, jenže vy jste tam nebyla.“

„Byla jsem s ním až do rána,“ přiznala jsem se. „A moc se mi líbí, Nataško!“

„A dělali jste to?“ otázala se zcela věcně.

„Natašo!“ pohrozila jsem jí prstem.

Nijak ji to nezarazilo – naopak, klesla hlasem a obrátila se na mě jako na nejdůvěrnější kámošku:

„Mě se s tím mým nic nedaří. Už jsem mu řekla, že jestli bude furt chtít pusu, tak mu jí vrazim. A von pořád, že by tu pusu potřeboval! Proč jsou ty kluci takový hloupý?“

„To víš, že tě políbí," slíbila jsem jí. A v duchu jsem si řekla: O to se postarám.

No jistě – co může bejt snazšího? Zítra už získám všechny svý schopnosti a sílu zpátky a ten pihovatěj zrzek bude za Natašou chodit jako pejsek a sledovat ji oddanýma očima. Proč bych nakonec neudělala radost svý nejlepší dárkyni?

„A copak se ti zdálo?" zeptala jsem se.

„Ňákej hnus," odvětila skoupě. „Už si to ani nepamatuju. Ale bylo to děsně hnusný!"

„Něco o mladším bráškovi?" nedávala jsem si pokoj.

Svraštila čelo a pak odpověděla:

„To už si nepamatuju… Ale jak víte, že mám brášku?"

Záhadně jsem se pousmála a znovu se natáhla do písku. Je to v pořádku. Ten sen jsem vypila až do dna.

Večer už jsem to nevydržela.

Prostě jsem pochopila, že se bez něj neobejdu. Našla jsem tedy Galinu a požádala ji, aby na mý holky na pár hodin dohlídla.

Vrhla na mě takovej strašně zvláštní pohled. Ne uraženej, to ne, i když bylo jasný, že všechno pochopila a na Igora si dělala zuby sama. A zlej taky nebyl. Spíš smutnej, asi jako když nespravedlivě potrestáte psa.

„Jasně, Alice," řekla jen.

S těma takzvanýma hodnýma lidma je to těžký. Těm můžete házet klacky pod nohy, plivat jim do ksichtu nebo po nich dupat – a oni držej.

Na druhý straně je fakt, že je to pohodlný.

Zkrátka a dobře jsem se mohla vydat k letnímu domku čtvrtýho oddílu. Cestou jsem vylekala dva hošíky, který si na ohýnku z plastikových kelímků očazovali nějaký

skleněný střepy. Ačkoli – to je asi až příliš silnej výraz, to vylekala. Kluci se nasupili a ztuhli, ale svý práci se věnovali dál.

„Zítra všichni skla dostanete," oznámila jsem jim mírumilovně. „Kdežto tímhle se jen pořežete."

„Jenže těch je málo," namít mi příkře jeden z nich. „Proto si rači vočadíme sami svoje, z těch kelímků se bezvadně kouří."

„Jasně – a po krajích si je volepíme leukoplastí," dodal ten druhej. „A bude to!"

Usmála jsem se, pokývala hlavou a vydala se dál. Dobrý kluci a chovaj se taky správně. Nezávisle a sebevědomě. Prostě správně.

Když už jsem se blížila k domku čtvrtýho oddílu a zaslechla kytaru, najednou jsem uviděla Makara.

Stál u stromu a na první pohled se nezdálo, že by se schovával, ale postavil se tak, aby na něj od domku nebylo vidět. Prostě tu stál a díval se na Igora, sedícího mezi jeho svěřencema. Jakmile zaslech mý kroky, prudce se otočil, viditelně se zachvěl… a zabořil pohled do země. A já všechno pochopila.

„Šmírovat se nemá, Makare."

Stála a nervózně si kousal rty. Dost by mě zajímalo, co se tu chystal udělat. Že by nějakou drobnou neplechu, namířenou proti Igorovi? Nebo ho chtěl vyzvat na souboj? Nebo tu jen bezmocně svíral pěsti při pohledu na chlapa, kterej mu dneska v noci klátil jeho ženskej idol? I ty kluku jeden hloupá…, ty máš koukat po svých vrstevnicích, a ne se zamilovat do dospělý dlouhonohý uhrančivý vědmy.

„Všeho se ještě dočkáš, Makare," řekla jsem mu tlumeně. „I svý dívky, i noci na pláži, i…"

Zvedl hlavu a podíval se na mě – posměšně, možná až shovívavě. Ničeho se nedočkám, řekly jeho oči. Žádného moře a žádný nahý krasavice na samý čáře dorážejícího příboje. Všechno bude jinak – lacinej hořčák ve špinavým kumbále na svobodárce; a k tomu píča, která dá po druhý dvojce každýmu – zpocený, předčasně zbachratělý tělo a prokouřenej ochraptělej šepot: Kam to strkáš, ty blumo!

Já zkušená a cynická vědma jsem to moc dobře věděla. A on, tenhle nahodilej návštěvník Artěku, ten velice dočasnej obyvatel „území přátelství a lásky“, taky. A nemělo smysl, abysme se jeden před druhým přetvařovali.

„Promiň, Makare,“ řekla jsem mu a laskavě ho popleskala po tváři. „Ale on se mně fakt moc líbí. A ty koukej, aby z tebe taky byl silnej, chytrej chlap a všechno se ti…“

Otočil se na patě a rozběh se pryč. Tenhle už skoro dospělej mladík, kterej ze svýho nedlouhýho šťastnýho léta nechce ztratit ani minutu, kterej po nocích nespí a vymejšlí pro sebe jinej, šťastnější život.

Jenže co já s tím? Denní hlídka lidský sluhy nepotřebuje. Na to stačej vlkodlaci, upíři a další podobná cháska. Makara si samozřejmě ještě proklepnu, z toho by náhodou moh bejt přímo báječnej Temnej. Jenže šance, že by v něm dřímal zárodek Jinýho, jsou pramalý…

A moje holky budou nejspíš taky jen docela obyčejný lidi.

A stejně malou šanci stát se Jiným zřejmě má i Igor…

Třeba je to tak lepší. Protože když je jen člověk, tak bysme mohli být spolu. Zavulon na takovou drobnost, že jeho přítelkyně má lidskýho manžela, zvysoka kašle. Zato kdyby ten manžel byl Jinej – tak to nesnese…

Zamyšleně jsem se podívala do země a pokračovala v cestě k domku. Igor seděl na terase a ladil. Vedle něj seděli jen dva kluci – táboráková služba Aljoška a buclatý, nezdravě vypadající dítě, který jsem u tábora nejspíš neviděla.

Igor se po mně podíval a usmál se. Kluci cosi prohodili, asi mě zdravili, kdežto my dva jsem jeden druhýmu neřekli nic – všechno jsme si viděli na očích. Vzpomínku na předešlou noc, očekávání příští…, vlastně příštích…

A taky měl v očích takovej lehkej, ostýchavej smutek. Jako by ho cosi hodně tížilo. Miláček můj…, kdyby tak věděl, jaký důvody mám ke smutku já… a jak těžký je pro mě se usmívat…

To radši ať v sobě nic z Jinejch nemáš, Igore. A ať se mi kolegové klidně posmívaj. To vydržím. A o Zavulonovi se nikdy nic nedovíš. Ani o Hlídce. Jen se budeš divit, jaký máš v životě štěstí, jak se ti daří kariéra a jak železný máš zdraví – protože tohle všechno ti dám já!

Igor přejel dlaní po strunách a laskavě se podíval na kluky:

Bojím se kojenců, bojím se mrtvých,
prstama si ohmatávám tvář.
A vevnitř mi všechno chladne hrůzou –
copak já jsem jako všichni tyhle lidi?
Lidi, který žijou pode mnou,
lidi, který žijou nade mnou,
lidí, který chrápou za stěnou,
lidi, co to maj už za sebou…

* * *

Cosi se ve mně studeně a lepkavě pohnulo. Takovej ohavnej, chmurnej a bezvýchodnej pocit…

Takhle píseň je naše. Až moc naše…, myslím Jiná.

Cítila jsem emoce obou kluků, protože jsem byla skoro normální Jiná – připadalo mi, že stačí už jen maličko, a zase se budu moct vydat do šera. Bylo to jako v noci, když jsme se věnovali sexu – marnivý houpání na houpačce, balancování na ostří břitvy, očekávání výbuchu, propast pod nohama… Kolem mě tekly pramínky síly – pro mě zatím ještě příliš hrubý, protože tohle nebyl výživnej bujónek z holčičích nočních můr, ale pocity tlustýho chlapečka, kterýmu se stýská po mamince: zřejmě má něco se srdcem, protože s ostatníma si skoro nehraje a pořád jen chodí za Igorem, zhruba stejně, jako Olječka za mnou…

Tohle prostě není bujónek.

Ale na druhý straně je to téměř to, co potřebuju…

A já už dál čekat nechci!

Tak jsem se naklonila kupředu, vztáhla jsem ruku k tomu bucláčkovi, vzala ho za rameno a začala sát jeho zoufalství – ten příval energie mě div neporazil, ale vzápětí se svět zaplnil šedivým chladem. Na ošlapaný prkna verandy dolehl můj černej stín a já do něj přímo spadla, právě včas, abych uviděla…

…jak Igor do sebe vstřebává sílu z Aljoši, kterej se doslova nalepil na jeho bok, takovej tenkej šeříkovej pramínek energie. Bylo to samý očekávání dalších rošťáren a příhod, nadšených objevů, úleků a potěšení – prostě celý spektrum emocí a pocitů zdravýho a veselýho dítěte, který je spokojený samo se sebou i s okolním světem…

Světlý spektrum.

Světlá síla.

Temnýmu temný.

A Světlýmu světlý.

Tak jsem vstala – zpola ještě v reálným světě a zpola už v šeru – vstříc rovněž vstávajícímu Igorovi, vstříc svýmu milenci a milovanýmu, vstříc bílýmu mágovi moskevský Noční hlídky.

Vstříc nepříteli.

A zaslechla jsem jeho křik:

„Ne!!!“

A zaslechla jsem svůj hlas:

„Nedělej to!“

* * *

To úplně první, co mě napadlo, nebyla pravda. Nebylo to tak, že by Igor tady byl na mě nasazenej a rozehrával tu proti mně úskočný pikle Noční hlídky. On byl prostě taky zbavenej síly – stejně jako já. V Artěku byl na zdravotní dovolený a stejně jako já si tu vracel vydanou energii. Mou auru neviděl, a tak ho prostě nemohlo napadnout, že jsem vědma.

A zamiloval se. Se zavřenýma očima. Stejně jako já.

Svět byl šedej a zhaslej, ten studenej svět šera, kterej nás činí takovýma, jaký jsme – kterej nás připravuje o sílu, ale taky nám pomáhá ji nacházet. Nikde žádný zvuky a žádný barvy. Listí na stromech strnulo, děti znehybněly a kytara zůstala ve vzduchu viset tak, jak ji Igor pustil, když vstupoval do šera. Do kůže mě bodaly tisíce ledových jehliček a sály ze mě sílu, kterou jsem sotva získala, táhly mě do šera navždy…, jenže já už zase byla Jiná a mohla jsem si z okolního světa sílu brát, jak jsem chtěla a potřebovala. A tak jsem bezezbytku vyškrábala všechno, co se mi z toho tlusťoučkýho chlapečka mohlo hodit. Už úplně bez problémů. Aniž

jsem si dávala pozor na to, co a jak dělám. Bylo to snadný, navyklý, skoro pudový.

A totéž dělal Igor s Aljoškou. Možná ne tak zběhle jako já, protože Světlý s přímým odběrem síly pracujou málo, protože jsou příliš svázaný těma svýma pitomýma omezeníma, ale teď jeho radost vypil až do dna… a já měla ze svýho milýho, ze svýho nepřítele, ze Světlýho Jinýho, kterej si zrovna vrátil sílu, zcela nepřirozenou radost…

„Alice…“

„Igore…“

Bylo to pro něj moc těžký. Mnohem těžší než pro mě. Světlý se totiž celej život ženou za iluzema, jsou plný falešných nadějí a neuměj vydržet ránu…, ale on zatím držel…, stejně jako já…

„To je ale naschvál,“ zašeptal. Pak pohodil hlavou, což je v kalným kouřmu šera hodně podivný gesto… „Takže ty… jsi vědma…“

Cítila jsem, jak se táhne k mýmu vědomí – ne do hloubky, jen na povrch, aby se přesvědčil…, nebo snad zklamal…? A nijak jsem mu nevzdorovala. Naopak jsem udělala totéž.

A zasmála se – z tý nesnesitelný bolesti.

Jižní Butovo.

Edgar, stojící proti bílým mágům.

My doživujeme silou Edgara, kdežto Světlý doživujou jejich mágové z druhýho sledu…

A jeden z nich byl Igor.

Poznala jsem jeho auru a vybavila si i profil jeho síly. Na takový věci se nezapomíná.

On mě taky poznal…

Samozřejmě jsem nevěděla, jak se jmenuje a neviděla jsem jeho tvář. Proč by taky běžná vědma z běžný patroly

potřebovala znát podobu málem tisícovky pracovníků Noční hlídky? Všechny ty mágy, kouzelníky a vlkodlaky… Když jsme to k něčemu potřebovali, tak jsme nezbytný údaje dostali. Takhle to bylo třeba s Antonem Goroděckým, kterýho jsme na základě Zavulonova tajnýho rozkazu sledovali před půldruhým rokem a nakonec jsme ho nachytali při nedovoleným zásahu… A někoho si zase zapamatujete volky nevolky…, jako třeba já Tygříka.

Ale Igora jsem neznala.

Bílej mág třetí kategorie. Takže nejspíš bude silnější než já, i když porovnávat síly vědmy a přirozenýho bílýho mága není snadný.

Můj miláček, můj milenec, můj nepřítel…

Můj osud…

„Proč?“ zeptal se mě. „Proč s… to udělala…, Alice?“

Jak proč?! vykřikla jsem málem. Jenže jsem se hned zarazila, protože jsem chápala, že mi neuvěří. Nikdy neuvěří, že to, co se stalo, je jen náhoda, nesmyslná a tragická náhoda, že v tom, co se tu přihodilo, nebyl z mý strany ničí zlej úmysl a že nelítostná ironie osudu nás dala dohromady ve chvíli, kdy jsme jeden ve druhým nemohli ucítit nepřítele…, v okamžiku, kdy jsme mohli chtít jen jedno – lásku!

Copak v tomhle světě platí nějaký proč? Tak proč jsem já Temná? A proč je on zase Světlej? Vždyť v každým z nás je zpočátku namíchaný to i ono…

A teprve až řetězec náhod nás dovede k tomu, abychom se stali tím, co nakonec jsme…

Igor mohl bejt můj kamarád, kolega, Temnej…

A já…, já se zase… asi nejspíš mohla stát Světlou… A za patronku bych neměla moudrou vědmu, ale moudrou kouzelnici… a svým nepřátelům bych neplatila

stejnou mincí…, ale uslzeně bych je obracela na cestu pravou…, nastavovala druhou tvář… a opájela se každou pitomou ušlechtilostí…

Že pláču, jsem pochopila, až se svět kolem mě začal točit. V šeru se plakat nesmí, to ví každej. Šero nás o síly připravuje tím rychlejc, čím víc emocí si dopřejeme.

A ztratit sílu v šeru znamená zůstat v něm navždy…

Pokusila jsem se získat ještě nějakou sílu ze svýho posledního dárce, toho tlustýho chlapčeka, ale už byl dočista vydrancovanej. Tak jsem sáhla po Aljoškovi, ale i ten byl naprosto neutrální, jak si ho před chviličkou vyždímal Igor. Brát si sílu zpřímo z Igora jsem nemohla a ani nechtěla. Všechny jiný zdroje byly v tu chvíli moc daleko, a svět se točil čím dál rychlejc… To je ale hloupý…

Mezitím už jsem se kolenama udeřila o zem a dokonce mě napadla taková hloupost, že si zaflákám sukni, přestože do reálnýho světa se s váma žádná šerá špína nedostane.

V příštím okamžiku po mně Igor mrštil energetickým výbojem.

Ne aby mě dorazil. Aby mi pomoh.

Byla to cizí, světlá síla. Jenže ji zpracoval on a věnoval ji mně.

A síla je vždycky síla.

S těžkým oddechováním jsem vstala, celá zpustošená, jako z předešlý noci, z noci naší nesmyslný, beznadějný lásky. Igor mi pomoh udržet se v šeru, ale ruku mi nepodal.

Plakal stejně jako já. A bylo mu stejně zle.

„Jak jsi mohla…?“ zašeptal.

„To je náhoda, Igore!“ pokročila jsem k němu a vztáhla k němu ruce, jako by se ještě dalo v něco doufat. „Je to náhoda, věř mi to!“

Odskočil ode mě jako od malomocný. Lehkým elegantním pohybem mága, který se v šeru pohybuje naprosto samozřejmě.

Kterej v šeru bojuje. A zabíjí.

„Takový náhody se nestávaj,“ syknul, jako by po mně plivl. „Ty… ty jsi hnusná stvůra… Vědma… Ty jsi…“

Znehybněl a sál do sebe stopy zbytkový magie.

„Ty připravuješ o sílu děti!“

To už jsem nevydržela:

„A co děláš ty, ty slavnej Světlej?!“ Jazyk mě nechtěl poslouchat, prostě bylo nemožný a nemyslitelný mu takhle říkat, ale Světlej to byl, takže nadávka se jen proměnila v terminus technicus… „Copak ty se tady taky nepopásáš na emocích lidskejch mládat?“

„Jenže Světlo se nedá vzít,“ zakroutil hlavou. „To, co si vezmu, se jim stokrát vrátí. To ty si bereš Tmu, která se pak rozrůstá. Kdežto já si beru Světlo, který se vrací.“

„Tak to řekni tomu svýmu Aljoškovi, kterej bude celej večer nešťastnej!“ křikla jsem na něj. „Potěš ho tím, že pozdějc se mu ta jeho radost zase vrátí!“

„Mě tu čeká jiná práce, vědmo! Musím zachraňovat děti, který jsi ty nahnala do Tmy!“

„Jen si je utěšuj,“ hlesla jsem lhostejně. Všechno na světě jako by pokryla ledová kůra. „To je… přece tvoje práce…, miláčku!“

Co to dělám?

Takhle ho přece jen utvrdím v tom, že jsem všechno věděla předem, že Denní hlídka si naplánovala úskočnou operaci, že jsem ho ponížila a že všechno, co se mezi námi stalo, je jen špinavá hra…

„Vědmo…," oslovil mě přezíravě. „A teď táhni pryč. Rozumělas?"

S radostí! vyhrkla jsem málem. Ačkoli… jakou já už teď můžu mít radost – z tohohle léta, z tohohle moře, z tý hojnosti síly? Prostě tu to svoje dokončím – to hlavní už je notový.

„Klidně si táhni sám," řekla jsem mu. „Já mám povolení i na dovolenou tady, a na využití lidských sil. Můžeš se u vás klidně zeptat… A co ty, ty máš povolení…, miláčku?"

Co to děláš, ty pitomče? Co to děláš, můj milovanej? A co to dělám já?

Ačkoli – co bych dělala? Já jsem přece Temná. Jsem vědma. Lidská morálka pro mě neplatí a rozhodně si tady nehodlám hrát na honěnou s primitivníma tvorama, který si říkaj lidi. Já se přijela rekreovat – a to taky dělám! Kdežto ty – co to děláš ty? Jestli mě opravdu miluješ! A ty mě miluješ – to já vím! Však to vidím i teď… a ty to můžeš vidět taky, když budeš chtít…

Protože láska stojí výš než Světlo a Tma.

Protože láska není ani sex, ani stejná víra, ani „společná domácnost a výchova dětí".

Protože láska je taky síla.

A Světlo a Tma, lidi a Jiný, morálka a zákon, deset přikázání božích a dokonce i Velká dohoda s ní nemaj nic společnýho.

A já tě stejně miluju, ty hajzle, ty neřáde, ty světlej dobytku, burane jeden dobromyslná, kreténe spolehlivá! Stejně! Co na tom, že ještě před třema dny jsme stáli proti sobě a snili jen o jednom – jak zničit nepřítele. Mně je jedno, že je mezi námi propast, kterou nikdo a nikdy nepřekoná!

Pochop ale, že tě miluju!

A že všechno, co říkám, je jen obrana, ale jinak jsou to jen samý slzy, který ty prostě nevidíš, protože je nechceš vidět…

Tak už ke mně pojď, a je mi jedno, jestli to bude v šeru, kde nás nikdo neuvidí, nebo na týhle verandě, před očima překvapených chlapečků – obejmi mě a rozbrečíme se spolu a už nebude třeba slov, a já pak odjedu ke všem ďasům, do Moskvy k Zavulonovi, pod křídlo samolibý Lemeševový… Ale kdybys chtěl, tak z Denní hlídky odejdu! Chceš? Samozřejmě nepřestanu bejt Temná, to není v mý moci a ani to nechci, ale odejdu z tý nekonečný války Tmy a Světla a budu prostě žít, ani od lidiček si nic brát nebudu, a i kdybys se mnou nechtěl bejt ani pak, a já tě o to vlastně neprosím – tak si aspoň uchovej vzpomínku na to, že jsme se měli moc rádi!

Prostě ke mně přistup.

Neodpovídej na moje slova!

Jsem Temná!

A taková bejt musím!

Na celým světě miluju jen tebe!

Teď jsi ale část mě samotný. Velká část. Ta nejdůležitější. A když bude třeba, tak tu část zabiju – tedy sebe celou.

Ale nedělej to!

Jsi přece Světlej!

Vy přece kladete svůj život na oltář, ochraňujete lidi a stojíte jeden za druhým… Tak se zkus úplně stejně podívat i na mě, i když jsem vědma, i když jsem tvůj nepřítel! Vy přece občas takovýhle věci pochopit dokážete! Třeba jako to pochopil Anton Gorodeckij…, když sebral obrovskej energetickej náboj jen proto, aby ho nepustil do chodu. Jenže Antonem můžu bejt nadšená jako důstojným protivníkem, kdežto tebe miluju, miluju,

miluju! Tak už to pochop a pojď ke mně, ty lumpe jeden milovaná, padouchu sladká, nepříteli můj jedinej, blbečku můj zbožňovanej!

„Blbečku!“ křikla jsem jen.

A Igorovu tvář znetvořily muka tak strašlivý, že jsem okamžitě pochopila – je konec.

Světlo a Tma.

Dobro a Zlo.

To jsou jen slova.

Protože mluvíme každéj jiným jazykem a nejsme s to si porozumět, přestože chceme říct jedno a to samý.

„Běž. Nebo tě zničím.“

Tyhle slova prones a vystoupil ze šera ven. Jeho tělo ztratilo obrysy a rozmazalo se, aby se vzápětí obrodilo v reálným světě hned vedle artěkovskejch chlapečků. Já se ze svýho stínu vrhla ven za ním – kéž by bylo stejně snadný vyjít ze sebe samý, ze svý podstaty, ze svýho osudu!

Dokonce jsem si stačila všimnout, jak v běžný realitě těsně nad podlahou zachytil padající kytaru, na svůj utrápenej obličej nahodil závojíček, nebo jak tomu ty Světlý říkají, a oba kluky vyved z transu. Do toho je pro jistotu uvrh, ještě než vstoupil do šera. Aby se toho náhlýho zmizení vedoucích nepolekali…

Jaks to říkala, Nataško?

Spolehlivost?

Ano. Spolehlivost.

„Asi bys už měla jít, Alice,“ řekl jen. „Kluci, tak co se říká…“

„Nashledanou,“ pozdravil tlustej chlapeček.

„Ahoj,“ přidal se k němu Aljoška.

Nohy jsem měla jako z vaty. Odtrhla jsem lokty od zábradlí verandy, o který jsem se opírala… a udělala první krok.

„Sbohem," řek Igor.

Je tma.

A to je dobře, že je tma.

Aspoň nemusím vynakládat zbytečný síly na závojíček. Nemusím si hrát na veselou. Je třeba jen dávat si pozor na hlas. To světlo, co sem dopadá zvenčí, nemusíme brát v potaz.

„A tak se rozdělili na Světlé a Temné," řekla jsem. „A Světlí se domnívali, že svůj život mají dávat na rozsápání. Že nejdůležitější je dávat, i když ti, co si berou, toho nejsou hodni. Temní si zase mysleli, že je třeba prostě žít. Že každý si zaslouží to, čeho v životě dosáhl – a nic víc."

Mlčely, ty holky moje hloupý…, lidský mládata, mezi kterýma se nenašla ani jediná Jiná. Ani Temná, ani Světlá. Ani kouzelnice, ani vědma a dokonce ani upírka…

„Tak dobrou noc, děvčata," řekla jsem jim. „A hezké sny, anebo vůbec žádné sny – to bude možná ještě lepší…"

„Dobrou noc, Alice…"

Tolik hlasů. To je až s podivem. Protože tohle vlastně ani není pohádka, to je podobenství, který zná každej Jinej. Jak Temnej, tak Světlej. A vida – neusnuly a poslouchaly.

Když už jsem byla ve dveřích, Natašin hlásek se ještě zeptal:

„A až bude to zatmění – nebude to nějaký hrozný?"

„Ne,“ řekla jsem. „To vůbec není hrozný. Jenom trošku smutný.“

U sebe v pokojíku jsme už kdoví pokolikátý sáhla po mobilu a vytočila Zavulonovo číslo.

„Toto číslo je dočasně nedostupné…“

Kde asi tak můžeš být, Zavulone? Když ten tvůj vychvalovanej satelitní přístroj neodpovídá? Kde jsi, no tak kde?

Už tě nemiluju, Zavulone. A nejspíš jsem tě nikdy nemilovala. Protože co je to láska, jsem asi pochopila až teď. Jenže ty mě přece rád máš! Vždyť jsme dlouho byli spolu, a bylo nám dobře, to ty jsi mi daroval celej tenhle svět… a k tomu kolečkový brusle…, tak se přece ozvi! Jsi můj šéf, můj učitel, můj milenec – tak mi poraď, co dál! Když jsem zůstala sama se svým nepřítelem a zároveň milencem…Mám utéct? Nebo bojovat? Nebo umřít? Co mám dělat, Zavulone?

Vstoupila jsem do šera.

Kolem se kolíbaly stíny dětských snů. Hotovej hodokvas…, celý vodopády energie, světlý i temný. Strach, smutek i křivdy. Celej Azurovej tábor vidím skrz naskrz. Támhle se ve snu durdí chlapeček Dima, kterýho kamarádi nevzali s sebou na limonádu. A támhle zase maličká neúnavná Iročka, zvaná Energizer, tiše skučí do polštáře, protože jí někdo ukrad plavací kruh… Támhle zase v podivných tmavých zákoutích snu ztratila svýho brášku moje věrná energetická dárkyně Nataška a teď běhá a pláče, protože ho nemůže najít…

Já už ale nechci sbírat sílu. Nechci se připravovat k boji. Já už nechci nic.

„Zavulone!“ křikla jsem do rozkolísaný šedivý mlhy. „Vzývám tě, Zavulone…“

Odpověď žádná.

Tetička Polly to asi měla snazší, když se potřebovala dokřičet Torna Sawyera, kterej se rukou hrabal ve sklenici se zavařeninou, než když se já chci dovolat Zavulona…

„Zavulone…," opakovala jsem ještě jednou.

Takhle jsem si teda dnešní noc nepředstavovala…, to rozhodně ne.

Igore… Igore…

Co asi teď děláš? Hromadíš sílu? Nebo se radíš se svým přemoudrým Geserem? Anebo sedíš a tupě civíš do zrcadla jako já…?

Zrcadlo, zrcadlo, řekni mi…

Ve věštění moc dobrá nejsem, ale občas už se mi zahlídnout budoucnost podařilo… Ne.

Já nechci. Protože vím, že tam nic pěknýho nenajdu.

Když přišli na pláž, zatmění už bylo v nejlepším.

Moje holčičky vřeštěly a navzájem si z rukou vytrhávaly černý sklíčka. A vůbec nechápaly, jak to, že já to sklo nechci. Holky moje zlatý…, co mně je do oslnivýho slunečního světla. Já se na mizející slunce klidně můžu dívat jen tak.

Kolem Igora poskakovali jeho kluci ze čtvrtýho oddílu a pospíchali na něj. A pořád nechápali, proč jejich milovanej vedoucí nikam nechvátá. Nechápali, proč je na pláž ved cestou, která pořád něco obcházela a byla zbytečně dlouhá.

Já to chápala.

Protože jsem šerem viděla matný záblesky sbíraný síly.

Co to děláš, Igore…, ty můj milovanej nepříteli…

S každým krokem hasne úsměv na další dětský tváři. Třeba teď se začal radovat z usmíření s kamarádem

neposednej desetiletej poťouchlíček. A teď zase zapomněla na právě nalezenou škebli jedenáctiletá neposeda. A teď začal o schůzce, dohodnutý na dnešní večer, přemítat patnáctiletej seriózní pán.

Igor kráčel Artěkem, jako před časem Anton Goroděckij Moskvou.

A mně, jeho bytostný nepřítelkyni, by se bejvalo ze všeho nejvíc chtělo ječet: Co to proboha děláš?!

Anton Zavulona nepřetrumfnul proto, že nashromáždil hodně síly. Zavulon byl v tu chvíli i přesto silnější.

Anton ji prostě dokázal správně uplatnit…

Dokážeš to i ty?

Já si tvoje vítězství nepřeju. Já miluju jen sebe. Ale co si teď počít, když ses stal tak podstatnou částí mě samotný? Když jsi můj život proklál jako blesk?

Igor sbíral všechno. Každou kapičku světlý energie, na kterou zrovna narazil. Porušoval všechny zákony a dohody a sázel všechno na jednu kartu – svůj život především. A nejen proto, že byl plnej odhodlání ochránit všechny místní děti před zlou vědmou.

Jemu se taky nechtělo žít. Jenže na rozdíl ode mě byl připravenej žít pro jiný. Když už to musí bejt…

Jako od posledního si vzal sílu od Makara.

Už dlouho jsem na sobě cítila pohled toho chlapce. Tesknej pohled kluka, kterej se zamiloval do dospělý ženský. Tesknej…, plnej takovýho toho smutku na rozloučenou.

Jenže to nebyl smutek, kterej můžeme zužitkovat my Temný. To byl světlej smutek.

A Igor ho vypil do dna.

Překročil veškerý normy. A já mu nemohla odpovědět tímtéž – na uzdě mě držel slib, kterej jsem dala Zavulonovi, omezoval mě můj starej hřích.

A taky šílená naděje, že on se zachová správně. Že můj nepřítel zvítězí, což bude znamenat, že já taky neprohraju.

Na nebi pomalu umíral kotouč slunce. Děti už přestalo bavit civět na něj skrz černý skla, a tak se cachtaly v moři pod příkrovem zvláštního, přízračnýho světla, který dvěma Jiným na pláži připomínalo šero.

Otočila jsem se k Igorovi a zachytila jeho pohled.

„Odejdi," šeptaly nezvučně jeho rty. „Odejdi, nebo tě zabiju."

„Tak mě zabij," odpověděla jsem stejně bezhlese já.

Já jsem Temná.

A neodejdu.

Co se asi chystá udělat, ten můj nepřítel? Zaútočit na mě. I přes mý nezadatelný právo tady bejt? Že by do celý věci zapojil jaltskej útvar Noční hlídky? Tam už celou věc určitě konzultoval…, a dobře ví, že na mě nic nemá.

Pokročil blíž ke mně.

„Při Světlu i Tmě tě vyzývám…," zašeptaly znovu jeho rty.

A já se celá roztřásla.

Tohle jsem tedy nečekala. V žádným případě.

„Mimo Světlo a Tmu, jen ty a já, jeden proti jednomu, až do konce…"

Vyzval mě na souboj.

Je to starej zvyk, kterej se zrodil hned při vzniku Dohody mezi Světlýma a Temnýma. Zvyk, se kterým se skoro nepracuje. Protože vítěz se musí zpovídat před Inkvizicí. Protože souboj přichází ve chvíli, kdy pro konfrontaci nejsou žádný zákonný důvody, když se hlídky do záležitosti nesměj vměšovat, když nemluví rozum, ale emoce.

„A svědkem mi bude Světlo."

Je málo pravděpodobný, že by někdo v tu chvíli zahlíd malej lísteček bílýho plamene v jeho ruce. On sám se překvapeně ošil. Nejvyšší síly jen zřídka odpovídaj na volání obyčejných hlídkařů…

„Já tě miluju, Igore…“

Jeho tvář se zachvěla, jako by dostal facku. Nevěřil mi. Protože nemoh.

„Přijímáš mou výzvu, vědmo?“

Jistě – mohla bych odmítnout. A vrátit se do Moskvy ponížená a znectěná, s cejchem Temnýho, kterej se neodhodlal k souboji… Každej zavšivenej vlkodlak si přede mnou bude moct odplivnout…

Taky bych se mohla pokusit Igora zabít. Shromáždit tolik síly, abych mu mohla vzdorovat…

„Mým svědkem bude Tma,“ řekla jsem a nastavila před něj dlaň. Na tý se okamžitě objevil tmavěj obláček.

„Vyber si,“ řekl mi.

Zakroutila jsem hlavou. Já místo ani způsob souboje volit nechci.

Tak mě pochop, pochop mě!

„V tom případě padá volba na mě. Teď hned. A v moři. Bude to pres.“

Jeho oči byly úplně tmavý. Zatmění nic není. Zatmění je přece jen to, že něco na čas zakryje světlo.

Moře bylo nepřirozeně teplý. Že by proto, že vzduch se ochladil, jako kdyby byl večer? Ze slunce zůstával jen úzkej srpek v horní části slunečního kotouče, takže se na něj i člověk moh dívat prostým okem.

Plavala jsem v teplý vodě a zpátky na břeh se neohlížela – tam si vlastně ani nikdo nevšim, jak dva vedoucí, on a ona, vstoupili do moře, přímo mezi medúzy, který se jim kvapně klidily z cesty.

Vybavila jsem si, jak jsem se k moři dostala poprvý. Byla jsem úplně maličká a ještě jsem netušila, že nepatřím k lidskýmu rodu a že osud rozhod, že budu Jiná. Bydleli jsme tehdy s tatínkem v Aluště a on mě učil plavat…, ještě dneska si vzpomínám na to nadšení, když se mi podařilo podrobit si vodu…

A taky si vzpomínám na vlny. Hrozně velký. Nebo že by pro mě tenkrát byly všechny vlny hrozně velký? Táta mě drží v náručí a legračně ve vlnách poskakuje, stříká na nás pěna a je to úžasný a strašně veselý… A já na tátu křičím, že teď bych dokázala přeplavat celý moře a on mi odpovídá, že jasně, že bych to určitě dokázala…

Bude to pro tebe hrozně zlý, tati.

A pro mámu to asi taky bude těžký.

Břeh zůstal daleko za náma – břeh plnej nadšených dětí a spokojených dospělých, prostě takovej radostnej, ba rozjásanej břeh. Vlastně jsem si ani neuvědomila, kdy a jak ten pres začal. Prostě pro mě najednou plavání bylo nějak těžší… Jako by mi něco dolehlo na ramena.

Tohle není nic rafinovanýho. Je to úplně elementární. Prostě síla proti síle.

Vidíš, táti, a já tenkrát opravdu věřila, že dokážu přeplavat celý moře…

Rozhodila jsem nad sebe ochrannej štít, abych se tý tíhy na ramenou zbavila. A už kdoví pokolikátý jsem zašeptala:

„Vzývám tě, Zavulone…“

Síly, který jsem stačila nashromáždit, tály přímo před očima. Igor do mě nelítostně bušil a štít mi nebyl nic platnej.

‚Ano, Alice.‘

Tak se přece jen ozval! Odpovídá! Jako vždycky v pravou chvíli!

„Mám velkej problém, Zavulone!“

‚Já vím. A je mi to moc líto.‘

V první chvíli jsem nepochopila, co znamená to chladný „já vím“. Co znamená ten neosobní tón a fakt, že síla odnikud nepřichází… A to se se mnou o svou sílu vždycky dělil, dokonce i tehdy, když jsem ji k ničemu nepotřebovala…

„Já umřu, Zavulone?“

‚Je mi líto.‘

Můj ochrannej štít tál jako zmrzlina na slunci a já ještě pořád nechápala, co se to děje.

On přece může okamžitě zasáhnout! Dokonce i na tu vzdálenost! Stačí přece jen zlomek jeho energie, abych ten souboj ustála aspoň na nerozhodnej výsledek!

„Ty jsi přece říkal, že láska je veliká síla, Zavulone!“

‚Copak ses o tom nepřesvědčila? Sbohem, holčičko moje.‘

Teprve teď jsem pochopila všechno a do důsledku.

Přesně ve chvíli, kdy moje síly definitivně mizely a neviditelnej tlak se na mě znovu navalil a tisknul mě dolů, do teplý bezedný šerý hlubiny.

„Igore!“ vykřikla jsem, ale hned první vlnou jsem se zalkla.

Plaval asi padesát metrů od mě. Ani se směrem ke mně nedíval. Plakal, ale v moři nemaj slzy co dělat.

A mě to táhlo dolů, táhlo mě to a táhlo do černýho bezedna.

Co to má bejt…, co má tohle znamenat…?

Pokusila jsem se ještě sebrat nějaký síly na břehu. Jenže Tma, kterou bych si bejvala mohla vzít, tam skoro nebyla. Jenom blažený nadšení a radostnej povyk – což není nic pro mě.

Asi sto metrů za námi se pokoušel ulehnout na hladinu a promasírovat si nohu stíženou křečí ten mladíček, co se do mě tak beznadějně zamiloval a kterej si jako jedinej všim, že lezeme do vody – a vyrazil za náma. Hrdej kluk jménem Makar, kterej už chápal, že zpátky na pláž nedoplave.

Láska je velká síla…, a vy jste hloupý kluci, že se tak strašně zamilováváte…

Makar se plácá ve smrtelný panice… To je emoce, kterou bych si mohla vzít a svou agónii o pár minut protáhnout…

Ale přede mnou je Igor, kterej nic nevidí, neslyší a nic kolem sebe necítí a myslí jen na to, že já jsem zabila jeho lásku. Hloupej bílej mág, kterej ještě neví, že v soubojích není vítězů – obzvlášť v takových, který tak pečlivě naplánuje Zavulon…

„Igore," zašeptala jsem a ponořila se s pocitem, jak mě to temný nebe tlačí, tlačí a tlačí – rovnou k tomu temnýmu, přetemnýmu dnu.

Nezlob se, tati…, ale to moře už nepřeplavu…

Část druhá

Cizí pro jiné

Prolog

Vpředu už žhnula světla nádraží, ale okraj ponurého, zanedbaného parku vedle továrny Úsvit v sobě dál uchovával prostydlou černou tmu. Pod nohama křupal slabý ledový škraloup, který kolem poledne asi opět povolí. Vzdálené houkání lokomotiv, nesrozumitelná hlášení v reproduktorech a křupání ledu pod nohama – to bylo asi tak všechno, co by mohl náhodný flamendr v těchto místech zaslechnout, kdyby sem někdy zabrousil.

Jenže sem v noci už dávno nikdo ani nos nestrčil – vlastně ani zvečera. Dokonce ani pejskaři, věnčící své obrovité zubaté svěřence, sem nezacházeli.

Protože před tím, kdo se tu dal v noci mezi duby, které za čtyři desítky let stačily řádně povyrůst, potkat, by vás nezachránil ani bojový pes.

Osamělý poutník s objemnou brašnou přes rameno viditelně spěchal na vlak, a proto se rozhodl, že si cestu zkrátí právě cípem parku. Pod nohama mu praskal tenký led a občas na pěšince zachrastil štěrk. Na odvážlivce překvapeně shlížely hvězdy. Skrz rozeklané pahýly holých větví prosvítal měsíc žlutý jako loužička likéru Advocaat. Přízračné obrysy měsíčních moří vypadaly jako stíny lidských obav.

Odlesk páru číchsi očí poutník zpozoroval, když mu ke kraji parku chybělo nějakých třicet metrů. Cosi se na něj dívalo z křovin táhnoucích se podél pěšiny – v tuhle roční dobu keře vypadaly jako obnažené kostry. V

houštině se prostě dalo cosi tušit; a vlastně ne cosi, nýbrž kdosi, protože tenhle mráček noční tmy byl určitě živý. Přinejmenším se sám pohyboval.

Bleskový útok provázel tlumený ryk – rozhodně žádný řev, spíš jen takové tiché hlubinné mručení. V měsíčním světle se zablýskly obrovité tesáky.

Měsíc už se připravil na novou krev. Na novou oběť.

Jenže pak se útočník nečekaně zastavil – na okamžik znehybněl, jako by narazil na neviditelnou překážku, pak směšně vypískl a sesypal se k zemi.

Poutník zůstal na okamžik stát.

„Co to děláš, ty kreténe?“ sykl na útočníka. „Mám na tebe zavolat Noční hlídku?“

Chomáč tmy pod poutníkovýma nohama uraženě zavrčel.

„Máš štěstí, že nemám čas…“ Poutník si narovnal brašnu na rameni. „To jsme to dopracovali, krucipráce, Jinej útočí na Jinýho…“ Potom kvapně překonal posledních pár metrů parkem a aniž se ohlédl, spěchal dál k nádraží.

Útočník se odplazil z pěšiny pod stromy a teprve tam se odhodlal k transformaci; změnil se v úplně nahého, asi tak dvacetiletého vysokého a ramenatého mladíka. Pod bosýma nohama znovu pobouřeně zakřupal ledový škraloup. Jak to tak vypadalo, chlad mladík vůbec nepociťoval.

„Zatraceně!“ vydechl šeptem a teprve teď se zimomřivě ošil. „Kdo to moh bejt?“

Zůstal hladový a zlý, ale ta zvláštní neulovená kořist ho připravila o jakoukoli další chuť do lovu. Polekal se, přestože ještě před několika minutami si byl naprosto jist, že úlek má naopak vyvolávat on sám – vždyť je vlkodlak, který se vydal na lov! Na opojný a marnivý lov na

člověka. Na lov bez licence, čímž se pocit rizika a vlastní odhodlanosti ještě zvyšoval.

Lovecký zápal ve vlkodlakovi v tuto chvíli tlumily dvě věci. Zaprvé slovní spojení Noční hlídka, protože licenci opravdu neměl. A za druhé fakt, že v naplánované, ale neulovené kořisti rovnou neodhalil Jiného. Tedy tvora stejného, jako byl on sám.

Ještě docela nedávno by jak vlkodlak, tak jeho další známí Jiní prohlásili, že něco takového prostě není možné.

Tak, jak byl, tedy úplně nahý, spěchal houštinami k místu, kde si nechal šaty. Teď bude muset mnoho a mnoho dní sedět v úkrytu, místo aby brousil po parku a číhal na další možnou oběť – bude sedět zavřený doma a čekat na sankce od Noční hlídky a možná i od svých vlastních soukmenovců.

Zbývá jen doufat, že osamělý poutník, který se nepolekal ani cesty nočním parkem, že tenhle zvláštní Jiný či člověk, který si na Jiného jen hraje, opravdu spěchal na vlak a už neměl čas. Že ten vlak stihne a z města odjede. Což by znamenalo, že na Noční hlídku už mu nezbude čas.

Jiní taky umějí doufat.

Kapitola první

Úplně jsem se uklidnil až ve chvíli, kdy jsem mohl naslouchat pravidelnýmu klapotu kol. Ačkoli – úplně asi ne. Jen si to zkuste, uklidnit se v takový situaci. V každém případě se mi ale vrátila schopnost logicky myslet.

Když se na mě vrhlo to v parku a nemotorně to lámalo křoví, jímž se prodíralo, tak jsem se nebál. Ani trochu. A vůbec nechápu, jak mě napadly všechny ty vskutku případný slova. Pak, na náměstí před nádražím, nacpaným taxikářskými mikrobusy, jsem zřejmě musel překvapovat poněkud belhavou chůzí. Jen si to ale zkuste – našlapovat pevně a rozhodně, když se vám ještě pořád podlamujou kolena!

Co to bylo za čertovinku? A ta Noční hlídka… Co jsem tím asi chtěl říct? A ten zubatej okamžitě zaskučel a stah se zpátky do křoví.

Loknul jsem si ještě jednou piva a kdoví pokolikátý se pokusil dát hlavu a patu tomu, co se mi právě přihodilo.

Takže – vyšel jsem z domu…

Stop.

Zmateně jsem pivní láhev postavil na stolek. Asi jsem v tu chvíli musel vypadat hodně hloupě, ale dívat se na mě neměl kdo, protože v kupé jsem byl sám.

Stop.

Najednou jsem si uvědomil, že ten domov si vůbec nepamatuju.

Že si nepamatuju vůbec nic z minulýho života. Moje vzpomínky začínaly tam, v tom promrzlém zimním parku, několik vteřin před útokem. Kdežto všechno to, co se stalo předtím, zapadlo do mlhy zapomnění. Vlastně ne do mlhy, ale do takovýho zvláštního šedavýho závoje, hutnýho, lepkavýho, skoro neproniknutelnýho. Takový šedošedý kvasící šero to bylo.

Vůbec tomu nerozumím.

Rozhlídnul jsem se po kupé s polekanými rozpaky. No co – normální kupé. Stolek, police na zavazadla, všude hnědej umakart a tmavorudá koženka. Za oknem se plazej občasný noční světýlka. Nahoře na polici stojí brašna – moje brašna…

Brašna!

Vždyť já ani nevím, co v ní mám. Asi nějaký věci. A podle věcí by se dalo ledacos pochopit. A vybavit si. Například to, proč jedu do Moskvy. Neznámo proč jsem si byl jistej, že věci by mohly paměti, která se tak náhle vytratila, pomoct zase ožít. Asi jsem o tom někde čet nebo slyšel.

Pak jsem se vzpamatoval a sáhl pod svetr do náprsní kapsy košile, kde jsem měl občanku. Začneme jménem, a pak už si třeba vzpomenu i na to ostatní.

Se smíšenými pocity jsem pohlédl na nažloutlou stránku, pokrytou rafinovanými ornamenty. Na fotografii. Na tu tvář, kterou jsem odjakživa – snad už třicet let – automaticky spojoval s jediným a neopakovatelným „já“.

Ta tvář mi byla známá do nejjemnější vrásečky. Počínaje šrámem na skráni a konče předčasnýma šedinama ve vlasech. Ale čert ji vem, tu tvář. Teď mě zajímalo něco docela jinýho.

Jméno.

Vitalij Sergejevič Rogoza. Datum narození: 28. září 1965.

Místo narození: město Nikolajev.

Obrátil jsem stránku a všechno jsem si přečet ještě ukrajinsky, přičemž jsem se přesvědčil, že pohlaví jsem mužskýho a že ten osobní doklad vydala organizace se vzácně nemotornou a olbřímí zkratkou – OO NHS UMV neboli obvodní oddělení nikolajevský hlavní správy ukrajinskýho ministerstva vnitra. Kolonka „rodinný stav“ byla panensky čistá. Povzdechl jsem si – snad s úlevou, ale možná taky zklamaně.

Dál následovalo věčný břímě a prokletí každýho bývalýho sovětskýho občana – policejní přihláška: Město Nikolajev, ulice Čajkovskýho 28, byt číslo 28.

No prosím – dvacet osum, a dokonce hned dvakrát.

A asociace skutečně začínaly fungovat – vybavil jsem si, že náš dům stojí na rohu Čajkovskýho a Molodogvardějský a že vedle něj stojí 28. základní škola (zase to číslo!). Všechno jsem si to vybavoval zřetelně a jasně, až po ohořelej topol pod oknem, jinak oběť chemických pokusů kluka, co žije o patro výš. Co ten už se na nebohej strom navylejval svinstev! Vzpomněl jsem si, jak jsme se asi před pěti lety ožírali v sousedním domě u Docenta; jak někdo z nás lehkovážně poslal kamsi sousedku z bytu pod námi, která si stěžovala, že děláme rámus, a byla to Arménka a žena nějakýho místního bonza, protože pak se seběhly přímo davy Arménů, který nám daly řádsky přes hubu, a jak jsem utíkal větracím okýnkem ze zadního pokoje, protože okno nešlo otevřít, a pak slízal po okapu. Když Arméni zjistili, že jeden z ochmelků zmizel, tak jim hlavy vychladly a zbytek ožralý společnosti už se s nima nějak domluvil. A taky jsme si vzpomněl na svůj trpkej údiv, když jsem volal ku pomoci

místní kamarády z mokrý čtvrti, se kterýma jsem popíjel pivo po okolních stáncích a bufetech, a nešel se mnou ani jeden.

Pak jsem se z těch nečekaně barvitých vzpomínek vytrhnul.

Vida, tak přece jen nějakou tu minulost mám! Nebo jsou to jen falešný vzpomínky, za kterýma nic není?

Uvidíme.

Z pasu jsem načerpal ještě jednu, v tyhle chvíli naprosto nadbytečnou informaci, že „právo na bezplatnou privatizaci bytu jsem realizoval v objemu (objem neuveden) při normě 24,3 metru čtverečního“.

A to bylo všechno.

Zamyšleně jsem průkaz uložil zpátky na místo, tedy do levý náprsní kapsy košile a upřeně jsem se zadíval na tašku. Co mi asi připomeneš ty, má černozelená souputnice se zámořským nápisem FUJI na vypouklým boku?

Aspoň něco bys mi snad připomenout mohla…

Tiše zazpíval rozepínanej zip. Odhodil jsem svrchní chlopeň a nahlídnul dovnitř.

Úplně nahoře ležel v igelitovým pytlíku kartáček na zuby, tuba pasty Blend–a–Med, pár lacinejch plastikovejch kelímků a černá voňavá lahvička, zřejmě s kolínskou.

To postavíme na sedadlo.

V dalším pytlíku se našel teplej, ručně pletenej svetr. Ten dáme taky stranou.

Chvilku jsem se hrabal v dalších pytlíkách – čistý prádlo, trička, ponožky, flanelová košile…

Aha, tady je konečně něco jinýho než oblečení.

Mobil. Malej přístroj v koženým pouzdříčku a s vytahovací anténou. Paměť reagovala okamžitě: Až dorazím do Moskvy, musím si koupit kartu…

Nabíječka tu byla taky.

A nakonec, až na samým dně jsem našel ještě jednu igelitku. S nějakýma briketama.

Nakouk jsem dovnitř a strnul. V tý obyčejný igelitce s odřeným obrázkem, na němž už se nedalo nic poznat, ležely balíčky bankovek. Americkejch dolarů. Bylo jich deset. Ve stovkách. Takže sto tisíc.

Ruka se sama natáhla ke dveřím a zajistila je.

Můj ty smutku – a kdepak jsem asi sebral tohle? A jak provezu takovou spoustu peněz přes hranice? Ačkoli – když každýmu z celníků jednu tu stovku přilípnu na čelo, tak mi asi daj pokoj.

Tenhle nález v mý paměti skoro nic neprobudil, snad až na pomyšlení, že hotely jsou v Moskvě pěkně drahý.

Pořád ještě hodně ohromenej jsem věci nakládal zpátky do kabely, zapnul jsem ji a strčil pod sedadlo. A docela jsem se zaradoval, že kromě otevřený láhve piva je tu ještě jedna, zatím zavřená.

Tyhle novinky by asi bylo docela dobrý zapít něčím uklidňujícím.

Nevím proč, ale uklidňující pivo na mě zapůsobilo spíš jako prášek pro spaní. Čekal jsem, že teď budu dlouho jen tak ležet, naslouchat klapotu kol, mhouřit oči před náhle rozsvíceným světlem a mučivě uvažovat, co teď říct.

Jenže nic takovýho se nestalo. Ještě než jsem stačil dopít druhou láhev, svalil jsem se úplně oblečenej na deku přehozenou přes lůžko a svět pro mě na čas přestal existovat.

Že bych se v těch vzpomínkách nebezpečně přiblížil k něčemu zakázanýmu?

Nevím.

Probudil jsem se, až když do okna vtrhlo studený zimní slunce. Vlak stál. Z chodby ke mně dolétaly ne zrovna příjemný erární hlasy: „Dobrý den, ruská celní služba. Tak co – vezeme zbraně, drogy nebo valuty?“ Odpovědi byly taky dost nerudný a většinou nesrozumitelný.

Pak se ozvalo zaklepání na moje dveře. Natáhl jsem se k nim a otevřel je.

Celník byl nařvanej rudolící pořez s malýma očkama, který začínaly tonout v sádle. Jakmile se obrátil na mě, opustil vyjetý koleje a zeptal se mě úplně obyčejně a neoficiálně:

„Tak copak vezem? Ukažte mi tu tašku…“

A bděle obhlíd celý kupé. Postavil se na žebříček a prohlíd si zavazadlovej prostor nade dveřma. Teprve pak zaostřil na tašku, osiřele stojící uprostřed spodního lůžka.

„Otevřete mi tu tašku, prosím,“ vybídnul mě ještě jednou.

Ty maj ale čuch! pomyslel jsem si ponuře, když už jsem pomalu rozepínal zip.

Jednotlivý pytlíky a tašky se zase stěhovaly na lůžko. Jakmile došla řada i na igelitku s balíčkama peněz, celník viditelně ožil a reflexivně zabouchnul dveře kupé.

„Taktaktak…“

Užuž jsem se hotovil, že budu muset vyslechnout licoměrnou tirádu o požadovanejch povoleních a pak si možná dokonce přečíst odstavec z celních předpisů – což bude zákon jako každej jinej, tedy sestavenej ze slov, z nichž každýmu jednotlivýmu rozumíte, ale který dohromady dávaj celek naprosto nepochopitelnej.

Vyslechnout si to všechno a pak odevzdaně položit základní otázku: „Tak kolik?“

Jenže já v duchu natáhl ruku k celníkově hlavě, dotknul jsem se jeho rozumu a zašeptal jsem:

„Běž… Běž dál. Tady je to v pořádku.“

Celníkovy oči byly najednou naprosto tupý a zbavený rozumu, úplně jako celní předpisy.

„Ano… Tak šťastnou cestu…“

Dřevěně se otočil, cvaknul dveřním zámkem a bez jediného dalšího slova se vyvalil zpátky na chodbičku. Velice se v tu chvíli podobal loutce. Poslušný dřevěný loutce, plně podrobený nitkám, za něž tahal zkušenej loutkář.

Ale kdy se ze mě stih stát zkušenej loutkář?

Vlak se pohnul asi za deset minut a já celou tu dobu uvažoval: Co se to se mnou děje? Já vůbec netuším, co to dělám, a přitom dělám přesně to, co je právě zapotřebí… Nejdřív ta bytost v továrním parku a teď zase ten náhle zhlouplej celník…

Ale proč kruci vůbec jedu do Moskvy? Co budu dělat, až vystoupím z vlaku? Kam půjdu?

Postupně jsem ale získával jistotu, že v pravou chvíli se všechno vyjasní. Ale až v tu pravou chvíli – dřív rozhodně ne.

Škoda, že jsem zatím neměl naprostou jistotu.

Velkou část dne jsem prospal. Možná to byla přirozená odpověď organismu – taková daň za nečekaně přicházející schopnosti a jedině správný reakce. Jak já vůbec dokázal odpálkovat toho celníka? Natáh jsem se k němu, pocítil kalně malinovou auru s nazelenalým symbolem dvojitě přeškrtnutýho S… A dokázal jsem zkorigovat jeho jednání.

Řek bych, že tohle lidi nedokážou. Jenže co teda jsem, pokud nejsem člověk?

Ach ano, já jsem přece Jinej. A taky jsem to řek tomu vlkodlakovi z parku. Ostatně – to, že mě v parku přepad vlkodlak, jsem si vlastně taky uvědomil až teď. A vzpomněl jsem si na jeho auru, na ten žlutonachovej plamen loveckýho pudu a hladu.

Jak se zdá, postupně se z tý amnézie dostávám. Z tý propasti. Vlkodlak byl první stupínek. Celník druhej. Jak ale bude to schodiště dlouhý – to by mě zajímalo! A co se mi asi odhalí až na vrcholu?

Otázek bylo zatím podstatně víc než odpovědí.

Definitivně jsem se probudil až za Tulou. Kupé bylo pořád ještě prázdný a mě napadlo, že jsem si to vlastně přál. A taky jsem pochopil, že mý přání v tomhle světě se obyčejně splněj.

Za oknem pomalu proplouvalo nástupiště Kurskýho nádraží. Už oblečenej a sbalenej jsem stál v kupé a čekal, až vlak zastaví. Skoro nesrozumitelnej ženskej hlas v reproduktoru oznámil příjezd rychlíku číslo šedesát šest na kolej tu a tu.

Jsem v Moskvě. Zatím ale ještě nevím, co tu mám dělat.

Chodbičku stačili jako obvykle ucpat nejnetrpělivější cestující. To já si klidně počkám, já nemám kam spěchat. Stejně musím vyčkat, až mě má ožívající paměť kopne a někam postrčí, jako poháněč línýho mula.

Vlak sebou trhnul naposledy a zastavil. Na konci vagónu to kovově cvaklo a řada nápadně oživších lidí začala ze dveří pomaličku vytékat ven. Venku všechno jako obvykle – ustaraný dotazy, pozdravy, pokusy

procpat se zpátky do kupé pro věci, který se nepodařilo vynést hned napoprvé…

Tenhle zmatek a chaos ale rychle pomine. Ty, co přijeli, už jsou venku, už dostali příslušnou porci polibků a objetí od těch, co na ně čekali. Anebo nedostali – v případě, že je tu nikdo nevítal. Leckdo natahoval krk a rozhlížel se po perónu, ale vzápětí se celej schoulil z toho lezavýho moskevskýho větru.

Popad jsem tašku a vyrazil k východu; pořád jsem ale ještě nevěděl, co budu dělat v nejbližších okamžicích.

Nejspíš bych si hned měl vyměnit peníze, napadlo mě. Protože nemám jedinou ruskou kopejku. Jenom ty naše, ukrajinský nezávislý. Ale ty se tady v Moskvě bohužel moc nenosej. Těsně před Moskvou jsem prozíravě jeden ten balíček rozlepil a část bankovek si rozestrkal po kapsách.

Šrajtofle jsem odjakživa nenáviděl….

Ačkoli – co blázním? Odjakživa… Moje odjakživa začalo včera v noci.

V objetí zimy jsem se automaticky celý přikrčil a vydal se po nástupišti ke schodům do tunelu. Že by tady na nádraží nebyla směnárna, je skoro nemožný.

Jak jsem se tak prohraboval nespolehlivou pamětí, dokázal jsem si vybavit dvě věci. Za prvé si nepamatuju, kdy jsem v Moskvě byl naposled, ale za druhý si v obecných rysech umím představit, jak nádraží vevnitř vypadá, kde bych měl hledat tu směnárnu a kudy se jde do metra.

Tunel, podzemní čekárna, krátkej eskalátor a za ním pokladny. Můj mezicíl je támhle nahoře v prvním patře, nad dalšími jezdícími schody.

Jenže tahle směnárna byla už dávno a spolehlivě zavřená. Není tu ani světlo, ani okýnko, ani povinná tabulka s aktuálníma kursama valut.

No nic. Tak se vydáme k východu a doleva k táhlý rampě, vedoucí na stanici metra Čkalovská… A já jdu hned vedle.

Bílej obchodní pavilón, schody do prvního patra, do prázdnejch prodejních místností a za nima to je… Ostraha si mě rychle prohlídla a jakmile ve mně poznala venkovana, pozornost rázem ochabla.

„Běžte dál, je tam volno," svolil ten chlap velkomyslně.

I s taškou jsem vstoupil do maličký místnůstky, vybavený jen odpadkovým košem a samozřejmě maličkým okénkem s kovovým šuplíčkem, kterej mi odjakživa připomínal věčně hladovou tlamu.

Hele, napomenul jsem se. Nezapomínej, že to tvoje odjakživa je vlastně kojenec…

Ale stejně – když uvažuju jako člověk, kterýmu je zhruba pětatřicet, tak pro to musí bejt nějakej důvod.

Ale dobře, tohle až pak.

Tlama polkla hned pět stodolarovek najednou a k tomu mou občanku: Kdo se ukrývá za poloprůhlednou přepážkou, jsem neviděl a ani jsem se o to nijak nesnažil. Všimnul jsem si jen prstů s perleťovým lakem. Takže to bude žena. Tlama se znovu neochotně vysunula a odříhla mi docela slušnou kupičku storublovek a několik bankovek menší hodnoty. A k tomu dokonce i pár mincí. Peníze jsem ani nepřepočítával a vrazil je do levý náprsní kapsy pod svetrem, kdežto těch pár menších bankovek jsem strčil do kapsy kalhot. I s mincema. Občanku jsem si uložil do druhý náprsní kapsy. Zelenej obdélníček potvrzení jsem hodil rovnou do koše.

A hotovo – teď jsem normální člověk. Dokonce i v tomhle šíleným městě, málem nejdražším na celým světě. Ačkoli… ačkoli už asi ne. Už je to dobrej rok, co Moskva o tohle pochybný prvenství přišla.

Zima mě znovu uvítala svým ledovým dechem. Vítr unášel drobnou sněhovou krupici, která vypadala jako nedorostlý kroupy.

Metro je vlevo. Ale tam já nepotřebuju. Já musím k druhýmu východu.

Znovu jsem tedy předefiloval před nádražní budovou a sešel jsem tam, kam jsem potřeboval – na okružní trasu.

Zřejmě už jsem začínal chápat, kam se vydat teď. No nic, radujme se z pokroku, když už se nám nedaří radovat se nad neurčitostí všeho, co konáme. A doufejme, že do Moskvy nás přiváděj výlučně dobrý a příjemný záležitosti. Protože na to, abych sloužil Zlu, jsem v sobě necítil dost sil.

Z nádraží se taxíkama rozjíždějí jedině rodilý Moskvani. Tedy – pokud jim to finance dovolí. Kdežto každej venkovan, i kdyby měl stejně peněz jako teď já, odjíždí rozhodně metrem. V tom systému tunelů a labyrintu podchodů a přechodů je cosi hypnotickýho. A v hukotu řítících se vlaků i ve zmírajících a za okamžik se znovu rodících proudech vzduchu. Ve věčným pohybu. Pod klenbou podzemních dvoran tu přímo kypí energie, z který si můžete usápnout, co hrdlo ráčí.

A taky tady máte pocit takový jako chráněnosti. Zřejmě to nějak souvisí s vědomím tý masy horniny nad hlavou…, a taky s tím, že v tý hornině jsou pohřbený předešlý roky. Ale co roky – staletí!

Vkročil jsem do dveří vagónu, který se úslužně rozjely do stran. Reproduktory protivně a dotěrně bzučely, ale pak dobře posazenej mužskej hlas prones:

„Ukončete nástup, dveře se zavírají. Příští stanice – Komsomolská.“

Jedu po okružní trase. Proti směru hodinových ručiček. Na Komsomolský přitom určitě nevystoupím. Ovšem za Komsomolskou… Hned za Komsomolskou asi vystoupím. Na stanici Třída míru. Takže jsem vlastně měl jít směrem k přednímu vozu – že bych to měl blíž k přechodu na radiální trasu. Což by znamenalo, že dál pojedu po oranžový. A to nejspíš na sever, protože jinak bych po okruhu jel na druhou stranu – na stanici Říjnovou.

Vagón se při jízdě houpal a třás a já si z nudy pročítal reklamy. Dlouhovlasej chlápek v podřepu, ale přitom na špičkách, neznámo proč předváděl módní punčocháče; něčí ruka, vyzbrojená fixem, už tomu nešťastníkovi stihla přimalovat úd úctyhodnejch rozměrů. Vedlejší plakátek zase Moskvanům navrhoval, aby honili po městě pestrobarevnej džíp – jedině že jsem příliš nerozuměl tomu, proč by to měli dělat. Asi nějaká soutěž. Nebo tohle – zázračný tablety proti většině myslitelnejch chorob, to všechno v jedny jediný lahvičce, moskevský realitní kanceláře, nejlepší jogurt z nejlepších a pravá minerálka Boržomi s beranem na etiketě… A jsme na Komsomolský.

Reklama mě přestala bavit, tak jsem svou brašnu odhodil vedle dveří a začal si prohlížet plán metra. Ani nevím proč, ale můj pohled rovnou dopad na oranžový kolečko s nápisem Výstaviště.

Tam jedu. Určitě. Do tyhle obrovitý půlobloukový budovy. Což je hotel Kosmos.

Říkejte si, co chcete, ale život je hned snazší, když víte, kam to vlastně směřujete. S úlevou jsem si oddechl, vrátil se ke svý tašce a dokonce jsem se pousmál na svůj

matnej odraz v okenním skle. Taky na tom skle se daly najít stopy činnosti moskevskejch pitekantropů, protože z nápisu Neopírejte se o dveře zbylo už jen záhadný doporučení „rejte se“.

To je snad rada pro nějaký zvíře. Určitě to ale nebude slon, protože sloni jsou podle mýho názoru ztělesněnej klid a moudrost. A autor tohohle upravenýho textu bude nejspíš opice, špinavá a samolibá opice. Příliš podobná člověku, a právě proto špinavá a tupá…

Ještě že jsem Jinej a ne člověk.

A tady už je Třída míru – schůdky, pak zabočit doprava, dolů vede eskalátor a vlak nám právě přijíždí. Rižská. Alexejevská. Výstaviště. A po výstupu z vlaku hned doprava – to jsem taky věděl odjakživa.

Následoval strašně dlouhej eskalátor, na jakým si obvykle neznámo proč vůbec nic nemyslíte. A zase dotěrná reklama. Pak podchod a z něj vstup přímo do hotelu. Je to takový podkovovitý monstrum, postavený podle francouzskýho návrhu. Hotel se ale změnil, a to dost podstatně. Přibylo nasvícených billboardů a reklam i dalších pestrých světel – samozřejmě je tu kasino a před ním na podstavci nějaká zahraniční limuzína, asi jako prémie za mimořádnou výhru. Hned vedle stojej i přes pořádnej mráz nějaký holky a kouřej. Portýr uvnitř mě bleskově připravil o stovku, ale zato mi hned vyškub zavazadla a odnes je až k recepci.

Ještě nebylo nijak pozdě, a tak bylo v hotelový hale dost živo. Kdosi hlasitě deklamoval do mobilu arabský věty a hned z několika stran na člověka dorážela nějaká hudba.

„Jednolůžkové apartmá bych prosil,“ prohodil jsem nedbale. „A prosím vás, ať mi nikdo nevolá a nenabízí mi holky. Já do Moskvy přijel pracovat.“

Prachy jsou obrovská věc. Ubytování jsem dostal okamžitě a navíc mi slíbili, že večeři můžu dostat až na pokoj; taky se mi zařekli, že na pokoj mi nikdo volat nebude, ale tomu jsem popravdě řečeno moc nevěřil. A ještě mi hned navrhli, abych se policejně přihlásil – hlavně proto, že občanku mám ukrajinskou. Což jsem hned udělal. Jenže místo toho, abych se mírumilovně vydal k výtahu, kam mě starostlivej recepční navigoval, jsem se vydal k nenápadným dveřím v nejtmavším a nejprázdnějším koutě hotelový haly.

Tabulka na těch dveřích nebyla. Vůbec žádná.

Portýr se za mnou podíval s nepředstíranou úctou. Kdežto ostatní, pokud se nepletu, si mě prostě přestali všímat.

Za dveřma se vynořila otřískaná kancelář – zřejmě jediná místnost v celým hotelu, jíž se nedostalo normálního evropskýho vzezření, a tak působila dojmem, jako by sem vkročila ze sovětskýho dávnověku let sedmdesátých.

Stál tam obyčejnej stůl, kterej ne že by se kácel, ale každopádně hodně pamatoval, za ním obyčejná židle a na stolní desce trůnil přestárlej polskej telefonní přístroj značky Aster. Na židli zase trůnil seschlej mužíček v uniformě seržanta milice. Sotva jsem vkročil, zved ke mně tázavej pohled.

Ten seržant byl Jinej. A to Světlej – to jsem pochopil hned.

Světlej… Mnojo – a co jsem vlastně já? Řek bych, že Světlej ne. Světlej určitě ne.

Takže je po problémech.

„Dobrý den," pozdravil jsem „Chtěl bych se v Moskvě policejně přihlásit."

Milicionář dílem překvapeně a dílem podrážděně procedil skrz zuby:

„To vám vyřídí recepce… Až se ubytujete. Pokud se neubytujete, tak to nejde.“

A zašustil novinama, který zřejmě před mým příchodem studoval s tužkou v ruce – zřejmě si na nekonečných inzertních stránkách zaškrtával, co ho zajímalo.

„Normální přihlášku už mám hotovou,“ vysvětlil jsem mu. „Já bych teď potřeboval jinou přihlášku. Pardon, vlastně jsem se ještě nepředstavil: jsem Vitalij Rogoza – Jiný.“

Milicionář se okamžitě soustředil a už se na mě díval docela jinak. Vlastně dost rozpačitě. Asi ve mně Jinýho nedokázal identifikovat. Proto mi nezbylo, než mu pomoct.

„Temnej,“ zabručel s jistým zpožděním a já měl pocit, že i s jistou úlevou, a pak se taky představil: „Zachar Zelinskij, Jinej. Jednoroční dobrovolník Noční hlídky. Pojdte dál…“

V jeho tónu jsem jasně zaznamenával takový to standardní „furt se nám sem cpou, burani zasraný…“ Jiný do svých vztahů automaticky zatáhli lidský modely a stereotypy chování. Protože tenhle Světlej je teď určitě otrávenej dalším přiblblým venkovanem a tím, že mu nezbylo než odlepit prdel od židle a pohled od inzerce a vlíct se až k počítači a tam se mordovat s policejní přihláškou…

Uprostřed zdi jsem objevil ještě jedny dveře, ale ty by normální člověk neobjevil ani za nic. Otevírat je přitom naprosto nebylo třeba: prošli jsme stěnou i šedivým šerem, který nás rázem obklopilo. Naše pohyby byly

najednou měkký a zpomalený a dokonce lampa u stropu začala najednou zřetelně blikat.

Druhá místnost byla mnohem reprezentativnější než ta první. Seržant se okamžitě posadil k modernímu stolku s počítačem a mně nabídnul místo na nadýchaný pohovce.

„Hodláte se v Moskvě zdržet dlouho?“

„Ještě nevím. Ale řek bych, že tu zůstanu aspoň měsíc.“

„Tak mi prosím předložte svou stálou policejní přihlášku.“

Zrakem Jiných by moh můj cejch vidět i tak, ale zřejmě dával přednost nejjednodušší metodě.

Bundu už jsem měl stejně rozepnutou, a tak stačilo jen vytáhnout nahoru svetr, košili a tričko. Na hrudi mi zasvítila namodralá značka ukrajinský stálý registrace. Seržant po ní přejel dlaní a okamžitě začal prsty šelestit po klávesnici. Chvíli si něco ověřoval, pak zašelestil ještě jednou, odemknul masivní sejf, kterej byl mimochodem zavřenej nejen na zámky, cosi odtamtud vylovil, vykonal všechny nezbytný procedury a nakonec po mě mrštil chomáčkem namodralýho světla. Celá horní část mýho těla jako by najednou byla v ohni a o vteřinu později už jsem na prsou měl hned dvě značky. Ta druhá byla moskevská policejní přihláška k dočasnýmu pobytu.

„Je sice dočasná, ale v zásadě je vlastně časově neomezená,“ vysvětlil mi seržant bez zvláštního nadšení. „Protože vás v naší databázi vedeme jako Temnýho zcela bezúhonnýho, můžeme vám vyjít vstříc a povolit vám přihlášku časově neomezenou. Pevně doufám, že Noční hlídka nebude nucená svůj názor na vás měnit. Jakmile ale strávíte za hranicema Moskvy víc než čtyřiadvacet hodin, cejch se sám zničí. Takže v takovým případě byste

se na nás nesměl zlobit a musel byste se policejně hlásit znovu.“

„Jasně,“ řek jsem. „A děkuju. Už můžu jít?“

„Běžte… Temný.“

Seržant se na okamžik odmlčel, pak sejf zamknul (opět nejen na zámky), počítač nechal na pokoji a rukou mi pokynul směrem k východu.

Už v otřískaný kancelářičce se nejistě zeptal:

„Nezlobte se, ale co vy jste zač? Protože vy nejste ani upír, ani vlkodlak, ani incubbus, ani vědmák – to vidím i tak. Jenže na mága mi taky nevypadáte. Já tomu prostě nerozumím…“

Sám seržant byl podle mýho bílej mág asi tak čtvrtý kategorie. Sice žádná sláva, ale taky žádný vořezávátko…

Má pravdu – co já jsem vlastně zač?

„To je dosti složitá otázka,“ odpověděl jsem vyhýbavě. „Ale nejspíš přece jen mág. Mějte se pěkně.“

Chopil jsem se svý brašny a vyšel zpátky do hotelový haly.

O pět minut pozdějc už jsem se zabydloval ve svým apartmá.

Udělal jsem dobře, že jsem recepčnímu nevěřil – první telefon, v němž mi kdosi nabízel, že mi zorganizuje volnej čas, se ozval přesně ve chvíli, kdy jsem se holil. Chmurně, ale zdvořile jsem požádal, aby už na tohle číslo nevolali. Při druhým telefonátu se zdvořilost z mýho hlasu skoro vytratila a potřetí jsem prostě do zcela nevinnýho sluchátka vpravil tolik vazký a lepkavý síly, že ten na druhý straně se zakuckal a umlknul v půli slova. Výhodou bylo, že pak už se nikdo neozval.

Asi se učím, napadlo mě. Ale jsem teda mág, nebo ne?

Upřímně řečeno mě slova toho Světlýho v seržantský uniformě nijak nepřekvapily. Upíři, vlkodlaci, incubbové… Ty prostě jsou. Existujou. Ale jen pro našince – tedy pro Jiný. Pro obyčejný lidi naopak neexistujou. Zato lidi jsou pro Jiný neodmyslitelným zdrojem existence. Základem a potravou. Jak pro Světlý, tak pro Temný – bez ohledu na to, co Světlý na každým rohu vytrubujou. Protože oni svou energii taky čerpaj z lidskejch životů. No a cíle, cíle máme taky všichni stejný. Prostě jak my, tak Světlý se pořád pokoušíme konkurenci aspoň o krůček předhonit a k cíli dospět jako první. Z těchto úvah mě vytrhlo klepání na dveře – zrovna mi nesli večeři. Číšníkovi jsem strčil další storublovku (kde se to ve mně bere – tenhle velkopanskej zvyk rozdávat tak neúměrně štědrý spropitný?!) a znovu jsem se pokoušel soustředit na to nejpodstatnější, ale už to nějak nešlo. Škoda.

Další stupínek už jsem ale asi zdolal. Přinejmenším teď vím, že Jiný bývaj různý. Světlý a Temný. A já jsem Temnej. Na Světlý si moc nepotrpím, ale že bych je nenáviděl, to taky říct nemůžu. Protože jsou to taky Jiný, i když se říděj poněkud jinýma zásadama než my.

Postupně jsem začínal chápat i to, co jsem myslel tou pohrůžkou v parku, když jsem na vlkodlaka vybafnul s oblým a zároveň solidně a závazně znějícím názvem nějaký instituce, která se jmenuje Noční hlídka. Což bude určitě úřad, kterej po nocích dohlíží na Temný, anžto tou správnou dobou pro Temný je nepochybně noc. Takže je přirozený, že bude existovat i nějaká Denní hlídka. To jsou sice naši, ale počítat se s nima musí taky, protože když by jeden něco zvoral, určitě ho po hlavičce hladit nebudou. A celá tahle soustava se nalézá ve stavu křehký rovnováhy, protože každá ze stran vytrvale hledá

způsoby a cesty, jak konkurenci zničit, aby světu lidí konečně mohla vládnout definitivně a bezvýhradně.

Takováhle je to zkrátka legrace. Z tohohle stupínku poznání se toho ovšem zatím o moc víc nevidí…

Hlas jsem zaslech v okamžiku, kdy jsem večeři skoro dojídal.

Nebyl ani tichej, ani zvučnej, ani žalostnej, ani pánovitej. Ten, komu byl Hlas určenej, už ho taky slyšel. A nedokázal mu vzdorovat.

Jasně – ten Hlas tu není pro mě. Ale je divný, že ho taky slyším…

Což znamená, že bude třeba něco podniknout.

Neúprosný cosi v mým nitru už začalo vydávat pokyny. Oblíct! Tašku do almary! Okna i dveře zavřít! A nejen na kliky a zámky, ty vrtáku!

Začal jsem sílu sbírat všude, kde se jen dalo, a zároveň jsem to udělal tak, aby se lidi o můj pokoj pokud možno nezajímali. A ostatní Jiný tady vlastně taky neměli co dělat.

V sousedním pokoji nečekaně vystřízlivěl Syřan ožralej na šrot. O patro níž se k úlevě ve zničeným žaludku konečně problil nějakej Čech a ulehčeně usnul se záchodovou mísou v náručí. V pokoji hned naproti postarší podnikatel z Uralu poprvé v životě vrazil manželce facku, čímž vyřešil prastarej a stále nekončící spor – už za hodinu měl tenhle manželskej pár slavit smíření v restaurantu v prvním patře. Pokud se teď někde tady vynoří nějakej Světlej, taktu má učiněnej švédskej stůl…

Ale takovýhle věci mě teď naprosto nezajímaly. Já musel jít za Hlasem. Za Hlasem, kterej ovšem nebyl určenej mně.

Večer se plynule měnil v noc. Po široké asfaltce uháněla auta a v trolejbusových drátech táhle skučel vítr. Zajímavý bylo, že přírodní zvuky jako by ustupovaly zvukům civilizačním – nebo že by to bylo proto, že se tak pozorně zaposlouchávám?

Musím jít po pravým chodníku dál. Jasně!

Narazil jsem si tedy čepici co nejpořádnějc a vyrazil od hotelu dál.

Když jsem skoro došel ke dlouhýmu domu, jehož přízemí tvořily výlohy s nevkusnýma samovarama, Hlas najednou ustal. Já už ale stejně věděl, kam mám jít.

Už jsem u dalšího domu a támhle kousek před křižovatkou je úzkej a tmavěj průjezd. Vyplněnej normální lidskou černočernou tmou.

Vítr jako na potvoru ještě zesílil, šlehal mě do tváře, strkal do mě jako neodbytnej ragbista a já se musel málem předklánět, abych dokázal postupovat dál.

Ale už jsme tady, u průjezdu. Řek bych, že jsem přišel pozdě. Na pozadí sotva patrný světlejší skrvny druhého konce průjezdu na okamžik jako by ztuhla nejasná silueta – dokázal jsem rozeznat jen bledou, zjevně nelidskou tvář, dva záblesky v očích… a asi i zuby.

A to bylo všechno. Ten, co tu před chviličkou byl, už zmizel, kdežto ten, co tu zůstal, už není.

Trochu jsem se v tý tmě rozkoukal a sklonil se nad nehybným ženským tělem. Je to dívka, úplně mladičká, tak šestnáctiletá. V očích má ještě teď takovou zvláštní směsici trýzně a blaženosti. Hned vedle se povaluje hebká huňatá šála a stejná čepička. Bundu má rozepnutou, krk obnaženej. A na tom krku je vidět čtyři zřetelný body.

Tomu, co jsem v tý naprostý tmě zahlíd, jsem se ani nestačil podivit.

Dřepěl jsem nad ní a uvědomoval si, že společně s krví, který nebylo moc, sotva čtvrt litru, tu z ní někdo vypil všechen život. Všechnu energii – a to do mrtě. Což je hnusný.

A vtom do průjezdu z obou stran vrazili nějaký lidi. Vlastně ne, lidi ne – tohle byli Jiný.

„Stát! Noční hlídka! Okamžitě opusťte šero!“

Narovnal jsem se, ale hned jsem nepochopil, co to po mně chtěj – a vzápětí jsem dostal ránu. Nebyla to pěst ani noha, spíš něco bílýho, asi jako chirurgickej plášť. Ne že by to bolelo, spíš to bylo pokořující. Jeden z hlídkařů na mě namířil krátkou hůlku s rudým kamenem na konci a zřejmě chtěl zaútočit znovu.

A já se rázem ocitnul o další stupínek výš. Ba možná hned o dva či o tři.

Vyšel jsem ze šera. Teď jsem teprve chápal, co to je, když se všechno kolem zpomalí a vám se najednou dostává schopnosti vidět i v naprostý tmě. To je svět Jiných. A mně bylo právě nařízeno, nikoli doporučeno, ale nařízeno, abych se okamžitě vrátil do světa lidí.

Tak jsem se poslušně a bez odmlouvání vrátil. Protože to tak muselo bejt.

„Jméno!“ žádali po mě neprodleně. Kdo to byl, nevím, protože mi do očí svítili baterkou. Kdybych chtěl, samozřejmě jsem je uvidět moh, ale zatím jsem to k ničemu nepotřeboval.

„Vitalij Rogoza, Jiný.“

„Andrej Ťunnikov, Jiný, pracovník Noční hlídky,“ představil se s viditelnou chutí ten, co na mě zaútočil bojovou kouzelnou hůlkou.

Hned jsem si uvědomil, že ty rány mi nezasadil naplno, spíš jen tak preventivně. Kdyby ale bylo

zapotřebí, tak mě mohli praštit i podstatnějc – energie v tý hůlce měli ještě dost.

„Takže milej Temnej! Co to tady vidíme? Čerstvou mrtvolu a hned vedle ní tebe. Nechceš nám něco vysvětlit? Nebo že bys u sebe měl licenci? Co ty na to?“

„Netlač na pilu, Andrjucho,“ okřikl tázajícího se kdosi ze tmy.

Andrjucha ale neposlouchal a jen netrpělivě mávnul rukou:

„Počkej!“

A znova na mě:

„Tak copak! Mlčíme, Temnej? To Noční hlídce nemáme co říct?“

Já skutečně mlčel.

Andrjucha Ťunnikov byl mág – samozřejmě Světlej, kterej se sotva doškrábal někam k pátý kategorii.

Takovej jsem byl včera.

Svůj amulet si určitě nedobíjel sám – v tom výboji byla cítit práce někoho zdatnějšího a zkušenějšího. Vlastně už ty dva, co stáli za jeho zádama, mi připadali o dost lepší a výkonnější.

Z druhý strany mi ústupovou cestu z průjezdu uzavírala jediná dívka, drobná a hodně mladá, ale bylo znát, že právě ona je ze všech nejzkušenější a nejnebezpečnější. Bojovej mág obrateň. Prostě něco jako bílej vlkodlak.

„Tak copak, Temnej?“ dotíral dál Andrjucha. „Pořád jsme zticha? No jasně. Ukaž registraci! A vy někdo dejte Denní hlídce vědít, že tu máme jejich pytláka…“

„Ty jsi prostě blbej, Andrjucho,“ odtušil jsem posměšně. „Takový radosti! Tak chlapeček chytil pytláka! A jestlipak ses aspoň podíval na oběť, co?! Tak to udělej a řekni mi, kdo ji má podle tebe na svědomí.“

Andrjucha se zarazil a zašilhal po mrtvý. Zdálo se, že konečně začíná chápat.

„To… to byl… upír," zamručel nezřetelně.

„A já jsem podle tebe kdo?"

„T–ty… jsi m–mág," začal z rozpaků až koktat.

A já se obrátil k tý slečně, protože jsem pochopil, že jednat je třeba právě s ní.

„Když jsem dorazil do průjezdu, bylo už po všem. Upíra jsem zahlíd, ale to už utíkal dvorem někam pryč. Holka byla rovnou mrtvá – energii jí sebrali úplně všechnu, kdežto krve si pachatel málem jen usrknul. Nejsem místní – teprve před pár hodinama jsem se ubytoval v hotelu Kosmos."

Pak jsem se neudržel a ještě dodal:

„Ale to nebude první upíří útok v tomhle průjezdu, co?"

Teď už jsem totiž viděl i stopy toho, co se tu odehrálo před časem – na stěnách i na asfaltu. Teď – když jsem zase poskočil o několik stupínků výš.

„Jenže posledně jste měli větší štěstí, mý milý Světlý… Stopy jste ovšem zahladili prabídně, to je vidět dodneška…"

„Hlavně si nemysli, že jsme ti kdovíjak vděčný," pronesla ponuře ta holka. „A ještě něco – přece jen bych ráda viděla tvou registraci."

„Ale prosím." A pokorně jsem předved svý cejchy. „Pevně doufám, že mě už nepotřebujete. Přece nebudu vašim skvělým detektivům bránit ve štvanici na toho pytláka."

„Najdeme si tě zítra," opáčila suše ta holka. „Kdybysme tě potřebovali."

„Klidně!" utrousil jsem. Pak jsem jednoho z hlídkařů prostě odstrčil z cesty a vyšel na hlavní třídu.

Tvářnost obyčejnýho Temnýho jsem odhodil asi po sto krocích.

Kapitola druhá

Během dalších dvou dní a dvou nocí se v Moskvě vůbec nic zajímavýho nestalo. Já dál bloudil po městě, činil po krámech naprosto nečekaný nákupy, cvičil si nový schopnosti a dával si přitom pozor, aby to kolem mě nebylo moc znát. Pak jsem si zapnul i mobil, ač jsem nechápal proč – volat jsem tu neměl komu a mě tu taky nikdo neznal. Pak jsem si koupil přehrávač a v obchodě jsem si sestavoval svoje vlastní výběry muziky – hledal jsem v seznamech starý i nový písničky podle toho, jak na mou probouzející se paměť působily jejich názvy. Zvykal jsem si taky na proměněnou Moskvu, která i pod jiskřivým pozlátkem svátečních neonů a světel zůstávala pořád stejně špinavá a oprýskaná. V hotelu už mě zdravil všechen personál a jak se zdálo, na možnost mě obsluhovat už tu vzniknul pořadník, protože jsem dál ved život člověka, kterej za nejmenší bankovku považuje storublovku. Bylo to zvláštní, protože když mi v obchodech vraceli zpátky, vždycky jsem bral všechno do posledního halíře, včetně nepatrných nikláčků, dobrých leda tak jako suvenýr pro turisty…

Jiný jsem v příštích dvou dnech potkal jen tři – jednou úplně náhodou v metru, podruhy jsem v noci narazil na roztomile opilou vědmu, která se marně snažila vylítnout na balkon ve druhým patře, protože ztratila klíče a na to, aby prošla do domu šerem, už jí prostě nezbyly síly. Tak jsem jí pomoh. A potřetí mě za neiniciovanýho Jinýho

považoval dosti zdatnej bílej mág, jehož jméno jsem si dokonce zapamatoval – nějakej Goroděckij. Potkal jsem ho v obchodě, kde si taky nechával nahrát písničky na minidisk. Jakmile zahlíd moje oficiální cejchy, velice se podivil a okamžitě mě nechal na pokoji. Dokonce se snad ze štítivosti chystal odejít, ale můj minidisk už byl nahranej, a tak jsem naopak odešel já.

Dost dlouhou dobu jsem pak uvažoval o tom, proč nás všichni Světlý tak nenáviděj. Nebo přinejmenším skoro všichni. A pořád nechtěj pochopit, že oni nám jsou vlastně lhostejný – samozřejmě do chvíle, než nám zkřížej cestu. Což se jim stává často. A nám z jejich pohledu vlastně taky.

Z Noční hlídky se mi nikdo neozval a já bych dokonce řek, že nikdo ani nečinil pokus mě vyhledat a vyslechnout. Přece jen jim došlo, že černej mág lidskou krev pít nemusí. Udělat bych to přirozeně moh, ale způsobil bych si těžký žaludeční problémy – pokud by se mi z útlocitnosti neudělalo zle rovnou… Netrpělivě jsem očekával postup na další stupínek schopností, ale takový věci se zřejmě děly jen ve vypjatých situacích, kdy mě cosi uvnitř nutilo uchylovat se k magii. Samozřejmě nemám na mysli zapuzování tlamatých a holohlavých revizorů v autobuse nebo přehazování uklidňujícího závoje přes nervózní frontu na lístky u pokladen metra, když se mi tam nechtělo čekat – tahle úroveň zdatnosti už pro mě byla doslova a do písmene včerejškem. Pokud jsem se měl naučit něčemu novýmu a odhalit další zatím uzavřenou vrstvu paměti, potřeboval jsem zažít nějakej větší otřes.

A ten na sebe nedal dlouho čekat.

Stejně jako většina Temných jsem se ukázal být zarytou sovou. Protože jsem žil mezi obyčejnýma lidma,

nemoh jsem samozřejmě den ignorovat, ale omamnýmu volání noci jsem se taky protivit nechtěl. Vstával jsem pozdě, až tak kolem poledne nebo ještě později, a do hotelu jsem se vracel až za svítání.

Když už mou čtvrtou noc v Moskvě potahovaly první náznaky úsvitu, černočerná tma do sebe vpouštěla první tmavošedý stíny, dostalo se mi příležitosti přiblížit se na dohled k dalšímu schůdku. Procházel jsem se po úplně pustý Izmajlovský třídě a najednou jsem pocítil, jak někde dost daleko, asi v hloubi panelákový zástavby, zaplanul mohutnej magickej výboj.

Tím výbojem nemám na mysli nekontrolovanej únik energie. To ne. Ta energie unikla, ale hned ji zase cosi vstřebalo, jinak by všechno skončilo banálním výbuchem. Jiný přetvářej sebe, svět i energii. Bilance vydaný a pohlcený energie se však skoro vždycky pohybuje kolem nuly, protože jinak…

Jinak by svět prostě nemoh existovat. A my v něm taky ne.

A do mě jako by v tu chvíli něco strčilo – běž tam! No tak běž!

Tak mi nic jinýho nezbylo.

Šel jsem asi dvacet minut, na křižovatkách s naprostou jistotou zabočoval a tu a tam se pouštěl přímo mezi paneláky, abych si zkrátil cestu. Když už jsem byl skoro na místě, pocítil jsem Jiný – ty se k místu výboje blížili hned ze dvou stran. Zároveň jsem taky uslyšel motory několika aut. Skoro okamžitě jsem si z betonových hradeb města vyčlenil potřebnej dům a byt, kde se nedávno odehrálo cosi, co zaujalo tu bytost ve mně, která se až donedávna spolehlivě ukrývala uvnitř mý běžný lidský existence.

Byl to běžnej čtyřpatrovej baráček–chruščováček, kterej stál ve Třináctý Parkový. Na rohu domu jsem objevil odpadkový kontejnery, zato lavičky, u nás na jihu po sídlištích tak běžný, jsem tu neviděl žádný.

U vchodu stály tři auta – žigulík, pak omšelá dodávka neurčitý značky a konečně naleštěnej bavorák. Aut tu bylo vlastně hodně, ale většina jich tu normálně parkovala na noc, kdežto tyhle tři vozy přijely teď a stály jen tak halabala, kde se zrovna dalo. Jejich motory neochotně vydávaly svý teplo do okolního chladu.

Je to poslední, čtvrtý patro. Už dole ve vchodu – železný dveře byly dokořán – jsem právě odtud pocítil mohutný magický bloky. Právě ty mě donutily zvednout ze země svůj stín a vstoupit do šera.

Řek bych, že šero připravuje Jiný o sílu: přinejmenším tehdy, když mu neumíte vzdorovat. Mě to teda nikdo neučil a dělal jsem to instinktivně – jako bych to uměl odjakživa. A možná jsem to uměl vždycky, a když bylo třeba, tak jsem si to vybavil.

Po zdech i po schodišti rostly mohutný závěje modrýho mechu, což je klasickej symptom první hladiny šera. Vypadalo to, že tu žijou dost temperamentní a vnímavý lidi, že se tu mechu tak daří.

A tady už je ten byt. Blok je tu ještě silnější a dveře jsou zavřený dokonce i v šeru.

A přesně v tuhle chvíli to mě a mý schopnosti znovu vystřelilo o pár schůdků výš. Přemohl jsem okamžitou slabost, stín ze země zved ještě jednou a ponořil jsem se do šera hlouběji.

Hned jsem pochopil, že pohybovat se tady asi nedokáže hned tak někdo.

Dům už nebyl. Nebylo vlastně skoro nic, kromě hustý tmavošedý mlhy, jíž sotva znatelně prosvítaly měsíce.

Byly hned tři. Za normálních okolností by tu zuřil vichr, ale v týhle hladině čas plynul tak pomalu, že tu pohyb vzduchu, kterej mezi obyčejným světem a šerem nečiní rozdíl, skoro nebyl znát.

Začal jsem pomalu padat a nořit se do tý mlhy, ale včas jsem se podpořil. Ukázalo se, že to umím. Vynaložil jsem jistý úsilí, jen těžko popsatelný a jako obvykle spíš instinktivní než uvědomovaný, a postoupil jsem dál. Ještě trochu úsilí – a podíval jsem se odsud do předešlý hladiny šera.

Všechno se odehrávalo velice pomalu, táhle, jako by se svět ponořil do vrstvy našedlýho, ale přitom zcela průzračnýho dehtu; všechny zvuky mi tu nejdřív připadaly jako vzdálený dunění hromu, ale já se tý všeobecný pomalosti dokázal nějak přizpůsobit. Nejspíš jsem svoje vědomí nějak přeorientoval na tohle tempo, zůstal jsem daleko za časem reality a od týhle chvíle mi všechno začalo znovu připomínat normální svět – svět lidí.

Ale jen připomínat.

Předsíň tu byla stejně úzká jako ve všech domech tohohle typu. Vlevo jsou dvoje dveře na záchod a do koupelny, pak dveře do kuchyně a za ní jeden pokoj. Naproti tomu, napravo, je vchod do druhýho pokoje. Místnost vpravo je teď prázdná. Zato v pokoji vlevo se momentálně zdržuje pět Jinejch a na rozhrabaný posteli leží mrtvola člověka. Mrtvýmu mohlo být tak třicet – několik bodných a tržných ran na břiše a v podbřišku rovnou zcela vyloučilo představu, že by tady ještě bylo koho nebo co zachraňovat. Rány někdo zakryl pomačkaným zkrvaveným prostěradlem.

Z těch Jinejch jsou tu tři Světlý a dva Temný. Světlý reprezentuje vytáhlej štíhlej mládenec s poněkud

asymetrickou tváří a pak už jen dva mý známý – ten meloman Goroděckij a dívka–obrateň. Z Temných tu byl obtloustlej mág, v tuhle chvíli velice soustředěnej a napjatej, a pak ještě ponurý individuum, který jsem zpočátku považoval za nepovedenou parodii na ještěrku – byl v obleku, ale obličej a ruce měl zelený a šupinatý.

Všichni vespolek se o něčem dohadovali.

„Tohle je už podruhý v jediným týdnu, Šagrone. A zase vražda. Nezlob se, ale na mě to dělá dojem, že Dohodu přestáváte brát vážně."

Černej mág na mrtvolu nespokojeně pohlídnul:

„Všechno a všechny uhlídat nemůžeme a vy to moc dobře víte," brouknul jen, ale nějakou vinu či lítost jsem v tom nezaslechnul.

„Vy jste nám ale slíbili, že všechny Temný upozorníte na čistej týden! Oficiálně to přislíbil dokonce váš šéf."

„Však jsme taky upozornili."

„No děkujeme mockrát!" Světlej teatrálně zatleskal. „Výsledek je opravdu působívej! Takže opakuju ještě jednou – my, pracovníci Noční hlídky, vás oficiálně žádáme o součinnost. Zavolej šéfa!"

„Šéf je teď mimo Moskvu," poznamenal chmurně mág. „A to váš šéf mimochodem velmi dobře ví, takže vás snad nemusel zplnomocňovat k tomu, abyste požadovali součinnost."

„Mám tomu rozumět tak," pronesl s lehkou pohrůžkou v hlase Goroděckij, „že součinnost odmítáte?"

Temnej zakroutil hlavou o něco rychleji, než bylo třeba:

„Proč odmítáme? To ne. Neodmítáme. Já jenom nechápu, jak vám můžeme pomoct."

Světlých se zřejmě zmocnila vlna spravedlivýho hněvu. Znovu zasáh mág, jehož jsem neznal:

„Jak to – jak nám můžete pomoct? Tady nějaká vlkodlacká kurva utrhne koule zákazníkovi, kterej je mimochodem neiniciovanej Jinej, a úspěšně si zdrhne! A kdo zná líp všechnu tu vaši nesčetnou pakáž – vy, nebo my?“

„Někdy mám pocit, že vy!“odseknul černej mág a pohlédnul na tu dívku. „Jen si vzpomeň na rozmluvu v Sedmým nebi, když jsme chytili Inkvizitora a támhle jeho,“ kývnul na Goroděckýho.

Temnej se odmlčel, jako by přemýšlel.

„No, já bych řek, že to bude nezaregistrovaná vlkodlačka. Její zákazník se asi rozdováděl a ééé… no, jak bysme to nejlíp zformulovali: Přál si něco, co je nepřijatelný i pro kurvu. A tady máte výsledek.“

„Na lidský policajty tenhle případ nehodíš, Šagrone, protože zabíjela v šerý podobě! Což znamená, že se to týká jen Hlídek! Řekni mi teď rovnou – budete to vyšetřovat, nebo to necháte na nás? Ale rozhodně nepočítej s tím, že bysme vás to nechali protahovat. Toho sobotního upíra a tu ukusovačku chceme vidět před tribunálem ještě před koncem týdne. Je to jasný?“ Vytáhlej bílej mág na Šagrona tlačil, snažil se ze situace vytěžit, co moh, a bylo vidět, že to dělá s potěšením Jinýho, kterej se takovýma věcma nezabývá právě často. A zdálo se, že jeho nátlak je naprosto oprávněnej…

„Jsou to zrůdný a chlípný kočky,“ zabručel najednou šupinatec. „Husy pitomý, kurvy hnusný…“

„Drž hubu,“ navrhla mu chladně ta Světlá. „Gekkone jeden přerostlej…“

No jistě – ona je taky kočka, i když Světlá…

„Klid, Tygříku,“ obrátil se k ní Goroděckij. Pak znovu oslovil černýho mága: „Tak jsou naše podmínky jasný?“

Tak jsem se vrátil do první hladiny šera. Dojem z následujících vteřin byl vskutku velkolepej.

„To jsi ty?!“ vydechla dívka. „Zase ty?“

„Buenas noches, panstvo. A promiňte, že jsem se stavil – ale když jsem viděl, že se ještě svítí…“

„Antone, Toljo,“ zvolala jasným a vzrušeně roztřeseným hlasem Tygřík a jako dítě na mě ukázala prstem. „V sobotu našel Andrjuška nad tou obětí upíra právě jeho! To je Temnej z Ukrajiny!“

Všichni se na mě upřeně zadívali – všech pět.

„Pevně doufám,“ začal jsem ironicky, „že nevypadám ani na vlkodlačí kurvu, ani na šílenýho upíra!“

„A kdo jsi?“ zeptal se mě nepříjemně ten, kterýmu říkali Šagron.

„Jsem mág, váš kolega. Temnej mág. Z Ukrajiny.“

Pokusil se mě proskenovat a já pocítil, že pokud už nejsem o ten stupínek výš, tak už k tomu rozhodně nemám daleko. Protože se mu to nepodařilo. Zároveň jsem si uvědomil, že Šagronův ochrannej štít není tak úplně jeho – bylo znát, že mu s ním pomáhá mág černý extratřídy. Což by moh být ten šéf, co zrovna není v Moskvě.

„Takže další vražda a ty jsi zase u toho,“ protáhnul nedůvěřivě Tolja, kterej se mě taky pokoušel prosondovat. A zase neúspěšně, což jsem zaznamenal s jistým potěšením. „To se mi teda nelíbí. Nebyl bys tak laskav a nevysvětlil mi to?“

Vypadal opravdu nespokojeně, ale choval se dosti korektně. Což mi plně vyhovovalo. To Goroděckýho chování neslibovalo nic dobrýho. Bylo vidět, že tuhle trojici vede on a teď promýšlí varianty chování. Jichž asi bylo k dispozici docela dost.

„Budu tak laskav," přikývnul jsem ochotně. „Byl jsem kousek odsud na procházce. A najednou jsem pocítil, že se tu odehrává nějaká nepatřičnost. Tak jsem se sem vydal – myslel jsem si, že bych třeba moh nějak pomoct…"

„Pracuješ tam u vás na Ukrajině u hlídky?" zeptal se mě nečekaně šupinatec.

„Ne."

„Tak jak bys nám mohl pomoct?"

„To se ještě uvidí," pokrčil jsem rameny.

Jazyk měl šupinatec samozřejmě dlouhej a rozeklanej. Nojo, no. To věčný fantazírování je poněkud jednotvárný… Šerej obraz Temnýho je přece – alespoň zdánlivě – široký pole pro tvůrčí rozlet, ne jako u Světlých. Tam je kolekce možností standardní: jasná zář a bílej háv. A sentimentální jedinci, zejména ženy, si k tomuhle obrazu obvykle přidaj ještě věnec. Ale kdepak… Skoro všichni Temný se nakonec uchylujou k tisíckrát opakovaný podobě šupinatýho démona s rohama a rozeklaným jazykem.

„S těma vraždama samozřejmě nemáš nic společnýho…," prohodila se špatně skrývaným sarkasmem ta dívka.

„Přirozeně ne."

„Já mu nevěřím," odvrátila se. „Musíme si ho proklepnout, Antone."

„To víš, že si ho proklepnem," slíbil bez přemýšlení Anton. „Až dorazíme na úřad, osobně se podívám na jeho spis…"

Ironicky jsem se ušklíbnul.

„No nic. Když pomoc nechcete, nebudu se vám nutit. Já jdu…"

A zamířil jsem k východu.

„Poslyš, Temnej,“ křikl za mnou Tolja. „Rozhodně bych ti neradil, abys teď z Moskvy odjížděl. Považuj to za oficiální zákaz Noční hlídky.“

„Vezmu to v potaz,“ slíbil jsem mu. „Abych pravdu řek, ani jsem se nikam nechystal…“

„Pojedu s váma,“ řekl Tolja najednou Antonovi a Tygříkovi. „Musíme si něco probrat.“

Anton si chmurně pomyslel, že stopy tentokrát zase neodstranil příliš pečlivě – kritika toho divného Temného se ho neznámo proč silně dotkla. Tygřík zopakovala jeho větu naprosto přesně, včetně intonací, a Anton se tak už kdoví pokolikáté přesvědčil, že v Tygříkovi dříme nadaný herec. Přesněji řečeno herečka. Co by ta tak dělala, kdyby nebyla Jiná…?

Šagron se svým šupinatým partnerem už dávno odfrčeli ve svém procovském bavoráku. Tolja velitelsky natáhl ruku a Anton mu poslušně odevzdal klíčky od služebního žigulíka. Tygřík se mlčky posadila dozadu. Anton usedl vedle Tolji. Ten rychle vykličkoval na Šeříkový bulvár a vyrazil k východu.

„Co je zač – ten Temnej?“ zeptal se Anton, víceméně proto, aby přerušil tíživé ticho. Náladu měli všichni prabídnou. Mají tu další mrtvolu – a ještě ke všemu je to neiniciovaný Světlý!

„Je to velice silnej mág,“ odpověděl mu nervózně Tolja. „Lepší než já. Pokoušel jsem se ho proskenovat, ale nedokázal jsem to – hned se mi zavřel.“

„Zavřel se?“ ožila na zadním sedadle Tygřík. „Copak on přišel bez štítu?“

„V tom to právě je!“ vysvětlil nakvašeně Tolja. „Když vstoupil, tak vypadal jako normální mág takový třetí či čtvrtý kategorie. Prostě něco jako já nebo Anton.“

Anton neřekl nic – jen si pomyslel, že formálně to není úplně přesné, ale podstata sedí perfektně. Geser o něm mluví jako o mágovi druhé kategorie, jenže k tomuhle stupni síly se vzepjal zatím jen několikrát. Poctivější by bylo jednoduše přiznat třetí kategorii.

„Jenže jakmile jsem to zkusil, bylo po legraci," pokračoval Tolja. „Jako hlavou do zdi. Je zkrátka jasný, že je silnější než já. „A co ty, Antone, tys ho zkoušel proklepnout?"

„Ne."

„To by klidně mohlo vypadat i na první kategorii…," povzdechl si Tolja. „Když bude zle, musíme na něj povolat i Ilju…"

„Já mám spíš strach, abychom nakonec nemuseli povolávat šéfa s Olgou a se Světou," broukl tiše Anton. Na tuhle poznámku nereagoval nikdo – představa, že bude třeba žádat o pomoc mágy nejvyšší třídy, nepotěšila věru nikoho.

Tygřík se nepokojně zamlela ve snaze usadit se pohodlněji.

„Já považuju za vyloučený, že by s těma vražděma neměl nic společnýho! Ten první případ bych ještě brala – zkrátka sem přijel, vyšel si na procházku a náhodou narazil na pytláka. Jenže tohle? Kde se vzal na tom sídlišti?"

„A víme jistě, že přijel v sobotu?" zeptal se Tolja.

„Určitě," ujistila ho Tygřík. „Prostě se mi rovnou nelíbil, rozumíš tomu? Dokonce jsem si chytila ten rychlík a podívala se na průvodčí – co si schválně vybavuje. Z kupé prej skoro nevycházel, ale v tom vlaku betonově jel, to je ověřenej fakt."

„Máme na něj něco?" zeptal se Tolja tak zaujatě, až se Antonovi zdálo, že v jeho hlase slyší tajenou naději.

„Myslíš nějakej kompromitující materiál? Tak to teda nic. Nikde jedinej delikt. Licence vlastně žádný nepotřebuje, protože to není ani upír, ani vlkodlak. A iniciovanej byl poměrně nedávno – před sedmi lety. Stejně jako já.“

Tolja zamyšleně přikývl.

„V Nikolajevu je Jinejch málo. Hlídky jsou tudíž taky malý, každá má tak dvacet třicet pracovníků… No nic, až dorazíme, tak se v tom trošku pohrabu,“ slíbil Anton. „Zamknul sis tu dodávku pořádně?“

„Tý se nic nestane,“ pokrčil rameny Tolja. „Mnojo. Asi budeme stejně muset brnknout šéfovi. Nebo si myslíte, že se to obejde?“

Bylo vidět, že se necítí ve své kůži. Tolja už rok řídil oddělení systémových analýz – od chvíle, kdy Anton přešel na práci k operativě. Jenže každý pracovník Noční hlídky má povinnost trvale si udržovat kvalifikaci i v dalších profesích – a tak musel i Tolja nastoupit na měsíc k operativcům. A hned první den ho čekal takhle nepříjemný incident…

„Asi mu to hlásit musíme,“ usoudil Anton.

„Takže nemá smysl to protahovat…,“ povzdechl si Tolja.

Tygřík mu pohotově podala mobil. Než se ho ale Tolja stačil vůbec dotknout, aparát zakvíkal motiv z Večerů pod Moskvou.

Anton se užuž chystal telefon vzít sám, ale pak si to rozmyslel. Kdoví, kdo to je… Byl to určitě někdo z hlídky, ale naléhavost služebního volání z toho slyšet nebyla.

Třeba někdo z hlídkařů jen tak volá Tygříkovi. Protože i hlídkaři mají právo na osobní život.

Tygřík to zvedla. Většinu času jen poslouchala, jen jednou utrousila: „To nevím.“

„To byl Garik,“ řekla tiše a dost rozrušeně. „Andrjuška se ztratil.“

„Myslíš Ťunnikov?“

„Jo. Garik si myslel, že jel s náma.“

„Naposledy jsem ho viděl někdy přes den,“ zamyslel se Tolja. „Říkal, že se pojede trochu prospat.“

„Telefon každopádně nebere. Ale ještě horší je, že Garik ho necítí. A to by měl – jako jeho patron…“

Anton se obrátil na Tygříka:

„Od tý doby mi připadá jako splašenej. Co mu v tom průjezde ten Temnéj řek?“

Tygřík jen pokrčila rameny:

„Ale nic zvláštního, vždyť jsem ti to vykládala už stokrát. Něco o detektivech. Jenže fakt je, že Andrjuška se odkopal sám; od začátku bylo jasný, že ten Temnej žádnej upír není. Pak jsem mu to sama vysvětlovala.“

„Ale on nemusel bejt nutně upír,“ pronesl mentorsky Tolja. „Protože ten Temnej moh bejt klidně organizátor celý tý operace. A já bych teda řek, že jako organizátor se mi jeví víc než nadprůměrnej!“

„No dobře, ale stejně je to Zavulonův pěšec,“ zauvažoval Anton. „Jasně, takhle by to bejt mohlo!“

„Já bych mířil výš! To není pěšec. A dokonce to nebude ani kůň nebo střelec. To vypadá na věž. Na těžkou figuru. Ne-li rovnou na dámu!“

„Nepřeháněj, Toljo. Bez Zavulona proti nám Temný nemaj šanci. A Zavulon v Moskvě není.“

„To ovšem tvrděj Temný. Kdežto ve skutečnosti…“

„Zavulona poslední dobou opravdu není moc vidět,“ prohodil Anton.

„No jasně. Někde seděl a připravoval operaci… Nejhnusnější na tom všem je, že si nejsem schopnej představit, co maj za lubem. Protože co taky zatím víme? Víme o dvou podivnejch vraždách, u nichž není jasný, jak spolu souvisej.“

„Pokud spolu vůbec souvisej,“ zapochyboval Anton, ale bylo vidět, že něčemu takovému sám nevěří.

„No to ne – ty teda spolu souvisej!“ namítl mu Tolja. „To mi nevymluvíš. A spojovacím článkem je ten kluk z Ukrajiny.“

„Já myslím, že je to docela jasný,“ mínila Tygřík. „Co se objevila Světlana, tak máme docela slušnou převahu. Temný byli v poslední době nucený vyklízet jednu pozici za druhou – jen si vzpomeň, jak šéf na Zavulona tlačil během posledních rozhovorů. A Zavulon ustupoval, protože mu v podstatně nic jinýho nezbývalo? Takže teď to vypadá, že Temný zahájili operaci, jejímž smyslem je obnova rovnováhy. Ale docela nešikovně – zrovna v čistým týdnu…“

„To je pro Temný ta nejšikovnější doba,“ zavrčel Anton. „Protože dobře vědí, že když nebudeme mít opravdu vážnej důvod, tak nezaútočíme. A řek bych, že vážnej důvod zatím nemáme.“

„Abys to nezakřik,“ povzdechl si těžce Tolja.

Žigulík se řítil po Leningradské třídě takovou rychlostí, jako by chtěl uniknout počínajícímu úsvitu.

Až do úřadu už nikdo z nich nevypustil z úst ani slovo. Buď to opravdu nechtěli zakřiknout, nebo se jich zmocnila společná předtucha.

Před vchodem do úřadu už nervózně přešlapoval Garik. Vedle něj stál Ilja a pod brýlemi mžoural nevyspalýma očima.

„Tak jo,“ řekl Tolja bez nadšení. „Nastupte si…“

Ilja s Garikem si rychle přisedli do auta. Zmáčkli Tygříka z obou stran a Anton okamžitě pochopil, proč si sedli zrovna takhle a co teď bledý, rozzuřený, a proto plně se kontrolující Garik řekne.

„Do hotelu Kosmos. Andrjucha je mrtvěj, vážený…“

Tolja sešlápl pedál plynu až k podlaze, ale smrt nedožene ani to nejsilnější a nejrychlejší auto. Tygřík sebou mezi oběma přáteli lehce škubla a pak strnula.

„Jak se to stalo?“ zeptal se dutě Anton.

„Zrovna mi volal ten Temnej, Vitalij Rogoza. Řek mi, že ve svým hotelovým pokoji narazil na mrtvolu Jinýho.“

„Tak tomu já osobně prokousnu krk,“ slíbila osípěle Tygřík. „A vy se ani nepokoušejte mě zastavit!“

„Pro jistotu už jsem zavolal Medvědovi,“ řekl velice neutrálně Ilja. „Řekl bych, že už bude na místě.“

Anton měl najednou pocit, že jeho kolegové už pochopili, že střet je nevyhnutelný, a smířili se s tím. Opatrně nahmátl pistoli v podpažním pouzdru. Tu zbraň vlastně zatím ještě nikdy k ničemu nepotřeboval.

Měl jsem neodbytnej dojem, že události tyhle noci ještě ani zdaleka nekončej. A taky jsem si uvědomil, že nejbližší budoucnost začínám pomalu tušit. Samozřejmě ne do detailu, spíš jen jako zamotaný klubko pravděpodobnostních nitek. Já už ale cítil, kam vedou ty nejtlustší.

Neklid, pohromy a osobní ohrožení – tohle všechno si na mě dnešní noc připravovala… Nejdřív jsem si na ty dva Temný chtěl počkat dole u jejich bavoráku. Pak jsem ale pochopil, že toho není zapotřebí. Nemělo by cenu, abych je zasvěcoval… no, do toho, že zatím vlastně nic o ničem pořádně nevím. Jen ať si myslej, že tady v Moskvě

rozjíždím nějakou vlastní hru. Šéf Denní hlídky v Moskvě není – a ostatní na mě jak se zdá nestačej…

Ačkoli – co blbnu? Nepřeháním to trochu? V Moskvě bude silných mágů určitě plno. I když třeba nepůsoběj ani v jedny hlídce. A já po tom svým schodišti určitě nebudu stoupat donekončena, protože každý schody vždycky někde přestanou… Takže se mnou si jednou taky někdo poradí, tím spíš, že moskevský mágové maj obrovský zkušenosti – některý z nich i staletý. A já sám ani pořádně nevím, co dokážu, a co ne. Protože zatím jsem divoch. A nikdo taky neřek, že se ta moje slavná síla nevytratí stejně rychle, jako se před pár dny objevila.

Takže žádný spěchy, milej Vitaliku, a nehrň vlny na břeh. Radši si promysli, jaký problémy ti tahle noc v samým svým závěru může přinést. Hlavně netahej kočku za ocas a teď především přidej do kroku…

Chvatně jsem došel až ke Ščolkovský třídě, vklouznul jsem do podchodu a na protější straně ulice jsem začal chytat černýho taxíka.

Tohle se mi teda na Moskvě hodně líbí – že kdykoli, uprostřed noci nebo i brzy ráno si prostě stoupnete na kraj chodníku, mávnete, a hned vám někdo zastaví. To v Nikolajevu byste takhle mohli stát třeba půl hodiny – a nikdo si vás ani nevšimne. Kdežto tady o všem rozhodujou prachy. A ty potřebuje každej.

Na Výstaviště je to za padesát. Zřejmě běžná taxa.

Posadil jsem se do postaršího volkswagena, kterej se snažil tvářit hodně mladistvě, a vyrazil vstříc nepříjemnostem, který mi v tuhle chvíli připadaly skoro hmatatelný.

Už dole před hotelem jsem si uvědomil, že štít mýho pokoje někdo poškodil. A přitom ten štít zafungoval, a to přesně tak, jak měl – a právě v tom bude můj hlavní

problém. Aniž jsem komukoli věnoval pozornost, rychle jsem vyjel do pátýho patra, vsunul klíč do dveří a na okamžik znehybněl.

Ale budiž. Co mě čeká, to mě nemine.

Ležel s rozhozenýma rukama uprostřed pokoje. Tvář měl dětsky překvapenou, až ublíženou, jako by si z čarodějnýho klobouku místo vytouženýho bonbonu vytáh sršně, kterej mu do neopatrně nastavenýho prstu okamžitě vrazil smrtící žihadlo.

Zuby si přitom vylámal na Prstenu Šaabově. To je prostý a zároveň velice silný kouzlo. A on nevěděl, jak se mu postavit. Byl to mladej detektiv–popleta, chlapeček Andrjucha Ťunnikov, Světlej z Noční hlídky, kterej se snažil přišít mi vraždu mladý holky.

Kdyby byl zkušenější, tak by se nikdy necpal do míst zajištěných kruhem. A to jsem do kruhu ani neuzavřel celý apartmá – jen skříň, kde stála brašna.

Zrovna tohle jsem potřeboval ze všeho nejmíň, protože pokud smrt obyčejných lidí Světlý považovali jen za pytláctví, zabití Jinýho se kvalifikovalo zcela jinak. Tady už to zavánělo tribunálem.

Jenže já jsem přece jen zajistil svoje území, a zajistil jsem ho způsobem, kterýmu rozumí každej Jinej! To je moje! Sem mi nelezte! Protože to je moje!

A vida, Andrjucha mi tam lez. A odebral se navždy do šera… Blbeček jeden kojenecká! Že by si chtěl vysloužit ostruhy?

Musíme se přiznat. Jinak se nás budou vyptávat tak, až nám z toho půjde hlava kolem.

A sáh jsem po telefonu – tentokrát ne po mobilu, ale po normálním aparátě, kterej stál na stole. Potřebný číslo mi okamžitě nabídla moje úslužná paměť.

„To je Noční hlídka? Tady Vitalij Rogoza, Jiný. Mám tu vašeho pracovníka. Jestli se nemýlím, je to Andrej Ťunnikov. Je mrtev. Asi byste sem měli přijet… Hotel Kosmos, pokoj pět set dvanáct.“

Jako první se ovšem u mě neobjevili Světlý. Sotva do mýho patra vstoupili Jiný (hned jsem pochopil, že jsou dva), jako by mě rázem zasáhla obrovská vlna energie. Byli to černý mágové, oba až po uši vycpaný chmurnou silou, která mi nepostihnutelně připomínala šero, jenže ještě temnější a hutnější. Dlouhej, postupně se zaostřující jazyk šera protékal přímo stropama hotelu a mizel kdesi na zemi. A možná ještě níž, až pod zemským povrchem.

Na dveře kdosi se zdůrazňovanou korektností zaklepal.

„Ano, pojdte dál!“ zavolal jsem, aniž jsem se zved z křesla. Je otevřeno!“

Vstoupili dovnitř. Ten první byl můj známý z Pervomajskýho sídliště. Šagron. A s ním ještě jeden, jak jsem pochopil, taky mág. Vlastně se Šagronovi podobal – taky byl obtloustlej a černovlasej. A hodně silnej. Určitě silnější než jeho partner. Navzdory mýmu očekávaní ale začal jako první mluvit právě Šagron. Takhle to zřejmě funguje u všech hlídkařů – šéf patroly vždycky spíš mlčí, třeba jako před pár desítkama minut Anton.

„Dobré ranko, pane kolego.“

Zafuněl jsem:

„Dobrý? Vy snad žertujete, pane kolego.“

To „pane kolego“ jsem prones stejně důrazně jako předtím Šagron. Jenže na toho jste si hned tak nepřišli, což pro něj v tyhle chvíli byla nesporná výhoda. Myslím ve zkušenostech. Já moh zatím nejvíc spolíhat na svoje laciný kavaleristický výpady, jako byl například ten poslední, a pak na okamžitý prozření a svý mystický

schodiště, který mi tak úslužně nabízelo schod za schodem a stejně úslužně nabízelo příslušnej kopanec do příslušnejch míst.

„To nebyl žert, pane kolego, to byl pozdrav. Škoda, že jste na nás nepočkal tam…, no, však víte. Hodně jsem spoléhal na to, že si spolu promluvíme."

„Nechtěl jsem překážet," přiznal jsem – a víc než zpola to vlastně byla pravda. U Jiných je to docela běžný a vlastně ani nezáleží na tom, jestli jde o Temnýho nebo o Světlýho.

„Já totiž počítal s vaší pomocí. S pomocí soukmenovce. A vy jste ráčil zmizet."

Zato to jeho „já" je záležitost čistě temná. Kdokoli ze Světlejch by na tomto místě řek „my", a to naprosto upřímně. A přitom by měl na mysli přesně to samý, co Šagron.

„No nic… Seznamte se – tohle je Edgar, kolega z Estonska, kterej poslední dobou působí v moskevské hlídce."

„Tak copak to tu máme?" zeptal se tentokrát Edgar.

„Máme tu další mrtvolu," přiznal jsem se bez mučení. „Je to Jinej. Světlej. Hlídkař. Ale to přece vy sám taky moc dobře víte, není-liž pravda, pane kolego Edgare."

„Času je málo! Světlí tu budou co nevidět. Předpokládám, že jsi chtěl říct právě tohle," začal mi Edgar okamžitě a bez zbytečný diplomacie tykat. A já pochopil, že s tímhle černým Estoncem asi nebudou žádný špásy.

„Minulou sobotu, zrovna když jsem přijel, tenhle Andrej řídil štvanici na pytlačícího upíra…"

„Upírku," upřesnil Edgar a svraštil čelo. „A dál?"

„Já se docela náhodou ocitnul přímo vedle mrtvoly a oni mě hned identifikovali jako Temnýho. A ten

Ťunnikov mě – zřejmě z nezkušenosti, jiný vysvětlení nevidím – obvinil z toho, co udělal ten upír…, teda upírka. Tak jsem ho usadil, a nutno říct, že dost tvrdě. Jenže si naběh sám. A to je v podstatě všechno… Když jsem večer odcházel z pokoje, nechal jsem tu ochranný kouzlo. No a když jsem se vrátil, tak tu ležel. Pomoct se mu už nedalo.“

Ta poslední věta mi z huby vypadla docela sama, nic takovýho jsem se říct nechystal. Asi jsem se zase sám vytáčel nebo co.

„A tenhle cucák že by řídil operaci?“ nechtělo se věřit Šagronovi. „Vždyť tam byli i daleko zkušenější Světlí – ta tygřice, mágové…“

„Ťunnikov byl stážista – tak proto,“ brouknul Edgar svýmu parťákovi a znovu se obrátil na mě. „Takže ty jsi tu nechal Kruh Šaabův, který toho stážistu na místě vyřídil?“

Otázka to byla zjevně rétorická. Měla mi naznačit, že jsem tu nechal docela obyčejný kouzlo, ale vložil do něj zbytečně moc síly. Což je možný…

Blížící se Světlý jsem ucítil společně s Edgarem – zrovna přijížděli k hotelu. O pár vteřin později je zaznamenal i Šagron.

„Cos jim řekl?“ zeptal se spěšně Edgar. „Ale stručně!“

Měl jsem pocit, že nás všechny překryl takovým neviditelným poklopem, a to dost výkonným. Než jsem cokoli řek, ještě jsem do toho poklopu vložil i svou energii, kterou jsem bral zčásti přímo ze sebe a zčásti odněkud zvenčí. Udělal jsem to naprosto bezděčně a vzápětí jsem si v Edgarových očích přečet němej údiv.

„Zavolal jsem Noční hlídku a řek, že mám v pokoji mrtvýho Světlýho. A jeho jméno. To je všechno.“

Edgar sotva znatelně kývnul a významně se podíval na Šagrona. Ten jen jemně pokrčil rameny.

Než jsme se dočkali dalšího zaklepání, tentokrát poněkud ráznějšího, jsem už neřek ani slovo.

Na nějaký „dále“ Světlý nečekali. Prostě vrazili dovnitř a bylo to.

Bylo jich pět – mezi nima Tolja, Anton a ta vlkodlaci slečinka. To asi měli co dělat, aby to z Pervomajskýho sídliště stihli ještě na úřad. Přivezli totiž ještě další dva – takovýho inteligentního mládence v brejlích s obroučkama za dobrých osum set doláčů a pak ještě jednoho, opálenýho tak, jako by v Moskvě ani nebyla zima.

Tyhle dva společně s Toljou pečlivě obešli, prošmejdili a proskenovali každej centimetr apartmá. Takovej příval magický síly tyhle zdi zřejmě ještě nikdy nezažily.

Anton a tygří slečna do jejich akce nijak nezasahovali, ale naprosto jasně jsem cítil nepřízeň, která z nich přímo tryskala. Ne, nenávist to nebyla, protože Světlý ani pořádně nenávidět neuměj. Spíš jsem na nich viděl přání řádně mě zmáčknout, odsoudit a dosáhnout trestu. Nebo mě jednoduše zpražit tak, abych navěky zmizel v šeru.

Měl jsem pocit, že venku mimo pokoj bude přinejmenším ještě jeden Světlej. Nejspíš na chodbě nebo u výtahů. Zřejmě je kryl a zároveň se výtečně kryl i on sám – dá se říct, že jsem na něj kápnul vlastně náhodou. Šagron ani Edgar neměli podle mého o jeho existenci ani potuchy.

To mě zneklidnilo. Světlý maj momentálně dvojnásobnou početní převahu. A to ty dva, který jsem viděl poprvé, budou borci první kategorie, nižší určitě ne. V každým případě budou ve dvojici silnější než Šagron s

Edgarem. A Anton taky není žádná nula, ten by si to moh rozdat s oběma našima. A k tomu ta holka, bojovej mág. A k tomu další Světlej někde v záloze. Což byl velice nepříjemnej poměr sil. Vycházelo mi, že nás klidně semelou na prášek, ba na vanilkovej cukr…

Mezitím trojice ukončila skenování. Brejlatej přistoupil ke mně a se zdůrazňovanou netečností se mě zeptal:

„Řekněte mi jednu věc: bylo opravdu naprosto nezbytné zanechávat tu tak mohutné ochranné kouzlo?“

„A proč bych teda asi podle vás marnil tolik sil?!“

Brejlatej si s tím druhým vyměnili rychlej pohled.

„V tom případě žádáme o možnost vykonat tu domovní prohlídku.“

„Počkat počkat!“ zasáhl kvapně Edgar. „A z jakých důvodů?“

Brejlatej se nadutě ušklíbnul:

„Noční hlídka dospěla k podezření, že na území města Moskvy byl dopraven mimořádně výkonný zakázaný artefakt. Vaší povinností je vědět, že podobné akce jsou v příkrém rozporu s Dohodou.“

Kolegové Temný si mě pochybovačně prohlídli. Zřejmě očekávali nějakou naprosto jednoznačnou reakci. Ale jakou? Moje schodiště se tentokrát rozhodlo, že něco napovídat není třeba. Na druhý straně jsem ale moc dobře věděl, že v jsem v brašně žádný zakázaný artefakty nepřivez. A tak jsem jen blahosklonně mávnul rukou:

„Jen ať si prohlížej! A třeba až do rána!“

„Protestuji,“ řekl tiše a zřejmě bez valný naděje na úspěch Edgar. „Vaše vedení vám to neschválilo.“

„Protest se zamítá,“ řek nesmlouvavě ten brejlatej. „Já sám jsem naše vedení. Ukažte nám své věci, Temný!“

Ani nemusel říkat dvakrát. Jediným pohybem ruky jsem odstranil zbytky ochrany a otevřel jsem skříň, kde v sousedství dvou kartáčů na šaty osiřele ležela moje kabela. Na celou společnost vyjukla část nápisu: Fuj… Neznámo proč jsem si představil monotónní a skřípavej hlas, kterej prohlásil: „Fuj!“

Tašku jsem vytáh a vysypal její obsah na postel. Věci světlý moc nezajímaly, ale když jim přišla do rukou poslední igelitka, tak dost zkoprněli – druhej neznámej dokonce sáh do kapsy u bundy pro amulet.

Když jsem pak peníze vysypal ven, začali se na mě s údivem koukat všichni. Jak naši, tak Světlý. Jako na cvoka. Jako na naprostýho, nenapravitelnýho pošuka.

„Tady to je,“ řek jsem. „To je všechno, co mám. Sto tisíc. Vlastně už o něco míň.“

Brejlatej přistoupil k posteli, nakouk do všech pytlíků a igelitek a začal se v nich štítivě přehrabovat. Já ale věděl, oč mu jde hlavně – o hmatovej kontakt. Skenování na dálku mu nestačilo!

Panebože, ale z čeho mě to podezíraj? Nejspíš se nějakej debil skutečně pokusil protáhnout do Moskvy něco zakázanýho, a protože já to mírně přehnal s ochranou těch nešťastných doláčů, tak jsem najednou hlavní podezřelej. No nazdar! To je čím dál tím lepší!

Brejlatej očichával moje věci asi tak minutu. Pak to vzdal.

„No dobře. Nic tu není. Ale ten pokoj prohlašujeme za uzavřené území. Takže se laskavě někam přestěhujte.“

Děvče–obrateň se viditelně zachvělo a nechápavě se na brejlatýho zadívalo. Ten rozhodil rukama – spíš jen v náznaku, ale já ten náznak pochopil: Nic na něj nemáme. Není tu důvod. Tygřík se celá napjala, ale druhej mág jí

položil ruku na rameno, aby jí tak zabránil v nějaký nepředloženosti.

„Anóó?!“ protáhl významně Edgar a právě v tomhle slovu jako bych konečně narazil na něco vskutku estonskýho. „Takže přestěhovat? V takovém případě jsme ovšem nuceni žádat povolení na zásah sedmé kategorie. Abychom tak předešli zbytečným otázkám ze strany administrace hotelu.“

Světlý se zatvářili nespokojeně, i když… nespokojený vlastně byli od samýho počátku.

„A proč? Na ovlivnění personálu přece korekci psychiky k ničemu nepotřebujete.“

„Protože vy máte ve zvyku jakýkoli zásah okamžitě označit za porušení Dohody,“ odpověděl víc než nevinně Edgar.

„Dobře, takže povo…,“ zarazil se Ilja v půli slova. „Vlastně nepovoluji. Běž s nimi, Antone, a všechno zařid sám. A postarej se o to, aby ho nastěhovali někam co nejdál odsud, aby náhodou ne…. Prostě se do toho pusť.“ Edgar si zklamaně povzdechnul: „No dobře. Když ne, tak ne. Řekněte mi, vážený pane – máte k našemu kolegovi ještě nějaké otázky?“

V jeho hlase bylo tolik oficiózní koženosti, až jsem se zalekl, aby to Světlý nepovažovali za posměch. Jenže oni asi Edgara moc dobře znali. Ačkoli, tahle jedovatá kyselost mohla bejt běžnou normou chování u obou hlídek.

„Ne. Dál už ho zadržovat nehodláme. Jenom si dovolíme připomenout, že do konce vyšetřování těchto teď už tří případů nesmí opustit Moskvu.“

„Já na to nezapomněl,“ poznamenal jsem taky velice nevinně.

„V takovém případě si dovolíme odejít. Zabalte si své věci, kolego Vitaliji…“

Jen tak halabala jsem si svý věci nastrkal zpátky do igelitek a igelitky do tašky, popadl jsem z křesla svou odhozenou bundu a vstal jsem. Edgar mi vlídně pokynul ke dveřím.

Vyšli jsme na chodbu a sjeli výtahem dolů do haly, kde Edgar najednou tomu Světlýmu řek:

„Náš kolega už tedy v tomto hotelu bydlet nebude, Antone! Odvezeme si ho s sebou. Kdybyste ho náhodou potřebovali, pak se s prosbou o informace laskavě obracejte na úřad Denní hlídky.“

Světlej jako by mírně ztratil hlavu, pak se nerozhodně podíval na podřimujícího recepčního a nejistě přikývnul. A my vyrazili k východu.

Bundu jsem si ani neoblíkal, protože známej bavorák jsem zahlídnul hned před vchodem. Viděl jsem ho ovšem jen já, protože jsem byl Jinej.

V autě bylo příjemně teplo. A bylo tu plno místa – člověk se rozhodně kolenama neopíral o opěradlo předního sedadla. Sedl jsem si co nejpohodlněji a zvědavě se zeptal:

„A kde teda budu bydlet teď?“

„V úřadu Denní hlídky, kolego. Přesněji řečeno v hotelu při našem úřadu. Tam jste se měl vypravit hned.“

„Nojo, jenže já nevěděl, kde to je,“ brouknul jsem.

Bavorák se utrhnul z místa, elegantně vykličkoval k výjezdu z parkoviště, proskočil pod závorou, která se sotva stačila otevřít a samozřejmě se vmáčknul do nepříliš hustýho proudu aut na Třídě míru.

Mezi mágama Šagron asi nepatřil k nejzdatnějším, ale auto řídil báječně. Třída míru rychle zmizela za námi, stejně jako oblouk Sadovýho okruhu až ke Tverský.

Samotnou Tverskou jsem vnímal jako nekonečnej pruh nóbl výloh s tónovanýma sklama. Ačkoli – nekonečnej samozřejmě nebyl.

Z auta jsme vystoupili jen kousek od Kremlu. Mágové svý auto prostě nechali stát u chodníku a se zamykáním se rozhodně nenamáhali. Rozhod jsem se, že se na něj jen tak ze zvědavosti podívám šerem, abych se podíval na ochranný kouzla. Abych zase něco nezvoral.

A zůstal jsem stát jako solnej sloup. Ovšem ne z auta. Naprosto mě šokoval pohled na dům, kterej v normální realitě vypadal naprosto všedně.

V šeru celej dům vyrost o tři patra. Jedno z nich se přitom vklínilo mezi přízemí a první patro, kdežto zbylý dvě i beztak vysokánskej dům ještě zvyšovaly. Šerý patra byly obložený černou leštěnou žulou; skoro všechny okna byly tmavý a zatažený – první sluneční paprsky se matně odrážely jen od bílejch krabic klimatizace.

Na ochranný kouzla jsem tak rázem zapomněl.

Malej hlavní vchod do úřadu ústil přímo na Tverskou –prosklenýma dveřma jsem spíš tušil než viděl siluetu nějakýho Jinýho.

„To jsou mi věci!“ řekl jsem jen. Hlas zazněl dutě – ostatně jako všechny zvuky v šeru. Oba mí kolegové ke mně jako na povel otočili hlavy:

„Co je? Copak tys to předtím neviděl?“

„Ne.“

„Poprvé to dělá dojem na každého. Jen pojď, na to se ještě vynadíváš…“

Vyšli jsme po několika schodech a vstoupili do maličký vrátnice. Nejasná silueta, kterou jsem viděl už z ulice, se proměnila v unylýho vychrtlýho mládence, řek bych vlkodlaka. Čet si v Pelevinově knize Problém

vlkodlaka ve středním Rusku a šťastně, ba nadšeně se uculoval.

Stačilo ale, aby do prostoru vrátnice vstoupil Edgar – a kluk se okamžitě proměnil. Oči mu na okamžik zasvítily a kniha upadla na stůl.

„Nazdar, Olegu," pozdravil Edgar – tentokrát zničehonic s jasným estonským akcentem.

Šagron jen kývnul hlavou.

Já se taky rozhod, že pozdravím:

„Dobrý ráno přeju."

„Tohle je náš kolega z Ukrajiny," představil mě Edgar. „Kdyby něco – tak do hotelové části ho budeš pouštět bez kontroly."

„Jasně," přikývnul pohotově Oleg. „A mám ho zařadit do databáze?"

„Jo, zařad ho."

Oleg se mi podíval do očí, přívětivě se zazubil, s jistým úsilím si přečet registrační cejch, posadil se ke stolu a ze zásuvky vytáh notebook.

„A kde máš parťáka?" zeptal se Edgar.

Oleg se zatvářil provinile:

„Běžel pro cigára… Hned je tu zpátky."

„Tak jdem," povzdech si Edgar a za rukáv mě táh k výtahům. Šagron už mezitím stačil zmáčknout knoflík přivolavače.

Jeli jsme dlouho. V každým případě dýl, než jsem čekal. Pak jsem si ale vybavil ty neviditelný patra a přestal jsem si toho všímat.

„Celé osmé patro je hotelová část," vysvětlil mi Edgar. „Je to vlastně normální hotel, jenomže zadarmo."

Dveře výtahu se nehlučně rozjely do stran a my se ocitli ve čtvercový hale, zařízený s rozumně namíchanou směsí přepychu a racionální funkčnosti. Kožený pohovky

a křesla, v koutě květináč se živou palmou, na stěnách rytiny a na podlaze parkety, pokrytý kobercem. Recepční pult jako v každým jiným hotelu, jedině něco jako stůl a židle pro děžurnou na patře tu nikde nebylo vidět. Za pultem jsem zahlídnul zamčenéj sekretář, ale z jeho zámku trčel elegantní kovověj klíček.

Edgar sekretář odemknul – uvnitř jsem uviděl řadu dřevěných kolíků, na každým z nichž visel klíč s číslem.

Ačkoli – to jsem poněkud přehnal. Na dvou kolíčcích už klíče nebyly – na dvojce a na čtyřce.

„Tak si vyber. Když je klíč tady, znamená to, že ten byt je volný."

Neřekl „pokoj", jak jsem očekával, ale „byt" – jako by bezplatnost zdejšího bydlení byla přesně tou hranicí, která odděluje neosobní hotelový bydlení od místa, kterýmu se dá říkat domov.

Vzal jsem si klíč s číslem osm. Ve druhý řadě úplně napravo.

„Všechno si to prohlídneš až pak," upozornil mě Edgar. „Teď si jen odlož věci a hned se vrať."

Přikývnul jsem. To by mě zajímalo, co maj ty mý Temný kolegové za lubem. Nejspíš zdvořilej, ale detailní výslech.

No nic. To vydržíme. Přece jen jsem tu mezi svýma.

Z inzerovanýho bytu se vyklubal byt skutečnej. S kuchyní, koupelnou, záchodem a třema samostatnýma místnostma. A s obrovskou předsíní. Typickej stalinskej byt, upravenej do evropský podoby. Stropy tak tři a půl metru vysoký. Možná i čtyři.

Pověsil jsem si bundu na věšák, kdežto kabelu jsem odhodil přímo uprostřed předsíně. Vyšel jsem zase na chodbu a zabouch dveře.

Z bytu číslo čtyři slabě zaznívala nějaká hudba; když jsem tu procházel sotva před minutou, znělo cosi lehkýho a západního. Teď už se ovšem ozývalo něco zcela jinýho – slova, téměř překrytý tvrdým rytmem a soundem hard–rocku, se daly spíš tušit než slyšet:

Dolů tě srazila osudu síla,
ta, co tě smetla a rozrazila.
Je čas pustit z hlavy, cos to byl,
teď už tě čeká dost jinej styl.
Dopad si na dno, kde není radno
vzpomínat na to, kdo tě měl rád…

Nevím proč, ale zůstal jsem před těma cizíma dveřma nehybně stát. Tohle bylo víc než prostě nějaký slova. Sál jsem je celou kůží, celým tělem. To jsem přece já – ten, kdo zapomněl, co byl – ale jak si mám vybavit, kdo jsem teď? Nedostal jsem se s nějakým novým stádem, který zatím neznám, do jistý nový reality?

Kdybys moh poslouchat jedině ticho,
ne lži, ne přetvářku a ne vlastní břicho.
Kdybys tál na slunci tak jako sníh,
miloval, nevěděl, co je to hřích,
tak bys tu ze vzteku určitě chcíp!

Poslouchání ticha mě v nejbližší době určitě nečeká. Protože o mou maličkost se v poslední době zajímá poměrně dost Jiných. A to jak Temných, tak Světlých…

Hlas toho zpěváka mezitím zesílil:

Hej, nebešťané!
Kdo na dně nebyl,

kdo peklem neprošel,
to je jen debil.
Hej, děti pekel,
hrom se vám směje!
Kdo se mu vyrovná?
Kdo nahoru spěje!
Kdo k výšinám spěje!

Tak takhle je to… nahoru. Co nejvýš. A na ráj zkrátka nemá nárok nikdo, kdo se předtím nevláčel peklem. Jenže o pekle a ráji má každéj svou vlastní představu. Ale o tom ten Kipělov vlastně zpívá.

Stejně je to divný. Tuhle píseň už jsem musel slyšet, dokonce i jméno zpěváka mi v hlavě uvízlo, a dokonce jsem si ji nechal nahrát na ten minidisk. Jenže teď mi zněla docela jinak a řízla mně do vědomí jako ostrej skleněnej střep.

„Pospěšte si, pane kolego!“ křik na mě Edgar.

S lítostí jsem vykročil dál.

Musím si to poslechnout pak… Koupit si to cédéčko a poslechnout si ho celý…

Měl jsem pocit, že Kipělov o všem, co zpívá, mluví s velkou znalostí věci. O krvi. O dně. O nebi. Z toho vlasatýho idola ruskejch metalistů by se klidně moh vyklubat Jinej. Aspoň já bych se tomu rozhodně nedivil.

Pak jsme společně s Edgarem a Šagronem vyjeli ještě o patro výš a ocitli jsme se v normálním úřadě. Ve velkým sále, rozděleným příčkama na úřednický kóje, s několika samostatnýma kancelářema a pracovnama, umístěnýma mírně stranou, a s velkou halou, již od Tverský dělilo obrovský lehce tónovaný sklo. Hned jsem si všimnul, že Temný skoro nepoužívali normální velký počítače – přinejmenším ty tři pracovníci, který mohli

bejt buď supernočňátka nebo naopak až moc ranní ptáčata, všichni jako jeden muž seděli s nosama zabořenýma do notebooků.

„Gellemare!“ zavolal Edgar a jeden z trojice, stejně jako před chvílí vlkodlaci služba dole na vrátnici, nepříliš ochotně zvedl hlavu od nějaký hodně sofistikovaný hry.

„Ano, šéfe!“

„Přineste mi svodku nejnovějších zpráv! Hlavně o přesunech činidel a atrefaktů velkého výkonu. Všechny případy zmizení, krádeže nebo pašování podobných materiálů. Ale všechno to musí být naprosto čerstvé!“

„Copak?“ ožil hned ten, jehož Estonec oslovil jako Gellemara. „Že by to smrdělo průšvihem?“

„Světlí mají k dispozici informaci, že se někdo snaží do Moskvy dostat velmi silný artefakt. Ale hoďte sebou, Gellemare!“

Gellemar tedy křiknul na oba další notebookový hráče:

„Hele, do rachoty, vy lemplové!“

Lemplové okamžitě změnili rytmus práce – během několika málo vteřin už jsem slyšel rychlý šelestění kláves a nekonečný chodby plný nejrůznějších nestvůr se proměnily ve světlý okýnka Netscapu.

Edgar mě odtah do pracovny, oddělený od sálu sklem a žaluziema. Šagron někam na chvilku odběh, ale za chvilku se vrátil se sklenicí Tchiba a lahví finský ledovcový vody. Vodu nalil do konvice a zmáčknul příslušný tlačítko. Konvice skoro vzápětí přičinlivě zašuměla.

„Cukr doufám máš,“ zavrčel nespokojeně Šagron.

„Nějaký se tu najde,“ Edgar se posadil do křesla a mně nabídnul to druhý. „Posaďte se, pane kolego.

Nemáte nic proti tomu, když vám budu říkat prostě Vitaliji?“

„Ne, samozřejmě ne. Prosím.“

„Výborně. Takže Vitaliji – já teď začnu mluvit a vy mě opravíte, kdykoli toho bude zapotřebí. Domluveno?“

„Domluveno!“ ujistil jsem ho pohotově. Protože jsem si ty bajky, který se mi jakžtakž vynořej z podvědomí a na něž budou tyhle soustředěný činovníci Denní hlídky zvědavý, zatím uměl představit jen hodně mlhavě.

„Rozuměl jsem vám správně, že o artefaktu, o němž byla řeč, nemáte ponětí?“

„Naprosto správně,“ potvrdil jsem mu.

„Škoda,“ zalitoval upřímně Edgar. „To by celou záležitost značně zjednodušilo…“

Přísně vzato jsem neměl nejmenší ponětí nejen o výše uvedeným artefaktu, ale vůbec o žádným artefaktu, kterej by moh pana Edgara něčím zaujmout. Tyhle oblasti, kde se každej zkušenější Temnej moh považovat za znalce, jsem já rozuměl jako příslovečná koza příslovečný petrželi.

„Přejděme tedy k dalšímu bodu. Vy jste přicestoval z Ukrajiny, že ano?“

„Přesně tak. Z Nikolajeva.“

„A s jakým úmyslem?“

Uvažoval jsem o tom asi půl minuty. Nikdo na mě nespěchal.

„Těžko říct,“ přiznal jsem se nakonec poctivě. „Asi jsem žádnej zvláštní úmysl neměl. Prostě mě už nebavilo nic nedělat a jen tak sedět doma.“

„Vy jste byl iniciován docela nedávno, že je to tak?“

„Ano.“

„A chtěl jste se podívat do světa…“

„Asi.“

„Ale proč jste se tedy vypravil do Moskvy a ne třeba na Bahamy?“

Pokrčil jsem rameny. To je fakt – proč? A není to třeba proto, že mám pořád jen občanku, na kterou se dá jet jen do Ruska, a ne normální cestovní pas?

„Nevím. Na Bahamy by se asi mělo jezdit v létě, ne?“

„Na jižní polokouli je teď léto. A je tam plno míst, která se dají navštívit.“

Nojo, to je pravda. To mě nějak nenapadlo.

„Jenže já stejně nevím,“ přiznal jsem se. „Snad pozdějš…“

Měl jsem pocit, že Edgar by se býval rád zeptal ještě na něco, ale v tom do kanceláře bez klepání vběh udýchanej Gellemar. Oči měl vyvalený jako myšák Jerry, kterej najednou z bezprostřední blízkosti zahlíd svýho věčnýho pronásledovatele Toma.

„Šéfe! Bylo to v Bernu – Dráp Fafnirův! Někdo ho uzmul přímo ze sejfu Inkvizice! Celá Evropa je už tři hodiny na nohou!“

Šagron to nevydržel a vyskočil. Edgar se ovládnul, ale oči se mu zaleskly a já dokonce i bez pomoci šera zaznamenal, jak se mu v auře objevily oranžový proužky. Rychle se ale zase opanoval.

„Ta informace je veřejná?“

„Ne. Tajná. Inkvizice ještě žádnou oficiální zprávu nevydala.“

„A co zdroj?“

Vlkodlak zrozpačitěl.

„Je samozřejmě neoficiální. Ale spolehlivej.“

„Gellemare!“ oslovil ho znovu Edgar. Já se snad ptal na zdroj!“

„Je to našinec – z Pražský informační agentury," přiznal se Gellemar. „Jinej. A Temnej. Ulovil jsem si ho při jednom privátním chatu."

„Tak takhle to je…"

Strašně jsem se potřeboval na plno věcí zeptat, ale teď mi nezbylo, než tiše mrkat na drát a ukládat si do paměti zřejmě hodně významný, ale zatím naprosto nesrozumitelný informace.

„No dobře, ale jak to můžou vědět Světlý?" zeptal se nechápavě Šagron.

„Na tom nic tak zvláštního nevidím…," zahejbal Edgar komicky obočím. „Jejich síť informátorů je hodně rozvětvená…"

„Takže vyhlásíme režim Alef," dodal po chvíli ostře Gellemarovi. „Svolej všechen personál."

Asi za půl hodiny v úřadě skoro nebylo k hnutí. Všichni přítomný přitom byli Jiný. Samozřejmě Temný. A já stejně jako až doposud ničemu nerozuměl.

Když se Anton vrátil do pokoje číslo 512, Ilja seděl v křesle a mnul si spánky, kdežto Garik nervózně přecházel od okna k pohovce a zase zpátky. Tolja s Tygříkem se usadili na pohovce a ve dveřích do ložnice se tyčil Medvěd.

„… mně teda mimochodem vyčuchal," říkal ponuře Medvěd. „Ten tvůj mráček mi nebyl nic platnej."

„A co Estonec?"

„Estonec mě právě dočista přehlíd. A Šagron samozřejmě taky. Jedině tenhleten mě měl skoro hned."

„To je nějakej nesmysl, kamarádi," usoudil zamyšleně Garik. „Přece nemůže být silnější než Estonec…"

„A proč by vlastně nemohl?" zajímal se s hlavou dál zadumaně skloněnou Ilja. „Ještě před pár hodinami jsem

měl dojem, že znám všechny čtyři Temný v Moskvě, s kterýma si sám neporadím. Teď už bych nevěřil vůbec ničemu.“

Anton se opřel o lednici; otázku, kterou měl na jazyku, si ještě nechal pro sebe. Ta rozmluva byla zajímavější, než se mu zpočátku zdálo.

Nakonec ho předběhla Tygřík:

„Iljo! A nechtěl bys nám něco vysvětlit? Myslím to s tím artefaktem.“

Ilja prudce vstal a spustil:

„Když budu hodně stručný – ze sejfu Inkvizice v Bernu někdo odcizil Fafnirův Dráp. Před dvěma…,“ podíval se na hodinky, „vlastně před třemi hodinami. Švýcarská pobočka je skoro v troskách. Inkvizice metá hromy a blesky, ale oficiální komuniké zatím nevydala. Podrobnosti neznáme – zatím se ví jen to, že Dráp je zrovna na silovém vrcholu sezóny. Samozřejmě v Temné fázi. Poměrně prosté výpočty ukazují, že kdyby se uvolnila třeba jen část téhle síly akumulované v Drápu na území středního Ruska, čekají nás mocné erupce, možná i lokální průnik pekel. Takhle to vypadá…“

„A Zavulon je mimo Moskvu,“ poznamenal významně Tolja.

„Takže za tím stojí Temný?“

„My to samozřejmě nejsme,“ utrousil Ilja a ošil se, jako by na něj najednou sáhla zima.

„Ignaťjevič už o tom ví?“

„Samozřejmě, ten mi to taky oznámil. Řekl, že máme zachovat klid a hlavně pracovat a pracovat…“

Ilja se znovu posadil.

„Já vlastně nevím, co si o tom myslet. Mám-li být upřímný – když jsem se dověděl o Kruhu Šaabově, který zabil Světlého, hned se mě zmocnila obava, že Dráp už je

tu. Protože jinak by nemělo smysl budovat tak strašně silný kruh – to je zbytečné plýtvání energií, naprosto zbytečné. Chránit takovým způsobem Dráp – to bych ještě pochopil, ale nějaké všivé dolary, to je prostě idiocie…“

„Temnej by ale Dráp nenechal na hotelovým pokoji bez dohledu,“ dodal Garik.

„Ani za nic. To by bylo hloupý.“

„To rozhodně,“ souhlasil Ilja. „Ale prověřit jsme si to museli.“

„Jenže co budeme dělat teď?“ zeptala se podmračeně Tygřík. „Mám tomu rozumět tak, že Andrjuška je po smrti a my nejsme schopný potrestat jeho vraha?“

„Káťo,“ pohlédl na ni soucitně Ilja, „Zní to sice hodně smutně, ale je to tak. A teď se na nás valí problém, ve srovnání s nímž je Andrejova smrt událost vyloženě druhořadá. Analytici už od čtyř od rána vyhodnocují přibližnou bilanci globálních ohnisek síly. Jakmile se Dráp dá do pohybu, rovnováha se nevyhnutelně poruší.“

„A máme už nějaký výsledky?“

„Máme. Před hodinou se ukázalo, že Dráp buď už je v Moskvě, nebo se tu každou chvíli objeví.“

„Počkej,“ vmísil se do hovoru znovu Tolja. „Takže recidiva pytláctví a nemotivovaná agresivita Temných je podle tebe dílo Drápu?“

„Patrně.“

„Ale k prvnímu případu přece došlo už v sobotu!“ podivila se Tygřík.

Ilja si znovu promnul spánky – teď už bylo jasně vidět, jak je unavený.

„Dráp je artefakt velice silný, Tygříku. Pravděpodobností nitě se táhnou daleko do budoucnosti. A Temní jsou na vliv černých artefaktů daleko

náchylnější než my. Zejména když se jedná o artefakty tak staré. Proto ti nejnižší začínají skoro šílet…“

„No dobře, ale jak je možný, že o to Inkvizice přišla, když je to taková pohroma?“

„To nevím,“ pokrčil rameny Ilja. „Já u toho nebyl. Jedním jsem si však naprosto jist – všechno, co se s pomocí Drápu uskutečnit dá, dřív nebo později někdo realizuje.“

„Už jsou tu naši,“ poznamenal poněkud mimo mísu Garik

A opravdu, přijel kdosi z hospodářské správy. Důvod byl jasný – někdo musel odvézt mrtvolu Andreje Ťunnikova, který se v hodině pro něj tak nešťastné připletl do souboje sil, jimž neměl šanci vzdorovat.

„A co ten Temnej?“ zeptal se Anton. „Myslíš, že má s těma lupičema něco společnýho?“

„Nutně to tak být nemusí.“ Ilja chmurně sledoval, jak zřízenci ukládají mrtvolu do černého plastikového pytle a zapínají zip. „Možná nás má jen zaměstnávat a odlákat pozornost. Anebo si zatím sám nemusí uvědomovat, co to vlastně dělá. Což mi ostatně připadá nejpravděpodobnější. Řídí ho přímo Dráp nebo ten, kdo má Dráp nyní v držení. Ten Temný významně zesílil po sobotním incidentu v průchodu u Výstaviště.“

„Takže ho máme sledovat?“ vyslovil logický předpoklad Tolja. „Pokud má něco společnýho s Drápem, tak by nás mohl přivést až k těm lupičům.“

„Pokud s nimi něco společného má, tak nás k nim přivede.“

„A když ne?“

Ilja si povzdechl.

„Ještě nás čeká plno překvapení a mimořádných událostí. A ten Temný se nám znovu připlete do cesty. To je nevyhnutelné.“

„Počkej,“ zamyslel se usilovně Garik. „A co když je určenej Drápu?“

„Toho se právě bojím nejvíc…“

Anton prudce pohodil hlavou. Po událostech, které se odehrály před půldruhým rokem, se mu nějaký čas zdálo, že už se může považovat za zkušeného a protřelého hlídkaře. Teď si ale znovu připadal jako učedník mezi virtuózy. Což bylo velice nepříjemné pomyšlení.

Zazvonil hotelový telefon. Slyšet po všech těch trylcích a melodiích mobilů obyčejné vyzvánění bylo víc než podivné a nezvyklé.

„Haló!“ zvedl sluchátko Tolja, chvíli poslouchal a pak se otočil k Iljovi: „To je pro tebe. Semjon.“

Ilja si přiložil sluchátko k uchu, přejel pohledem po všech přítomných a zvolal:

„Takže do sedel, kamarádi. Šéf už je v úřadě.“

Anton pocítil nejasnou únavu a napadlo ho, že za chvíli znovu uvidí Světlanu. A znovu si uvědomí, jak se propast mezi nimi s každou vteřinou rozšiřuje a prohlubuje.

V náhle tak rušným úřadu Denní hlídky jsem dlouho nevydržel. Začal jsem poklimbávat málem v chůzi, a tak mě poslali do bytu, ať se tam v klidu prospím. Proti tomu jsem nic nenamítal – na nohou jsem byl už málem třicet hodin a nebyl jsem s to udržet oči otevřený.

Do spánku jsem se propadal za zvuků Kipělovovy písně, která sem dolétala neznámo odkud:

Hej, nebešťané!

Kdo na dně nebyl,
kdo peklem neprošel,
to je jen debil.

Kapitola třetí

Probudil jsem se, protože jsem si uvědomil, že na mě někdo volá. Docela jako by upír volal svou obět. Ještě jsem se ani pořádně neprobral, ale už jsem vstal a šátral po židli se šatama.

Ten Hlas byl mámivej a sladkej, laskal mě, vábil, okouzloval a bylo nemožný, naprosto nemožný mu vzdorovat. Zněl chvíli jako hudba, chvíli jako zpěv, chvíli jako šepot, ale v každý z těch podob to byla dokonalost sama a zároveň odraz mý duše.

A zase jako by mě někdo postrčil či vykopl na další schůdek.

Hlas nade mnou rázem ztratil moc, ale znít nepřestal. Upustil jsem kalhoty a opatrně zatřásl hlavou.

Nějak to bolí…

Ten hypnotickej lektvar ze mě unikal jen pomalu. Vytékal a mizel někam pod podlahu. Taková spotřebovaná světlá energie to byla, pohaslá síla.

A najednou jsem naprosto jasně chápal, proč oběti upírů nastavujou svý šíje s úsměvem na rtech. Když jim zní Hlas, tak jsou šťastný. K tomuhle sladkýmu okamžiku kráčeli celej život a ten život je ve srovnání s Hlasem a tím, co následuje, prázdnej a šedivěj jako běžná realita viděná šerem.

Hlas je svýho druhu dar. Osvobození. Jenže pro mě je na takový osvobození zatím brzy.

Sice jsem nevěděl čím to, ale moje nová magická schopnost spočívala v tom, že vůči magickýmu Hlasu jsem byl imunní. Slyšel jsem ho, rozuměl mu, ale dál jsem se plně kontroloval. A pochopitelně jsem si vědomí chránil před volajícím, aby ten nepojal podezření, že jeho vyhlídnutá oběť se z náměsíčníka proměnila v lovce.

V lovce? Zeptal jsem se sám sebe. Mhm…

Takže mě čeká lov. No prosím – to by mohlo bejt dokonce zajímavý.

A Hlas vábil dál.

To jsou mi věci, napadlo mě. Tady jsme přece v rezidenci Denní hlídky: Všechno je tu doslova prosáklý magií, všechno je pod několikanásobnou ochranou. A přitom tu Hlas působí – teda působil…

Světlý museli na tenhle trik vydat hodně energie. Jak na Hlas samotnej, tak na to, aby si ho nevšimnul nikdo, kdo nemá. Mají velký štěstí, že šéf Denní hlídky v Moskvě není, protože toho by teda nepodfoukli za žádnou cenu.

Mezitím jsem se v klidu oblíknul, smutně si pomyslel, že sen skočit si do restaurace, dát si tam horkou polívku a pak dejme tomu kachničku ve višňový šťávě, se znovu odkládá naneurčito, rozesel jsem u sebe dvě či tři slabý ochranný kouzla a vyšel z poko… Vlastně ne, z bytu! Tady se tomu oprávněně říká byt, tak nebudeme rušit dobrý tradice. Placku CD–přehrávače jsem měl samozřejmě přivěšenou k opasku – do uší jsem si strčil malý korálky sluchátek a na hlavu narazil ušanku.

Dám tam nahodilou volbu, pomyslel jsem si, sotva jsem se dotknul tlačítek. Uvidíme, co nám osud dopřeje.

A osud mi znovu dopřál píseň z alba Kipělovova a Mavrinova. Tentokrát ale jinou.

Nade mnou pořád je ticho,
nebe přecpaný je deštěm,
déšť už mi naplnil břicho,
ale nic nebolí zatím ještě.
Šepotu hvězd je tu dost,
spálíme poslední most –
všechno do hlubin se zřítí,
neskončím v záchranný síti.

Mnojo. Ponurá vize. Kdypak asi já spálil poslední most? Nebylo to ve chvíli, kdy jsem vyšel z bytu a zamířil ven? Proč jsem radši nevyjel o patro výš a nezajímal se tam o osud nějakýho všemocnýho Drápu? Jenže za Hlasem mě hnalo něco, co se ve mně nedávno usadilo.

Svobodnéj jsem jako pták,
a už nevím, co je strach!

Kipělovův projev mě fascinoval skoro stejně jako Hlas. Zněl přímo hypnoticky a byl přesvědčivej jako pravda sama. A já najednou pochopil, že poslouchám Temnou hymnu. Zveršovanej ideál zmatený, žádný meze a pravidla neuznávající duše každýho Temnýho.

Svoboda. To je to jediný, co nás doopravdy zajímá. Svoboda naprostá. Svoboda, kterou nemůže narušit ani žádná světovláda – to proto je nám tak nevýslovně líto, že Světlý tohle nikdy nepochopěj a neuvěřej tomu, a proto pořád snujou ty svoje plány a pikle, a my – pokud chceme zůstat stejně svobodný jako dřív – jim v tom musíme vytrvale bránit.

Výtah pomalu projížděl šerý i reálný patra a klouzal níž a níž. Jsem svobodnej…

Pokud je Kipělov Jinej, tak je určitě Temnej. Protože TAKHLE by o svobodě jinak nedokázal zpívat nikdo! A

nikdo kromě Temných v tyhle písni taky neuslyší její skutečnej, nejhlubší význam!

Dva mlčenlivý vědmáci dole ve vrátnici mě ven pustili bez problémů – Edgar udělal dobře, že nechal mý cejchy zanést rovnou do databáze. Vyšel jsem na Tverskou, do nadcházejícího soumraku dalšího moskevskýho podvečera. Kráčel jsem Hlasu vstříc, ale nepodroboval jsem se mu. Nepodroboval jsem se ničemu na světě.

Kdo a k čemu mě to asi potřebuje? Mezi Světlýma přece upíři nejsou – myslím ty běžný. Všichni Jiný jsou ale energetický upíři, všichni jsou schopný čerpat z lidí sílu. Z jejich prožitků, z jejich strachu i jejich radosti. Od modrýho mechu v šeru se v podstatě lišíme jen tím, že jsme schopný myslet a pohybovat se. A že nashromážděnou sílu nepoužíváme jen jako potravu.

Hlas mě po Tverský odváděl od Kremlu pryč, směrem k Běloruskýmu nádraží. Šel jsem podvečerním davem, ale zároveň jsem si připadal úplně sám a uřknutej. A uřknutej jsem byl – tím Hlasem. Nikdo mě neviděl, nikdo si mě nevšímal, nikdo mě nepotřeboval – ani pouliční holky, co se hřály v dobře vytopených autech, ani pasáci, ani hoši s vyholenýma zátylkama, co seděli v západních limuzínách, parkujících při chodníku. Prostě nikdo.

A teď doprava. Na Strastnej bulvár.

Hlas byl pořád silnější. To jsem jasně cítil – takže k setkání dojde co nevidět.

Lepkavou sněhovou krupicí se hnaly stáda aut. Drobný vločky tančily ve světlech těch aut divokej chorovod.

Je chladno a temno. Zimní Moskva.

Sníh se v rovnoměrný vrstvě pokládal na chodníky bulváru, na lavičky, v tuhle roční dobu úplně prázdný, na

keře i na nízký litinový ploty, který oddělovaly vozovku od prostor pro pěší.

Dostat mě se pokusili na půl cestě ke Karetný.

Kouzlo nezaznamenatelnosti na mě dopadlo doslova z nebe – všechno, co se teď na bulváru mělo udát, normální člověk nemoh ani tušit, natož vidět. Automobily se dál řítily za svým cílem a občasný chodci mě zadumaně obcházeli.

Světlý vyklouzli ze šera jeden po druhým. Byli čtyři. Dva mágové a dva obratni, jak oni většinou říkaj vlkodlakům, už v bojový podobě. Obrovitej medvěd, bílej jako sníh, a zrzavá tygřice.

Div mě to nerozmačkalo. Oba mágové udeřili každej z jedny strany. Jenže svou kořist podcenili – síla úderu byla vypočítaná na toho Vitalije, co se Hlasu zpočátku podřizoval.

Jenže já už se mezitím dost proměnil.

V duchu jsem rozpřáh ruce a ty dvě stěny, který mě nejdřív měly málem rozmáčknout a pak ovinout jako svěrací kazajka, jsem nejdřív zastavil a pak i odstrčil. Přitom nijak zvlášť silně.

Tsunami jsem nikdy neviděl, tak nemůžu srovnávat. Ale právě tohle slovo bylo to první, co mě napadlo, když jsem sledoval následky toho pohybu.

Stěny bílých mágů, který ještě před okamžikem vypadaly tak hrozivě a monolitně, se zmuchlaly jako paravány z rýžovýho papíru. Oba mágy to smetlo, mrštilo to s nima do sněhu a po zemi je to odhodilo dobře na deset metrů – kdyby tam nebyly ty litinový plůtky, tak asi odletěli až pod kola aut. Do vzduchu se vzneslo mračno sněhovýho prachu.

A Světlý asi pochopili, že čistou magií mě nedostanou. V tu chvíli kupředu vyrazili obratni v podobě dvou šelem.

Chvatně jsem ještě posbíral síly, kde se dalo – a vzápětí se z vozovky ozvala dutá rána, řinčení rozbitýho skla, pak další rána a nato ohlušivý kvičení autoalarmů.

Medvěda jsem zachytil „konkávním štítem“ a mrštil jím co nejdál od sebe po chodníku. Tygřici jsem pro začátek prostě uhnul.

Ta se mi teda nelíbila už od začátku.

Dost by mě zajímalo, odkud tyhle transformační mágové berou hmotu na zvířecí těla. Ta holka mohla normálně vážit tak pětačtyřicet padesát kilo. Kdežto teď to bylo dobře půldruhýho metráku svalů, šlach, zubů a drápů. Učiněnej stroj smrti.

Na takový věci si Světlý potrpěj.

„Hele!“ křiknul jsem na ně. „Nechcete si toho nechat? Že bysme si promluvili!“

Mágové už se stihli znovu postavit na nohy a pokusili se znovu mě dostat, jenže tentokrát jsem bez nějakýho zvláštního úsilí pochytal lačně poletující nitě do uzlíku a hodil je po nich zpátky. Znovu upadli, ale teď už to jima nesmýkalo málem až do silnice – jen jsem vrátil sílu, kterou vynaložili. Medvěd stál kousek stranou a výhružně přešlapoval.

„To bych ti neradil,“ varoval jsem ho a odrazil útočící tygřici.

Docela šetrně. Nechtěl jsem ji zabít.

„Tak o co tady jde, zatracená práce!“ zařval jsem už hodně vztekle. „Nebo to máte v Moskvě takovou módu?“

Volat Noční hlídku by nemělo smysl, protože útočnicí byli právě odtud. Tak že bych zkusil Denní? Maj to sem

kousek, úřad je hned vedle. Budou tu okamžitě. Ale mělo by to smysl?

Mágové vypadali na to, že se vzdávat nehodlaj – jednomu už v rukou planula plně nabitá kouzelná hůlka, druhej zase sahal po nějakým paralyzujícím amuletu. Ten taky nevypadal právě nejslabší.

Na amulet jsem potřeboval asi dvě vteřiny – síť, která z něj na mě dopadla, jsem nakonec musel rozpárat obyčejnou trojitou čepelí, ale síly jsem na tohle jednoduchý zaklínadlo spotřeboval tolik, že by stačila spálit celej střed Moskvy. Ten druhej mě sice dokázal zasáhnout Betlémským ohněm z hůlky, ale útok Světlýho mě rozzuřil tak, že jsem snad najednou byl ještě silnější.

Hůlku jsem mu zmrazil. Prostě jsem ji proměnil v rampouch a poslal na ni kouzlo odmrštění. Z dlaní Světlýho vytrysknul přízračnej ledověj ohňostroj a všechna uvolněná síla vzlítla k nebi.

Přece ji neusměrním na svý nejbližší okolí! Mě bude stačit několik dalších karambolů na nejbližších křižovatkách…

Medvěd se z místa ani nepohnul. Asi už pochopil, že i přes jejich početní převahu jsou síly nerovný a že navrch mám přitom já. Zato tygřice si nedávala pokoj. Pořád na mě dorážela s umanutostí samice, který někdo ohrožuje mláďata. V očích hořela jako plamínky kostelních svící zuřivá nenávist.

Tygřice se mstila. Mstila se mně, Temnýmu, za všechny křivdy a ztráty, který jsem jí způsobil. Mstila se za Andreje, kterýho jsem zabil. A kdoví ještě za co… Ta se nehodlala zastavit před ničím.

Ne že by neměla za co se mstít – hlídky spolu bojovaly odjakživa, takže věci jen nazývám pravým jménem. Ale já se taky nechystal umřít.

Jsem svobodnej. A ve svý svobodě můžu potrestat každýho, kdo se mi postaví do cesty a nehodlá se v klidu domluvit. Nechtěla mi třeba ta píseň napovědět právě tohle?

Tak jsem udeřil. Transylvánským závojem.

Tygřici to rozdrtilo a pak i roztrhalo – dokonce skrze pronikavý houkání a halas motorů jsem jasně slyšel, jak v ní křupou kosti. Zlámaný žebra rozpáraly kůži a jako zkrvavený tesáky se zakously do sněhy. Hlava se změnila v placku, v tenkou pruhovanou placku. V jediným okamžiku se to krásný zvíře změnilo v hroudu rozdrásanýho masa.

Poslední dobře volenou ranou jsem duši tygřice poslal do šera.

Když už jsem začal, neměl jsem právo přestat.

Světlý ztuhli. Dokonce i ten medvěd přestal přešlapovat.

A co teď, pomyslel jsem si málem smutně.

Asi bych je nakonec musel zabít všechny. K tomu ale, chvála nebesům či peklu, nakonec nedošlo.

„Denní hlídka!“ ozval se známej hlas. „Zaznamenali jsme útok na Temného. Všichni vystupte z šera!“

Edgar mluvil ostře a tentokrát opět bez akcentu.

Jedině to s tím šerem si moh odpustit. Zbylí živí bojovali mimo šero a tygřice už na návrat neměla šanci.

„Denní hlídka požaduje okamžité svolání tribunálu,“ prohlásil zlověstně Edgar.

„Ale ten vás rozežene jako koťata,“ poznamenal vztekle jeden bílej mág.

„Nerozežene,“ ujistil ho Edgar. „Když máme jeho, tak nerozežene. Copak jsi to ještě nepochopil?“

Na okamžik jsem si uvědomil, jak někdo nesmírně zručně manipuluje v prostoru silou. A vzápětí se hned

vedle mě zhmotnil snědej chlap s ostře řezanou tváří. Na sobě měl strakatej orientální chalát a na zasněžený moskevský třídě vypadal prostě jako blázen.

„Tak jsem tady," poznamenal chmurně a bez valnýho nadšení obhlížel bitevní pole.

„Gesere!" ožil rázem Edgar. „Buď zdráv. Vzhledem k tomu, že šéf tu není, budeš nucen vzít zavděk mnou."

„Tebou?" změřil si Geser nevraživě Estonce. „To by snad byla až příliš velká čest."

„Dobře, tak jím," pokrčil rameny Edgar a celej se dopáleně nahrbil. „Nebo by to snad taky byla až příliš velká čest?"

„Tomu vysvětlení podám," poznamenal suše Geser a otočil se ke mně. Jeho pohled byl bezednej jako věčnost. „Táhni z Moskvy," řekl mi skoro lhostejně. „A to okamžitě. Sedni si na vlak, na koště nebo na stoupu a táhni. Dva naše už máš na svědomí."

„Já bych řekl," spustil jsem opravdu mírumilovně, „že někdo se tu zrovna chystal zabít mě. Já se jen bránil."

Geser se ke mně obrátil zády – tohle prostě nehodlal poslouchat. Nehodlal se bavit s Temným, kterej zapudil do věčnýho šera jednoho z jeho nejlepších bojovníků. Či spíš nejlepších bojovnic.

„Jdeme pryč," zavelel svý partě.

„No počkat, počkat!" zakvílel Edgar. „To jsou zločinci! Jménem Dohody – ti teď nikam nepůjdou!"

Geser se znovu otočil k Estonci:

„Ale půjdou. A ty proti tomu nemůžeš nic dělat. Jsou pod mou ochranou."

Docela vážně jsem očekával, že v tyhle chvíli zase o stupínek poskočím. Protože i mý dosavadní schopnosti stačily na to, abych pochopil, že Geserovi se zatím postavit nemůžu. Ten by mě jednoduše rozmáz. Práci by

mu to samozřejmě dalo, protože jsem po schodišti síly vystoupal už hodně vysoko. Ale rozmáz by mě.

Naštěstí se dál nestalo nic. Jak se zdá, čas boje proti Geserovi ještě nenadešel.

Edgar se po mně vyčítavě podíval – měl jsem pocit, že do mě vkládal velký naděje.

Světlý už vklouzli do šera, tam posbírali ostatky svý mrtvý spolubojovnice a zřejmě sestoupili do druhý hladiny. A je to…

„Ale já ho opravdu nemůžu zastavit," řek jsem provinile. „Nezlob se, Edgare…"

„Škoda," pronesl Estonec spíš jen rty.

Do sídla Denní hlídky mě odvezli obvyklým bavorákem. A ještě něco – poprvé za celou dobu v Moskvě jsem se cítil dost unavenej.

Ale stejně jako předtím naprosto svobodnej.

To všechno je daň za vynaloženou sílu – skoro jsem si nepamatoval, jak mě na tu Tverskou dovezli, jak mě nastrkali do výtahu, přivedli do kanceláře, posadili do křesla a až do rukou mi strčili šálek kafe. Zato jsem cítil, jak mě bolí všechny svaly v těle, jak mě bolí celá bytost, která ještě před chvílí řídila a ovládala síly šera. Řek bych, že jsem je odrazil kvalifikovaně. Tenhle boj si Světlý budou pamatovat dlouho. A to na mě neútočila žádná mateřská školka – oba mágy jsem si otaxoval na zaručenou první kategorii.

„Nakopejte ty analytiky do zadku," nařídil Edgar komusi z podřízených. „Já už bych konečně chtěl vědět, co se to tu děje."

Podíval jsem se na něj a Estonec pochopil, že už jsem se trochu vzpamatoval.

„Tak vykládej!" navrhnul mi.

„Hlas!“ zasípěl jsem a rozkašlal se. Pak jsem se pokusil napít se kafe, opařil jsem se a syknul bolestí. „Slyšel jsem Hlas,“ řekl jsem, když jsem konečně byl s to relativně normálně mluvit. „Dostali mě ve spánku.“

„Hlas?“ podivil se Šagron, kterej stejně jako já seděl v křesle, ale u sousedního stolu. „Pokud vím, Světlí se k Hlasu neuchylovali možná už třicet let…“

„Počkej – tebe dostali Hlasem v budově Denní hlídky?“ zeptal se nedůvěřivě Edgar. „A nikdo kromě tebe si ničeho nevšiml?“

„Ne. Ten Hlas byl nasměrovanej naprosto přesně a velmi jemně. Řek bych, že ho maskovali přirozeným ruchem obytných podlaží.“

„A ty ses mu podrobil?“

„Samozřejmě ne.“ Ještě jednou jsem zkusil usrknout kafe – tentokrát celkem úspěšně. „Ale řek jsem si, že se podívám, co maj Světlý za lubem.“

„A nikomu jsi nic neřekl?“ Edgar se teď pohyboval na rozhraní mezi podivem a nespokojeností. „To je hazard…“

„Kdybych šel za Hlasem a vzal si k tomu pomocníky, tak by na to okamžitě přišli,“ vysvětlil jsem. „Kdepak – tam jsem moh jít jedině sám a bez cizí asistence. No a na Strastným bulváru se mě pokusili dostat, tak jsem se musel bránit. Tygřici jsem odrazil snad třikrát a zkoušel jsem ji přemluvit, aby si toho nechala, ale nakonec mi nezbylo než ji vyřídit.“

Edgar na mě pohlídnul nehybnýma očima:

„Ty jsi teda temná nátura, Vitaliji,“ řek mi.

„Temnej jsem,“ přikývnul jsem spokojeně. „Temnější už snad ani bejt nemůžu!“

„Ty jsi mág mimo kategorie, viď?“

„Asi jo,“ rozhodil jsem rukama – ale opatrně, abych nerozbryndal to kafe. „Jinak bych Gesera nepustil.“

Edgar zabubnoval prstama po stole a netrpělivě šlehl pohledem ke dveřím.

„Tak kdy tu budou analytici…,“ zabručel nervózně.

Dveře se otevřely. Vstoupila do nich soustředěná žena středního věku (jasná vědma) a dva muži (tentokrát mágové).

„Dobrý den, Anno Tichonovno,“ pozdravil snad až moc pohotově Šagron. Vypadal silnější než vědma, ale přitom se jí asi trochu bál. A dobře dělal. Povaha síly vědem je ve srovnání se silou mágů dost jiná. A zatopit dokonce i hodně silnýmu mágovi dokáže taková vědma snadno.

Edgar jen pokynul hlavou.

„To je on?“ zeptal se jeden z mágů a podíval se na mě.

„Ano, Juro.“

Jura byl starej a hodně silnej mág – to jsem pochopil hned. A stejně tak mi bylo jasný, že se nejmenuje Jura. Takovýhle si svoje skutečný jméno ukrývaj někde neuvěřitelně hluboko, že byste na něj snad ani za sto let nepřišli.

Což je správný. Pokud je vám vaše svoboda skutečně drahá.

„Posaďte se, Anno Tichonovno,“ nabídnul vědmě svoje křeslo Šagron a sám odešel k mágům, který se posadili na okenní parapet.

„Světlí zaútočili vabank, Edgare,“ řekla vědma. „Něco takového nerozpoutali už od roku devětačtyřicátého. A aby takto flagrantně porušovali Dohodu, to musejí mít důvody vskutku závažné!“

Edgar jen pokrčil rameny a stručně vysvětlil:

„Jistě – Fafnirův Dráp.“

„Ale my ho nemáme!“ pronesla s důrazem na každým slově vědma a všechny v místnosti si významně prohlídla. „Nebo je to snad jinak? Šagrone!“

Šagron kvapně zakroutil hlavou. Jak se zdálo, kdysi se s touhle vědmou utkal a rozhodně z toho nevyšel jako vítěz. Ona je to zkrátka baba ze starý školy.

„Koljo?“

Druhej z mágů, který s ní přišli, řek docela klidně:

„Ne. Ona je taky otázka, jestli bysme ho vůbec k něčemu potřebovali…“

„Vás se ptát nebudu,“ broukla vědma na Edgara a Juru a teprve teď se zadívala na mě.

„Anno Tichonovno,“ oslovil jsem ji důrazně. „O existenci toho Drápu jsem se dověděl včera a od tý chvíle jsem většinu času prospal.“

„Proč jsi v Moskvě?“ zeptala se mě tvrdě.

„Ani sám nevím. Něco mi řeklo, abych sem jel. Tak jsem přijel. A sotva jsem vystoupil z vlaku, už jsem se připlet do tý historie s upírkou a Noční hlídkou. Prostě rovnou do víru událostí…“

„Pokud já tomhle trochu rozumím, tak to vypadá na předurčení,“ ozval se mág Jura. „Protože to by vysvětlovalo všechno – jak tu jeho rostoucí sílu, tak historii se zmizením Drápu a nakonec i chování Světlých. Prostě by ho rádi zlikvidovali nebo izolovali, než se mu Dráp dostane do ruky. Protože pak už na takový věci bude pozdě.“

„A proč teda nevyužilíí svojíí kouzelnicíí?“ začal znovu roztahovat samohlásky Edgar. Estonskej akcent se u něj zřejmě projevoval ve chvílích, kdy byl rozrušenej nebo se musel soustředit i na něco jinýho než na správnou výslovnost.

„No jistě – a Geser zasáhl až v kritickém okamžiku," poznamenal Šagron. „A stejně – nakonec jen kryl jejich ústup."

„Kdoví." A vědma mě znovu proklála pohledem. „Třeba je hlavní důvod to, že na tohohle prostě nestačí."

„Jmenuju se Vitalij," napověděl jsem jí. „Moc mě těší."

Protože komu by se líbilo, když je pro někoho pořád jen „on" nebo „támhleten".

Ostatní v místnosti se zachovali, jako by mě neslyšeli.

Jura se mi podíval do očí a bleskově mě prošacoval. Ani jsem se nesnažil o nějakej štít – proč taky?

„Obstojná první kategorie," prohlásil. „I když s mezerama. Ještě včera bych měl radost, kdybych zjistil, že se mezi náma objevil takovej mág."

„A co dneska, dneska už je ti to proti mysli?" vyprskla opovržlivě vědma.

„Dneska to nehodlám pískat. Světlí se utrhli ze řetězu, a my tu zrovna nemáme Zavulona. Proti nám stojí Geser, ta jejich nová kouzelnice, pak Olga, i když to ještě pořád není, co to bývalo, a k tomu Igor, Ilja, Garik, Semjon… Na takovou sestavu stačit nebudem."

„Ale my přece máme Dráp a tady toho… Vitalije," nedávala se vědma. „A Zavulon má ve zvyku objevit se v nejdůležitějším okamžiku."

„Dráp ještě nemáme," připomněl jí Jura. „A nemáme ani záruku, že ho mít budeme. Kolja má naprostou pravdu ještě v jedny věci: my ani nevíme, co bychom s takovým Drápem měli dělat. Jistě, já chápu, že je to prastará a velice mocná síla. Ale když ji někdo probudí jen tak z nerozumu… Abychom nakonec nešlápli vedle…"

„Tím bychom se právě teď měli zabývat,“ poznamenala vemlouvavě vědma. „Co analytici, Edgare?“

Jako na objednávku se ozvalo zaklepání na dveře. Na prahu se objevil místní vládce notebooků Gellemar.

„Máme to!“ prones vítězoslavně. „Letiště Vnukovo. Let patnáct nula pět z Oděsy. Pro špatný počasí ho už dvakrát odložili a letadlo startovalo teprve teď. Přistát by mělo za hodinu dvacet. Dráp je na palubě.“

„Výborně!“ vyskočil Edgar. „Operativní štáb okamžitě na letiště! Sledovat počasí. Blokovat Světlé. A místo pozorovatele jim tentokrát povolíme houby!“

„Šéfe,“ zatvářil se Gellemar kysele. „Ve Vnukovu ale už dobrou čtvrt hodinu funguje štáb Noční hlídky. S tím počítejte.“

„To se spolehni,“ slíbila mu vědma. „A teď pohyb…“

Všichni se zvedli – někdo rychle popad mobil, jinej bleskově vyhraboval ze sejfu amulety, kdosi další už vydával hlasitý povely pomocnýmu personálu…

Jen já bezradně postavil prázdnej šálek na stůl.

„Dostane se v tom vašem slavným štábu něco k jídlu?“ zeptal jsem se do neurčita. „Protože já už den a noc jen polykám sliny…“

„To vydržíš,“ zarazil mě hned někdo. „Padej dolů. A tentokrát už žádný samostatný aktivity…“

Bylo to zvláštní, ale na něco takovýho jsem v tyhle chvíli neměl ani pomyšlení.

Do Vnukova jsme se dostali neuvěřitelně rychle. Za volantem elegantního mikrobusu seděl tentokrát mladej pořez, kterýmu ostatní říkali Deniska. Byl to mág a šoféroval ještě líp než Šagron. Nábřeží, pak Ordynka. Leninova třída, Jihozápad, okružní dálnice… Než jsem se

rozkoukal, byli jsme na místě. Šagron s Edgarem někam zmizeli a Jura s Koljou se mi taky ztratili z dohledu. Zůstal jsem jen s Annou Tichonovnou a jejíma třema mladýma vědmama, který po mně v pravidelných intervalech pokukovaly. Vzadu v zavazadlovým prostoru funěl tlustej vlkodlak, kterej při každý další Deniskový myšce během divokýho předjíždějí poplašeně vykvik. Gumy kvílely, péra poskřipovaly, ale motor si před docela spokojeně – asi jako pracovitá včelka.

Na letiště jsme dorazili jako první a Deniska s mikrobusem zajel ke služebnímu vchodu do letištní budovy. Hned po nás dorazily dva další auťáky – Šagronův bavorák a ještě jeden mikrobus s technikama. Hlídkaři fungovali jako hodinky – okamžitě vytvořili koridor chráněnej informačníma kouzlama, takže pro obyčejný lidi jsme neexistovali. Do dveří už vpochodovala řada techniků s notebookama v podpaždí. Někdo další mezitím opatřil hlavní místnost štábu, která se nacházela za dveřma s nápisem Účtárna. Její zaměstnance vypudili do vedlejší zasedačky a tam je uvrhli do blaženýho šoku. Kdyby bylo na mě, asi bych štáb udělal právě ze zasedačky, ale Gellemar řek, že v účtárně je víc telefonních linek.

Pak se neznámo odkud vynořil Jura a mě najednou napadlo, proč asi v době nepřítomnosti šéfa řídí veškerou práci Edgar, když má co dělat, aby se vyškrábal do druhý kategorie? Jura mi rozhodně připadal silnější. Jenže mou starostí v tuhle chvíli nebylo plést se do vedení Denní hlídky, a tak jsem se schoval do relativně tichýho koutka a spekuloval, jestli se mi podaří utýct aspoň na deset minut do restaurace. Mladý technici už se pilně skláněli nad displejema notebooků.

„Stroj zahájil přistávací manévr, přílet se očekává za dvacet minut, rezerva pět minut.“

„Už jste našli Noční hlídku?“ zeptala se Anna Tichonovna.

„Ano. Jsou v místnostech VIP, hned vedle odletového sálu v sousední budově.“

„A co dělají?“

„Asi kouzlej s počasím,“ mínil kdosi další.

„Jakou by to mělo cenu? Že by letadlo nenechali přistát?“

„Ti přece cestující nikdy nenechají zahynout,“ vyprskla opovržlivě Anna Tichonovna.

Mně připadalo nejjednodušší nechat letadlo spadnout – a bylo by po problémech. Jenže Světlý jsou Světlý. Dokonce i v takovýhle situaci je jim bezpečnost lidí nade vše. Fakt ovšem je, že havárie letadla nakonec artefaktu z Bernu vůbec nemusí uškodit. Magická síla je magická síla.

„Kdo by si poradil s tím počasím?“ zeptala se Anna Tichonovna.

„Já!“ odpověděly hned dvě mladý vědmy naráz.

„Tak dobře – prohmátněte mi, co se to tu děje…“

A vědmy začaly prohmatávat, tedy skenovat blízký a vzdálenější okolí letiště, jestli tu nefungujou nějaký zaklínadla, který dokážou měnit počasí. Ucítil jsem dosti hutný vějíře smyslových energetických výbojů, který necítí a nevidí ani leckterej Jinej. Ne snad že by je nedokázali zaznamenat, ale většina z nich to neumí. Meteomagie byla tradičním posláním vědem a části kouzelnic a jako každá specializace měla svý specifika.

„Naháněj sem oblačnost,“ řekla nakonec jedna z dvojice vědem. „Potřebujeme sílu…“

Jeden ze záložních mágů okamžitě vylovil amulet a volnou rukou nahmátl dlaň jedný z vědem. Pak se vzali za ruce všichni tři, soustředili se a upadli do jakýhosi lehkýho transu.

„Pomožte jim ještě, kdo může!“ nařídila Anna Tichonovna.

Já zatím pomoct nemoh. Přesněji řečeno – energie, kterou bych poskytnul, se naprosto nedala srovnat se silou amuletu. Přece jen jsem se včera na tom Strastným bulváru hodně vyprodal…

Hlídka se věnovala svý práci. Ve štábu to nenápadně kvasilo – na první pohled bylo všechno v klidu, nikdo nepobíhal ani zbytečně netěkal, ale napětí viselo ve vzduchu málem viditelně. Začal jsem se cítit až trochu trapně – byl jsem tu teď jedinej, kdo neměl do čeho píchnout. Cosi mi přitom napovídalo, že v nejbližších minutách tu stejně nebudu nic platnej.

Tak jsem zdrhnul. Vstal jsem a vklouznul do šera. A pak ještě hloub, až do druhý hladiny.

Z prvního patra jsem padal asi tři minuty a to jsem ten pád urychloval, jak jen to šlo. To je zvláštní – já se bál, že šero mě definitivně dorazí a vysaje, a zatím jsem naopak pookřál, jako bych si zrovna dal studenou sprchu a navrch decáka vodky. To bych nevěřil.

Ostatně, ten decák by vyloženě bodnul.

Sotva jsem se dostal ze šera ven, zamířil jsem k sousední budově, což byl podlouhlej kvádr ze skla a betonu, dokonale nepodobnej původní letištní budově – jinak klasický ukázce architektonicky pompézních let padesátých, i s neodmyslitelnou mrakodrapovou věžičkou.

Bundu jsem si nechal ve štábu, takže mi nezbylo než to až ke vchodu vzít ostrým klusem. Vítr si pohrával s

drobným sněžným pískem, takže jsem hned zauvažoval, jak asi bude to letadlo z Oděsy přistávat. Je vánice, tma a vůbec počasí, že by psa nevyhnal. A to Světlý určitě přitlačej, aby bylo ještě hůř. Kam asi letadlo poletí, když ho na přistání nepustěj? Že by ho poslali do Domodědova? Nebo do Bykova?

To bych vlastně měl říct Edgarovi nebo Anně Tichonovně – že by možná stálo za to poslat nějaký hlídkaře i na další moskevský letiště, pro každej případ…

Ačkoli – to letadlo může klidně přistát v Kaluže nebo v Tule, pokud je tam počasí lepší. Což by se docela dobře mohlo stát, protože tady ve Vnukovu zcela evidentně řáděj bílý meteomágové.

V nový letištní budově bylo teplo a útulno, přinejmenším v okamžiku, kdy jste sem vlezli z tý sloty. Bez váhání jsem vyběh do prvního patra, k baru, kde jsme s Borjanským jednou čekali na nějaký letadlo a popíjeli pivo, požírali oříšky a donekonečna poslouchali písničku, která nás celou tu cestu pronásledovala – o tom, jak „léto mý je u konce, všechno už je pryč“.

Ani jsem si hned neuvědomil, že je to vzpomínka, jakých mi vlastně moc nezůstalo. Kde se najednou vzala, z kterýho zákoutí mýho vědomí? To netuším.

Pokusil jsem se dát dohromady, kdo je to Borjanskij, ale nedokázal jsem si vybavit ani jeho tvář. Natož abych věděl, kam jsme to spolu jeli a letěli… Neznámo proč se dostavovala jenom letmá bizarní vzpomínka, že v těch dávných dobách měl v bytě obrovskej bidet. Pravda, nefungoval…, ale k čemu by sovětskej člověk potřeboval bidet?

Bar ale zůstal přesně takovej, jak jsem si ho zapamatoval. Pult, vysoký židličky, lesklý chromovaný pípy. A v koutě televize. Jedině ten klip, co tam běžel, už

byl docela jinej. Mladík s podezřele zarudlýma očima v dešti líbal ruku slečně v nachových šatech. Dál už se všechno vyvíjelo jako v normálním dobrým thrilleru. Vlčí tlamy a tak dále. Hodně se mi líbil moment, kdy ten mladík, neznámo proč oblečenej do nachových dívčích šatů, vyšel na plesovej parket a rozsypal se na několik vlků. A zamlouval se mi i poslední záběr – ta slečna na plesový hosty mrkla zrudlýma očima…

Mnojo. Ta chasa filmařská si normálního Jinýho vlkodlaka moc představit neumí. Asi jako módní spisovatel Pelevin ho vidí jako lačnou, nenažranou a špinavou bestii. Ale natočený je to skvěle, o tom žádná. To se ty vlkodlaci nejspíš složili, zaplatili produkčnímu a muzikantům – a nechali si natočit takovejhle krásnej a romantickej klip. Přesně tohle udělali nedávno ruský upíři.

Pro každej případ jsem si zapamatoval název skupiny – Rammstein – abych si to, až bude čas, sehnal a v klidu poslech.

Objednal jsem si pivo a dva hamburgery, posadil se bokem k televizi a zády k odletový dvoraně. V žaludku jsem měl už dávno pěknej průvan a skálopevně jsem se rozhod, že tenhle stav alespoň částečně zruším.

Sotva jsem se zakous do druhýho hamburgeru, ucítil jsem ty Světlý. Jakoby rovnou zádama. Okamžitě jsem se zavřel, protože to už jsem uměl. Naprosto spolehlivě jsem přitom věděl, že oni si mě nevšimli.

Přece jen jsem hodně zdatnej Jinej, i když nezkušenej. Tyhle dva byli v nejlepším případě tovaryši. Hodně slabéj mág, kterýmu mohlo být něco přes dvacet, a začínající jasnovidec. Já bych ale řek, že zatím jsem do budoucnosti viděl podstatně líp než ten začátečník – viděl jsem plno nejrůznějších variant a určitě bych i líp předpověděl,

která z nich je nejpravděpodobnější. Tiše spolu rozmlouvali. Krytý přitom byli velmi exotickým zaklínadlem, kterým je chránil někdo hodně a hodně silnej.

Zaposlouchal jsem se.

„…jsou už tady. Šéf říkal, že se nedá vyloučit konfrontace," oznamoval tiše mág.

„Stejně nás všechny zaženou do kordonu," namítnul beznadějně jasnovidec. „Zvlášť po tom, co se stalo Andrejovi a Tygříkovi."

„Olegu, ale dneska budeme potřebovat úplně všechnu sílu, rozumíš? Všechnu beze zbytku. Dráp se k Temným nesmí dostat. To by byl konec. Konec světa."

„Nonono," namítnul skepticky jasnovidec. „Že by rovnou konec?"

Mág se opravil:

„Přinejmenším konec naší převahy. Protože se ocitneme v situaci, kdy na Temné hodně dlouho nedokážeme zatlačit."

„Copak se něco takovýho vůbec může stát?" pochyboval dál skeptik. „Světlý a Temný tu žijou bok po boku už tisíce let. A tisíce let spolu válčej. Jen hlídky jak už jsou tu dlouho. A to nakonec přibyla ještě Inkvizice, která žádný větší narušení rovnováhy nepřipustí."

Světlý na okamžik rozmlouvat přestali, stoupli si do kratičký fronty u baru a všem trošku zakalili mysl, barmana nevyjímaje:

„Dejte nám asi tak dvacet hamburgerů a jedno balení džusů," poručil si mág a znovu se obrátil ke svýmu společníkovi.

Taky jsem se zatvářil, jako by se mi v mozku zamlžilo. Veškerý Jiný jsou v podstatě dost bezstarostný a neopatrný. Obzvlášť mladý. Pocit vlastní převahy nad

obyčejnýma lidma jim často zamotá hlavu a teprve po létech sami pochopěj, že zůstat člověkem je někdy možná lehčí a jednodušší než stát se Jiným.

„A stejně tu proběhne bitva. Anton mi říkal, že Temný tu maj jednoho přespolního kouzelníka – ten si na Strastným s Farídem a Danilou klidně poradil levou zadní. A pak zabil Tygříka. Svině…“

Tak si neměla začínat proti mírumilovnýmu Temnýmu, pomyslel jsem si podrážděně. Protože jsem neprohánět já ji, ale ona mě…

No a pokud jde o tu levou zadní, tak to bylo normální přehánění. Tenhle souboj mě naopak přišel dost draho.

A vtom jsem pochopil, že tu něco začalo. Světlý se jako na povel zadívali na ranvej a oba naráz vklouzli do šera. O vteřinu později jsem se tam vytratil i já.

Na zasněžený ranveji už stál nějakej Temnej a napřáh před sebe dlouhou kouzelnou hůlku – beton olíznul dlouhatánskej jazyk plamene. A ještě jednou, a pak ještě. Náš mág vysušoval dráhu těsně před přistáním oděskýho letadla. V tu chvíli už k němu od letištní budovy spěchali nějaký Světlý.

Mág vypustil ještě několik plamenů a ukryl se hloub do šera.

Řek bych, že to byl Kolja.

Moji dva breptové rychle nahrnuli jídlo a pití do světle zelených igelitek a po hemživým koberci modrýho mechu odcupitali pryč.

Tomu se tu ale daří, tomu mechu. Tolik lidí, tolik emocí… Stačí jeden opozdilec, kterej zmeškal letadlo, a pro všechen tenhle nenasytnej porost to vydá na celej den. Taky jsem seskočil ze stoličky a nedopitý pivo nechal stát na pultu. Skrz stěnu letištní budovy toho na ploše moc vidět nebylo – zaznamenal jsem jen nejasný

stíny Jiných s barevnýma skvrnama aur nad hlavou a hutný mráčky uvolňovaný síly. Přitom jsem dál viděl cestující, který uvnitř odletový dvorany trpělivě čekali na svý spoje.

Pak se do šera připletlo nějaký basový hřímání – hlasatelka právě oznamovala že „letadlo na lince patnáct nula pět z Oděsy právě přistálo“. Vyřítil jsem se po schodech dolů a riskantně kličkoval mezi sotva se vlekoucíma pasažérama.

Dolů. Teď rovně. A doprava.

Prosmýknul jsem se turniketem a vyběhl až k východu na letištní plochu.

Tam už začala dosti tvrdá řež – energetický výboje jsem cítil celým povrchem těla. Moc amuletů a umění mágů, všechno to, co se dalo použít k jiným účelům, a ne jeden proti druhýmu. Jak zkostnatělý jsou ty Světlý v tom svým spravedlivým boji! Je prostě ani nenapadlo, že by se s námi mohli nějak domluvit – oni se rovnou hrnou do bitky!

Cítil jsem, že s Temnýma je to docela špatný. Zřejmě už zasáhnul i šéf noční hlídky Geser. Byl přímo na místě, u rolujícího letadla, a společně s ním ještě dva hodně silný mágové.

Najednou stěnou letištní budovy prošla čtveřice Jiných. Všichni byli jako z módního časopisu – vysoký, ramenatý, blonďatý a modrooký. Takový klasický Vikingové přelomu dvacátýho a jedenadvacátýho století. Všichni v amerických bundách a se stejnýma kabelama přes rameno. Vlasy měli rozevlátý a mě cosi okamžitě napovědělo, že to nebude větrem.

Jediný, co jsem nechápal, bylo, proč si i v šeru ponechávaj lidskou tvářnost. Teprve když jsem se na ně podíval zpátky do běžný reality, rozpačitě jsem se zasmál

– šerá podoba obvykle respektuje podvědomý přání Jinýho, a to může být všelijaký…

Odletovou dvoranou nešli, ale spíš běželi, a to přímo kolem mě, k protilehlýmu východu. Přesně tam, kde bylo před budovou vidět jasně osvětlený parkoviště.

Přímo kolem mě.

Právě když se dostali zhruba na mou úroveň, vpravo od nich najednou rozkvet tmavomodrej kvítek velikosti dvacetitunový sklápěčky. Se všema, co právě byli v šeru, to praštilo o zem.

Ležel jsem na zádech a jen s nejvyšším úsilím přizved hlavu – modrá mlha, připomínající obrovitou medúzu, se zatím vznášela ve vzduchu. Já už ale věděl, že za tím přízračným závěsem se něco stane.

A uhodl jsem – v modrý mlze se otevřel portál. Rovnou do sousedících prostor, kde se odbavovala zavazadla. Do očí mě řízla oslepivá zář a v šeru bylo najednou zcela nenormální ostrý světlo, i když stíny tu jako obvykle nebyly žádný. Byla to skutečně děsivá podívaná – nesnesitelně jasný světlo, a přitom nikde žádnej stín.

Světlý byli dva. Šéf Noční hlídky a nějaká mladá sympatická dáma. Kouzelnice s přímo ohromující silou.

„Jste v mé moci!“ řekl hodně nahlas Geser a učinil ještě jeden krátkej magickej pohyb rukama. „Vstaňte!“

Obracel se na Vikingy. Mě, kterej se válel nejblíž k tomu jejich portálu, Světlý ponechali bez povšimnutí.

Jeden z Vikingů jim cosi vztekle odseknul v angličtině. Geser mu odpověděl. Otráveně jsem zalitoval, jaká je škoda, že jim nerozumím ani slovo. Pak Vikingové vstali a poslušně zamířili k portálu. Já chtěl taky vstát a už jsem se dokonce dokázal postavit na všechny čtyři.

Jenže když mě míjel třetí z Vikingů, ten poslední najednou zničehonic zmizel hloub v šeru.

Geser reagoval okamžitě – na ostatní nechal dopadnout svou síť a zmizel. Kouzelnice tu zůstala.

Zbylý Vikingy kouzlo znovu přišpendlilo k podlaze. Mě samozřejmě taky – jak jsem stál na čtyřech, rozplácnul jsem se na podlaze, tentokrát hubou k zemi. Jako žába na dálnici. Měl jsem pocit, jako by na mě dopad betonovej panel z projíždějícího auta – nedokázal jsem se nejen pohnout, ale dokonce ani nadechnout. A ještě ke všemu mě cosi začalo nesnesitelně tlačit do prsou, něco podlouhlýho a lehce zahnutýho.

Ležet s nosem zapíchnutým do tvrdý podlahy nebylo právě příjemný – napnul jsem všechny síly a pootočil hlavu.

Mý oči se potkaly s pohledem Vikinga, ležícího hned vedle.

Dal se do mě mráz, jakej by nedokázala vyvolat snad ani nejhorší moskevská zima.

‚To jsi ty!‘

‚Jo…‘

‚Jsi Jinej!‘

‚Jo…‘

‚A sloužíš Tmě…‘

‚Asi…‘

‚Takto schovej!‘

‚Co?‘

Viking už ale zavřel oči. Ten dialog beze slov trval pár okamžiků.

A co mám schovat? Tu blbost, co mě tlačí do žeber?

Kouzelnice na nás pro jistotu svrhla ještě jeden panel – Vikingové zdušeně zachroptěli a z mý hrudi se vydralo cosi jako sten.

Jenže pak mě napadlo, proč já bych si tohle měl nechat líbit…

Zavřel jsem oči, soustředil se na nějaký zdroje síly kolem… a najednou si uvědomil, že hned vedle mě je pramen prakticky nevyčerpatelnej – ten pořád ještě otevřenej portál.

To by jeden nevěřil, jak je to jednoduchý! Obnovit si tady síly vydaný na Strastným je najednou záležitostí několika vteřin. Že je tenhle portál světlej, mi nedělalo naprosto žádnou starost – povaha síly je vždycky stejná.

A tak jsem začal odsávat energii z portálu. Nejdřív hodně pomalu a opatrně, aby si toho kouzelnice nevšimla a nepochopila, co se to tu děje.

Pro začátek jsem se zbavil tý tíhy – a musím říct, že to vlastně nijak nesnadný nebylo. Pak jsem to, co leželo pode mnou, vzal do svýho energetickýho zámotku. Ukryl jsem to do záňadří a dál se hemžil po podlaze. Měl jsem dojem, že kouzelnice je najednou nějak neklidná.

Když už jsem se chtěl zvednout, vrátil se Geser – celej zahalenej do bílý záře, skoro jako anděl. Jednou rukou držel za rameno málem bezvládnýho a naprosto pokornýho vikingskýho uprchlíka. Ještě dva kroky – a uprchlík se jako hadrová loutka kácí ke třem ostatním. Jenže místo triumfu jsem v Geserově tváři uviděl něco docela jinýho.

„Kde je Dráp?“

Letmo pohlíd na kouzelnici a ta znepokojeně vtáhla hlavu mezi ramena – vzápětí jsem pocítil, jak nás všechny naráz skenuje.

Tak to ne, holčičko! Do mýho kokonu se nedostaneš!

Do toho se totiž nedostane ani Geser. To vám říkám s naprostou jistotou, z výšin dalšího schodu mýho schodiště.

Geser ale neztrácel čas a hrnul se přímo ke mně.

„Už zase ty…“

V jeho hlase jsem však nezaslechnul nenávist. Jenom nekonečnou únavu.

Vstal jsem a otřepal si šaty.

„No já.“

„Dost mě překvapuješ,“ přiznal se mi a zároveň mě provrtával pohledem. „Tak mě překvap ještě jednou. A vrať Dráp.“

„Dráp?“ povytáh jsem komediantsky obočí. „O čem, to mluvíte, pane kolego?“

Geser zaťal zuby, jasně jsem viděl, jak se mu na skráních pohnuly lícní svaly.

„Ty komedie si laskavě odpusť, Temný. Dráp máš ty, protože jinde už být nemůže. Přestal jsem ho sice cítit, ale to na věci nic nemění. Takže teď mi ten Dráp vydáš. A já tě zároveň už podruhé žádám, abys z Moskvy zmizel navždy. Uvědom si prosím, že jsi první, komu už podruhé něco takového nabízím naprosto mírumilovně. První za mnoho a mnoho let. Mluvím dostatečně srozumitelně?“

„Líp už to snad ani nejde,“ zavrčel jsem, prokalkuloval si vlastní síly a řek si, že tahle hra by stála za hřích.

V duchu jsem sáhnul po nic zlýho netušící kouzelnici, vzal jsem si od ní tolik sil, kolik se dalo, dokud to neucítila, a pak jsem se ještě přiživil z portálu – co nejrychlejc to šlo.

A otevřel jsem si svůj vlastní portál. Přímo pod nohama. A zároveň jsem útek ze šera ven.

Zkrátka a dobře – kdybych stál na mříži kanálu a ta mříž najednou zmizela, efekt by byl naprosto stejnej.

Prostě jsem se propad – jak pro Gesera, tak pro všechny ostatní. Propad jsem se a zmizel.

Od Gesera jsem si zatím sílu nevzal – cosi mi napovídalo, že tohle bych zatím riskovat neměl. Zatím jsem schopnej vytvořit kokon, do kterýho šéf Noční hlídky nevidí. A dokážu o sílu připravit i kouzelnici, která už brzo asi bude velká – ale i to je klukovina, která vyjde jen jednou. Ovšem pouštět se do otevřenýho souboje s Geserem, na to je pro tebe ještě pořád brzy, Vitaliji Rogozo, Jinej, Temnej.

A buď rád, žes dokázal úspěšně vzít nohy na ramena.

Poděkoval jsem osudu i Štěstěně a z výše několika metrů se zřítil do závěje. Kolem byla tma. Nebo vlastně skoro tma. Protože svítil měsíc. Všude kolem byl les.

Ocitnul jsem se v průseku, rovným jako Leninova třída v Nikolajevu. Asi tak patnáct metrů širokým. Vlevo stěna lesa, vpravo taky stěna lesa. A vpředu, nad stříbřitým pásem nedotčenýho sněhu měsíc. Skoro v úplňku.

Bylo to krásný, šíleně krásný – ten měsíčnej průsek, noc, les… Nějakou chvíli bych se tou podívanou určitě rád kochal.

Jenže jsem začal mrznout.

Pracně jsem se vyhrabal ze závěje a rozhlíd se kolem. Sníh vypadal opravdu netknutej. Kdesi v dáli jsem ale zaslech typickej klapot kol předměstskýho vlaku.

Mnojo. Mágu jeden nedoštudovanej. Ty vládce černých portálů. Tys ten portál sice otevřel, jenže ses zapomněl postarat, kam má vyústit. A tady je výsledek – stojíš tu sám, jen tak ve svetříku uprostřed zimního lesa.

Celej rozzlobenej na sebe sama jsem ale pod svetrem nahmát cosi podlouhlýho a tuhýho, a tak jsem se rozhod, že ten energetickej zámotek si na sobě zatím nechám. A

vydal jsem se měsíci vstříc. Po nádherný sněžný panenský pláni.

Velice rychle jsem ale pochopil, že plahočit se závějema není právě velká zábava. Rozhod jsem se, že zabočím k lesu, protože jsem se celkem přirozeně domníval, že pod stromama bude sněhu míň.

K mýmu velkýmu překvapení jsem pravdu měl dvojnásob. Zaprvé na kraji lesa opravdu nebylo zdaleka tolik sněhu jako uprostřed průseku, ale navíc tudy ještě vedla pěšina. Docela dobře udusaná. V tý polotmě jsem si jí předtím prostě nevšim.

Jeden starej mudrc kdysi prohlásil, že všechny cesty vedou k těm, kdo je zbudoval. A mně ani nic jinýho nezbývalo. A tak jsem se vydal po pěšině. A za chvíli se po ní dokonce rozběh, abych se trochu zahřál.

Poběžím, dokud se neunavím, pomyslel jsem si. A pak si vlezu do šera a budu se hřát tam.

Doufejme jen, že mi síly budou stačit jak na běh, tak na šero.

Utíkal jsem asi čtvrt hodiny; nefoukal vůbec žádnej vítr, takže jsem se docela zahřál. Průsek se táhnul a táhnul, a sníh se zase třpytil a třpytil. Tudy bych vlastně neměl běžet já, ale nějakej starověkej rek ve zvířecích kožešinách srstí ven a s kouzelným mečem u pasu. A s věrným ochočeným vlkem, co by běžel pár metrů předním…

Sotva jsem pomyslel na toho vlka, tak se odněkud zleva ozval psí štěkot. Určitě psí. Protože vlci se ozývají jinak. A ne v zimě.

Zastavil jsem a rozhlíd se kolem sebe. Mezi stromama se míhalo teplý oranžový světlo a kromě štěkotu jsem zaslech i hlasy. Lidský hlasy.

Dlouho jsem se nerozmýšlel. Ušel jsem ještě pár kroků a pak zabočil na pěšinu, která mířila přímo k ohni.

Chvilku na to se ke mně přiřítili hned dva psi – bílá sibiřská lajka s ohonem zakrouceným vzhůru, kterou na pozadí sněhu nebylo skoro vidět, a huňatej novofunlanďák, naopak černej jako dehet. Lajka poňafávala stejně zvonivě jako rolnička na jejím obojku, kdežto newfoundland skoro duněl: „Buaff! Buaff!“

„To jsi ty, Petro?!“ ozvalo se od ohně.

„Ne,“ odpověděl jsem s lítostí v hlase. „To není Petro. Můžu se u vás chviličku ohřát?“

Popravdě řečeno jsem se původně spíš než ohřát chtěl dovědět, kde to vlastně jsem. Abych zbytečně nebloudil lesem a dostal sed co nejkratší cestou na vlak.

„Jen poď! A čoklů se neboj, nic ti neudělaj!“

Psi na mě skutečně neútočili. Lajka nastraženě pobíhala asi tak čtyři metry ode mě, kdežto novofunlanďák mi očichal boty, zafuněl a vrátil se zpátky k ohni.

Kolem ohně sedělo přes deset lidí. Na dlouhým řetěze, přehozeným přes tlustej vodorovnej pahýl nejbližší borovice, visel velkej kotlík, ve kterým cosi mnohoslibně bublalo. Chlapci seděli na dvou kládách proti sobě, většina z nich držela v rukou plecháčky a kdosi právě otevíral další láhev vodky.

„To je panečku votužilec!“ řekl bradatej chlápek, podobnej geologovi, sotva na mě dopadlo světlo ohně. „Jenom tak ve svetříčku!“

„Nezlobte se,“ povzdech jsem si. „Ale mám menší problém.“

„Jen se posaď,“ posunul se hned někdo a udělal mi místo. Posadili mě nakonec skoro silou a okamžitě mi taky do hrsti vtiskli plecháček s vodkou.

„Jen to do sebe vobraťˇ!“

Neuposlechnout jsem se neodvážil. Vodka mi spálila celý hrdlo, ale během pár vteřin už jsem pomalu ani nevěděl, že je zima.

„Sťopo! Neměl tys tam někde rezervní bundu?“ zařizoval dál všechno potřebný ten vousáč.

„Ale jo,“ potvrdilo pár hlasů z druhý strany a kdosi čiperně zmizel mezi stromama, kde se opodál černalo pár stanů.

„Já mám zase čepici,“ oznámila kyprá holčička s copánkama, která vypadala jako školačka. „Hned to bude…“

„Jak dlouho už mrzneš?“ zeptal se mě vousáč.

„Dlouho vlastně ne. Tak dvacet minut. Hlavně se mě nevyptávejte, kde jsem se tu vzal.“

„To víš, že ne,“ slíbil ten s plnovousem. „Zrovna tu kuchtíme plov. Jsme tu do zejtra. Místo ve stanu ti najdem a volnej spacák tu určitě bude taky. A zejtra můžeš do Moskvy. S náma nebo sám.“

„Díky. S radostí,“ odpověděl jsem.

„My tu slavíme narozeniny,“ vysvětlil mi Stopa, kterej se zrovna blížil s modrozelenou lyžařskou bundou. „Na…“

„Díky, kluci,“ poděkoval jsem ještě jednou upřímně. Vlastně ani ne za to srdečný přijetí – spíš za to, že se mě opravdu nikdo na nic neptal.

Bunda byla teplá. Teplejší než na první pohled vypadala.

„A kdo slaví ty narozeniny?“ zeptal jsem se.

Jedna z dívek se přestala líbat s dalším ze svých bradatých galánů.

„Já. Já jsem Tamara…“

„Blahopřeju," řek jsem jen poněkud sklesle. Teď jsem opravdu litoval, že jí nemám co věnovat, protože cpát jí stodolarovku jsem se styděl. Bylo by to něco jako moje štědrý hotelový spropitný, jenže tady by to asi vypadalo příšerně…

„A jak se menuješ ty?" otázal se vousáč číslo jedna. „Já jsem Matvej."

„Vitalij," stisknul jsem nabízenou pravici. „Teda narozeniny v zimním lese, to zažívám prvně v životě."

„Vono všechno jednou přijde prvně v životě," poznamenal filosoficky Matvej.

Psi se znovu rozštěkali a vyřítili se do tmy.

„Tak co tohle, to už je Petro?" otázala se s významnou nadějí v hlase oslavenkyně.

„Seš to ty, Petro?" zaburácel najednou Sťopa nečekaně sytým barytonem, kterej se naprosto nepodobal hlasu, jímž se tu bavil s ostatními.

„Jó!!" ozvalo se z lesa.

„A neseš to šampáňo?" křikla ještě jednou Tamara.

„Jó!!" potvrdil radostně Petro.

„Hurrrá!" zaječely sborem všechny zdejší slečny. „Ať žije náš spasitel Petro!"

Kradmo jsem pod svetrem nahmátnul pouzdro, ve kterým se zřejmě skrývá ten tajemnej Fafnirův Dráp. A napadlo mě, že až do rána můžu vysadit a vnořit se do poklidnýho toku cizích oslav. Ty kolem ohně si mě zdůrazňovaně nevšímali – jen mi nalejvali jako jednomu z party a pak jsem dostal i misku kouřícího plovu. Jako by k jejich ohni polonahej poutník přicházel z lesa každej večer.

Škoda, že mezi nima nebyl ani jedinej Jinej. Stačil by i neiniciovanej.

Kapitola čtvrtá

Semjon vstoupil do Geserovy pracovny, na okamžik ztuhl přede dveřmi a sotva znatelně pokýval hlavou:

„Ten v Moskvě nebude, určitě ne."

„To je ale divný," zasupěl ve svém křesle Ignat. „S Drápem přece musí něco podnikat v Moskvě. Jakej smysl by pro něj mělo otevírat portál, kterej by ho vyved někam mimo město?"

Geser na Ignata pátravě pohlédl. V tom pohledu bylo cosi záhadného, zkrátka něco, o čem se dá bez uzardění mluvit jako o příslovečné „nejvyšší moudrosti".

„Jen si nemysli," namítl šéf tiše Ignatovi. „Temný v tomhle případě jinou volbu neměl. Buď by zůstal v Moskvě a přišel by o Dráp, anebo se naopak z Moskvy mohl i s Drápem někam na čas uklidit a později se pokusit proniknout sem znovu. Špatná je jiná věc – že Bratři nakonec přece jen dokázali Temnému z Ukrajiny tu věc předat. A že on zase dokázal podfouknout nás."

Geser si povzdechl, na okamžik unaveně zavřel oči a pak se opravil:

„Ačkoli – jaké nás? Mě dokázal podfouknout. Mě!"

Světla, která se vmáčkla do kouta pohovky pod oknem, znovu tiše vzlykla:

„Nezlobte se, Borisi Ignaťjeviči…"

Anton, který až doposud seděl úplně zpříma, jako by polkl pravítko, se přisunul až k ní a mlčky ji objal kolem ramen.

„Neplač, Světlano. Ty za nic nemůžeš. Když jsem jeho další postup nedokázal předvídat ani já, tak jak bych se mohl zlobit na tebe.“

Geserův hlas byl poněkud suchý, ale přísně vzato neutrální. Světlaně šéf Noční hlídky skutečně neměl co vyčítat – to, co se stalo, zcela jasně překračovalo rámec jejích dosavadních znalostí a zkušeností.

„Já ale nepochopím jedno,“ řekla úsečně Olga. Ta seděla na čalouněné sedačce mezi Geserovým stolem a oknem a nervózně kouřila. „Když si aktivit toho Temného nikdo předtím nevšiml, tak to znamená, že pracoval opravdu živelně? Aniž by si cokoli plánoval a promýšlel?“

„Vypadá to tak,“ přikývl Geser. „Jak se zdá, nakládá spíš s pravděpodobnostmi, než že by se chopil nějaké z už existujících variant. Přísně vzato je to odvážný postup, ale na druhé straně dost nebezpečný. Protože intuice ho nakonec může zklamat. A to bude přesně ta chvíle, kdy se mu dostaneme na kobylku.“

Na okamžik se v šéfově pracovně rozhostilo ticho. Semjon naprosto tiše přešel přes celou místnost a posadil se na pohovkou kousek stranou od Světlany s Antonem.

„Ve skutečnosti mi ale těžkou hlavu dělá ještě něco jiného.“ Geser zachmuřeně vylovil z kapsy krabičku pallmallek, překvapeně se na ně podíval, strčil je zpátky do kapsy a místo nich vytáhl kubánský doutník v hliníkovém pouzdru, doutníkové kleštičky a obrovský stolní zapalovač. Nakonec si ale nezapálil ani tentokrát. „Něco docela jiného.“

„To, že dokázal tak snadno využít energii portálu a zčásti i Světlaninu?“ okamžitě uhodl Semjon. „Ale to se dalo čekat!“

„Proč se to dalo čekat?“ zpozorněl šéf.

Semjon jen pokrčil rameny:

„Podle mě je ještě silnější, než si myslíme. V zásadě jsme já, Ilja a vlastně i Garik schopný využít sílu Temnejch. Za určitejch okolností. A taky s určitýma následkama."

„Jenže ne tak neomaleně a tak rychle," podotkl Geser. „Vzpomeň si na Španělsko. Když se tam z temného portálu chtěl přiživit Avvakum. Vzpomínáš si, jak to tehdy skončilo…"

„Jistě," nenechal se ani v nejmenším vyvést z míry Semjon. „Jenže tím nám akorát signalizuje, že je mnohem silnější než Avvakum. Nic víc a nic míň."

Geser si několik vteřin pochybovačně měřil Semjona a pak se znovu zadíval na Světlanu.

„Světo," oslovil ji nápadně srdečněji a měkčeji, „zkus si prosímtě ještě jednou vzpomenout na všechno, cos při tom pocítila. Hlavně nespěchej. A taky už si to proboha tolik neber. Všechno jsi udělala správně, problém je jen v tom, že to stejně nestačilo."

Semjon se na Světlanu překvapeně zahleděl – docela jako někdo, komu to hlavní uniklo.

„Jak zkus?! Ať vytvoří obraz a rozešle nám ho – a bude to vyřízený," poradil po chvíli.

„Právě že to jí nejde," broukl nevrle Geser. „V tom je ten problém. Místo obrazu jí vzniká jen zmatek."

„A zkusila vytvořit nějakej jinej?" otázal se živě Semjon. „Třeba něco smyšlenýho, co by s tím Temným nijak nesouviselo…"

„Zkoušela," odpověděl za Světlanu Gesser. „Cokoli jiného se jí normálně daří. Jen tohle zaboha ne."

„Taktak," zamumlal Semjon. „Že by příliš výrazný a zároveň tísnivý dojmy? Já si třeba vzpomínám, jak jsem asi před dvaceti letama zkoušel reprodukovat podobu

černý smršti nad Reichstagem, když tam vystupoval Hitler. A taky jsem nic kloudnýho nezplodil…“

„Tady nejde o kloudnost,“ přerušil ho Geser. „Světlaně nevzniká vůbec žádný obraz. Jen taková šedá záclona, jako by si chtěla vybavit šero.“

Anton, který zatím neutrousil jediné slůvko, se na Světlanu zadíval s nadějí v oku.

„No, nejdřív jsem si nevšimla vůbec ničeho,“ začala kouzelnice. „Když jste se rozběhl za tím uprchlým Bratrem, Borisi Ignaťjeviči, tak jsem zůstala u portálu. Pak jsem si všimla, že Temný na podlaze se začínají nějak hemžit, tak jsem pro jistotu doživila vaši síť. Hned je to zase přimáčklo k zemi – a pak už jste se vrátil vy. A já se skoro okamžitě zhroutila – udělalo se mi černo před očima a hrozně slabo po těle… Pak už si nepamatuju nic. Probrala jsem se na podlaze, až když mi Anton stříknul do obličeje vodu. A to je tak všechno, na co si vzpomenu… Jinak na nic.“ Světlana si skousla spodní ret, jako by se znovu chtěla rozplakat. Anton na ni vrhl výmluvný pohled, který zřejmě měl stačit na to, aby ji upokojil.

„Pro tohle teda rozumný vysvětlení nemám,“ ozval se Ilja. „Ono se taky není čeho chytit, těch informací je hrozně málo.“

„Informací je celkem dost,“ nesouhlasil šéf. „Jenže já si to taky vysvětlit neumím… Myslím stoprocentně. Nějaké hypotézy už bych měl, ale ty nejdřív musíme prověřit. Co ty, Olgo?“

Pokrčila rameny:

„Když ty nemáš co říct, tak já to snad ani nebudu zkoušet. Buď je to skutečně mág nejvyšší kategorie, jehož neznámo proč nikdo a nikdy nezaregistroval, anebo nám někdo blbne hlavu. Já například naprosto nechápu,

proč nějak nezasáhnul Zavulon. Přesun Drápu je přece nesmírně závažná operace. A on ani prstem nehnul, aby tý svý pakáži aspoň trochu pomoh.“

„Na první pohled je to tak,“ protáhl zamyšleně Geser, vytáhl doutník z pouzdra, bedlivě si ho prohlédl, labužnicky nasál jeho vůni a uložil ho zpátky do hliníkové tubičky. „Ale mohlo by se taky stát, že Denní hlídka Moskvy nemá s přepravou Fafnirova Drápu sem k nám nic společného. Bratři Reginové klidně mohli jednat na vlastní pěst. V tom případě nemáme Zavulonovi co vyčítat. A ta jeho pakáž asi jednala samostatně. A to ne právě nejlíp, protože jinak by nepřipustili, abychom se Bratří zmocnili my.“

„O Bratry nejde, šéfe!“ povstal bezděky Ignat. „Pokud byl ten Temnej opravdu povolanej kvůli Drápu, tak ten souboj ve Vnukovu vyhráli Temný.“

„Kdyby sem Temný z Ukrajiny byl povolán kvůli Drápu,“ řekl tiše Geser, „tak už bychom si v tuto chvíli všichni zvykali na věčný pobyt v šeru. A ani mně by se nepodařilo nikoho z vás zachránit. Ni–ko–ho! Rozumíš, Ignate?“

„To tak až takhle?“ zajímal se klidně Semjon. „To by teda bylo hodně vážný…“

„Ono to opravdu vážné je, Semjone. A já teď chovám jedinou naději – že ten Temný zatím sám svou roli v celé té historii nechápe. A proto se takhle zmítá. Naše jediná šance je najít ho, udělat první krok a o Dráp ho připravit. To by se pak šance obou stran vyrovnaly.“

„Jenže jak chcete udělat ten první krok?“ nedával si pokoj Ignat. „Neměl bych třeba zkusit ho přemluvit? Přece víte, jak dobře umím přesvědčovat. Jedině že nejdřív ho opravdu musíme najít…“

„Ten rozhodně nebude sedět s rukama v klíně, zvlášť když ho do nich pálí Dráp," Geser vstal, přejel pohledem po svých podřízených a unaveným gestem si rukou promnul tvář. „To je všechno. Teď si běžte odpočinout. Všichni."

Otočil se k Antonovi:

„Antone… Ty se ani nehneš od Světy. Ani na krok. A domů neodjíždějte – ani k tobě, ani k ní. Zůstaňte tady."

„Dobře, Borisi Ignaťjeviči," promluvil poprvé Anton Goroděckij, který Světlanu dál držel kolem ramen.

Asi za deset minut už oba byli v útulném pokoji pro službu, kde zrovna nikdo nebyl. Anton podal zcela zničené kouzelnici přehrávač a sluchátka.

„Víš, já si poslední dobou hraju takovou hru," řekl jí. „Vevnitř je cédéčko a na tom plno hudby. Všelijaký. Ale když pustím nahodilej výběr, tak to kupodivu vždycky najde tu písničku nebo muziku, kterou bych zrovna potřeboval. Zkus to taky…"

Světlana se mírně pousmála a nasadila si sluchátka do uší.

„A teď to tady zmáčkni."

Poslechla. Přehrávač na ni mrkl zelenou kontrolkou a disk se roztočil – laser se proběhl po jeho povrchu a vybral si:

Zdá se mi o psech a zdá se mi o šelmách,
zdá se mi o zrůdách, co v očích maj lampy,
křídla, co s nima jsem až k nebi mách,
zlomili – a já spad jak anděl do pampy.

„Je to Nautilus Pompilius," řekla Světlana. „Padlý anděl. To teda sedí…"

„Nezlob se na mě a nepovažuj mě za pověrčivýho," řekl zdůrazňované vážně Anton, „ale já o tom nepochyboval. Tuhle písničku mám hrozně rád."

„Tak ji poslouchej se mnou," poprosila ho Světlana a usedla na pohovku.

„Jasně," přikývl Anton a v duchu poděkoval člověku, který vynalezl malá samostatná sluchátka bez spojovacího obloučku.

Nevím už o pádu a mám jen to,
jak jsem na studený kameny spad.
Což jsem moh vůbec vzlítnout tak vysoko,
aby mě potkal tak strašnej pád?

Ještě dlouho seděli spolu v objetí a každému z nich v uchu zněl droboučký Nautilus. Bylo jim ve třech krásně a hořce – jemu, jí i padlému andělovi.

„No a když jsem vešel do letištní haly," říkal právě Šagron, „tak už tam nikdo nebyl. Kousek od vchodu, tam, co je odbavení zavazadel, se těsně před tím zavřel portál. Štáb už měli Světlý sbalenej, sotva jsem je cítil. Buď zrovna nakládali věci do aut, nebo už dokonce byli na cestě zpátky do města."

„A co Bratři?" zeptal se Edgar.

„Tomu teda už vůbec nerozumím. Ale řekl bych, že někdo z nich zahynul. Ty ostatní Světlý znehybnili a odvezli si je s sebou."

„A proč?" podivil se Deniska. „Proč je hned na fleku nepřidusili?"

„Ale co tě nemá, dyť jsou to Světlý!" vysvětloval mu hned zaraženě Jura, kterému se ani otázce nechtělo věřit.

„Když se Bratři vzdali, tak je prostě zatkli. A teď je nejspíš předaj Inkvizici. Sadisti…“

„Ale on jim podle mýho nakonec přece jen útek,“ poznamenal Nikolaj, zamyšleně si pohrávající s totálně vybitou kouzelnou hůlkou. Síla, která v ní ještě před pár hodinami byla, dokázala rozpustit led na dráze a beton vysušit. „Co říkáš, Juro?“

„Dráp teda necítím. Řek bych, že v Moskvě není.“

„Ale jak jim mohl zmizet?“ zeptala se nechápavě Anna Tichonovna a znovu sevřela rty, takže vypadala na přísnou paní učitelku. „Jak mohl uniknout Geserovi z drápů?! To se mi nějak nechce věřit.“

„To nevím,“ odpověděl kuse Jura. „Ale něco se tam stalo.“

„A nemohl třeba využít portálu?“ otázal se opatrně Edgar.

„Portálu?!“ opakoval po něm pochybovačně Jura. „A ty sám to dokážeš?“

„S obtížemi,“ připustil Edgar. „Většinou na to nemám dost sil.“

„Tak vidíš!“ řekl Jura významně a neznámo proč píchl ukazovákem směrem ke stropu. „A to po tý mele na bulváru připomínal náš novej kamarád vymačkanej citron.“

„Zato po mele na letišti připomínala vymačkanej citron ta bílá kouzelnice,“ poznamenal nevinně Nikolaj. „A teď mě zkuste někdo přesvědčit, že svý síly někomu dala dobrovolně.“

„No to je pravda,“ ožil hned Šagron. „Když se nad tím zamyslíme, tak z hlediska energetickýho událostí na vnukovským letišti vypadaly na divoký upírství. Všechno to bylo takový fialový…“

Jura jen skepticky zavrtěl hlavou:

„Na mě ten ukrajinskéj frajírek velkej dojem neudělal, to se vám teda přiznám. A aby někdo moh připravit bílou kouzelnici o sílu přímo před očima Geserovýma, tak by se musel jmenovat přinejmenším Zavulon. A mít právo na zásah první kategorie…“

„Jaké právo?!“ vybuchla Anna Tichonovna. „Za posledních čtyřiadvacet hodin jsme na straně Světlých fixovali tři hrubá porušení Dohody – včetně jednoho vyloženě silového útoku! Co je to právo, na to Světlí úplně zapomněli!“

„Anno Tichonovno,“ oslovil ji procítěně Edgar. „Inkvizice Světlým poskytla další odpustek. Pokud její akce směřují k tomu, aby byl nalezen Dráp, platnost Dohody je pozastavena. Takže do okamžiku, než bude Fafnirův Dráp předán do rukou Inkvizice, si Noční hlídka může dělat doslova co chce. Jsme vlastně ve válečném stavu. Jako v devětačtyřicátém – vzpomínáte si přece…“

V kanceláři bylo najednou ticho jako ve vesmíru.

„A ty si klidně mlčíš!“ odsekla popuzeně Anna Tichonovna.

„Nechtěl jsem zbytečně dělat nervy naší omladině. Promiň, Denisko. Ani tak na tom nejsme nijak zvlášť dobře. Za prvé tu není šéf, za druhé nám ten Dráp stejně házejí na krk a za třetí si vzpomeň na ty nepříliš dobré dva roky, co máme za sebou… Jen si vem, kolikrát jsme museli za poslední dva roky Světlým ustoupit! Pětkrát? Nebo dokonce desetkrát?!“

„Copak copak? Že bysme se rozhodli předcházet poraženeckým náladám?“ informoval se jedovatě Jura. „Že bysme si informace tutlali na vlastním písečku? Že bysme chtěli masy ochraňovat před zhoubnými vlivy? Nono…“

„Jakýpak nono!“ odsekl Edgar. „Líp bys udělal, kdybys na něco přišel!“

„Jenže zastupováním pověřil šéf tebe,“ pokrčil Jura lhostejně rameny. „Tak hezky přemejšlej.“

„Ty a Kolja jste to odmítli, tak pověřil mě.“ Edgar byl najednou zachmuřený a nepřívětivý. „Vy jste mi taky bojovníci…“

„Koukejte držet hubu, mládenci!“ rozkatila se Anna Tichonovna. „To jste si našli příležitost! Takhle se nehašteřej ani moje vědmy!“

„No dobře, tak tam dáme kredenc,“ mávl rukou Jura. „Takže vy se ptáte, co budeme dělat dál? No nic. Ten Ukrajinec nemoh z Moskvy zmizet nikam daleko. A Dráp bude mít podle mýho u sebe. A když zatím eště nic nepodnik, tak můžeme klidně počkat. Dokud se nevrátí. Protože von se do Moskvy vrátit musí – Dráp by se tu měl objevit nejpozdějc do dvou dnů. Jinak pomine pravděpodobnostní vrchol jeho možností a výkonnosti a zase to bude jen silnej artefakt – nic víc.“

Nikolaj souhlasně přikývl.

Edgar se pozorně zadíval na oba své mágy – nejdřív na jednoho a pak na druhého.

„Dobře, tak počkáme,“ povzdechl si a dodal: „Ale že je mazaný, ten náš Ukrajinec. Mazanější než Geser.“

„Neříkej hop,“ poradil mu Kolja.

„Anno Tichonovno,“ ozval se Šagron mírně podlézavě. „Nařidte holkám, ať udělaj kafe. Já se po tom všem nemůžu ani hnout…“

„Protože jsi lenoch, Šagrone,“ pokývala hlavou Anna Tichonovna. „Ale budiž, tak ti vyhovíme, když ses tak vyznamenal. A pak půjdeš ostatním příkladem vstříc.“

Šagron se spokojeně zašklebil.

K mýmu převelikýmu překvapení bylo ve stanu celou noc teplo. Nikdo se samozřejmě nesvlíkal, já sám jsem si stáh jen bundu a boty a hned jsem si vlez do spacáku, co mi nabídli. Stan patřil fousatýmu Matvejovi a kdyby bylo zapotřebí, mohli se v něm vyspat tři, možná i čtyři lidi. Byli jsme tam ale jen dva. Ze sousedního stanu, od kterýho nás dělilo tak dvacet metrů, se hned, jen co se lidi od táboráku rozešli, nějakou dobu ozývalo slastný posténávání oslavenkyně, která zřejmě skončila v něčí pevný náruči – takže teplo muselo bejt i v jinejch stanech. To je zvláštní. Já jako Jižan jsem si vždycky myslel, že v lese je v zimě hnusný chladno a lezavo.

Takže jsem se mýlil. V lese asi může být i hnusný chladno a lezavo. Ale člověk si do něj umí přinýst útulný teplo. A přináší si ho, kamkoli se vrtne. Pravda, příroda musí pro tenhle účel trochu uhnout, ale to už je jiná otázka.

Matvej se probudil jako první. Vyhrabal se ze spacího pytle, chvilku se nazouval do svý perfektní alpinistický obuvi britský provenience (na moje hovnošlapky vedle něčeho takovýho radši ani nekoukat), rozšněroval vchod a zmizel venku. Taky mě hned ovanul mráz. Zároveň jsem na hrudi pocítil cosi podlouhlýho, co mi strčili ty Vikingové. Až do tyhle chvíle jsem se na to ještě nepodíval, prostě nebyla příležitost.

A taky jsem si uvědomil, že ochrannej zámotek, kterej během noci nikdo nedoživoval, už docela roztál. Z tý věcičky evidentně vanula síla. Ale co síla – SÍLA! Kdyby tu byl jeden jedinej Jinej, tak už o Drápu určitě ví.

Vytáh jsem ze záňadří… něco jako pouzdro, nebo jak to říct. Vypadalo to jako pochva od kinžálu, ale otvíralo se to asi jako mořská škeble – teda, pokud se v moři

takovýhle úzký, obloukovitý a asi pětatřicet centimetrů dlouhý škeble najdou.

To pouzdro bylo uzavřený v šeru, takže normální člověk by ho neotevřel ani zaboha. Zamžoural jsem očima, posunul se blíž k východu a jednu stanovou chlopeň přizved, abych líp viděl.

Uvnitř na višňově rudým sametu odpočíval dráp z nějakýho obrovitýho zvířete. Ostrej byl doopravdy jako čerkeskej kinžál, myslím na vnitřním oblouku. Tím se táhl dlouhej žlábek, kterým zřejmě měla odtékat krev z oběti. Širokej konec drápu vypadal jako násilně vylomenej a podrásanej, jako by ho někdo neurvale a surově vyťal z nějaký obří tlapy. Což se asi taky skutečně stalo.

Jenže co to muselo bej za zvíře, aby mělo takový drápy? Nejspíš to byl nějakej legendární drak. Určitě! Ale copak draci existovali? Pohrabal jsem se v paměti, jestli tam náhodou nenašátrám nějakou odpověď, a jen jsem pochybovačně zakroutil hlavou. Jiná věc jsou takový vědmy nebo upíři, to jsou prostě normální Jiný. Ale draci…

Od potoka se poskřipujícím sněhem vracel Matvej. Lítostivě jsem si povzdechnul, na okamžik zmizel v šeru, pouzdro jsem zavřel a zase si ho strčil pod svetr.

„Tak co, jak jsme se vyspali?“ zeptal se mě.

„Dobře.“

„A nebylo ti zima?“

„Ne. Až jsem si říkal, že je to zázrak. Protože jsem si myslel, že v zimě musí v lese být hrozně chladno. A přitom mi bylo teplo…“

„Vy Jižani jste stejně divný!“ ušklíbnul se Matvej. „Copak tady jsou ňáký mrazy? Jó na Sibiři – tam jsou

mrazy! Ale víš, co se říká… Sibiřan není ten, co se nebojí chladu, ale ten, kdo je teple voblečenej!“

Zasmál jsem se. To je výborně řečený, výborně! To bych si měl zapamatovat.

Matvej se do hustýho plnovousu taky zasmál.

„Támhle je potok. Můžeš se tam umejt.“

„Jo.“ Vyplahočil jsem se ze stanu ven a vykonal krátkou procházku k zamrzlýmu potoku. Na místě, kde se pěšina přilepila až těsně ke břehu, někdo vysekal úhlednou díru; přes noc se na ní udělal skoro průzračnej ledověj škraloup, ale ten už Matvej znovu prorazil. Voda byla ledová, ale zase ne natolik, aby se moje teplomilná dušička obávala cáknout si pár hrstí do obličeje. Ta voda mě dočista probudila a mně se hned chtělo něco dělat a třeba někam utíkat…

Ačkoli možná že to nebude tou vodou. Včera na letišti jsem se vyprodal skoro až do dna. A podle toho jsem se taky cítil. Pak jsem si hrábnul z portálu a trošičku taky od tý kouzelnice, jenže to jsem nakonec musel taky málem všechno vydat. Ale přes noc jsem, jak to tak vypadá, asi nasál z Drápu.

Jeho síla byla správná, klidná, temná. Energie Světlých mi velkou radost nedělala – protože byla nepokorná, byla cizí. Kdežto Dráp – to je jako když maminka pohladí svýho kojenečka. Z jeho dechu na mě vanulo cosi posvátnýho, cosi až bolestně mýho.

Měl jsem najednou dojem, že bych moh skály lámat.

„Kdy odsud hodláte vyrazit?“ zeptal jsem se, když jsem se vrátil ke stanu. Vlastně ani ne ke stanu, jen k táboráku. Matvej už tu štípal dříví. Kolem něj se točili oba psi a velice masožravě pohlíželi na kotel, kterej visel nad ohništěm.

„No… jakmile se lidi probuděj, tak vohřejem ten plov, vrazíme do sebe pro zahřátí ňákýho toho decáka – a razíme! Copak, ty máš naspěch?“

„Vlastně bych sebou měl hodit,“ poznamenal jsem poněkud nejasně.

„No… jak myslíš… Když tak běž. Bundu si nech – dám ti Sťopovu adresu, tak mu to tam pak nějak zaneseš.“

Kdybys tak věděl, komu pomáháš, človíčku milej…

„Já ale dost pochybuju, že budu mít čas Sťopu shánět, Matveji,“ řekl jsem. „Nechte si to tady, mně zima určitě nebude.“

„Neblbni,“ narovnal se i se sekerou v napřažený ruce. „Když nevrátíš, tak nevrátíš. Zdraví je nakonec přednější.“

Vynasnažil jsem se, abych ve tváři vyloudil co nejtesknější moudrej úsměv.

„Matveji… Ono je vlastně dobře, že tu jsme sami. Já totiž nejsem člověk!“

Ve vousáčových očích se usadil chápavej kukuč. Nejspíš si pomyslel, že jsem nějakej kavkazskej žoldák, kterej se z toho pomát, anebo pošahanej léčitel. No nic… Tak mu to předvedem.

Obě psiska okamžitě přišla o náladu, zaskučela a vrhla se Matvejovi pod nohy. Já zved ze sněhu sotva znatelnej ranní stín a zmizel jsem do šera.

Pohled na Matvejovy vytřeštěný oči byl hodně legrační. Zkoprněle upustil sekeru, která dopadla rovnou na novofunlandákovu nohu a ten příšerně zavyl.

Matvej mě neviděl. Protože mě vidět nemoh.

Bundu jsem si stáhnul, ale tu Matvej taky neuvidí, dokud ji nevyhodím ze šera ven. Tak jsem vytáh z kapsy

košile dvě stodolarovky a šoupnul jsem je do bundy. A bundu metnul po Matvejovi.

Zachvěl se a zachytil ji hodně neobratně, protože v jeho chápání na něj musela vylítnout přímo ze vzduchu. Rozhlíd se kolem sebe. Upřímně řečeno vypadal dost jako chudinka, ale já už věděl, že bez tyhle komedie bych ho nikdy nepřesvědčil.

A taky jsem si s sebou nehodlal odnášet nic cizího, dokonce ani tu zatracenou bundu ne. Protože lidem, co bez ptaní pomůžou polonahýmu nešťastníkovi, kterej se náhodou natrefí k jejich ohni, nemáme brát nic, bez čeho se neobejdeme. Tahle bunda byla navíc opravdu pěkná a určitě drahá. Takže to ne. Já jsem Temnej. Já nic cizího nepotřebuju.

Ze šera jsem vyšel za Matvejovýma zádama. Ten zatím dál nechápavě zíral do prázdna.

„Já jsem tady," řekl jsem a on se prudce otočil. Teď si nejspíš jako šílenej připadal on.

„Ale…," řekl jen a zmlknul.

„Díky. Ale já se bez tý bundy opravdu obejdu."

Beze slova přikývnul. A bylo jasný, že naprosto nehodlá cokoli namítat. Řek bych, že mu teď velký starosti dělala představa, že celou noc spal v jednom stranu s nestvůrou, která si zmizí, kdy chce. A kdoví, co dokáže ještě.

„Řekni mi jinou věc – jak se odtud dostanu?"

„Jdi támhle," ukázal rukou směrem k pěšině, po který jsem přišel. „Na pantograf. Teď už bude jezdit."

„A není tam taky silnice? Radši bych jel stopem."

„Jo. Hned za dráhou."

„Výborně!" zaradoval jsem se. „Tak se tu měj! Eště jednou díky. A popřej ode mě oslavenkyni… Jo, a dej jí tohle…"

Bylo až zvláštní, jak samozřejmě mi tohle jednoduchý kouzlo vyšlo – nikdy předtím jsem ho totiž nedělal. Sáh jsem za záda, ulomil tam zledovatělou větvičku, ale Matvejovi jsem podal živou, právě ustřiženou čerstvou růži. Na zelených lístkách se chvěly kapky rosy a okvětní plátky hořely jako plamen. Taková čerstvá růže se v zasněženým lese vyjímá opravdu náramně!

„A–aha…," zašeptal a automatickým pohybem si ode mě růži vzal. To by mě zajímalo, jestli ji tý holce opravdu dá, nebo ji radši zahrabe do závěje, aby nedejbože něco nemusel dlouze a komplikovaně vysvětlovat.

Jenže na tohle už jsem nečekal a znovu zmizel v šeru. Vláčet se ranním mrazem jsem neměl chuť. To, co pro mě bylo dobrý včera, když jsem byl přesvědčenej, že utíkám Geserovi, dneska už naopak nebylo k ničemu, protože jsem si odpočinul a znovu jsem byl plnej sil.

Na něco jsem ale musel zapomenout… No ano! Ta čepice. Ta přece taky není moje a ještě pořád ji mám na hlavě. Tak ji hodíme na bundu – a vpřed.

Přesouval jsem se skokama dlouhýma tak sto až dvě stě metrů. Vždycky jsem si otevřel malej portálek až do míst, kam jsem dohlídnul, a kráčel jsem krajinou jako v sedmimílových botách.

Ve dne vypadal průsek úplně všedně a veškerý jeho noční kouzlo nenávratně zmizelo. Ono není divu, že bytostný svobodymilovný romantici Temný si za svůj čas vybrali právě noc. Noc, a ne den, kdy máte od rána do večera na očích všechnu tu špínu a smetí, kdy je zřetelně vidět, jak jsou ty naše města zasviněný a neudržovaný, kdy se po ulicích fláká plno připitomělejch lidí a všema směry se ženou ty smradlavý auta. Den je čas pout a řetězů, povinností a pravidel, kdežto noc je časem svobody!

Svobody, kterou právej Temnej nevymění za nic na světě. Ani za efemérní svatý poslání, ani za službu laciným a rozbředlým ideálům, který si kdosi vymyslel dávno a dávno před náma. Tohle všechno je mýtus, fikce, „ucho od sledzia“ neboli sledí ucho, jak říkaj bratři Poláci. Je jen svoboda pro všechny a pro každýho, která má jedno jediný omezení – nikdo z nás nemá právo ubírat ze svobody někoho jinýho. A ať si na tom ti práskaný licoměrníci Světlý klidně hledaj vši, zdánlivý paradoxy a protimluvy – každej, kdo je svobodnej, se s ostatníma svobodnýma bez problémů porovná a nikdo nikomu nepřekáží.

Auto jsem si nakonec musel stopnout jako Jinej – člověku jen tak ve svetru uprostřed zimy neznámo proč nikdo nechtěl zastavit. Nezbylo mi než lehce pošimrat vědomí řidiče dalšího vozu, kterej se ke mně blížil – naleštěnýho žigulíku v barvě, který se říká mokrej asfalt. Samozřejmě hned zastavil.

Za volantem seděl mládenec asi tak pětadvacetiletej, vyznačující se tím, že prakticky neměl krk. Hlava docela normálně a naprosto přirozeně seděla rovnou na ramenou. Oči měl úplně prázdný a celkově mi připomínal hrdinu toho vtipu o boxerovi, co nakonec řekne: „A taky tudy žeru!“ Zato reflexy měl naprosto špičkový. Měl jsem vážný podezření, že tenhle chlápek by auto moh řídit i v bezvědomí.

„Co je?“ zeptal se, když jsem se usadil dozadu vedle jeho nedozírný kožený bundy.

„Jen jeď, kamaráde. Vysadíš mě na Tverský.“

A znovu jsem se šerem lehce dotknul jeho vědomí.

„Jo,“ řek jen a prudce vyrazil. Přestože silnice byla kluzká a on sám se nacházel ve stavu vynucenýho zcepenění, řítil se pořád rychlostí hodně přes stovku. Vůz

ho poslouchal bezvadně a vypadalo to, že má nějaký speciální pneumatiky nebo co…

Do Moskvy jsme se dostali po volokolamský silnici, na kterou jsme přijeli odněkud ze severozápadu. Díky tomu jsme dobře půl metropole projeli úplně hladce a skoro bez zastávek. Až k úřadu Denní hlídky na Tverský.

Měl jsem štěstí, že ten řidič byl tak výbornej a trasa vlastně skoro rovná, takže moh plyn sešlapovat až k podlaze. K tomu všemu navíc jsme se už ve městě dostali do málem nepřetržitý zelený vlny.

Když jsme míjeli stanici metra Sokol, pochopil jsem, že Světlý už o mně vědí.

O mně i o Drápu.

Jenže dohnat v ranní Moskvě auto, který rychle ujíždí běžnou realitou, je i pro nás Jiný skoro nemožný.

Na Tverský jsem vystoupil a tomu bezkrkýmu šoférovi jsem do hrsti vrazil stovku. Rublů, ne dolarů.

„Co je?“ vydechnul zase a začal se kolem sebe nechápavě rozhlížet. Samozřejmě si nic nepamatoval a teď se za pomoci svý chaboučký inteligence pokoušel rozlousknout úkol skoro neřešitelnej: jak se moh z předměstský silničky naráz dostat přímo do centra Moskvy?

Řek jsem si, že už ho nebudu vyrušovat, a nechal jsem ho i s tím zamotaným úkolem o samotě.

Reflexy měl ale opravdu záviděníhodný – žigulík vzápětí zase vyrazil. Tupá tvář s povislou spodní čelistí přitom nechápavě civěla z bočního okýnka. Pak mi zmizel z dohledu. Přešel jsem přes ulici a zamířil ke vchodu do úřadu.

Na vrátnici bylo beznadějně nakouřeno. Hudební automat tlumeně hrál nějakou módní písničku. Melodie

byla táhlá a mohutná a hlas tak hlubokej a ochraptělej, že mi chvíli trvalo, než jsem poznal Butusova:

Chladnej průvan v otevřených dveřích,
dlouhý stíny ležej pod oknem,
jsem tajemnej host v dlouhým plášti,
ty víš moc dohře, proč tu jsem!
Abych ti dal sílu,
abych ti dal moc,
abych tě moh líbat,
líbat celou noc!

Mladej upír, kterej blaženě mhouřil oči a jen rty nezvučně přizpěvoval refrén, při pohledu na mě dočista ztuhnul. Druhej vrátnej, tentokrát mladej mág alchymista, ale do sluchátka pohotově drmolil předepsaný hlášení.

„Už na vás čekaj," vyřídil mi. „V osmým patře."

Upír sice dál zůstával ztuhlej a němej, ale výtah mi přece jen přivolal.

Jenže já v tu chvíli pocítil, že do výtahu lézt nemám a jezdit s ním do osmýho patra už vůbec ne. Prostě nemám a dost!

„Vyřiďte nahoře, že jsem živ a v naprostým pořádku. Ale že hrozně spěchám," řek někdo uvnitř mě.

A vyšel jsem zpátky na Tverskou.

Už zase jsem v tom lítal. Nezaváhal jsem ani na chvilku a zabočil vlevo. K Rudýmu náměstí.

Ještě jsem nevěděl, kam mě to žene a proč. Ale tý síle, co jsem v sobě měl zakletou, jsem se musel bezvýhradně podrobovat. A taky jsem pocítil, jak ožil a jak doslova začal dýchat Fafnirův Dráp.

Každá píd země, každej čtvereční centimer asfaltu tady byl doslova prosáklej magií. Magií prastarou, zažranou do kamene budov i prachu pod nohama.

Právě jsem míjel obrovskou červenou budovu Historickýho muzea. Ani jsem nevěděl, jestli ještě funguje, nebo jestli se v tyhle další etapě pohnutejch dějin Ruska, který se už kdoví pokolikátý dost podstatně změnily, nezvrhnulo v cosi jako kasino. Teď jsem ovšem neměl čas si to zjišťovat a rychle jsem šel dál.

Dlažba Rudýho náměstí, která pamatuje jak vznešený kroky carů, tak dusot holínek revolučních vojáků, dunění pásů sovětských obrněných oblud i statisíce lidí, který sem přicházely na Prvního máje, se zdála být ztělesněním neochvějnosti tohohle města. Moskva vždycky stála a bude stát, a nic – ani šarvátky obyčejnejch lidí, ani věčný pošťuchování obou hlídek – není s to tuhle vznešenou velkolepost ohrozit.

Vyšel jsem na náměstí a rozhlídnul se kolem sebe. Vlevo ode mě bouřlivě žil obchodní dům GUM. Vpravo se tyčila zubatá kremelská zeď, před kterou se krčila malá žulová pyramida mauzolea. Snad mě to nevleče zrovna tam?

Ne, tam ne. Zaplaťpánbu. Ať už si o tomhle bývalým vůdci země myslíme cokoli, rušit klid mrtvýho by byl hřích. Navíc mrtvýho, kterej umřel jednou provždy a zcela nenávratně, protože Jinej nebyl – a to je dobře, že nebyl.

Šel jsem po náměstí klidným, pravidelným krokem. Z Kremlu vyklouzlo několik břidlicově černých papalášských limuzín, který rychle zmizely v okolních uličkách. Pak už mě bezhlese pozdravil kamennej kruh někdejšího popraviště. Z pomníků za ním mi věnovali

letmej pohled občani Minin a Požarskij. Dýchnuly na mě i malovaný báně chrámu Vasilije Blaženýho.

Síla, síla a zase síla…

Bylo jí tu tolik, že každej vyprodanej Jinej by si tu potřebnou energii obnovil během pár vteřin.

Jenže něco takovýho nikdo a nikdy neudělá. Protože tohle je cizí síla. Je ničí. Nepokorná a nepodrobující se. Síla staletí. Síla svržených carů a generálních tajemníků. Tý kdybyste se jen dotkli, tak vás rozmetá.

A zase jsem se rozhlídnul.

A zpozoroval jsem ho.

Inkvizitora.

Inkvizitora si nespletete s nikým – ani s Temným, ani se Světlým, natožpak s obyčejným člověkem.

Upřeně se na mě díval a já v první chvíli nedokázal pochopit, jak je možný, že jsem si ho všimnul až teď.

Byl sám, úplně sám – jaksi mimo veškerý každodenní kalkulace vzájemnýho poměru sil, okamžitý aliance a o něco dlouhodobější dohody. Ztělesňoval spravedlnost, ztělesňoval Inkvizici. To on byl zárukou rovnováhy. Tak má vůbec smysl se ptát, proč je tady a co tu dělá?

Přistoupil jsem skoro až k němu.

„Udělal jsi dobře, žes mě poslechl," řek Inkvizitor.

Netušil jsem sice, jak to můžu vědět, ale jmenoval se Maxim.

Natáhnul ke mně ruku a přikázal:

„Ten Dráp."

V jeho hlase jsem nezaslech ani stín nějaký pánovitosti či nesmlouvavýho nátlaku. Nepochyboval jsem ale o tom, že tomuhle hlasu by se podrobil kdokoli včetně šéfů obou hlídek.

Pomalu a s neskrývanou lítostí jsem sáhnul do záňadří.

Dráp skoro bouřil, jak se zmocňoval veškerý tý okolní síly. Sotva se kazeta ocitla v mých rukou, zaplavila mě taková tuhá vlna – do každičkýho póru těla pronikala energie, kterou mi daroval Dráp a zdálo se, že celej svět je ochotnej zhroutit se mi k nohám a podrobit se. Podrobit se mně, držiteli Fafnirova Drápu.

„Ten Dráp," opakoval Inkvizitor.

K tomu nedodával nic, nezaznělo ani slůvko naléhání, abych se zdržel jakýchkoli hloupostí. Takovýma nesmyslnýma ponaučeníma se Inkvizice nezatěžuje.

Pořád jsem ještě váhal. Copak to jde – dobrovolně odevzdat zdroj takový nevyčerpatelný síly? Navíc je vlastnění podobnýho artefaktu snem absolutně každýho Jinýho!

Automaticky jsem zaznamenal změnu energetický bilance na náměstí – kousek od nás se otevřel světlej portál. Samozřejmě to byl šéf moskevský Noční hlídky Geser.

Inkvizitor na vpád tohohle nečekanýho svědka nereagoval. Nijak. Jako by se tu žádnej portál neotevřel a ze šera se nikdo nevynořil.

„Ten Dráp," opakoval Inkvizitor potřetí. Potřetí a naposled. Víc už neřekne ani slovo. To jsem věděl.

A taky jsem věděl, že nemá smysl dělat brykule – dokonce i kdyby se tu najednou seběhli všichni Temný z celý Moskvy. Protože mi nepomůžou. A naopak se postavěj na stranu Inkvizitorovu. Intriky kolem Drápu mohly trvat jen tak dlouho, dokud se na scéně osobně nezjevili dohližitelé nad Dohodou.

Zamhouřil jsem oči, na poslední chvíli si ještě nabral tolik energie, kolik se jí do mě vešlo, div jsem se nezalknul nervovým vypětím a chvějící se rukou jsem pouzdro s artefaktem podal Inkvizitorovi. V tu chvíli

jsem vytušil nejasný a jen těžko potlačitelný Geserovo přání vrhnout se kupředu a Drápu se zmocnit. Jenže šéf Noční hlídky se samozřejmě ani nepohnul. Zkušenost – to je především umění podobný bezděčný poryvy bezpečně ovládat.

Inkvizitor na mě pohlédnul. Asi jsem si v jeho očích měl přečíst pochvalný uspokojení: To jsem rád, Temný, žes poslechl a nedělal jsi zbytečné potíže!

Jenže v Inkvizitorových očích jsem nic takovýho nenašel. Absolutně nic!

Geser nás sledoval s nelíčeným zájmem.

Inkvizitor pomalu pouzdro s Drápem uložil do vnitřní strany saka a aniž se rozloučil, roztál v šeru. Cítit jsem ho přestal okamžitě. Prostě hned. Inkvizice má zkrátka svoje cestičky.

„Tak dobře!“ řekl Geser, zahleděnej někam daleko stranou. „Jsi pitoma, Temný.“

Na chvíli na mně ulpěl pohledem a pak pokračoval:

„Pitoma. Ale moudrý. A to je dobře.“

A taky odešel, tentokrát už v klidu, bez portálu. Jeho jsem ještě chvíli zaznamenával ve spodních hladinách šera.

Kdežto já zůstal na Rudým náměstí – v bičujícím větru, sám, bez Drápu, na jehož sílu už jsem si stihnul zvyknout, bez teplýho oblečení, pořád jen ve svetříku, v kalhotech a polobotkách a vlasy se mi třepotaly jako na detailním záběru filmovýho hrdiny. Jedině diváky schopný ten efektní záběr ocenit jsem tu neměl – i Geser už byl pryč.

„Ty jsi ale opravdu pitoma, Vitaliji Rogozo,“ zašeptal jsem. „Rozumnej a poslušnej pitoma. Ačkoli – možná že právě díky tomu jsi ještě pořád živej.“

Jenže ten, co žije v mým nitru, se nečekaně pohnul a uklidnil mě – všechno běží tak, jak má. A když ses Fafnirova Drápu zbavil, udělal jsi dobře. Zaplavila mě taková blažená a neotřesitelná jistota, že jsem se zachoval správně, až se mi dokonce i ten vítr přestal zdát ledověj a nesnesitelnej.

Všechno je skvělý. Všechno je správně. Protože se nepatří, aby si děti hrály s atomovou bombou.

Zimomřivě jsem se ošil, otočil se a vykročil zpátky směrem k Tverský. Sotva jsem udělal pár kroků, zjistil jsem, že je tu nastoupená skoro celá honorace Denní hlídky (chyběl jen mág Kolja a samozřejmě šéf) v doprovodu nějakých patnácti operativců včetně vědmiček Anny Tichonovny, bratří upírů a podsaditýho vlkodlaka. Celá tahle společnost na mě svorně třeštila oči, asi jako čumilové, který v ulicích města sledujou uprchlýho tučňáka.

„Ahoj," řek jsem jim nečekaně vesele. „Copak tady všichni děláte?"

Jak to tak vypadá, už v tom zase lítám, pomyslel jsem si sklesle. Achjo…

„Jedno mi ale řekni, Vitaliji," oslovil mě podivně přiškrceným hlasem Edgar. „Pročs to udělal?"

Na okamžik se soustředil na příliš bdělýho policistu, kterej už mířil k celý tý naší podezřelý společnosti. Pak se zase podíval na mě:

„No proč?"

„Copak Temný k něčemu potřebujou nesmyslnou bitku? Popřípadě oběti, ze kterých nebude žádnej užitek?" odpověděl jsem na otázku otázkou. Jako správnej starej Oděsan.

„Já bych řekla, že lže," ozvala se agresivně Anna Tichonovna. „Nemáme si ho proklepnout a prohmátnout?"

Edgar se chmurně zaškaredil: Toho si těžko prohmátnem, napadlo ho asi…

Takže Denní hlídka ze mě začíná mít vítr! No to se podívejme…

„Anno Tichonovno!" oslovil jsem důrazně tu starou čarodějnici. „Fafnirův Dráp je nesmírně účinnej destabilizující element. Nic nedokáže narušit rovnováhu tak výrazně, jako právě tohle. Kdyby zůstal v Moskvě, tak jsou krvavý jatky naprosto nevyhnutelný. A Inkvizice přijala opatření, aby těm jatkám předešla. Já jsem jako loajální Jinej verdikt Inkvizice respektoval a Dráp jsem vrátil. To je všechno, co k celý věci můžu uvést."

Informaci o síle, kterou jsem díky Drápu nahromadil, jsem si pro jistotu nechal pro sebe. Aspoň prozatím.

„Copak vy byste se zachovala jinak?" dodal jsem ještě a zároveň už moc dobře chápal, že žádný další námitky následovat nebudou. Všichni by se bývali rádi toho artefaktu dotknuli… a načerpali z něj sílu… Ale zároveň se všichni následků něčeho takovýho báli.

„A nemáme se třeba vrátit do úřadu?" brouknul mág Jura. „Přece se tady v tom větru nebudeme plácat jako nudle v bandě…"

Což bylo to nejrozumnější, co se teď dalo navrhnout – znovu mi začínala být zima a mrhat získanou silou nadarmo je hloupý a nepřípustný.

Jura za podpory Edgarovy vybudoval úspornej portál a za pár minut už jsme po skupinách všichni vyjížděli do osmýho patra úřadu Denní hlídky. Nemoh jsem si přitom nepovšimnout, že kdybych ten portál postavil já, tak by byl spolehlivější a vydržel by dýl. Vypadá to na to, že

odevzdáním Fafhirova Drápu jsem se na tom svým schodišti odnikud nikam dostal na další stupeň. Asi jsem teď silnější než všichni ostatní Temný v úřadu dohromady. Jenže jsem stejně jako dřív nezkušenéj a naivní a to hlavní, co se teprve musím naučit, je vynakládat sílu rozumně a efektivně.

Technici v čele s neúnavným Gellemarem už zase naplno ždímali informace ze štábních notebooků. Kdy tyhle kluci vlastně odpočívaj? Anebo že by prostě vypadali jeden jako druhej?

„Tak jak jsme na tom, Gellemare?“ zajímalo Edgara.

„Světlý stahujou všechny svoje hlídky,“ hlásil pohotově vlkodlak. „Jednu za druhou. Už je nestřídaj, ale normálně to balej. A taky rušej blokádu nádraží a výpadovek.“

„Už se uklidnili,“ povzdechla si Anna Tichonovna.

„Aby ne,“ brouknul Jura. „Dráp je zkrátka fuč. Nejspíš už ho dopravili zpátky do Bernu. To bych se skoro vsadil.“

Měl pravdu – před několika minutama jsem si uvědomil, že zdroj mý síly se najednou probořil do šera a bleskově se přemístil někam hodně daleko. Jestlipak budu mít někdy příležitost držet ho v rukou ještě jednou? Těžko říct…

„Ale k čemu byl celej ten blázinec s Drápem dobrej – to teda nechápu, i kdybyste mě zabili,“ zamudroval Jura. „Čeho ty Bratři Reginové chtěli dosáhnout? A proč se do toho pustili a nám o tom nedali vědět? To je prostě guláš, vyloženej guláš!“

„A proč jste si tak jistý, že Bratři Reginové svýho nedosáhli?“ zeptal jsem se nevinně.

Podívali se po mně jako po dítěti, který v dospělý společnosti položilo nevhodnou otázku.

„Copak ty si myslíš něco jinýho?“ zeptal se opatrně Jura a vyměnil si rychlej pohled s Edgarem.

„Ano,“ přikývl jsem poctivě. „Ale na detaily se mě neptejte, protože ty já stejně neznám. Situace v Moskvě spěla k výraznýmu porušení rovnováhy ve prospěch Světlých. Tak výraznýmu, že starosti si začala dělat celá Evropa. A proto přijala opatření. Akce Bratří Reginu je jen střípek mozaiky, která by postupně měla vést k obnovení rovnováhy sil.“

„A ty jsi taky kousek mozaiky?“ zeptal se Edgar.

„Zřejmě.“

„A to, že v Moskvě není náš šéf Zavulon?“

„To asi taky.“

Temný po sobě chvíli jen beze slova tázavě pokukovali.

„Já nevím,“ protáhla po chvíli poněkud nespokojeně Anna Tichonovna. „Vypadá to celé dost divně. Protože kdybychom teď měli Dráp, tak bychom Světlé velmi rychle zmáčkli..“

„A uměli bysme si s ním poradit?“ zeptal se Jura.

Anna Tichonovna si znovu povzdechla:

„To nevím…“

„V každém případě ale máme právo po Světlých žádat jistou satisfakci,“ řekl po krátké úvaze Edgar. „Mají na svědomí několik velmi vážných zásahů. To, co vyváděli poslední dva dny, se s předchozími incidenty vůbec nedá srovnat. Ťunnikovovu smrt je třeba jednoznačně klasifikovat jako nešťastnou náhodu, a jen ať si Geser zkusí naši argumentaci zpochybnit – před tribunálem by z jeho konstrukcí nezůstal kámen na kameni. No a ta pytlačící upírka a vlkodlaci štětka – to snad zase nebyly tak těžké delikty, nějaká šestá kategorie, v nejhorším případě pátá. Obě přitom jednaly na vlastní pěst, takže

Denní hlídka s tím nemá nic společného. Alespoň já jsem takového názoru… Takže když se to vezme kolem a kolem, ze všech těchto událostí nakonec těžila především Denní hlídka. A to v době, kdy tu nemáme šéfa a tudíž ani jeho mohutnou podporu.“

„Já bych s těma fanfárama zatím počkal,“ poznamenal skepticky Jura. „Na ty je dycky dost času.“

Edgar jen rozhodil rukama a dal tak na srozuměnou, že on si myslí své. Bylo vidět, že opravdu věří tomu, co právě řekl. A celkem se mu dalo rozumět.

Těžko říct, jak by tenhle jejich spor skončil. Jenže Edgarovi se u pasu rozcvrlikal mobil a všichni se otočili k němu.

Moh to samozřejmě být soukromej telefonát, nebo nějaká rutinní úřední záležitost. V kanceláři se ale shromáždili velice zdatný Jiný, který byli skoro všichni schopný propočítávat pravděpodobnost a důsledky běžných událostí.

K mobilu jako by se táhla silná a zcela jasně viditelná nit. Nit k událostem mimořádnýho významu.

Edgar si přiložil mobil k uchu a chvíli poslouchal.

„Přiveď ho sem,“ řekl jen po chvíli, ukončil hovor a telefon si zastrčil zpátky k pasu.

„Je tu Inkvizitor,“ oznámil s kamennou tváří. „A přichází s oficiálním prohlášením.“

Během půlminuty otevřel dveře hlavní kanceláře Denní hlídky vědmák z vrátnice. V další vteřině už do kanceláře vkročil ten Inkvizitor s nevzrušeným výrazem v obličeji, co se jmenoval Maxim.

„Jménem Dohody,“ zahájil svou řeč. Ten hlas byl naprosto rovnej, bez jakýhokoli emotivního zabarvení. Mluvil dokonale informativním tónem a bylo by hloupý ho podezírat, že jedny nebo druhý straně nadržuje. „Zítra

za svítání se koná rozšířené zasedání místního kolegia tribunálu pod dohledem Inkvizice. Na pořadu dne bude projednání řady činů Jiných Světlých a taktéž řady činů Jiných Temných, které jsou v příkrém rozporu se základními ustanoveními Dohody. Přítomnost všech předvolaných je povinná. Nepřítomnost předvolaného a stejně tak opožděný příchod k jednání budou považovány za neslučitelné se zásadami vytyčenými Dohodou. Až do začátku jednání vyhlašuje Inkvizice moratorium na jakékoli magické zásahy od páté kategorie výš včetně. Nechť zvítězí rovnováha.“

Inkvizitor skončil, zvolna se otočil a vyšel ven. K výtahům.

Vědmák se rychle kouknul na svoje představený a vyběh taky ven. Celkem správně považoval za svou povinnost vyprovodit Inkvizitora až k východu z úřadu.

V kanceláři se na dost dlouhou dobu rozhostilo ticho – ztichli i technici, zabraný do práce na svých noteboocích.

„Úplně jako v devětačtyřicátém,“ hlesla tiše Anna Tichonovna. „Do posledního detailu.“

„Musíme doufat,“ prones dutě mág Jura. „Jedině doufat, Anno Tichonovno. Nic jiného nám nezbejvá.“

Kapitola pátá

Snad každý člověk na světě jednou dospěje k dojmu, že to, co se s ním právě v tomto okamžiku děje, už jednou prožil. Je na to dokonce speciální výraz – déja vu. Falešná paměť.

Těm, co si říkají Jiní, se to děje také.

Pracovník Noční hlídky Anton Goroděckij stál za dveřmi svého bytu a zápolil se vzpomínkami. Jednou už přece přesně takhle přešlapoval za dveřmi svého bytu a lámal si hlavu, kdo se tam mohl dostat. Když vstoupil, nalezl uvnitř coby nezvaného hosta svého úhlavního nepřítele. Šéfa Denní hlídky, známého mezi Světlými pod jménem Zavulon.

„Déjavu," zašeptal Anton a překročil práh. Bezpečnostní zařízení opět selhalo, ale uvnitř docela určitě někdo byl. Kdopak je to asi tentokrát?

Anton sevřel v ruce talisman a vešel do pokoje.

V křesle seděl Zavulon a četl si v populárním týdeníku Argumenty a fakta. Na sobě měl přísný černý oblek, světle šedou košili a zrcadlově blyštivé polobotky s mafiánsky hranatými špičkami. Zavulon si sejmul brýle a pozdravil:

„Buď zdráv, Antone."

„Déjavu…," zamumlal Anton. „No tak dobře…, buď zdráv."

Bylo to zvláštní, ale měl pocit, že tentokrát už se Zavulona vůbec nepolekal. Možná i proto, že při své

poslední nečekaně návštěvě v jeho bytě se černý mág zachoval vskutku mimořádně korektně.

„Můžeš si vzít můj amulet. Bude někde na stole – cítím to.“

Anton se pustil svého talismanu, visícího na krku, shodil bundu a poslušně se odebral ke stolu. Zavulonův amulet byl zahrabaný mezi papíry a dalšími písařskými a kancelářskými proprietami, které se na pracovních stolech rodí jakoby samy od sebe a s fatální nevyhnutelností.

„Už nade mnou nemáš moc, Zavulone!“ pronesl Anton cizím hlasem.

Černý mág spokojeně přikývl.

„Výborně. A musím tě pochválit. Když jsem tu byl poprvé, třásl ses jako osikový list. Kdežto dneska jsi naprosto klidný. Rosteš, Antone!“

„Mám ti za tu chválu poděkovat?“ otázal se suše Anton.

Zavulon zaklonil hlavu a tichounce se rozesmál.

„No dobře,“ řekl po kratší zámlce. Jak vidím, na zbytečné ztrácení času nejsi zvědav. Já taky ne. Přišel jsem ti navrhnout zradu, Antone. Takovou malou, dobře vykalkulovanou zradu. Z níž nakonec budou těžit všichni – dokonce i ty. Zní to paradoxně, není-liž pravda?“

„To rozhodně.“

Anton upřeně hleděl do šedých mágových očí a horečně přemítal, jakou past asi na něj Zavulon chystá tentokrát. Člověku věř zpola, Světlému ze čtvrtiny, Temnému ani slovo.

Zavulon je nejsilnější a tudíž nejnebezpečnější Temný v Moskvě. A nejspíš i v Rusku.

„Vysvětlím ti to.“ Zavulon nijak nespěchal, ale taky svůj výklad zbytečně neprotahoval. „O zítřejším zasedání moskevského tribunálu už jistě víš…“

„Ano.“

„Tak tam nechoď.“

Anton se konečně rozhodl, že se posadí – na pohovku u zdi. Zavulon byl tedy zprava od něj.

„A z jakého důvodu, smím-li se ptát?“

„Protože když tam nepůjdeš, tak se Světlanou zůstanete spolu. Když půjdeš, tak ji ztratíš.“

V Antonových prsou se zrodila horká hrouda. A nešlo o to, zda Zavulonovi věřil, nebo ne. On mu chtěl věřit. Moc chtěl.

Jenže nezapomínal na to, že Temným se věřit nemá a nedá.

„Vedení Noční hlídky připravuje další globální sociální experiment. To jistě taky víš. A Světlaně je v tomto experimentu vymezena poměrně důležitá úloha. Rozhodně se nechystám změnit tvé přesvědčení a získávat tě pro spolupráci s Tmou – to by byla snaha vyloženě zbytečná a beznadějná. Já ti jenom řeknu, co hrozí, když bude tento projekt uveden v život. Porušení rovnováhy. Což je záležitost banální a pro stranu, která je právě silnější, velmi žádoucí. V poslední době Světlo hodně posílilo a to se mi přirozeně nelíbí. Denní hlídka je zainteresována na obnově rovnováhy. A ty jsi ten, kdo by nám mohl pomoct.“

„To je zvláštní,“ poznamenal zádumčivě Anton. „Šéf Denní hlídky se obrací se žádostí o pomoc k pracovníkovi Noční hlídky. Velmi zvláštní.“

„Přísně vzato bychom se bez tebe obešli a poradili bychom si sami. Ale když pomůžeš sobě, a pomáhal bys především sobě, tak pomůžeš i nám. A taky Světlaně a

všem, koho ten další chystaný globální experiment nevyhnutelně poškodí.“

„Já ale nechápu, čím bych Světlaně a sobě mohl pomoct?“

„Proč bys to nechápal? Světlana je potenciálně velmi mocná kouzelnice. A jak její schopnosti rostou, prohlubuje se i propast mezi vámi dvěma. Právě její možnosti jsou tím faktorem, který dále zvyšuje nerovnováhu ve prospěch Světla. Pokud ale Světlana alespoň na čas o svou sílu přijde, rovnováha se obnoví. A vás dva nebude nic rozdělovat, Antone. Ona tě miluje, to je vidět hned. A ty ji taky miluješ. Copak chceš Světlu obětovat své vlastní štěstí i štěstí milované ženy? Tím spíš, že ta oběť bude tak jako tak nesmyslná. Právě proto ti nabízím docela malou a neškodnou zradu.“

„Zrada nikdy není malá.“

„Ale je, Antone. To by ses divil. Věrnost a oddanost se přece skládá ze řetízku malých a dobře prokalkulovaných zrad. Můžeš mi věřit, protože já na tomhle světě žiji dost dlouho na to, abych měl příležitost se o tom přesvědčit.“

Anton se na chvíli odmlčel.

„Jsem Světlý. Nemůžu zradit Světlo. Už z podstaty nemůžu – to bys měl chápat.“

„Nikdo tě přece nenutí, abys šel proti Světlu. Navíc svým činem pomůžeš mnoha lidem. Velmi mnoha, Antone. Copak právě tohle není základní předsevzetí každého bílého mága – pomáhat lidem?“

„A jak se podívám do očí svým kolegům?“ ušklíbl se ponuře Anton. „Po něčem takovém…“

„Ti to pochopí,“ prohlásil s přesvědčením až nepochopitelným Zavulon. „Pochopí a odpustí ti. Jací by to byli Světlí, kdyby to neudělali?“

„Jsi skvělý sofista, Zavulone. A určitě jsi o dost silnější než já. Ale tím, že věci nazýváš nepravými jmény, se jejich podstata ještě nemění. Zrada zůstane vždycky zradou.“

„No dobrá,“ souhlasil nečekaně snadno Zavulon. „V takovém případě ti nezbývá, než zradit svou lásku. Mezi těmito dvěma zradami musíš volit – copak to nechápeš? Buď zradíš sebe, nebo zabráníš dalším globálním krvavým jatkám. Buď zabráníš dalším bitvám mezi hlídkami, nebo je naopak připustíš. Nebo snad máš pocit, že těch smrtí bylo ještě pořád málo? Jen si vzpomeň, kolikrát jsi v ulicích sloužil s Andrejem Ťunnikovem. A Tygřík byla tvoje přítelkyně. Kde je jim dnes konec? Koho jsi ještě ochoten obětovat ve jménu ideálů Světla? Nechoď zítra na zasedání tribunálu, a tví přátelé zůstanou naživu. My nepotřebujeme nové mrtvé, Antone. Jsme ochotni se nové konfrontaci vyhnout. A v klidu se stáhnout. Proto ti navrhuji, abys pomohl všem. Všem! Jak Temným, tak Světlým. A dokonce i obyčejným lidem, rozumíš mi?“

„Nerozumím. Protože nechápu, jak by má nepřítomnost před tribunálem mohla obnovit rovnováhu.“

„Ty už jsi přece narazil na toho Temného, co přijel z Ukrajiny, ne? Myslím Vitalije Rogozu…“

„To ano,“ připustil nepříliš nadšeně Anton.

„Jenže to není Jiný.“

Anton zkoprněl:

„Jak to, že není Jiný?!“

„Přesněji řečeno ne tak docela Jiný. On je jen Zrcadlo. A života už mu moc nezbývá.“

„Co je to…, tedy kdo je to – Zrcadlo?“

„To ‚co‘ je přesnější,“ povzdechl si Zavulon. „Právě že on je jen ‚něco‘ nikoli ‚někdo‘. Ale užitečnější pro

tebe bude dovědět se něco jiného. Když na zasedání tribunálu nepřijdeš, tak se napříště všechno obejde bez krve. Když tam půjdeš, tak se krvavé řeži nevyhnem.“

„Jenže absenci před tribunálem Inkvizice přísně trestá…“

„Tvou neochotu utkat se s Vitalijem Rogozou bude Inkvizice považovat za oprávněnou. Takové precedenty existují a jestli chceš, tak ti je dokumentárně doložím. Ale mně můžeš věřit na slovo. Zatím jsem tě ještě nikdy nepodvedl.“

„To ‚zatím‘ se mi nelíbí…“

Zavulon se skoupě, jen koutky úst pousmál:

„Co se dá dělat. Jsem přece Temný. A nepovažuji za užitečné lhát, když pro to nemám důvod.“

Zavulon vstal a společně s ním se zvedl i Anton.

„Přemýšlej, Antone. Přemýšlej, Světlý. A mysli na to, že na tvém rozhodnutí závisí tvá láska a životy tvých přátel. Někdy to tak bývá – abychom pomohli přátelům, musíme nejdřív pomoci nepříteli. Zvykej si na to.“

A Zavulon bleskově zmizel – nejdřív z pokoje a pak i z bytu. Vzápětí v šeru zběsile zakvílel strážní znak a maska Čchoen na zdi se sešklebila do strašlivé grimasy. Anton dal oba systémy sklesle do pořádku a pokusil se vzít rozum do hrsti.

Má Zavulonovi věřit, nebo ne?

Zůstane se Světlanou, nebo nezůstane?

Má zavolat Gesera a všechno mu říct, nebo si to má nechat pro sebe?

Jakýkoli konflikt, počínaje banální rvačkou a konče provokacemi států a hlídek, je vždy soubojem informací. Kdo si dokáže přesněji představit možnosti a cíle soupeře, ten vítězí.

Jenže cíle Zavulonovy a Antonovy nemůžou být totožné. To je naprosto vyloučeno. Ale co když vše, co šéf Denní hlídky právě řekl, bylo řečeno jen proto, aby Anton naopak zavrhl už jen představu, že by snad před tribunál nepředstoupil?

Kde je pravda a kde lež? Zavulonova slova jsou jako klec, jenže v té kleci je sklopec, ve sklopci pastička na myši a v pastičce otrávená návnada… Kolik vrstev lži je třeba odstranit, aby se vyjevila pravda?

Anton sáhl do kapsy pro minci. Vyhodil ji do vzduchu, chytil ji… a pak se ušklíbl a strčil ji zpátky do kapsy, aniž se podíval, co padlo, zda panna, či orel.

Tohle není cesta.

Jestliže je jedno ze dvou východisek past, znamená to, že je třeba hledat východisko třetí.

Pokud jsem se chtěl dostat na zasedání tribunálu včas, znamenalo to, že budu vstávat velice brzo, nebo že nepůjdu spát vůbec. Přednost jsem dal druhý možnosti. Dospíme to pak.

Temní kolegové se už jistou dobu snaží vymámit ze mě motivy některých mých činů, ale protože ani já sám často nechápu, proč jsem se zachoval, jak jsem se zachoval, asi jsem jim zatím žádnej velkej užitek nepřines.

Do večera se nic mimořádnýho nestalo – zajel jsem si do obchůdku, kde vypalujou cédéčka na přání a zajímal se, zda si schovávaj předlohy výběrů, který si jejich zákazníci objednávaj. Ukázalo se, že ano. A tak jsem si neznámo proč objednal kopii cédéčka, které si tu nechal vypálit bílej mág Anton Goroděckij. Že bych se pokoušel představit si jeho světověj názor podle toho, co poslouchá? Nevím… Poslední dobou jsem se odnaučil

pokládat otázky, protože odpovědí se dočkám jen málokdy. A odpovědí opravdu přesných skoro nikdy.

A pak se mi do paměti zapsalo ještě jedno setkání z toho večera – stalo se to v metru. Vracel jsem se z toho hudebního obchůdku. Seděl jsem s rukama vraženýma do kapes bundy (ještě že kolegové Temný všechny moje věci z vnukovskýho letiště přivezli) a poslouchal jsem čerstvě zakoupený cédéčko. Nikolskij zrovna zpíval Zrcadlo světa:

Podstata jevů a mých roků sled,
tváře mých přátel i těch, co nechci znát,
vidím je jasně, vždyť nejde to skrýt
před zrakem básníka, staletí pána.
Všechno se odráží v duši poety
přesně jak v zrcadle světa…

A najednou se vše kolem mě nepostřehnutelně proměnilo. Kovověj hlas v reproduktorech právě méně zodpovědný cestující varoval, že dveře se zavírají. Zmáčk jsem tlačítko pauzy, zvedl hlavu a rozhlíd se kolem sebe…

A uviděl jsem ho. Byl to kluk tak čtrnácti – patnáctiletej. Nebylo pochyb o tom, že je Jinej. Určitě iniciovanej, protože si mě uhranutě prohlížel šerem a sám se v tom šeru docela účinně kryl. Jeho aura ale byla panensky čistá. Čistá jako čerstvě napadlej sníh, kterej má ke Tmě stejně daleko jako ke Světlu.

Dívali jsme se jeden na druhýho hodně dlouho, celou cestu mezi dvěma stanicema. Asi by se na mě takhle koukal dál, jenže pak s ním zatřásla taková statná ženská, asi matka:

„Jegore! Ty spíš, nebo co? Vystupujem!“

Kluk sebou trhnul, naposledy se po mě podíval s takovým těžko popsatelným steskem a vystoupil. Kdežto já zůstal ve voze.

Trvalo mi dobrou minutu, než jsem se z toho sebral, ale dál jsem nechápal, čím mě ten Jinej tak dostal. Něco mi připomněl. Něco velice důležitýho, ale neuchopitelnýho. A já pořád nemoh dát dohromady, co to je.

Tak jsem se vrátil k Nikolskýmu a Zrcadlu světa, a to mě trošku upokojilo.

V zrcadle vidím, kdo a jak žil,
kdo prorok právej a kdo falešnej byl,
vidím, kdo chce, aby dál byla noc,
vidím i to, komu jít na pomoc.
Zrcadlo světa – to v sobě mám,
chceš-li se podívat, učiň to sám…

To je divný. Tahle píseň by asi seděla spíš Světlejm. Tak proč najednou tak bere mě, Temnýho…?

S tímhle nejasným pocitem jsem se vrátil do úřadu Denní hlídky. Postarší vrátnej, takovej upíří strejda, věkem už značně zklidněnej, přede mnou uskočil jako čert před svěcenou vodou. Zarazilo mě to, ale najednou jsem si uvědomil, že v mý vlastní auře namodrale svítí několik světlejch pruhů.

„Pardon!“ Rychle jsem auru uved do pořádku. „To bylo jen maskování.“

Upír se na mě podezíravě zadíval a z vrátnický kukaně vykoukla ještě upírka – vsadil bych se, o co chcete, že to byla jeho žena.

Oba moje cejchy si prohlídli několikrát a už to vypadalo, že mě tu budou málem svlíkat do naha, ale

vtom do budovy vstoupil Edgar s mladičkou vědmou. Všechno rázem pochopil – pak už stačilo jen jeho nepatrně povytažený obočí. Pokynul mi a vykročili jsme k výtahům. Vědmička mě doslova požírala pohledem.

Teprve ve výtahu se osmělila k prvnímu dotazu:

„Vy jste tady nováček?“

V jejím hlasem jsem zaslech celou sadu emocí a záměrů, který jsem v tuhle chvíli nemoh a ani nechtěl analyzovat. Před Edgarem a dalšíma špičkovýma Temnýma jsem svou sílu neznámo proč předvádět nehodlal.

Edgar se pro věc viditelně zaujal a já cítil, že ho teď skutečně zajímá, co jí odpovím.

„Jak se to vezme – v jistém smyslu jsem tu nováček.“

Vědmička se usmála:

„A je pravda, že jste úplně sám rozehnal čtyři bílý bojový mágy a zabil tygřici?“

Edgarovy rty se jemně zkřivily v sarkastickým úšklebku, ale zajímalo ho to dál.

„To je pravda.“

Další otázku už mi položit nestihla – byli jsme na místě.

„Alito,“ oslovil Edgar mladou vědmu neznámo proč sytým šaljapinským basem. „Našeho hosta potrápíš až pak. Nejdřív laskavě podej hlášení Anně Tichonovně…“

S vervou přikývla a obrátila se na mě:

„Nemohla bych k vám skočit na kafe? Tak na hodinku.“

„Můžete,“ svolil jsem. „Jedině že já kafe nemám.“

„Přinesu ho,“ slíbila mi a rozběhla se ke kancelářím.

Kde bydlím, se mě neptala. Což znamenalo, že to věděla.

Pár vteřin jsem se za ní díval. Její záda halila módní stříbřitá bunda, jakou nosí turisti nebo sjezdaři (hned jsem si vybavil svoje známý z lesa), a zdobil ji výraznej obrázek – okatá komiksová děvucha s velkýma očima a karatisticky předkopnutou nohou, to vše s nápisem Battle Angel Alita. Obrázek i nápis částečně zakryly dlouhý rozpuštěný vlasy.

Edgar se za Alitou taky podíval. A bylo věru na co se dívat – dokonce i přes to zimní balení.

„Ta přijde," poznamenal hlubokomyslně Edgar. „Už se na tebe ptala."

Pokrčil jsem rameny.

„Zítra je ten tribunál," přeladil jsem pro jistotu na jinou vlnu. „Co mám dělat já? Mám si dát volno? Nebo jít s ostatníma?"

„Samozřejmě s ostatními, ty jsi přece hlavní svědek." Edgar se rozhlídnul. „Nezajdeš se mnou do pracovny?"

Jen jsme vstoupili, okamžitě jsem si byl jistej, že tuhle kancelář určitě nikdy – alespoň jako ředitelskou – nevyužíval šéf Denní hlídky Zavulon. Nejspíš to opravdu byla kancelář Edgara nebo někoho z dalších nejvyšších Temnejch. S rozkoší jsem se zabořil do křesla a automaticky mě napadlo, že je o dost pohodlnější než prosezený koženkový lavice v metru. Edgar odněkud zpod stolu vytáhnul načatou láhev koňaku.

„Necvaknem si?" návrh mi.

„Klidně."

Takováhle nabídka se přece neodmítá.

„To je dobře, že jsi sem přijel," poznamenal Edgar při nalévání sklenek. „Jinak bychom tě museli vyhledat."

„Abychom si dohodli taktiku a strategii chování před tribunálem?" pokusil jsem se střelit od boku.

„Přesně tak."

Koňak byl moc dobrej. Takovej měkkej a voňavej. Nebyla to sice žádná slavná a prestižní značka, ale mně chutnal.

„Já rozhodně nehodlám zkoumat a zjišťovat, proč se chováš tak divně. Přísně vzato mi to bylo zakázáno," řekl Edgar a významně se podíval nahoru ke stropu. „Tím spíš se tě nehodlám vyptávat na to, kdo vlastně jsi. Z téhož důvodu. Ale na jednu věc se zeptat musím: Stojíš při nás? Při Denní hlídce? Při Temných? Můžeme s tebou už zítra počítat jako s jedním z našich řad?"

„Samozřejmě," odpověděl jsem bez dlouhýho uvažování. A ještě jsem to upřesnil: „Což je má odpověd na všechny vaše otázky."

„To je dobře," povzdechl si Edgar poněkud zasmušile a na ex vyprázdnil svou kulovitou napoleonku.

Řek bych, že mi nevěřil.

Koňak jsme dopili v naprostým tichu. O tom, jak se před tribunálem chovat, neutrousil ani slovo – zřejmě to nepovažoval za nutný. Asi si řek, že se stejně zachovám, jak budu chtít já. A měl naprostou pravdu.

Celou noc mi pak dělala společnost Alita. Vedli jsme řeči a pili kafe – vědmička nějak dokázala sehnat dneska už zapomenutou značku Casa Grande. Rozvalili jsme se v křeslech a klábosili o všem a o ničem. Něco takovýho se mi nepřihodilo už dávno – prostě si jen tak příjemně sedět a klábosit. O muzice, v níž jsem se ke svýmu velkýmu překvapení docela obstojně vyznal. Taky o literatuře, který jsem rozuměl o dost hůř. A nakonec i o filmu, kterýmu jsem rozuměl jako koza petrželi. Alita se v pravidelných intervalech pokoušela zapřádat rozhovor o mně a o tom, co dokážu, ale dělala to tak bezelstně, že mi bylo až líno předpokládat, že ji za mnou vyslala bdělá Anna Tichonovna.

Hodinu před úsvitem někdo zaklepal na dveře.

„Pojdte dál!“ křiknul jsem.

Vstoupil Edgar s Annou Tichonovnou.

„Jsi připraven?“ zeptal se Edgar.

„Vždy připraven – jako pionýr!“ ujistil jsem ho. „Vyrážíme všichni vespolek? Za pomoci obrněné techniky, nebo půjde o pěší přesun?“

„Nešaškuj!“ Anna Tichonovna sevřela rty a přísně si změřila Alitu. Ta jen nevinně pomrkávala.

„Tak jo, já už to nikdy neudělám,“ slíbil jsem tý starý čarodějnici. „A kam že to máme jet? To opravdu nevím.“

V zásadě jsem nepochyboval, že správnej směr a místo by mi napověděl bezchybnej pud v hlubinách mýho vědomí. Pro jistotu jsem se ale zeptal.

„Je to hlavní budova Moskevské státní univerzity,“ oznámil mi Edgar. „Nahoře v ústřední věži. Šagron už stojí dole před barákem, můžeš jet s ním.“

„Tak jo.“

„Hodně zdaru,“ popřála mi Alita a zamířila ke dveřím. „Já se když tak stavím zejtra, ano, Vitaliji?“

„Ne,“ odsekl jsem ponuře. „Nestavíš.“

Věděl jsem naprosto přesně, že to tak bude. Zatím jsem ale nechápal, proč vlastně.

Alita pokrčila rameny a zmizela. Hned po ní z mýho bytu vyklouzla i Anna Tichonovna. Hm… Nebo že by mi tu holku přece jen nastrčila ta semetrika? Jenže holka si postavila hlavu a žádný rozumy ze mě netahala? Pokud je to takhle, tak je Alita k politování: Anna Tichonovna z ní duši vytřese, pak ji vyždíme a potom upeče…

Sáh jsem po telefonu a zavolal Šagrona, přičemž mě vůbec nepřekvapilo, že znám jeho číslo.

„To je Šagron? Tady návštěvník z jihu. Hodíš mě tam? Jo, už běžím.“

„No dobrá, já taky vyrazím," řekl Edgar. „A vy sebou hodte. Inkvizice strašně špatně snáší, když se někdo dostaví pozdě."

Oblík jsem se, zamknul a sjel výtahem dolů. Oba upíři na vrátnici už se na mě dívali daleko vlídnějc – buď jim do duše promluvil jejich bezprostřední nadřízenej, nebo konečně sami pochopili, co a jak. Ačkoli – jak by mohli vědět, co a jak? To přece nevím ani já. Mně se nanejvýš čas od času odhalí kousek mozaiky, na chviličku se prizvedne opona, ale pak zase klesne a mně oči zastře hustej a neprůhlednej dým.

Šagronův bavorák tiše bzučel asi dvacet metrů od vchodu – přímo pod značkou Zákaz zastavení. Posadil jsem se vedle něj.

„Dobrý ráno."

„To doufám, že dobrý," brouknul Šagron. „Jedem?"

„Pokud už na nikoho nečekáme, tak klidně."

Šagron se mlčky vklínil do hustýho proudu aut.

Ježdění po zasněžený Moskvě ve špičkách je kapitola sama pro sebe. Šagron musel co chvíli krotit příliš bujný řidiče za pomoci šera. Jinak by nám někdo věčně dělal myšky, vytlačoval nás z pruhu nebo se nám cpal do škvír, který se tu a tam v záplavě aut otevíraly. Pro každej případ jsem se připoutal. Šargon si skrz zaťatý zuby něco mumlal. Asi sprostě nadával.

Po bezesný noci mě to nesnesitelně kácelo do blaženýho podřimování. Tím spíš, že sedadlo solidní německý limuzíny k něčemu takovýmu přímo vybízelo. Kdybych se teď rozhod, že si pustím nějakou muziku, tak spím okamžitě. Jenže já hudbu poslouchat nechtěl. A tak jsem dál zůstával ve světě, zaplaveným hukotem desítek a stovek motorů, šelestem zapnutý klimatizace, ostrýma

fanfárama houkaček a čvachtáním špinavě šedý kaše pod kolama.

Kdybysme šli na metro, tak jsme tam už dávno byli. Takhle jsme se ještě po půlhodině plazili po ucpaný Ostožence směrem k třídě Vernadského. Zácpa rostla a postupně si jako kometa pěstovala ohon, kterej končil až někde ve středu města.

„Já se na to vyseru," zasyčel pohněvaně Šagron. „Takhle tady můžeme viset kdovíjak dlouho."

„Tak si otevřeme portál," pokrčil jsem rameny.

Šagron si mě podezíravě změřil:

„Vitaliji! My teď jedeme na zasedání tribunálu pod dohledem Inkvizice! Tvůj portál se zhroutí dva kilometry před univerzitou!"

„A jo," řek jsem bezelstně. „Nojo. To jsem si neuvědomil."

Ačkoli – napadnout mě to mohlo. Magický zásahy a jakýkoli užití magie je během zasedání tribunálu přísně zakázaný. Mý druhý já ve mně mi úslužně napovědělo, že tahle zásada už párkrát porušená byla, ale jedině v letech revolučních přeměn, jejichž součástí takový porušení vlastně bylo.

Jenže teď žijeme taky v časech přeměn. Je konec tisíciletí. To je přelom sám o sobě. Však to bylo až s podivem, jak se lidi báli zatmění slunce nebo třeba tureckýho zemětřesení… A nic, přežili jsme to ve zdraví.

„Kúúúrva!" zařval najednou Šagron a vytrhnul mě z těchhle úvah.

Ani jsem se nestih podívat předním oknem ven. Ozvala se ohlušující rána, mnou to mrštilo dopředu a do prsou se mi bolestivě zaříz bezpečnostní pás. Na volantu s protivným tenkým svistem vyrostla bílá bublina airbagu a Šagron po ní sklouznul nahoru a hlavou prásknul přesně

do míst, kde končí přední sklo a začíná plechová střecha. Někde venku cosi hnusně břinklo a na silnici se začala sypat drobná skleněná drť. Do sněhu padala beze zvuku, ale do plechů sousedních aut vyťukávala nepravidelnej bubenickej virbl.

A pak jsme dostali ještě ránu zezadu – což už vypadalo jako výsměch.

Pár vteřin, který se nejspíš podobaly startu kosmický lodi, to se mnou konečně přestalo pohazovat a cloumat. Nastal blaženej okamžik naprostýho dynamickýho klidu.

Šagron se po airbagu, na kterým zanechával kravou stopu, sešinul zpátky do sedadla. Asi měl taky zlomenou ruku. Protože se nepřipoutal, pitomec… Teď aby se mořil s regenerací!

Kolem se ozvalo splašený troubení.

Se smíšenými pocity jsem se odepnul a strčil do dveří. Pak jsem se postavil na udusanej sníh, posetej rozdrceným sklem.

Mírně ze strany do přední kapoty našeho bavoráku vrazila červená niva. A do zadku, přímo do kufru, kterej teď vypadal jako nakousnutej, se vnořil původně naleštěnej japonskej džíp. Ačkoli – ten džíp vlastně moc neutrpěl, rozbil si jen jedno světlo na chromovaným rámu a samotnéj rám byl na jednou místě mírně ohnutej. Řidič zřejmě přece jen stačil aspoň přibrzdit.

„Co blbneš, ty čuráku!“ zařvalo na mě individuum z džípu, skládající se z tónovanejch brejlí, vyholený palice, soudkovitýho těla, navlečenýho do jakýhosi černočervenýho hábitu, a supermódních bot číslo čtyřicet devět až čtyřicet ještě víc.

Oči měl ten ksicht bílý jako aura kojencova… nebo možná jako aura toho kluka Jegora z metra.

Copak nevidí nivu, co nehodu způsobila?

A najednou černomalinovej háv toho chlapa vzplanul kalným namodralým plamenem. Individuum zavřeštělo, jako když ho na nože bere.

Poznal jsem zámořský kouzlo, kterýmu se mezi řadovýma Jinýma říká spider flame, tedy pavoučí plamen. Jenže ještě než jsem se stačil vzpamatovat z útoku bandity z džípu, kdosi mě popad za límec a prudce otočil.

Kdyby kohokoli, tak tohohle jsem nečekal. Byl to bílej mág–meloman Anton Goroděckij.

„To jsi ty?“ zašeptal zuřivě. „Co jsi zač, Tma tě vem? Ale nelži!“

Oči měl ještě bělejší než ksicht z džípu, kterej kolem nás tančil cosi jako válečnej tanec.

V hlavě jako by mi cosi cvaklo. A hned nato rty samy od sebe sykly jen dvě slova:

„Zrcadlo světa…“

„Zrcadlo…,“ opakoval jako ozvěna Světlej. „Aby vás čert vzal! Všechny a všechno!“

Chtěl jsem k tomu jedovatě podotknout, že tohle čertí láteření je výsada Temných, ale pak jsem si to nechal pro sebe. A dobře jsem udělal. Jeho aura celá rudooranžově plápolala. Byl jsem určitě silnější než Goroděckij, ale toho teď podporovala jakási nepochopitelná síla, která neměla nic společnýho ani se Světlem, ani s Tmou; s jejich silama si však rozhodně nezadala. Kdyby náhodou došlo k souboji, byl jeho výsledek ve hvězdách.

Anton pustil můj límec, otočil se a jen tak nazdařbůh vyrazil pryč; proplítal se mezi auty a jejich houkání ani nadávek řidičů ze spuštěných okýnek si jednoduše nevšímal. Pak se někde hned vedle zavyla siréna dopravní policie. Zácpa uzavřela Ostoženku skoro

nadobro, jen v protisměru zůstával jeden volnej pruh, jímž se ti nešťastnější po jednom láteřivě probíjeli pryč.

Podíval jsem se na hodinky. Na cestu na univerzitu mi zbylo patnáct… vlastně už jen čtrnáct minut. Dopravní magie jsem přitom využít nemoh.

Ale nejdřív se musíme podívat, co je se Šagronem!

Obešel jsem dokořán otevřený dveře nivy a přistoupil jsem k našemu zle pocuchanýmu bavoráku ze strany řidiče. Šagron byl v bezvědomí, ale už v okamžiku, kdy pocítil nebezpečí, stačil ještě reflexivně vybudovat ochrannou clonu a vklouznout do šera. Teď regeneroval jako hračková panenka a lačný šero mu nemohlo nijak ublížit.

Tak to je dobrý, to přežije. A dostane se z toho vlastně dost rychle. Nejspíš už v sanitce, pokud se sem první pomoc tou zácpou vůbec prodere. Šagron je mág dost silnej na to, aby ho banální dopravní nehoda nemohla nijak významně pošramotit.

Takže nashle, Šagrone. Řek bych, že tohle ti Inkvizice za zlý mít nebude. To je prostě vis major.

A vtom jsem zahlíd svou spásu. Mladíčka, kterej šikovně kličkoval hned při chodníku na chudinkovým oranžovým skútru. Ten si teda s dopravní zácpou starosti dělat nemusí…

I když – na skútr není zrovna dneska počasí. Ale stejně…

A hupsnul jsem do šera.

V šeru ten skútr připomínal pohádkovýho koníčka Hrbáčka. Byl malej, s parožím řídítek a jedním okem reflektoru.

„Slez," nařídil jsem mladíkovi.

Zastavil a pokorně sestoupil.

Přehoupnul jsem se přes kapotu béžovýho opia a chopil se řidítek. Skútr oddaně pobafával na volnoběh.

Vpřed, můj oři! Kluk strnul na chodníku jako figurína a v ruce slepě třímal dolary, který jsem mu vrazil. Já už mezitím otočil rukojetí plynu až nadoraz k sobě, takže jsem div neodřel naleštěnej bok nejbližšího vozu, a začal jsem se prodírat na konec zácpy, tedy na Sadovej okruh.

Ochočit si hondičku, uvyklou spíš teplýmu japonskýmu asfaltu než moskevskýmu náledí, bylo nakonec docela jednoduchý. A kličkovat mezi stovkama stojících aut taky. Jenže rychlost se z tyhle hračky dala vymáčknout jen hodně malá – tak třicítka, víc ani ťuk. A já pochopil, že to nestihnu. Dokonce i když tu plechovou kobylku pohodím někde u stanice metra a zbytek dojedu pod zemí – věděl jsem, že od stanice Univerzita je to ke špičatý výškový budově ještě hodně daleko. Moh jsem samozřejmě zmáknout nějakýho řidiče slušnýho vozu, ale kde byla záruka, že ty zácpy nebudou pokračovat? Matně jsem si pamatoval, že v okolí univerzity jsou ulice širokánský, ale jistotu jsem stejně neměl. Když pojedu dál na hondičce, tak budu mobilní až do cíle, jenže cestu jsem si taky uměl představit jen v hodně obecných rysech. Protože bohužel nejsem Moskvan. A můžu já se spolehnout na svýho naprosto spolehlivýho vnitřního asistenta? To samozřejmě můžu. Ale co když mě zklame zrovna teď? V tom nejodpovědnějším okamžiku. To se totiž stává docela běžně.

Zaposlouchal jsem se do svýho nitra. Po tvářích mě pleskal vítr, napuštěnej výfukovýma plynama. Moskva vydechovala kysličník uhličitej…

Můj věrnej asistent zřejmě spal…

Sadovej okruh a stanici metra Park kultury jsem zdárně nechal za zády. Jakmile jsem ale spatřil budovu

stanice metra Frunzenská, rozhod jsem se, že se přestěhuju pod zem. Můj čas už skoro vypršel.

Ještě než jsem stačil dojít ke vchodu do stanice, skútr někdo ukrad. Krátce zablafal startovanej motor a nějakej čipera už hnal pracovitýho a spolehlivýho japonskýho koníka do nejbližší úzký uličky. Ach jo, lidi… Ty Světlý si o vás dělaj takovou starost, ochraňujou vás a šetřej, jak jen to jde – a vy? Jak jste pakáž byli, tak jste pakáž zůstali. Prostě zvířata bez svědomí a bez soucitu. Hlavně se ohánět ostrýma loktama, ukrást, prodat, nacpat si teřich a kolem vás ať klidně sedum let tráva neroste. Hnusnej pocit…

Přes turnikety jsem jednoduše přeskočil šerem. Na nakupování lístků a jejich cvakání ve stojanu nebyl čas. Však ona velmoc o ten jeden lístek nezchudne.

Naskočil jsem na pomalu se sunoucí gumovej pás pohyblivýho madla a řítil se dolů sotva stíhaje v tom vazkým mlhavu dělat kroky. Vlak ve stanici se zrovna chystal k odjezdu; než jsem si uvědomil, jestli jede správným směrem, dveře se zavřely. No nic, nevadí. Mnohem horší by bylo, kdyby se to se mnou rozjelo směrem do středu města.

Do vagónu jsem tedy naskočil šerem, rovnou skrz stěnu. Opatrně jsem rozhrnul užaslý cestující a najednou se ocitnul přímo mezi nima.

„Ježiš!“ vyrazil kdosi polekaně.

„Prosímvás, jsem tady dobře v Moskvě?“ plácnul jsem jen tak nazdařbůh. Nejspíš z hloupýho telecího rošťáctví.

Nikdo mi neodpověděl. Taky dobře. Zato jsem najednou kolem sebe měl poměrně dost místa. Chytil jsem se tyče nad hlavou a zamhouřil oči.

Stanice Sportovní. Teď dlouhodobě uzavřený Vrabčí hory – vlak se tudy pomalu vleče a skrz škvíry mezi plechovýma zábranama blikají žárovky i šedý polosvětlo blížícího se rána. Už svítá…

Konečně stanice Univerzita. Eskalátor je nekonečnej a úplně ucpanej. Zase musím čekat. Takže teď už tam včas v žádným případě nebudu.

Nahoře už bylo skoro světlo. Když jsem si v hlavě definitivně srovnal, že začátek nestihnu, uklidnil jsem se a přestal spěchat. Úplně. Vytáh jsem z kapsy korálkovitý sluchátka, pustil přehrávač s muzikou podle Antona Goroděckýho a šel jsem si k silnici chytit nějaký auto.

„Je čas," pronesl tiše Inkvizitor. „Ti, co přijdou pozdě, budou potrestáni přesně podle litery Dohody."

Všichni přítomní vstali. Temní i Světlí. Pracovníci hlídek i soudci. Geser i Zavulon, o němž si všichni mysleli, že v Moskvě vůbec není. Inkvizitor Maxim i dva přísedící Inkvizitoři, navlečení do šedých rouch. Prostě všichni, co se sešli ve věži Moskevské státní univerzity. Malá pětiúhelníková místnost tvořila neviditelné šeré patro přímo nad muzeem půdoznalectví a užívalo se jí výhradně pro nepříliš častá zasedání tribunálu Inkvizice. V poválečných letech se šeré prostory budovaly poměrně často – bylo to jednodušší a levnější než neustálé handrkování se státní bezpečností a milicí, které vytrvale strkaly nos do věcí, do kterých jim nic nebylo. Bylo krásně vidět, jak na východě vyplouvá zpoza obzoru nachová záře svítání, v níž s každou vteřinou hasly barevné záblesky nad univerzitní budovou, které tu tančily už od dob koncertu Jean–Michela Jarreho během moskevského jubilea. Jiní budou stopy po laserové show vidět ještě dlouho, a dokonce se obejdou i bez šera, v

němž barvy hasnou nebo úplně mizí. Ta barevná představení sledovalo opravdu hodně lidí a své emoce do šera sami ukládali.

Maxim oblečený nikoli do roucha, jako přísedící Inkvizitoři, ale do obyčejného manažerského obleku jediným máchnutím ruky v šeru rozvinul šedé plátno, poseté planoucími písmeny. Třicet hlasů začalo sborem zpěvně deklamovat:

„Jsme Jiní. Sloužíme různým silám. V šeru však není rozdílu mezi absencí Světla a absencí Tmy…“

Obrovské město a obrovská země netušily, že téměř všichni, kdož určují dějiny Ruska, teď rozhodně nesedí v Kremlu, ale tady. Tady, v malé zanedbané místnůstce pod samou špicí univerzitní mrakodrapové věže, kde v mnohaletém prachu stojí židle, lehká křesílka a dokonce plážová lehátka – zkrátka kdo si sem co přinesl. Na stůl si nikdo nevzpomněl, tak tu nebyl.

Jiní si na laciné pozlátko příliš nepotrpí – soud je akt, a ne tyjátr. Proto byste tu nenašli žádné taláry, paruky ani těžké brokátové ubrusy. Do téhle kategorie rekvizit patří jen šedá roucha přísedících Inkvizitorů, ale dnes už si nikdo pořádně nepamatuje, proč je vlastně občas nosí.

„Omezujeme svá práva i své zákony. Jsme Jiní…“

Rudá písmena Dohody planula v přítmí hlavně proto, aby ztělesňovala právo a pravdu. A hlasy zněly dál:

„Jsme Jiní…“

A těch hlasů bylo třicet:

„Za nás rozhodne čas.“

Dohoda dozněla a teprve teď vlastně začalo jednání tribunálu. Podle tradice od nejméně vážných případů.

Soudce, což byl jeden z přísedících Inkvizitorů v šedém rouchu, ani nevstal z otáčecí židličky od klavíru a všedním, monotónním hlasem oznámil:

„Případ první. Pytláctví ze strany Temných. Přiveďte viníka.“

No prosím, žádné obžalovaný nebo podezřelý – rovnou viník. Vina už byla dokázána. Svědci teď pomohou jen upřesnit okolnosti případu a závažnosti provinění. A soud vynese rozsudek. Nelítostný a spravedlivý.

„Bohužel se nedostavili všichni svědci. Chybí nám Vitalij Rogoza, Jiný, trvale hlášený a registrovaný v Nikolajevu na Ukrajině a přechodně hlášený a registrovaný v Moskvě, který se z neznámých důvodů zatím nedostavil. Dále pak nemáme k dispozici svědky Andreje Ťunnikova a Jekatěrinu Sorokinovou, kteří zahynuli za okolností, jimiž se budeme zabývat o něco později…“

Soud byl krátký a tvrdý:

„Viktorie Manguzovová, Jiná, Temná, trvale hlášena a registrována v Moskvě, se provinila opakovaným nepovoleným lovem bez licence. Bude odhmotněna. Mají hlídky k tomuto verdiktu nějaké připomínky nebo námitky?“

Temní nenamítli nic – a Světlí tím spíš.

„Rozsudek bude vykonán okamžitě,“ řekl Inkvizitor a pohlédl na Světlé: verdikt tradičně vykonávali předem určení pracovníci hlídek.

Ilja vstal a vyčistil si brýle. Pozorně se podíval na upírku a ta zoufale zavyla, protože chápala, že ji už nic nezachrání. V mágově pohledu byste ovšem nezaznamenali ani nenávist, ani potěšení. Jen soustředěnost. Vztáhl k odsouzenkyni ruku a šerem se dotkl cejchu na jejích prsou.

V další vteřině se Viktorie sesula k zemi. Nezměnila se v hromádku popela, jako by se to stalo starší upírce –

tohle tělo si svůj běžný život ještě neodsloužilo. Jenže to, co upírům nahrazuje přirozenou životní sílu, to co po léta, ba desítky let berou lidem, se beze stopy rozplynulo v šeru. V místnosti se nápadně ochladilo. Ilja svraštil čelo a dalším úsporným gestem odeslal do šera i zvetšelé tělo.

Navždy.

Takový je soud Jiných.

„Případ druhý. Vražda neiniciovaného Jiného z rukou vlkodlaka, Temné. Přiveďte viníka…“

Pár otázek. Pár odpovědí. A krátká porada Inkvizitorů.

„Oksana Dacjuková, Jiná, Temná, trvale hlášena a registrována v Moskvě. Úmyslné zabití nebylo prokázáno. Její činy byly klasifikovány jako sebeobrana. Překročila však hranice nutné sebeobrany, za což se odsuzuje ke ztrátě licence na lov po dobu deseti let. V případě recidivy nebo jakéhokoli porušení Dohody po pátou kategorii zásahu včetně bude okamžitě odhmotněna. Mají hlídky nějaké námitky nebo připomínky?“

Ilja pohlédl na Gesera a znovu vstal:

„Máme námitku. Život Jiné nic neohrožovalo. Proto nebylo třeba toho člověka zabíjet. Žádáme zvýšení lhůty odebrání licence na padesát let.“

„Na třicet,“ odpověděl okamžitě Maxim, jako by tento požadavek už předem očekával. A přesně tak to taky bylo…

„Na čtyřicet,“ odtušil chladně Geser, který ani nevstal. „Mám tribunálu poskytnout zdůvodňující materiály?“

„Tak na čtyřicet,“ souhlasil Maxim. Pohlédl na Temné, ale ti vůbec nereagovali, protože celkem správně pochopili, že osud takovéhle vlkodlačí holky za zbytečné hádky nestojí.

„Propusťte odsouzenou…“

Dveře se před bledou a vylekanou chudinkou otevřely dokořán. Vyrazila z nich celá šťastná jako šíp, protože ještě nechápala, že ve skutečnosti ji tribunál právě popravil. Čtyřicet let je pro vlkodlaka, který sílu čerpá jen z lidských životů, příliš dlouho. Za čtyřicet let stačí fyzicky zchátrat a možná i umřít, protože nebude mít možnost stáří vzdorovat.

„Případ třetí. Útok pracovníků Noční hlídky na Jiného, Temného. S ohledem na nepřítomnost poškozeného soud považuje za nezbytný křížový výslech přeživších viníků a vedení Noční hlídky, které připustilo neoprávněné užití síly proti Jinému, Temnému. Veškeré protesty ze strany Světlých se předem zamítají.“

Geser se zaškaredil, zatímco Zavulon si dovolil rezervovaně se pousmát.

Bílá kouzelnice Světlana Nazarovová se znepokojeně podívala na hodinky. Byla neklidná, protože bílý mág Anton Goroděckij nepřicházel.

„Nebylo by účelnější zkoumat důvody nepřítomnosti hned tří předvolaných svědků?“ zeptal se opatrně Geser, který bezděky přejal oficióznost mluvy soudců. „Věřte mi, že se rozhodně nesnažím získávat čas: Starost mi ale dělá nepřítomnost jednoho pracovníka Noční hlídky a jednoho z hlavních rušitelů klidu a pořádku v posledních týdnech.“

Inkvizitoři se po sobě podívali, jako by mlčky zaujímali společný postoj.

„Inkvizice nemá námitek,“ řekl zcela bez afektu Maxim. „Nezbytné magické manipulace se povolují.“

Inkviziční přísedící si sáhli pod roucha a bylo jasné, že pohybují ochrannými amulety. Možná že právě proto ta roucha nosí – aby nikdo neviděl, co s amulety dělají a

jaké přesně jsou to amulety. Inkvizice má zkrátka své metody, své zákony a svoje zbraně…

Ve vzduchu se objevila pozorovací koule. Koule šedé mlhy, protkané křivolakými nitkami. Většina z nich se postupně vytratila a zůstaly tam jen tři.

Tři nitky osudů, které se před pár minutami proťaly ve stejném bodě. Jedna nit je povadlá a sotva doutná. Tento Jiný je raněn…

„To je Šagron," vydechl Edgar, který se konečně zbavil povinností zastupujícího šéfa. „To je určitě Šagron!"

Dvě zbylé nitky se od sebe původně vzdalovaly, ale teď se znovu přibližují. Přímo před budovou univerzity.

Vypadá to na konflikt. Na další konflikt Světlých a Temných – a bohužel taky na další oběť. Zatím snad ještě nemusí být smrtelná.

„Noční hlídka žádá Inkvizici, aby zasáhla!" vyštěkl Geser. „Maxime, Raule, Oskare – vždyť oni se navzájem zabijí!"

Hned vedle Gesera povstala žena – Jiná, Olga, která teprve nedávno znovu získala schopnosti kouzelnice, a to velmi silné, pročež ztratila právo na příjmení, ale zatím ještě nezískala nárok na jméno v šeru. Dotkla se Geserova lokte a tázavě se na soudce zadívala.

Světlana zbledla – její tvář se teď zdála být jako z vosku.

Temní mlčeli. Zavulon se zamyšleně škrábal na špičce nosu.

„Tribunál jakýkoli zásah zamítá," oznámil suše jeden ze soudců.

„Ale proč?" zeptala se bezmocně Světlana. Pokoušela se ze svého lehkého ratanového křesílka povstat, ale neměla na to dost sil. Fyzických sil. Opravdová síla, ta

magická, síla Jiné, bílé kouzelnice, kolem ní začala bezděčně ovíjet tuhou, masivní spirálu.

Jiní jsou v hněvu a vůbec v extrémních situacích stejně jako lidé silnější, než když jsou klidní.

„Proč?!“ zvonil Světlanin hlas. „Všude, kde se tenhle Temný objevil, vzápětí umírali Jiní nebo lidé. Je to vrah! To mu dovolíte, aby zabíjeli dál?!“

Soudce ale nehnul brvou:

„Vitalij Rogoza, Jiný, Temný, za celou dobu pobytu v Moskvě ani jednou nepřekročil ani jediný bod Dohody a ani jednou nepřekročil rámec nutné obrany. Před Inkvizicí je čistý. Nemáme naprosto žádný důvod zasahovat.“

„Až ten důvod budete mít, tak už bude pozdě!“ usadil ho ostře Geser.

Inkvizitor jen pokrčil rameny.

„Bude se mstít za Šagrona,“ poznamenal tiše kdosi ze Světlých a odkašlal si.

K areálu Moskevské státní univerzity se blížili dva mágové, bílý a černý, a čím kratší byla vzdálenost mezi nimi, tím jistější si všichni přítomní byli, že sem do nejvyššího patra mrakodrapové věže přijde už jen jeden z nich.

Ale kdo?

Ani už nevím proč, ale auto jsem nechal zastavit tak tři sta metrů od vchodu do univerzity. Nad budovou jsem zahlíd rej barevných skvrn, paprsků a světelných figur; cítil jsem, že je to nějaká síla, který jsem nerozuměl, která brzdí běžnou magii a brání mi, abych jí užil. A ještě jsem cítil, že úplně až tam nahoře, odkud začíná vyrůstat ostrá špice nejvyššího moskevskýho mrakodrapu, kyne

světle šedej mrak, kterej na mě zapůsobil dojmem časovaný bomby.

Rozhlíd jsem se po chodníku a vykročil ke vchodu. Přísně vzato bych v takový chvíli měl spěchat, ale já šel docela normálně. Asi to tak mělo být.

Hlavně se mě neptejte, proč to tak muselo být…

Přehrávač nabízel další melodii, ale ta se mi nelíbila, a tak jsem se znovu dotknul tlačítka náhodnýho výběru skladeb. Co to asi bude tentokrát?

Moje jméno je setřenej hieroglyf,
moje šaty látá už jen vánek…
Co to svírám ve zmáčknutý hrsti?
Na to se mě neptej – už mě moří spánek…

Jasně – píseň Hieroglyf od Pikniku. To by šlo – je to taková poklidná melodie pro toho, kdo už stejně všechno zmeškal a teď by se měl hlavně soustředit a obrnit se všeobsáhlou bohorovností orientálních mudrců.

Stejně by mě zajímalo, jestli se mezi těma východníma mudrcema taky našli nějaký Jiný… Ačkoli, možná se ptám špatně – spíš jestli se mezi nima dali najít nějaký lidi…

To bych teda rád věděl…

Vrátný jsem zmát docela jednoduše – jak se zdá, běžný a každodenní zaklínadla se směly používat i během jednání tribunálu.

Vyrazil jsem k výtahům – vstupní hala byla přímo podezřele prázdná. Že by se tu lidi, který podvědomě cítili blízkost nejsilnějších moskevských Jiných, pokud možno radši vůbec neukazovali? Zmáčknul jsem knoflík a dveře jednoho z výtahů se okamžitě otevřely. Vstoupil

jsem dovnitř a automaticky se ohlíd, jestli ještě někdo nedobíhá…

A uviděl jsem Antona. Ten zrovna minul vrátný, který se ještě pořád nacházeli v polomrákotným stavu.

To je zajímavý – jak mě asi dokázal dohonit? Že by taky zrekvíroval nějakou motorku nebo skútr?

Stál jsem a čekal. Anton se na mě díval, jako by si něco potřeboval rozmyslet, a taky čekal.

Po krátkým váhání jsem přece jen stisknul knoflík a dveře výtahu se zavřely. Začal jsem stoupat vzhůru. Jenže až nahoru jsem se nedostal – jen asi do dvou třetin celkový výšky budovy. Ukázalo se, že zbytek cesty musím absolvovat dalším výtahem, co jezdí právě jen v horních patrech. K definitivnímu cíli mý cesty pak už vedlo jen široký mramorový schodiště, pocákaný starou malířskou barvou. To mě přivedlo ke dveřím, který byly v běžný realitě zavřený, ale v šeru dokořán.

Těsně před těma závěrečnýma schodama končila hudební mše Pikniku a přehrávač (zase jakoby nahodile) spustil další píseň:

Zdá se mi o psech a zdá se mi o šelmách,
zdá se mi o zrůdách, co v očích maj lampy.
Křídla, co s nima jsem až k nebi mách,
zlomili
– už nejsem anděl, už jsem spíš vampír…

Tuhle písničku Nautila Pompilia jsem dřív slyšel jen tak letmo a mimoděk, ale teď jako by mi zaburácela přímo v duši. Stoupal jsem k těm dveřím a společně s Butusovem si zpíval.

Nevím už o pádu, vzpomínám na to,

jak jsem na studený kameny spad.
Což jsem tak vysoko vystoupal proto,
aby mě potkal tak strašném pád?

Toho Butusova se mnou moh poslouchat kterejkoli Jinej – bez ohledu na to, že zvuk se rodil jen v korálcích sluchátek a že v normální realitě ho už na krok ode mě nebylo slyšet.

Vždy chtěl jsem být správnej a dobrej,
a nezdálo se mi strašný a divný,
že dole na zemi kupí se davy,
aby se dívaly, jak padá anděl…

Geser. Zavulon. Inkvizitor Maxim. Temný, s nimiž jsem v posledních dnech často pil kafe a debatoval – Edgar, Jurij, Kolja, Anna Tichonovna. A Světlý, s nimiž jsem v posledních dnech válčil nebo skoro válčil – Ilja, Garik, Tolja i vlkodlak, co se proměňuje v medvěda. A pak neznámý Jiný, a to i takový, který s hlídkama nemaj nic společnýho. Ty dva v rouchách budou asi taky Inkvizitoři.

Pak je tu bílá kouzelnice s tváří znetvořenou utrpením. Takovouhle tvář maj lidi i Jiný ve chvíli, kdy jim někdo bere to nejdražší.

Otevřený ústa ucpává mi vítr,
možná bílým sněhem, možná sladkou kaší,
možná je to peří, ale co vy víte,
vše se hroutí za tím, co padl jak anděl…

Pak už mě to nezadržitelně vleklo po přízračným žebříčku vzhůru, až na samej vrchol neviditelný

pyramidy, na kterou jsem se celou tu dobu škrábal – a přesně v tu chvíli dva Inkvizitoři v šedých rouchách zrušili zákaz nejvyšší magie. A bílá kouzelnice po mně mrštila tím světle šedým mrakem, co jsem viděl už zdola a co hrozil, že musí každou chvíli prasknout. Takovou sraženinu síly, proti který se megatunový jaderný bomby jevěj jako dětský kapslíky.

Čas se zastavil.

A já teprve teď všemu porozuměl. Všemu, co se dělo až do týhle chvíle, co se děje teď a co se stane v nejbližších okamžicích. To vše jsem pochopil a polknul křečovitou hroudu, co se mi vmžiku udělala v krku.

Stal jsem se nejsilnějším mágem na světě. Mágem mimo kategorie. Chalífou na hodinu…, ale co na hodinu, na vteřinu… Jediným v tomhle ošuntělým sále, kterej před sebou neměl žádnou budoucnost.

Některý Jiný jsou úplně bez budoucnosti…

Protože jsem Zrcadlo. Jen Zrcadlo. Zrcadlo světa. Závaží, který šero čas od času hodí na misku vah, když se rovnováha sil Světla a Tmy poruší přes míru…

Světlu se zrodila velká kouzelnice. A to ve chvíli, kdy Tma stejně zdatnýho adepta neměla. Světlo tak dostalo šanci skoncovat s Tmou jednou provždy.

Jenže Světlo bez Tmy neexistuje. Proto si šero vymyslelo mě. Našlo si podivnýho Jinýno, kterej se nepřiklonil ani k jedny ze stran, Jinýho s panensky čistou aurou, kterýho si přibarvilo na temno. Zbavilo ho paměti a vybavilo ho schopností vstřebávat a odrážet cizí sílu. Čím víc po mně někdo jde, tím jsem silnější. Tím snáz se dostávám na další schod. A když už povyskočit není kam, když se dostanu až na vrchol, nad kterým je jen věčnost a šero, znamená to, že Zrcadla už není zapotřebí. Protože v

tuhle chvíli by vzniklou rovnováhu mohlo porušit Zrcadlo samo.

Čeká mě šero. Věčný šero. Co bude s tělem Vitalije Rogozy, až donedávna Jinýho bez osudu, taky nevím. Nevím ani, co se stane s jeho pamětí a osobností, protože každej příchod zrcadla vypadá trochu jinak. Vím jen to, že ten já, co si sám sebe uvědomil v promrzlým nikolajevským parku cestou na rychlík do Moskvy, zmizí navždy, promění se v nehmotnej, bezmocnej stín, v přízračnýho obyvatele šera.

Nebo prostě v součást šera…, protože šero nemusí být tak inertní, jak všichni automaticky předpokladaj…

Tohle všechno mi proletělo hlavou v onom krátkým okamžiku, kdy jsem do sebe nasál veškerou sílu Světlany, která si vzala do hlavy, že právě ztratila Antona Goroděckýho. A do hlavy si to vzala proto, že jsem do uprášený soudní síně vstoupil s úplně stejným přehrávačem, jako má Anton, s kopií jeho cédéčka uvnitř a s jeho milovanou písní v uších, na rtech i v duši. A taky jsem pochopil, že Inkvizice všechno ví. Nikdo z Inkvizitorů však neprones ani slovo, aby je uklidnil a aby Jiným města Moskvy řek, že můj souboj s Antonem, v němž on měl zahynout, byl jen fikce.

Světlý znali jeho milovaný písně…

„Zemři…!“

Nene, já nezemřu, Světlano. Či vlastně zemřu, ale ne teď. Jsem Zrcadlo. Tím, že se mě snažíš zničit, sama sebe oslabuješ, kdežto mě posiluješ. Teď už přesně vidím, co tě čeká – pomalá obnova sil, který tu tak bezmyšlenkovitě rozhazuješ a který budeš zpátky získávat nějakých třicet, ale možná taky padesát let. Budeš ty síly obnovovat po drobtech a hrstičkách. A těch několik desítek let je doba, která Tmě plně vyhovuje,

protože jí umožní připravit se na další pokus Světla o porušení rovnováhy – i když v tuhle chvíli se ještě přesně neví, která ze stran se ji pokusí narušit. Čeká tě plno let, během nichž můžeš s Antonem najít společný štěstí, ale taky nemusíš.

V každým případě si ale po celý ty léta budete rovný.

Ty se tak sice zbavuješ sil, ale já ti zároveň dávám šanci…, šanci, kterou já sám nemám.

Hudba utichla – přehrávač nevydržel mohutnej magickej náraz (technika prostě nemá mohutný magický zásahy ráda) a rozletěl se na drobný plastikový střípky. Čepice mi odlítla ke dveřím, bunda na několika místech praskla.

Sotva jsem se udržel na nohou, ale ustál jsem to.

„Zrcadlo!“ vykřikl Geser a v tom jeho hlase byla celá škála emocí a intonací. „Už potřetí – a zase na straně Temných!“

„Protože my nepořádáme globální sociální experimenty, pane kolego!“

Zavulon. Šéf Denní hlídky, kterej se ani nesnaží zastírat triumf.

Dnes postoupil mezi vítěze. A Světlí skončili v poli poražených.

Ostatně – kolikrát už se tohle stalo, myslím úplně stejně, nebo přesně naopak!

Zpustošená a ohromená Světlana, ještě před okamžikem zdrcená hořem, zato teď neschopná potlačit divokou radost, vykřikla:

„Antone!“

Stál ve dveřích. Anton Goroděckij. Bílej mág. Živej a zdravej. Přišel hned po mně.

„Díky, Antone!“ obrátil se na něj nevýslovně spokojenej Zavulon. „Lépe jsi mé přání ani splnit nemohl. Doufám, že odměna se ti zamlouvá!“

Zavulon vstal a trhaně se rozesmál. Šéf Noční hlídky na soupeře opájejícího se triumfem pohlíd jen zběžně a znovu se zadíval na Antona.

Ten už přistoupil ke šťastný Světlaně, která naprosto ničemu nerozuměla, objal ji a zašeptal: „Počkej chviličku.“ A pak šel ke mně.

Několik vteřin jsme se jeden druhýmu jen dívali do očí. Jeden druhýmu. Nepřítel nepříteli. Jinej ne–Jinýmu. Ani nevím, jak to říct, aby to bylo přesný a pravdivý. Protože pravdy vždycky bývaj aspoň dvě.

„Vem si to,“ řek mi Anton.

A podal mi svůj přehrávač – místo mýho zničenýho.

„Díky,“ hlesnul jsem. Pak jsem odepnul od řemene zbytky toho svýho. Vyndal jsem z jeho trosek cédéčko a vložil ho do darovanýho diskmana, jako by právě tohle bylo to nejdůležitější. A napadlo mě: Teď se zvedne Inkvizitor a řekne, že můžu jít.

Samozřejmě jsem uhod. Mágové tyhle kategorie se nemýlej, dokonce ani když jinak jsou jen ne–Jiný.

„Jménem Dohody,“ prones jako vždy suše a nezúčastněně Maxim. „Protože bylo zcela hodnověrně prokázáno, že Vitalj Rogoza není Temný v běžném slova smyslu, akce Noční hlídky vůči Vitaliji Rogozovi nemohou být předmětem vyšetřování Inkvizice. Také na Vitalije Rogozu se ustanovení Dohody nevztahují. Bude proto ponechán svému osudu.“

Jako bych zrovna já nějakej osud měl! Jako by svůj vlastní osud měly Zrcadla, co tu byly přede mnou, jako by ho měl ten kluk Jegor, jehož čas ještě nenadešel…

„Vyšetřování Inkvizice skončilo.“ Maxim přejel pohledem po celým sále. „Mají hlídky nějaké připomínky nebo návrhy?“

Zmáčknul jsem tlačítko PLAY, otočil se a loudal se pryč. Roztrhaná bunda ze mě v tuhle chvíli činila něco mezi bezdomovcem a strašákem. Ale koho by to zajímalo?

Taky darovanej přehrávač fungoval v režimu náhodnýho výběru. A jako obvykle vybral z třiceti skladeb tu nejpřípadnější. Kipělova a Marvina. Chaotickej čas. A mně nezbejvalo, než dát se do zpěvu.

Tak jsem se dal do zpěvu:

Chaotickej čas,
stín svobody v sedle.
Krve po kolena –
noční můra hnedle.
Už jásá lid,
starý bozi se kácej,
modlí se lid –
přijď, pravdu hlásej!
Na nebi kometa,
jako vždy nejbližší pohromy věští,
vojáci Světla
pod padlým andělem už pálí klestí.
Vojáci Tmy
oblehli svět.
Tisíce ptáků
nebudou pět.

Chaotickej čas prožívá i ten, co už nemá právo nosit jméno Vitalij Rogoza. Protože právě on je ten, co vzlítnul jen proto, aby zase spad. Je to chaotickej čas pro padlého

anděla…, černýho anděla. Chaotickej čas pro mě i pro Jiný. Konec tisíciletí. Čas, kdy se Světlo nedá rozeznat od Tmy a Tma od Světla. Čas smrtí a bitev. Chaotickej čas.

My nevíme, co jsme zač,
jsme jen děti rudý hvězdy,
jsme jen děti černý hvězdy,
nad dalšími hroby novej pláč.
Taneček smrti bude tu zas,
zatím však nezvoní hrana.
A tak nás za všechny hříchy
potrestá chaosu rána!

Já taky nevím, co jsem zač a čí jsem dítě. Ale jedno vím – chaotickej čas nejčastěji trestá za cizí hříchy ty, co žádný hříchy nespáchali. Nebo spáchali, ale docela jiný, než za který se nakonec dočkaj trestu. Já si ale nemoh vybrat. Protože mi nikdo nedopřál opravdickej osud.

My ještě žijem.
Někdo se zachrání a někdo ne.
Divoce vyjem
a v naší pevnosti konec je dne.
Strženej prapor –
to je to znamení,
že jsme to vzdali.
Však ještě tu jsme,
ještě tu žijeme
a ne, že ne!

Já taky ještě žiju. A zpívám, zpívám i přesto, že vím, že v další písni Kipělova a Marvina jsou i takovýhle verše:

Nepros mě, já nevezmu tě s sebou.
Nedívej se, já nevím, co je žít.
Nevyzvídej, copak je to s tebou?
Jsem jen duch – a nemůžu tu být!

Jsem jen duch. Jsem jen Zrcadlo. Zrcadlo, v němž se ukázalo všechno, kvůli čemu sem bylo povoláno. Přitom ale musím prosit a musím věřit. Odcházím, protože tu nemůžu být, ale prosím, doufám a chci věřit, že mě s sebou vezmete! Vezměte mě s sebou!

Věřím.

Doufám.

Věřím.

Dou…

Část třetí

Jiná síla

Prolog

Auto chytil Juha Mustaiokki – právě on byl šéfem jejich malé skupiny. Jari Kuusinen a Raivo Nikkilää se mlčky vmáčkli na zadní sedadlo starého žigulíku, zatímco Juha se uvelebil vpředu.

„Zavezte nás do Šje–rje–mje–tje–va," vyslovil co nejpečlivěji. Je to možná zvláštní, ale pro Mustaiokkiho byla ruština jazykem jeho dětství – i když ho v následujících letech dost zásadně zapomněl. Na řeči ale měl talent; bydlel v blízkosti ruské hranice a do Petrohradu jezdil na pravidelné pitky. Ostatní jeho známí dávali za tímto účelem přednost trajektu do Švédska – přes noc se cestou můžete důkladně zřídit chlastem nakoupeným v duty–free, přes den se prospat přímo na trajektu (kdo by taky byl zvědavej na nějakej Stockholm!) a na zpáteční cestě se znovu věnovat nákladnému koníčku. Mustaiokki ovšem vytrvale dojížděl do Pitěru. „Odvezte nás prosím rychle a o–pa–tr–ně!"

A černý taxikář je vezl. Rychle a opatrně. Vozit cizince na letiště je terno. Takové rito se nezaměstnanému inženýrovi, vydělávajícímu černou taxikařinou, hned tak nenamane. Navíc těsně před Silvestrem, po němž už přijde rok 2000, kdy se všichni budou snažit, aby slavnostní tabule byla co nejbohatší a dárky co nejhodnotnější.

Tři Jiní, sedící v jeho autě, se o jeho myšlenky nezajímali. I když by samozřejmě mohli.

Už za okružní dálnicí se Juha otočil ke kamarádům a řekl:

„Že už bychom opravdu odjížděli, bratři?“

Jari a Raivo svorně pokývali hlavami. A opravdu – v tuhle chvíli bylo těžké uvěřit, že výslechy Noční hlídky už skončily, že skončily návštěvy chmurných Inkvizitorů i vytrvalé hemžení upírského advokátka z líhně Denní hlídky, známého jak mezi lidmi, tak mezi Jinými.

Konečně se z toho dostali. Dostali se z toho a teď je konečně z té strašlivé a studené Moskvy pouštějí pryč. A nic nevadí, že to zatím není domů, ale jen do Prahy, kde odnedávna sídlí evropská kancelář Inkvizice. Hlavní je, že je pustili. Sice s omezenými právy a s povinností okamžitá se hlásit všude, kam přijedou, – ale jsou na svobodě…

„Chudák Ollykainen…,“ povzdechl si Raivo. „A přitom měl tak strašně rád české pivo. Říkal, že po Lapin Kulta je to nejlepší pivo na světě. Ten se ho nenapije už nikdy…“

„Tak si za něj jedno hned dáme,“ navrhl Jari.

„Dáme si tři,“ uzavřel to Juha. „Byl to solidní chlap, nejsolidnější z Bratří Reginů.“

„A co my?“ zeptal se po krátkém zadumání Jari.

„My jsme taky solidní,“ přikývl Juha. „Protože jsme splnili svou povinnost.“

Při těchto slovech všichni tři sklopili oči.

Malá sekta Temných, která si říkala Bratři Reginové, existovala v Helsinkách už skoro pět set let. Patřili k těm nemnoha Jiným, kteří oficiálně na Dohodu nepřistoupili, ale protože nikdy žádné její zásady neporušovali, obě hlídky na to pohlížely shovívavě. Světlí vypadali na to, že

jsou rádi, že dvacet či třicet Temných se trvale věnuje nevinným rituálům, sborovému zpěvu a archeologickým průzkumům. Temní se vždy párkrát za století pokusili získat je pod prapory Denní hlídky, ale pak nad nimi vždy znovu mávli rukou.

Až donedávna se Juha, Jari, Raivo i jejich tragicky zemřelý kamarád Pasi Ollykainen chovali ke své úloze v sektě jako k zajímavé a vlastně dosti veselé hře. Jejich dědové a pradědové působili v sektě po celý život a z jejich dětí také budou Bratři Reginové… Samozřejmě děti adoptivní. Jinému se jen málokdy poštěstí, aby se jeho dítě také narodilo se schopnostmi Jiného. To je běžné jen u nižších kategorií Temných – u upírů a vlkodlaků…

Mágové z malé finské sekty to měli těžší. Nezbývalo jim než brousit po celém světě a hledat takové dětské Jiné, jež by bylo možné si osvojit, vychovat a zasvětit do vznešeného úkolu služby Fafnirovi. Takovéto děti se zpravidla daly najít jedině v zemích exotických a ještě lépe rozvojových.

Kupříkladu Raivo pocházel z Burkiny Faso. Jako úplně malého vykuleného kluka s rachitickýma nožičkama a nafouklým bříškem si ho od chudých rodičů koupili za čtrnáct dolarů. Pak ho vyléčili, vychovali a naučili finsky. Koho by dnes při pohledu na toho statného černého krasavce napadlo, že ho původně čekal docela jiný osud.

Jariho zase objevili v chudinské chatrči na okraji Macaa. Ve svých čtyřech letech už virtuózně kradl a využíval k tomu svých nevšedních magických schopností, díky nimž na něj jeho adoptivní rodiče přišli. Platit za něj nemuseli vůbec nic. Jari sice nebyl velký, ale

jeho bystrý rozum a skvělé magické schopnosti dělaly Bratřím Reginům radost.

No a Juha pocházel z Ruska. Přesněji řečeno odkudsi z jihu Ukrajiny. Od dětství se vyznačoval vášní k tuláctví – už jako sedmiletý kluk přejel celou zemi nákladními vlaky a stopem, pak přešel zelenou hranici a jednoho krásného dne zaklepal na dveře malého domku manželů Mustaiokkiových, jinak věrných členů sekty. Jinak než magickou predestinací se to vysvětlit nedalo.

Jedině zemřelý Ollykainen byl škaredou ironií osudu opravdický rodilý Fin.

Řidič žigulíku ještě nikdy v životě nevezl tak bizarní společnost – doběla vyšisovaného blonďáka ukrajinského vzhledu, statného Afričana, černého jako kolomaz, a malého šikmookého Asiata. A přitom všichni tři mluvili naprosto plynně finsky, nebo možná švédsky. V životě se ale stanou věci…

Na letišti Bratři nejdřív prostudovali odlety, ale úskočné a zmatkařské Rusko jim drobný podraz připravilo i tentokrát – let do Prahy se už počtvrté odkládal. Existovala sice možnost nasednout na letadlo do Duisburgu s mezipřistáním v Praze. Ten ovšem v odletech vůbec nenašli a letadlo do Madridu, které cestou taky přistávalo v české metropoli, zase vylétalo v krajně nevhodnou hodinu. Museli tedy své plány narychlo měnit přímo u pokladny, čímž uvedli do stavu nepochopitelné zuřivosti podsaditého mládence v teplákové soupravě s na prst tlustým zlatým řetězem kolem krku a s mobilem v chlupaté tlapě. Mládenec se nejdřív rozhodl, že od pultu prodeje letenek odstrčí drobného Jariho, jenže Raivo narychlo dal dohromady zaklínadlo všeobecné uctivosti, takže fronta okamžitě přestala proti neuspěchaně rokujícím Finům protestovat.

„Poletíme tím do Duisburgu," rozhodl nakonec Juha. „Je určitě pohodlnější, a taky nebudeme tak dlouho čekat. Tu Prahu odloží ještě aspoň třikrát, vidíte to?"

Samozřejmě to viděli. Nitky reality se propletly do malého uzlíku a nešťastná pražská linka měla startovat až pozdě večer.

Téměř zapomenutý pocit svobody je opájel skoro stejně jako milované pivo Lapin Kulta. Zatímco Juha konverzoval s příjemnou, ale už úplně uštvanou slečnou v kase, Jari a Raivo s potěšením pokukovali do odletové haly – na bloumající pasažéry, na prodavače v osvětlených akváriích letištních obchůdků i na neodmyslitelná zastoupení jednotlivých světových leteckých společností…

Toho Jiného si první povšiml Jari.

„Hele!"

Nedaleko od vstupu do koridoru vedoucího k nástupu do letadel stál u barového pultu bílý mág a pil z tmavozeleného šálku kávu. Hned vedle vysoké stoličky se krčila poloprázdná cestovní brašna.

Jari s Raivem chvíli zkoumali jeho auru – byla naprosto vyvážená a signalizovala dokonalé sebeovládání svého majitele. Určitě si jich už všiml, ale nedal na sobě nic znát.

„To nás už nikdy nenechají na pokoji?" povzdechl si Raivo.

„Ty myslíš, že nás sleduje?"

„Určitě," prohlásil Raivo velmi přesvědčivě. „Naší povinností přece je dostavit se na zasedání tribunálu. A Noční hlídka je povinna se přesvědčit, jestli osvobození svědkové opravdu odletěli do Prahy. Jen počkej, ten nás bude doprovázet až do letadla."

„Ale my máme na odlet čekat ještě pět hodin!"

„No a co, kam by spěchal? Je přece v práci.“

Připojil se k nim i Juha s letenkami v ruce. Vanul z něj slabý dech magie – místa na dnešní lety už samozřejmě nebyla, tak musel jak pokladní, tak vedení letiště opatrně přimět, aby dostali letenky z rezervací.

„Tady máte…,“ spustil vesele, ale zarazil se. Pozorně se na Bratry zadíval a zeptal se: „Co se děje?“

„Máme tady doprovod. Podívej, támhle pije kafe.“

Juha se tím směrem podíval.

Právě v tom okamžiku se v tlumeně tyrkysové auře jejich tajného průvodce cosi pohnulo a objevil se v ní tmavofialový pruh.

„Něco ho rozhodilo,“ poznamenal Jari.

„On je tu ještě jeden!“ uvědomil si Raivo. „Podívej, támhle u dveří!“

A opravdu, až u dveří stál snědý, mírně vypasený třicátník. Kapesníkem v jedné ruce si otíral čelo, kdežto druhou držel u ucha mobil. Zatím pořád mlčel, zřejmě poslouchal čísi obšírné instrukce. Vedle něj stál malý kufřík.

Tenhle Jiný byl černý mág.

„Takže nás sleduje i druhá strana,“ zamumlal Raivo.

„Prosímtě, kdo je na nás zvědav?“ zapochyboval Juha. „Víš, co je na takovém mezinárodním letišti Jiných, kteří by mohli hlídky zajímat?“

„Přesto bychom měli být bdělí, bratře!“ napomenul ho Jari. „Bezstarostnost Fafnira rmoutí a zneklidňuje…“

Juha si ponuře pomyslel, že kdyby se po té jejich nepodařené operaci s pašováním Drápu do Moskvy Fafnir probral k životu, tak by je jediným dýchnutím všechny čtyři okamžitě zpopelnil. Přesněji je tři, kteří to přežili. Ale jako obyčejně si to nechal pro sebe.

Světlý mezitím kávu dopil, vrhl po Temném nespokojený pohled a zamířil kamsi k letištní restauraci. Jeho aura znovu získala jednolitý světle tyrkysový odstín se sotva zaznamenatelnou bledě višňovou stopou na místě nedávného pruhu.

Temný ještě pořád telefonoval. Přesněji řečeno komusi naslouchal.

„Chtějí se přesvědčit, že opravdu odletíme!“ opakoval důvtipný Raivo. „Však jsme taky sami rádi, protože co bychom tu ještě dělali?“

Jenže se mýlil.

Světlý mág chvíli brouzdal po letišti, ale pak se vrátil k baru, posadil se, otevřel jakousi knížku a objednal si další kávu. Temný dotelefonoval, přistoupil k pultu prodeje letenek a Bratři postřehli první stopy magie. Dosti silné, zhruba čtvrté kategorie.

„Co to tam vyvádí?“ začal si dělat starosti Raivo. „Že by si taky kupoval letenku? Co? Nebude nám nějak překážet, Juho?“

„Proč?“ podivil se Juha. „Podívejte!“

Černý mág od pultu odcházel s letenkou v ruce.

„Takže někomu museli anulovat už prodanou!“ došlo rychle Raivovi. „No vida! To bude ale rámus…“

A byl – asi za čtyři hodiny, když se všichni ocitli ve stejné frontě na registraci. Jednomu cestujícímu najednou velice zdvořile oznámili, že mu letenka byla vydána omylem, že společnost se omlouvá a že mu poskytne místo v bussines–classu na další let…

Černý mág jen běsnícího pasažéra pozoroval a přitom ani brvou nehnul. Možná se dokonce usmíval. Zato Bratřím Reginům do smíchu nebylo – jak bílý, tak černý mág s nimi cestovali stejným letadlem.

„Prostě se rozhodli, že nás doprovodí až do Prahy," usoudil nakonec Raivo. „Je vidět, že svou práci berou vážně…"

Juha ustaraně zakroutil hlavou:

„Nene, bratře. To ne. Tady něco není v pořádku. Uvidíte, že nás osloví, a to ještě tady v Moskvě…"

Kapitola první

Geser si Antona pozval až navečer, když se analytici a techničtí pracovníci úřadu už rozcházeli, kdežto operativci, na něž této noci připadla služba v ulicích, se teprve trousili do práce. V chodbách prvního patra voněla čerstvě uvařená káva, horké houstičky se skořicí a lehký aromatický tabák – tenhle rok téměř všechny pracovníky Noční hlídky opanovala móda kouřit dýmku. Dokonce ani ženám se nevyhnula.

Už to byl celý rok, co Anton v informačním centru nepracoval a místo něj se šéfem všech počítačů a slečen operátorek stal Tolja. Mág druhé kategorie, a této klasifikace se Anton dočkal počátkem roku, je příliš významná kapacita, než aby mu bylo možné povolit vysedávání v křesle, klapání na klávesnici a dolaďování programů.

„Chceš kafe?“ zeptal se Semjon. Anton přikývl a přesně v tom okamžiku zazvonil telefon. V místnosti, kde seděli čtyři operativci – Anton, Semjon, Garik a Medvěd – se okamžitě rozhostilo ticho. Šéfův telefonát tu cítil každý.

A komu šéf volá, věděl taky každý.

Pod utkvělými pohledy kamarádů zvedl sluchátko Anton.

„Stav se u mě, až budeš mít čas,“ nařídil mu Geser. „Dopij kafe a přijď.“

„Dobře,“ odpověděl nezúčastněným hlasem Anton. „Provedu, Borisi Ignaťjeviči.“

Zamyslel se a zapálil si dýmku. Když Geser výslovně neřekl, aby si přichvátl, tak není třeba spěchat.

„Copak, kobereček?“ zeptal se pátravě Garik. Anton jen pokrčil rameny. Očekávat se dalo cokoli – počínaje obviněním ze zrady věci Noční hlídky a konče povýšením. Počínaje požadavkem trčet v úřadě a ani nos nevystrčit a konče pokynem ke zteči štábu Temných. Když si mág nejvyšší kategorie vezme něco do hlavy, nemá smysl snažit se uhodnout jeho plány. Tím spíš, když se ten mág nalézá v tak ošklivém rozpoložení ducha, jako se to v posledních měsících děje Geserovi.

Zle se jim přísně vzato vedlo všem. Tenhle rok neúspěch stíhal neúspěch. Všechno to začalo v létě, když se banální zatčení nezákonně praktikující vědmy zvrhlo v bitku s Temnými. Pak zase Igor, ten skvělý kluk Igor Teplov, který dostal poukaz do Artěku, aby si tam obnovil síly, skočil na provokaci Temných. Nějak ho uhranula a přiměla zamilovat se do ní vědma Alice Donnikovová, právě ta temná mrcha a Zavulonova milenka, která se už nejednou zapletla do těch nejsložitějších konstrukcí Noční hlídky. Tentokrát z toho ale nevyšla beztrestně – Igor ji přece jen dokázal zničit. Přitom však překročil meze přiměřené obrany a jeho osud visel už delší dobu na vlásku.

Před měsícem se pak objevil Vitalij Rogoza, a to už byla úplná pohroma. Nejdřív ho měli jen za obyčejného Temného, kdežto pak začali toho ukrajinského krajánka podezírat, že je to emisar, vyslaný na pomoc Denní hlídce. Jenže z Rogozy se vyklubalo Zrcadlo, tedy úkaz zcela mimořádný, který se za celou dobu existence hlídek dostavil snad jen desetkrát. Fakticky to byl zplozenec

šera, jež z naprosto fádního člověka, který snad ani nebyl Jiný, učinilo obludný bojový stroj. Kdyby to tak Světlí pochopili hned…, jenže oni to nepochopili. V souboji se Zrcadlem zahynula Tygřík, všechny své síly ztratila Světlana a tak či onak utrpělo ještě několik mágů.

Což bylo velice, velice špatné…

Anton se už kolikrát proklínal za to, že ho nenapadlo provést podrobnou analýzu okolností, které vedou k příchodu Zrcadla. V archivech přece podobné případy ležely – na mysli teď máme náhlý příchod mága, na nějž se nehodila žádná běžná klasifikace a který velmi rychle hromadil síly, aby je nakonec uplatnil v rozhodujícím souboji a pak zase zmizel. Všechno sedělo. Až do posledního okamžiku, kdy Vitalij Rogoza roztál ve vzduchu, odhmotnil se a zmizel v hlubinách šera, které ho zplodilo.

Ale dobře – že na to nepřišel Anton, Garik nebo Semjon, to by se ještě dalo pochopit. Pro ty bylo Zrcadlo jedním z četných exotických případů, které znali jen z archivů a přednášek. Ale proč celou pravdu se svými zkušenostmi nepochopili Geser a Olga? Ti už se přece se Zrcadlem setkali…

Je zle. A nedaří se. Jako by Tma, rozběsněná nedávnými úspěchy Noční hlídky, začala zasazovat jeden odvetný úder za druhým. A dlužno podotknout, že to byly údery velmi účinné a citelné.

Anton zavrtěl hlavou a odmítl už druhý dnešní šálek kávy, který mu nabízel Semjon. Pečlivě si vyčistil dýmku a bezděky přitom pohlédl na Medvěda.

Ten si také čistil dýmku. Malou, dlouhou a tenkou lulku, která dřív patřila Tygříkovi. Ta ji kouřívala jen občas, obvykle ve společnosti přátel. Teď, když Tygřík zahynula, Medvěd střídavě kouřil jednou svou a jednou

její dýmku. Což byl po Tygříkově smrti snad jediný projev jeho emocí. Opatrné dotýkání se dýmky… a snad ještě strnulý pohled, když se Vitalij Rogoza začal odhmotňovat. Pohled překypující tesknou lítostí. Rogoza v jeho tlapách neskončil a Medvědovi se tak nedostalo příležitosti ukojit svou žízeň po pomstě…

Stejně jako Ališerovi, Světlému z Uzbekistánu, jehož otce před rokem zabila Alice.

Také Anton měl s Denní hlídkou a jejím šéfem své nevyřízené účty. Účty, které se zřejmě nikdy vyřídit nepodaří. Dohoda svazuje ruce oběma hlídkám, Inkvizice její dodržování úzkostlivě střeží a jediné východisko tedy je jít hlavou proti zdi a vyzvat nepřítele na souboj – jako to udělal například Igor. Jenže jaký je výsledek? Vědma je sice mrtvá, ale bílý mág sám se ocitl na pokraji odhmotnění a teď čeká na výrok Evropského byra Inkvizice. Přitom není nijak obtížné odhadnout, jak ten verdikt bude vypadat…

Anton se zvedl, pokynul přátelům a vydal se do druhého patra, k šéfovi.

U srdce mu bylo těžko a netěšily ho ani blížící se svátky, na něž netrpělivě čekalo celé lidstvo – jako by letopočet 2000 mohl něco podstatného změnit. Ale co by mohla změnit pouhá čísla?

Alespoň slabé zaujetí pro věc Anton pocítil až za Geserovými dveřmi. Uvědomil si tam totiž velmi silný magický ochranný štít. Podobná ochrana je samozřejmě zřízena kolem celé budovy úřadu a zvlášť jsou odstíněny i jednotlivé kanceláře pracovníků hlídky a zasedací síně. Dnes ale Geser učinil řadu dalších opatření, aby nadcházející jednání bylo opravdu naprosto důvěrné – vzduch v chodbě byl zatuchlý, nehybný a prosycený energií. Neviditelná stěna mizela kdesi hluboko v šeru,

mnohem hlouběji než dvě svrchní hladiny, které byly přístupné i pro Antona.

Vstoupil do pracovny a pečlivě za sebou zavřel dveře. Za zády pocítil lehký pohyb, jak se na okamžik protržený ochranný štít opět uzavíral.

„Posaď se Antone," řekl Geser a zcela přátelsky se zeptal: „Dáš si čaj nebo kávu?"

„Děkuju, Borisi Ignaťjeviči, zrovna jsem měl."

„A co takhle pivo?" navrhl naprosto neočekávaně šéf.

Anton s vypětím všech sil potlačil nutkání protřít si oči nebo se ještě raději štípnout do ruky. Geser se radostem života nikdy nevyhýbal. Byl schopen vyrazit s omladinou na diskotéku, zaflirtovat si s mladými děvčátky a tu a tam si s některou i vyrazit na celou noc. Nebo si posedět nad exotickými jídly někde v dobré restauraci, prohánět číšníky sem a tam a roztřást ruce kuchařům svou důvěrnou znalostí všech kulinárních fines. Nebo se dokonce s kolegy vypravit někam na pivo a uzenáče, na vodku s nakládanými okurčičkami nebo na víno s ovocem.

Jedno však Geser vyloženě nesnášel – a to byly pitky na pracovišti. Za jednu láhev koňaku, kterou deset pracovníků analytického oddělení vypilo u příležitosti narozenin malé Julky, obecně nejmilovanější kouzelnice v celé Noční hlídce, byli viníci potrestáni s vynalézavostí přímo geniální. Nezachránila je ani přímluva Olgy, která se na přestupku podílela taky. Trest byl pro každého vymyšlen individuálně, a to tak, aby byl co nejpotupnější. Například Julka sama nesměla celý týden přijít do úřadu, ale musela normálně chodit do školy, po vyučování s kamarádkami na zmrzlinu a s kamarády do kina a diskotéky. Když se po vypršení trestu vrátila do úřadu,

soptila jako saň a neustále opakovala: „Panebože, kdybyste jen věděli, jak jsou tupý! Já je nenávidím!“

Za to „nenávidím“ ostatně dostala další jednodenní trest. A k tomu dlouhou debatu s Geserem na téma „Může bílá kouzelnice chovat vůči lidem nějakou zášť?“

Proto Anton, který se užuž chystal dosednout do křesla, zaraženě znehybněl a zůstal stát.

„Jen si sedni,“ vytrhl ho z té strnulosti Geser. „Ať mi nevyneseš spaní. Tak dáš si to pivo?“

„Dneska na pivo nějak není počasí,“ odtušil Anton a kývl hlavou k oknu. Venku se z oblohy valily těžké mokré sněhové vločky. „A tady se to přece nehodí, ne?“

Ta poslední fráze přitom zazněla hodně tázavě.

Geser se na okamžik zamyslel:

„Tak bychom si mohli zajít do nějakého zajímavého podničku,“ usoudil nakonec se zaujetím pro věc. „Třeba do té kavárničky na jihozápadě, co tam chodí stomatologové. Umíš si to představit? Oblíbená hospůdka moskevských zubáků! A pak znám ještě takovou pizzerii u Běloruského nádraží, a to je teda taky věc…“

„Borisi Ignaťjeviči!“ neudržel se Anton. „Kam vy na tyhle zajímavý podničky pořád chodíte? Jednou si najdete lyžařskou pivnici, pak bar lesbiček, instalatérskej bufítek nebo filatelistickou jídelničku…“

Geser jen rozhodil rukama:

„Ale chlapče, přece nechceš, abych ti znovu připomínal, s kým pracujeme. My přece pracujeme…“

„S Temnýma,“ broukl Anton a konečně dopadl do křesla.

„Nene, kamaráde, to nemáš pravdu. My pracujeme s lidmi. A lidi – to rozhodně není stádo klonovaných ovcí, které jedna jako druhá žvýkají trávu a uprdnou se vždycky všechny naráz. Každý člověk je individualita.

Což je naše potěšení, protože to komplikuje práci Temných. Ale zároveň je to naše smůla, protože to komplikuje práci nám. A pokud máme alespoň trochu rozumět těm, o jejichž duše vedeme ten věčný zápas, tak je musíme dobře znát. Nejen já, rozumíš mi? My všichni! Musíme umět porozumět každému – uhrovitým puberťákem, co se na diskotéce cpe extází, počínaje, a přestárlým profesorem s degenerovanými šlechtickými předky, který všechen volný čas věnuje svým kaktusům, konče… Ostatně, bar, kde se scházejí kaktusáři, má mimořádně zajímavou kuchyni a velice svérázný interiér. Jenže my dva se teď nikam vypravit nemůžeme. Všiml sis toho ochranného štítu?“

Anton přikývl.

„Věř mi, že jsem ho nevytvořil jen tak pro nic za nic. Zajistit naprostou bezpečnost v místě, kde je plno lidí, by bylo mnohem složitější. A řekl bych, že teď si takové plýtvání silami nemůžu dovolit…“ Geser si promnul tvář a povzdechl si. Pravda je, že vypadal opravdu unaveně. „Ostatně… tohle si vem. Je to takový malý dárek.“

Anton z jeho rukou překvapeně převzal malý předmět. Bylo to cosi jako glóbus – malá koule, sestavená z kostěných…, ano, přesně tak, z kostěných jehel, ohnutých do oblouku a zapíchnutých na obou pólech do dvou malých dřevěných terčíků. Uvnitř byla ta koule prázdná… ačkoli ne. Vůbec ne. Byla plná síly. Dřímající a zatím spoutané síly…

„Co je to?“ zeptal se mírně zmateně Anton.

„Neboj se. To není zkapalněné blaho.“

„A… co je to zkapalněné blaho?“

Geser si povzdechl:

„Jak já to mám vědět? Jen jsem žertoval. To je takové úsloví. Slovní obrat. Metafora. Já si vůbec nejsem jist,

zda nějaké blaho vůbec existuje, a už vůbec nevím, jestli se dá zkapalnit. Ty ale v rukou držíš cosi jako magický generátor bílého šumu. Kdybys někdy náhodou potřeboval vést absolutně, zdůrazňuji absolutně tajný rozhovor, který nikdo a žádnými prostředky nesmí odposlechnout, tak tu kuličku prostě rozdrtíš v ruce. Nejspíš se poraníš, ale to je nevyhnutelná daň. Zato po dalších dvanáct hodin bude kruh o poloměrů deset metrů kolem tebe naprosto neprůslyšný. A nikdo se do něj nedostane ani magicky, ani technicky. Fixovat bude jen… ééé… jisté zcela mírumilovné a nevinné obrazy, rozmluvy a události. A samotný amulet taky nedokáže vystopovat magickými prostředky.“

„Děkuju,“ řekl chmurně Anton. „Ale že by mi ten dárek udělal radost, to říct nemůžu.“

„Však mi za něj ještě poděkuješ. Ale dáš si to pivo, nebo ne?“

„Dám. Ale proč zrovna pivo?“

„Abych své vlastní zásady a nařízení neporušoval tak flagrantně,“ usmál se spokojeně Geser. „Přece jen jsme v práci.“

Zmáčkl knoflík na pultu vnitřního dorozumívání a řekl:

„Oljo, přines nám prosím tě pivo.“

Anton se už ničemu nedivil. Když Geser tlačítko zase pustil, všechno mu vysvětlil:

„Galočka je skvělá sekretářka, jenže je to jen kouzelnice čtvrté kategorie. Mohlo by se jí stát, že by naše tajemství vyzradila nepříteli a ani by si toho sama nevšimla. Takže pro dnešek jsem si opatřil jinou sekretářku.“

Asi za minutu vstoupila Olga. S podnosem, na kterém stály dvě obrovské sklenice světlého piva a úctyhodná,

asi tak dvoulitrová křišťálová karafa s tímž nápojem a sýrový talíř.

„Ahoj, Antoško," pozdravila mága přívětivě. „Máš přece rád Budvar…"

„Který Světlý by neměl rád světlé české pivo," pokusil se zažertovat Anton. Žert se mu dvakrát nevyvedl, ale sám byl překvapen, že má do podobných slovních hříček chuť. To se mu nestalo už dávno…

„Co Světa?" ptala se dál stále stejným tónem Olga.

Anťon zaťal zuby. Těžko u srdce, které na okamžik zmizelo, se zase vrátilo.

„Je to pořád stejný…"

„Nula bodou?"

Anton přikývl.

„Večer se za ní stavím," oznámila mu Olga. „Myslím, že návštěvy snad už snese. A já ji určitě dokážu potěšit aspoň trochu…, to mi věř."

Byla to svatá pravda. Kdo jiný by dokázal potěšit velkou kouzelnici, která na dlouhá léta ztratila magické schopnosti, než jiná velká kouzelnice, která byla na desítky let svých magických schopností zbavena za trest.

„Zastav se tam, Olgo," souhlasil živě Anton. „Světlana bude mít velkou radost."

Geser si lehce odkašlal.

„To stihnete," utřela ho chladně. „A tobě, Antone, přeju hodně zdaru. Moc ti to přeju."

„Jakýho zdaru?" zeptal se nechápavě Anton.

Místo odpovědi se k němu Olga sklonila a měkce a něžně ho políbila na rty.

„A to se podívejme!" užasl teatrálně Geser.

„Od chvíle, kdy jsme si s Antonem vyměnili těla, na nás dost dobře žárlit nemůžeš," prohodila ležérně. „Zvlášť pro takovou maličkost. No dobře, chlapci.

Hlavně nevyvádějte a moc nepijte – a kdyby něco, tak mě zavolejte.“

„Kdyby co?“ zamračil se Geser, ale Olga už byla na odchodu. Velký mág ji vyprovodil pohledem a když zmizela za dveřmi, povzdechl si a řekl: „Žít s velkou kouzelnicí je řehole. Dokonce i pro mě. Jak to, že si s tím dokážeš poradit, Antone?“

„Světlana se tou velkou kouzelnicí ještě nestihla pořádně stát,“ řekl Anton. Zvedl svou sklenici a upil. Pivo bylo skvělé. Takové, jaké má být pořádné pivo.

„Ale to tě snad těší, ne?“ zajímalo Gesera.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Anton a vzal si kousek kozího sýra. „Netěší.“

„Proč?“ zeptal se s měkkou zvídavostí šéf. „Vždyť před sebou máte několik desítek let šťastného a rovnoprávného života. V ideálním případě půl století…“

„Ale Gesere… O jakém štěstí může být řeč, když si ta ženská připadá jako méněcenný mrzák?“ zeptal se ostře Anton. „A když já sám na tom nesu vinu – i když jen zčásti.“

„Zčásti?“

Anton přikývl:

„Ano, právě že zčásti.“

Geser se odmlčel – a pak položil otázku, na kterou Anton čekal už tři týdny a popravdě řečeno už skoro čekat přestával:

„Řekni mi jednu věc – cos to měl s tím Zavulonem?“

„Přišel ke mně domů. Znovu, stejně jako tenkrát.“

„To zase využil pomoci toho tvého přítele upíra?“ zajímalo Gesera.

„Ne. Toho jsem hned po první Zavulonově návštěvě k sobě do bytu přestal pouštět. Zatím prostě nechápu, jak se tam ten Zavulon mohl dostat.“

Geser přikývl a napil se piva.

„A pak mi navrhl…, abych zradil. Řekl mi, že Vitalij Rogoza je Zrcadlový mág, jehož vytvořilo šero jako reakci na přílišné posílení Noční hlídky. A že jeho základním posláním je zničit Světlanu nebo ji zbavit síly. A že když přijdu na zasedání tribunálu pozdě, tak Rogoza připraví Světlanu o sílu a odhmotní se."

„A ty jsi souhlasil?"

Než Anton odpověděl, nadlouho se zamyslel. Tuhle debatu vedl s Geserem už mnohokrát – samozřejmě v duchu. Ale stále ještě nenašel ta správná slova…

„Gesere… Jedinou alternativou by bývala byla pokračující konfrontace. A zřejmě taky Světlanina smrt nebo…"

„Nebo?" zaujal se zjevně pro věc Geser.

„Nebo smrt mnoha… řekněme řadovějších pracovníků Noční hlídky. Abychom v důsledku byli oslabeni zhruba stejně."

Geser spokojeně přikývl:

„Na to jsi přišel sám?"

„Ne tak úplně. Hrabal jsem se v archivech a našel jsem několik analogických případů, z nichž jeden skončil zkázou celé kyjevské filiálky Noční hlídky kromě jejího šéfa Alexandra von Kissela. Cílem Zrcadla byl tehdy právě baron von Kissel, ale ten se nakonec dokázal ubránit. Výsledkem tohoto souboje ovšem bylo, že ostatní mágové a pracovníci pobočky zahynuli."

„Ale proč ses nespojil se mnou?" zajímalo Gesera. „Proč jsi mě neupozornil, že tě navštívil Zavulon?"

„A jak jsem měl vědět, co bude vlastně chtít. Co kdyby býval bažil po tom, abych se za vámi utíkal radit. Zavulon se mě zjevně snažil přelstít, ale já nepřišel na to, kde se ta jeho past skrývá. Chybou mohl být jak pokus se

s vámi spojit, tak mlčení. Proto jsem si vybral třetí cestu. Pokusil jsem se nepustit Zrcadlo až ke Světlaně. Tím nejprimitivnějším způsobem – prostě jsem vrazil do jeho auta.“

„Bravo,“ řekl neznámým, skřípavým hlasem Geser. „Jsi pašák, Antone. Sice ti to nevyšlo, ale ten pokus nebyl k zahození. Ale proč jsi vůbec nikomu neřekl, co je ten Rogoza zač?“

„A proč jste to nikomu neřekl vy, Borisi Ignaťjeviči?“ zeptal se Anton a zvedl hlavu. „Nebo snad chcete říct, že vyšetřování kyjevských událostí v říjnu roku devatenáct set šest jste nevedl vy? Že by vaše paměť nedokázala udržet jedno mizerné století? Vždyť tehdy byla situace naprosto stejná. Jistý Vladimír Sobolev přijel do Kyjeva z Poltavy, zaregistroval se u Noční hlídky, později byl odhalen na místě vraždy nějaké povětrné ženské se zjevnými známkami upírství, pak ho načapali přímo u rozehnaného sletu…“

„Proč si myslíš, že jsem si tě zavolal?“ rozhořčil se hodně nahlas Geser. „Abych si v klidu vyslechl, jak je to s těmi tvými kontakty s Temnými, nebo abych poslouchal tvá obvinění na svou adresu?“

„Já bych, řekl, Borisi Ignaťjeviči, že jste si mě pozval, abychom si spolu dali pivo. A taky proto, že mě chcete o něco požádat.“

Geser si ztěžka povzdechl. A pak zakroutil hlavou:

„Ne, já tě o nic prosit nehodlám. Zatím mám naopak právo ti nařizovat.“

„Tak to zkuste,“ řekl s potěšením Anton. „Hádat se nebudu a váš rozkaz splním. Ovšem odtud až potud. Ale vy přece nic takového nepotřebujete, vy nepotřebujete poslušného vykonavatele…“

Geser rozhodil rukama.

„No dobře. Tak jsi mě přemluvil. Chtěl jsem se tě na pár věcí zeptat, Antone…“

„Nejdřív ale odpovězte…, myslím pokud jde o to Zrcadlo.“

„Tak poslouchej. Zrcadlo se objevilo zatím devětkrát – pokud budeme mluvit jen o případech dokázaných a řádně zaevidovaných. Na naší straně se Zrcadlo objevilo jen dvakrát. Poslední tři příchody Zrcadla se odehrály ve prospěch Temných, pokaždé v situaci, kdy se rodila značná převaha sil Světla a plánovala se… plánovala se ta či ona velkorysá operace. Bojovat se Zrcadlem se nedá, protože každý magický útok odráží tak, že se automaticky dostává na energetickou úroveň soupeře a před běžnými útoky se chrání magickými postupy. Lze si jen vybrat, koho obětujeme – bývá to tak deset až dvacet normálních mágů nebo někdo z velkých kouzelníků a kouzelnic.“

„Aha… a vy jste se rozhodl, že mu předhodíte Tygříka a Světlanu.“

„Já jsem o ničem nerozhodoval! Až do Tygříkovy smrti jsem stále ještě neměl jistotu, že je to skutečně Zrcadlo!“ praštil Geser pěstí do stolu, až z půllitrů vystříklo pivo. „A navíc nikdo zahynout neměl, všechno mělo skončit buď uvězněním Rogozy, což by znamenalo, že není žádné Zrcadlo, ale obyčejný přespolní emisar, nebo by to skončilo naším ústupem. Já prostě nepředpokládal, že se Tygřík neovládne!“

„Tygřík byla hodně impulzivní.“

„To ne, Antone. V tomhle nemáš pravdu. Byla energická a byla i impulzivní, ale zároveň to byla dokonale se ovládající Jiná. A ten její výbuch…,“ Geser se odmlčel. „Zřejmě jsem podcenil její sympatie k Andreji Tunnikovovi…“

„Poslední dobou se setkávali často," připustil Anton. „Dokonce za ní jezdil za město, a to sám víte, jak si Tygřík považovala samoty. A když Andrej… To mi právě neleze do hlavy – proč se tomu Rogozovi pletl do cesty?"

„Aby se ukázal před Tygříkem…," povzdechl si Geser. „Jste všichni stejní, vy moji kluci a holky, kasáte se jeden před druhým, chvástáte se magickými schopnostmi, šrámy ze soubojů, talismany a kdovíčím ještě… Já nevím, proč v sobě máte tolik lidských hloupostí…"

„Ale protože jsme taky lidi. Jiní lidi, ale lidi. Kdežto praví Jiní se z nás stávají jen pomalu."

Geser přikývl:

„Tak v tomhle máš pravdu, Antone. Je třeba prožít jeden plnohodnotný lidský život, tak do osmdesáti nebo do sta let, ztratit nějaké příbuzné a blízké, myslím lidi, zjistit, jak směšní jsou politici, co budují tisícileté říše, nebo filosofové, vymýšlející věčné pravdy pro jednu až dvě generace… a teprve pak se z tebe stane Jiný. Kdežto dokud žiješ svůj první, obyčejný lidský život, zůstáváš člověkem. I když třeba umíš chodit do šera, pronášet zaklínadla a prohlížet pravděpodobností linie… Ty jsi zatím ještě pořád člověk, Antone. A Světlana taky. A Tygřík a Andrjuška byli taky pořád ještě lidi. A na tom lidství vás potom Tma snadno dostává. Na slabinách a na emocích…"

„Copak láska je slabost?"

„Když je láska v tobě, tak je to síla. Jakmile se ale ty sám ocitneš v lásce, je to slabost."

„Ale my to zatím jinak neumíme."

„Umíte, Antone. Sice s obtížemi, ale umíte…," pohlédl mu Geser do očí. „No tak! Ty se na mě pořád ještě zlobíš?"

„Ne. Věřím, že jste se pokoušel…, aby to dopadlo co nejlíp."

„To ano, pokoušel. A vlastně mi to vyšlo – i když je to s podivem."

„Vyšlo?! Smrti Tygříka a Andreje a Světlanině bezmoci vy říkáte vyšlo?"

„Ano. Protože všechny ostatní varianty byly daleko horší. A to, co se stalo, kupodivu nehraje na ruku jen Zavulonovi a těm jeho rafanům."

A Geser se usmál. Chladně a ironicky. Byl to nepěkný úsměv, takový nebezpečně mnohoslibný.

„To Světlaně stejně nepomůže…," začal Anton, ale hned zase umlkl, protože Geser jen pokýval hlavou:

„Všechno je před námi, Antone. Všechno teprve začalo."

Šéf Noční hlídky nalil do obou sklenic nové pivo, napil se a zvrátil se do svého křesla.

„Borisi Ignaťjeviči…"

„Já to všechno chápu, Antone. Jsi unavený. Já jsem taky unavený. Všichni jsme unavení a plní hořkosti, bolesti a smutku. Jenže jsme ve válce, jejíž konec je ještě hodně daleko. Pokud chceš tu válku opustit, tak to udělej! Žij jako obyčejný Světlý. Ale dokud jsi v hlídce… Jsi ty ještě pořád v hlídce, Antone?"

„Ano!"

„Dobře. Chutná ti to pivo?"

„Chutná," broukl Anton.

„No výborně. Protože zanedlouho poletíš do vlasti tohoto báječného nápoje. Do Prahy."

„Kdy?" zeptal se tupě Anton.

„Zítra ráno. Přesněji řečeno přes den, protože ranní let bude odložen až na šest večer a ty poletíš jinou linkou.“

„Proč?“

„Je ti známo, že Evropské byro Inkvizice se z Bernu přestěhovalo do Prahy?“

„Ano, samozřejmě. Kvůli Fafnirovu Drápu, co ukradli ti pitomci…“

„Přesně tak. Inkvizice má i beztak ve zvyku jednou za padesát až sto let měnit své sídlo, a teď si bernské hlídky ještě ke všemu uřízly takovouhle ostudu… Zkrátka a dobře se nastěhovali do Prahy a konečně se začnou zabývat i naším případem.“

„Že by Igor?“

„Ano. On už je tam. Podali jsme oficiální stížnost a prohlásili, že Temní zosnovali úmyslnou provokaci, že Alice Donnikovová Igora uhranula, čímž v něm vyvolala šok a přiměla ho k nepovolenému shromažďování síly od lidí… a… k tomu politováníhodnému incidentu s utonulým chlapcem. Temní samozřejmě naopak prohlašují, že to Igor uhranul Alici a pokusil se ji přetáhnout na naši stranu…“

Anton až překvapeně zafuněl, jak si tak představoval obvinění tak šílené – přetáhnout nějakého Temného na světlou stranu! Jako by Temný mohl přestat být Temný…

Temný se dá zastrašit, donutit ke spolupráci, podplatit nebo vydírat – to prosím. Ale přetáhnout…

„Tribunál bude zkrátka a dobře rozhodovat o tom, kdo je vinen a jaká je míra Igorovy viny. On přece jen Alici vyzval na řádně registrovaný souboj, takže hlídka na věci žádnou vinu nenese. Pokud ho však Inkvizice obviní z překročení míry nutné obrany nebo z vědomé a předem plánované provokace, čeká ho jediná cesta – do šera. Ale on už teď sotva žije… a řekl bych, že se mu už nechce

bojovat. A přitom Igora nutně potřebujeme, Antone. Ty si ani představit neumíš, jak nutně ho potřebujeme!“

„A co se to tam vlastně přesně stalo, Borisi Ignaťjeviči?“ zeptal se Anton.

„Přesně? To nevím. Ale žádná naše provokace v tom nebyla, to mi můžeš věřit. Poslal jsem ho tam na zotavenou, protože se nedávno taky úplně vyprodal. A právě pobyt v pionýrském táboře úžasně pomáhá, to bys možná ani nevěřil. Šťastné dětské obličeje, veselý smích, kurážné hlasy…“ Geserův hlas byl najednou o poznání vřelejší. Až měl Anton pocit, že stačí okamžik – a vždy soustředěný a seriózní šéf Noční hlídky se ještě olízne a začne vrnět. Jenže Geser jako by sám sebe okřikl a pokračoval: „Buď je naše obvinění oprávněné a pak máme šanci Igora zachránit. Nebo to všechno je tragická shoda okolností… a pak by nás Inkvizice ani z ničeho vinit nemohla, jenže v takovém případě to Igor nepřežije. Protože bude sám sebe vinit ze smrti toho chlapce… a z Aliciny vlastně taky.“

„A co s tím má společného Alice?“

„Že se do ní doopravdy zamiloval…, to je taky takový zatím ještě pořád nehotový Jiný…“ Geser chvíli sledoval neustále se proměňující Antonovu tvář a pak pokračoval: „No zamiloval se, o tom nepochybuj. Takže pojedeš do Prahy. Jako náš zástupce na zasedání tribunálu. Budeš tam advokát a žalobce v jedné osobě. Všechny potřebné materiály ti hned dám.“

„No dobře…, ale…,“ vymáčkl ze sebe zmateně Anton. „Ale já přece s takovými věcmi nemám žádnou zkušenost!“

„Tu nemá nikdo. Tak ji tam prostě získáš. Já nějak vnitřně cítím, že takových… řekněme právních zádrhelů bude čím dál víc. Místo čestného boje a otevřených

srážek. A tolik si to zase neber – na hlavní jednání s největší pravděpodobností přijedu osobně. Možná společně s Olgou a Světlanou.“

„Proč se Světlanou?“

„Třeba se nám podaří prokázat, že Světlana o síly přišla v důsledku provokace Temných a my získáme povolení ji léčit.“

„J–jakto myslíte?“

„Je to přesně totéž, co se stalo s Igorem. Tady nejde o to, že Světlana by si sílu nemohla obnovit za pár měsíců. To víš, že mohla. Problém je v tom, že zatímco souhlas k obnově sil mága druhé či třetí kategorie získám celkem snadno, tak regenerace sil velkého kouzelníka nebo velké kouzelnice je jev zcela mimořádný. A v tom nám může pomoct jedině přímé povolení Inkvizice. Na což ovšem nestačí naše moskevské, ale musí to být přinejmenším Evropské byro.“

Geser zvedl sklenici a usmál se:

„Tak na zdraví, Antone. A ať se ti tam daří.“

„Ale vy jste mi zase neřekl všechno, Borisi Ignaťjěviči!“ skoro zakřičel Anton.

„To je pravda. Ale stejně už jsem ti řekl víc, než jsem měl. Ale jestli nechceš po nocích spát…,“ Geser se zamyslel. „Tak si dej dohromady všechno, co se stalo za poslední rok. Ta osudová křída, smrt Alice Donnikovové, příchod Zrcadla, ty kreatury Bratři Reginové s Fafnirovým Drápem… a ta hysterie, která se rozmohla málem po celém světě v souvislosti s rokem dva tisíce.“

„Ale to přece spolu nijak nesouvisí!“ plácl jen tak nazdařbůh Anton.

„No vidíš, tak aspoň můžeš klidně spát,“ usmál se ještě jednou Geser.

Konec prosince je čas tradičně rušný a takový neseriózní. Čas předvánočního shonu, nákupu dárků a popíjení šampaňského s kolegy na pracovišti. Čas obzvlášť výrazných barev v ulicích a vánočních trhů. O Vánocích a na Nový rok jako by utichal i věčný zápas Temných a Světlých, protože obě strany na pár dnů propadají snivým náladám a občas mají dokonce tendenci odpouštět soupeřům staré křivdy. Samozřejmě jen ty lehké a skoro nevinné.

Černý mág a pracovník Denní hlídky Edgar vůbec poprvé, co se přestěhoval z Estonska do ruské metropole, nepřišel na každodenní operativní poradu. Důvod byl triviální, tak triviální, že mág, který si sám sebe váží, by se až styděl vyslovit ho nahlas.

Edgar totiž u Čistých rybníků krmil kachny. Přitom se doslova po hlavě vrhl do vzpomínek, které se najednou přihrnuly, a úplně přestal vnímat čas. Zasnil se jako puberťák po půllitru piva. A když se konečně vzpamatoval, tak pochopil, že porada už dávno začala.

Pokud nás něčemu učí zralý věk, tak je to schopnost nespěchat, když víme, že už je stejně pozdě. Proto se Edgar nevrhal do silnice a nechytal černého taxikáře ani se bezhlavě nehnal k metru, ale docela klidně dolámal koupenou housku těm čiperným křiklounkám, které brázdily hladinu u břehu nebo ťapkaly po ledě, a teprve pak důstojně zamířil k nejbližší stanici. Prosincový snížek mu vesele poskřipoval pod botami.

Asi tak za dvacet minut už vstupoval do úřadu Denní hlídky – stále stejně rozvážným krokem a beze spěchu. Postarší upírští manžele ve vrátnici právě zdobili stromeček. Jak se slušelo a patřilo, zdvořile a nevtíravě Edgara pozdravili.

„Šéf už se po vás ptal," sdělil mu upíří manžel. „Říkal, že hned jak přijdete, máte se u něj stavit."

„Děkuju, Filippyči," odpověděl Edgar. „Je u sebe v kanceláři?"

„Teď už ano."

„Dobře. Tak šťastný a veselý!"

„Nápodobně, Edgare."

Edgar se bleskově přesunul do horních pater a šerem Zavulonovi vyslal znamení „hodža".

Pojd dál, ozval se mu stejným způsobem Zavulon.

Šéf Denní hlídky vyžadoval od svých podřízených přísné dodržování zásad služební hierarchie a disciplíny. Přitom ovšem nějak dokázal respektovat osobní svobodu i toho nejubožejšího vlkodlaka mezi strážnými a na druhé straně bezmezně důvěřoval všem mágům z vedení své hlídky. Proto se například nezačal vyptávat, proč Edgar dnes nepřišel na poradu. Asi pro to měl nějaký vážný důvod, když nepřišel.

Jenže Edgar žádný vážný důvod neměl. Proto považoval za nutné prostě říct, jak se to všechno seběhlo. Tím spíš, že na tento den se žádné důležité akce neplánovaly a v choulostivé situaci by pro něj buď vzkázali šerem, nebo mu prostě zavolali na mobil – takže se nijak provinile cítit nemusel.

„Dobrý večer, šéfe."

„Dobrý, Edgare. Tak jaképak tam dneska máme počasí?"

„Sněží. Ještě že nefouká vítr. Velice se omlouvám, že jsem tu poradu nestihl, šéfe. Bylo tam něco neodkladného?"

„Ne. Ale teď bude."

Zavulon byl jako obvykle oblečen do svého oblíbeného šedého obleku a světlešedé košile. Edgara

napadlo, že v jiném oblečení snad Zavulona nikdy neviděl. V běžné realitě se téměř vždy pohyboval v šatech a košili této barvy. Kdežto v šeru samozřejmě vždy chodil neoblečen.

„Vy mi to možná nebudete věřit, šéfe, ale já jsem se normálně zasnil. Bloudil jsem po Čistých rybnících a vzpomínal na Samaru roku devatenáct set dvanáct.“

Zavulon se maličko pousmál a tiše zazpíval:

„Fotoateliér. V tomto páru město Samaru jsem navštívil v roce dvanáctém…“

Ukázalo se, že šéf Denní hlídky má zvučný, dobře posazený baryton. Přesto, že tihle dva černí mágové se znali už dlouhá léta, Edgar slyšel Zavulona zpívat vůbec poprvé.

„Copak – krmil jsi tam kachny?“ zajímal se Zavulon.

„Ano.“

Zavulon si povzdechl a na chvilku se oddal vzpomínkám. Ovšem opravdu jen na chvilku. Maximálně na půl minuty.

„No dobře, Edgare. A teď do práce. Zítra letíš do Prahy.“

„Na zasedání tribunálu?“

„Ano. Bude se tam projednávat několik případů včetně vraždy Alice Donnikovové a akce Bratří Reginu.“

„Ale ty snad už zítra chtěli pustit, ne?“ podivil se Edgar. „Nebo že by si to Světlí rozmysleli?“

„Nerozmysleli. Prostě ten případ předali Evropské pobočce tribunálu. A já mám pocit, že Geser chce veškerou odpovědnost za jejich akci hodit na nás. A tvrdit, že jsme to všechno iniciovali. Nebo přinejmenším vyprovokovali.“

„Vždyť nemají důkazy! Vůbec žádné!“

„Proto tě taky posílám do Prahy. Podíváš se tam co a jak. A nešetři je, však nám posledních pár let vysloveně stáli na krku, nejvyšší čas, abychom zvedli hlavu.“

„Aby nestáli, když k tomu měli příležitost,“ řekl Edgar. Představa, že Vánoce a pak i Nový rok dva tisíce stráví ve starobylé gotické Praze, ho vyloženě potěšila. Edgar měl tohle chmurné město rád a chápal ho jako ztělesnění ducha Evropy, jako město, kde se Temní cítí opravdu příjemně a svobodně.

„Abych nezapomněl – s těmi Bratry nejspíš poletíš stejnou linkou. Najdi si vhodnou chvilku a nadhoď jim, že Denní hlídka města Moskvy rozhodně nenechá ve štychu Temné, kteří utrpěli na jejím území. Tak ať nevěší hlavu a jsou v klidu.“

„To je budeme doopravdy hájit?“

„Doopravdy. Víš, Edgare, já mám s touhle divnou trojkou dost dalekosáhlé plány. Prostě tu malou internacionálu zatím potřebuju… Takže se o ně postarej. Světlí jim určitě taky přidělí špeha. O toho se přirozeně postarej. Aby nepřekážel. Do konfliktu se zbytečně nežeň, jen si ho drž od těla, víc nic.“

„Rozumím šéfe.“

„Tohle si vem,“ Zavulon odemkl sejf vedle stolu a vyjmul z něj dva amulety a nabitou kouzelnou hůlku. „Mlhu snad potřebovat nebudeš, ale pro jistotu… A kde se dá dobít hůlka, to jistě víš.“

„V kostnici? V té kapli s oltářem z lidských kostí?“

Zavulon přikývl.

„Tma a Světlo!“ prohodil Edgar, jako by v tu chvíli záviděl sám sobě. „Tam jsem nebyl snad sedmdesát let!“

„No vidíš, tak se tam zároveň trošku vyčistíš. Budeš to umět?“

Edgar se zaškaredil. Jsou sice přátelé, ale Zavulon je, marná sláva, mág mimo kategorie, kdežto Edgar to ještě nedotáhl ani na první, i když pro to má jasné předpoklady. Proto se dodnes musel spokojit s normálním lidským jménem, i když jeho příjmení bylo na druhé straně už dávno spolehlivě zapomenuto.

„Techniku už jsem si zkoušel. V obecných rysech.“ Bylo znát, že pro Edgara není příjemné o tom mluvit.

„No vidíš, tak se aspoň pocvičíš,“ uzavřel tohle téma Zavulon. „To je všechno, běž se balit. Máš na krku nějaké konkrétní záležitosti? Pokud ano, tak to někomu předej. Třeba Šagronovi nebo Belaševičovi.“

„Rozumím šéfe. Předám.“

„Tak zlom vaz.“

Edgar od šéfa odešel, na okamžik nahlédl do své kanceláře, vytvořil vzkaz pro Šagrona, zavěsil ho do šera a zamířil domů.

Dole u vrátnice potkal Alitu. „Ahoj, krasavice.“

„Ahoj, Edgare. Nechceš si se mnou jít zabruslit?“

„Nemám čas.“

„Ale běž,“ řekla mu vědmička. „Za chvilku budou Vánoce, tak co bys tak mohl mít na práci? A Světlí mají teď na starost spíš kontrolu kvality šampaňského, než ty svoje běžné ničemnosti. O svátcích se má odpočívat, a ne pracovat.“

„To je otázka,“ povzdechl si Edgar. „Ale stejně nemám kdy. Já totiž odjíždím.“

„A kam?“

„Do Prahy.“

„Jé!“ vydechla závistivě Alita. „A nadlouho?“

„Zatím nevím. Asi tak na týden…“

„Novej rok v Praze!“ povzdechla si Alita. „A jakej – Novej rok dva tisíce…! Nemám já se tam vypravit s tebou?“

„To můžeš,“ nerozmlouval jí nic Edgar, „ale ne se mnou. Protože já tam rozhodně nejedu flámovat…“

Vlastně jí taky trochu záviděl – jestli se tam opravdu vypraví, tak se tam může s klidným svědomím rekreovat. A Edgar jezdil na podobné služební cesty příliš často na to, než aby bláhově doufal, že práce tentokrát bude mít málo.

Práce je vždycky hodně. Obzvlášť hodně je jí jako na potvoru o svátcích. A o velkých svátcích (a kdo by mohl říct, že změna prvního čísla ve čtyřčíslí letopočtu není velký svátek?) je práce nakonec víc, než se vám původně jeví i v těch nejčernějších odhadech.

Cestou domů Edgar prozkoumal pravděpodobnostní linie a zjistil, že ranní let do Prahy se opozdí až do večera a že bude třeba letět jinou linkou, která má v české metropoli mezipřistání. Letenky k maní samozřejmě nebyly a spoléhat na nějakou narychlo zrušenou rezervaci taky nemělo smysl. S tím si ale Edgar starosti nedělal – co může být jednodušší, než starý osvědčený trik s letenkou omylem vydanou dvakrát na stejné místo. A „správná“ je vždycky ta, kterou si koupí Jiný. Dokonce i kdyby se to stalo minutu před začátkem registrace.

Balit se na cestu pro Jiného není žádný problém. K čemu taky s sebou tahat nějaké krámy, když se všechno dá koupit cestou? Stačí zabalit amulety, kouzelnickou hůlku, což se uloží do manažerského kufříku s jedním osiřelým časopisem a několika balíčky nazelenalých zámořských bankovek.

Jistě – všechno, co se dá koupit za peníze, si Jiný může opatřit i bez nich. Jenže za prvé není dobré

zbytečně plýtvat silou. A není zásah jako zásah. Vymámíš z prodavače pirožek, a Noční hlídka ti přišije nedovolené magické ovlivňování. Na to je užije.

A kromě toho by Edgarovi bylo toho prodavače docela obyčejně líto. Samozřejmě ne kvůli pirožku. Jenže co kdyby bylo třeba odvézt si z jiného obchodu dejme tomu džíp? Lidi jsou základ. Substrát, potravinová základna. Proto je třeba se o ně starat… A rozhodně se není třeba bát toho, že tohle poněkud připomíná filosofii Světlých.

Temní cítí rozdíl mezi slovy „starat se o“ a „třást se na“. Velice dobře ho cítí.

Noc Edgar využil k tomu, aby se pořádně prospal, i když usnout v tak nezvyklou hodinu pro něj nakonec bylo těžší, než předpokládal. Už když padal do dřímot, pomyslel si, že s Alitou přece jen měl na to kluziště jít.

Ráno Edgar zjistil, že na jeho přirozené magické skořápce někdo poctivě zapracoval. Byla dost posílená a protkaná nepoddajnými pancéřovými vlákny. To Zavulon – kdo jiný? Na tohle by totiž nikdo jiný nestačil. Mhm, pomyslel si Edgar. Že by ten úkol byl tak nesnadný a nebezpečný? Nebo to Zavulon s tou bezpečností trochu přehání?

Poté, co přibylo přímých soubojů se Světlými, Zavulon mnoha pracovníkům Denní hlídky vybudoval osobní bezpečnostní štíty. Ale kde na udržování těch ochranných sfér v provozu bere energii?

Na tuhle otázku zřejmě v Moskvě znají odpověd jen dva Jiní – Zavulon a jeho odvěký oponent Geser. A snad ještě Inkvizice, která to všechno píská.

Na letiště Edgara z vlastní iniciativy dopravil Šagron. Vypadalo to, že mágovi, který se po nehodě dal dohromady teprve před pár dny, se vyloženě zamlouvalo

prohánět se po sváteční Moskvě bavorákem, který dílny autoprovozu daly dohromady taky teprve před pár dny. Záminku si přitom vybral vzácně jednoduchou a přesvědčivou – chce převzít Edgarovy rozdělané záležitosti. Ty ovšem skoro nestály za řeč. Hysterie třináctileté dívenky, která najednou zjistila, že umí vstupovat do šera, a podívala se tam na sebe do zrcadla… Tu je třeba trochu ochočit, nalít jí do hlavy pár rozumů a celkově ji podpořit… Úkol pro diletanta. A pak by tam byl jeden pomatený succubus–gerontofil, který je všem pro smích.

To ani nejsou případy. Spíš jen drobnůstky. Smetí před vlastním prahem.

Když už Edgar vstupoval do letištní budovy, ozval se mu další mág z vedení Denní hlídky, jehož kolegové většinou znali pod jménem Jura, přestože už dávno mohl nosit jméno šeré. Šagronovi se tohoto práva dostalo za zásluhy před hlídkou. A Jurij byl podstatně silnější a starší než Šagron.

„Ahoj, Edgare! Ty jedeš do Prahy?“

„Jasně! Proč se ptáš?“

„Tak poslouchej, a nepřerušuj mě. Já o šéfových plánech ledacos vím. A vím i to, proč tě tam posílají. Rozhodně to není tak prosté a průzračné, jak by se to mohlo na první pohled jevit. Do Prahy dnes cestuje několik Světlých a nijak by mě nepřekvapilo, kdyby tam za pár dní odcestoval i Geser. Podle různých drobných známek se dá usuzovat, že Světlí chystají velkorysou operaci. A Zavulon chce samozřejmě přiměřeně zareagovat. Takže… si dávej pozor. Hlavně cestou.“

Jurij umlkl, jako by očekával odpověď, ale Edgar se rozhodl vyhovět přání, aby nepřerušoval, a neřekl nic. Jen se natáhl do šera a pokusil se někde nahmátnout

Zavulona, ale nedokázal po něm najít ani stopy. Kde ten se zrovna toulal, po jakých temných zákoutích a v jakých hlubinných hladinách šera, to se zjistit nedalo. Velcí mágové mají zkrátka své chodníčky a své představy, jimž ti ostatní zpravidla příliš nerozumějí.

„Vzpomínáš, jak šéf poslal na dovolenou Alici Donnikovovou?“ pokračoval Jurij. „Jen si vzpomeň, jak to dopadlo. Ty se mě možná budeš chtít zeptat, proč ti to vykládám. Tak já ti odpovím rovnou: Protože jsem Temný. A taky proto, že už jsem vedle tebe nějakej čas pracoval. Ber to, jak uznáš za vhodný, ale radši bych tě viděl mezi Temnýma, který jsou živi a zdrávi, než mezi stínama v šeru. Ahoj, Edgare.“

A Jurij zavěsil.

Edgar chvíli stál a zamyšleně svíral mobil v ruce. Pak telefon zasunul do pouzdra u pasu, chopil se svého kufříku a zamířil k pokladnám.

Tma tmoucí! Pomyslel si mág. Co tohle mělo být? Že by varování? Nebo dokonce výstraha? Přitom zřetelně přes Zavulonovu hlavu. A ještě připomněl tu Alici…

Vědmu Alici Zavulon docela obyčejně obětoval. Chladnokrevně a bez zbytečné lítosti. Jako pěšce v šachové partii. Ve hrách hlídek by bylo směšné chovat nějaké sympatie k beztvářným figurkám na šachovnici…, jenže Jiní taky umějí milovat. Edgarovi bylo Alice lidsky líto, ale pro její záchranu by prstem nehnul, ani kdyby předem věděl, jak to všechno dopadne. Protože každá podobná hra má svá pevná pravidla, stanovená jednou provždy. A všichni, kdož na tuto hru jednou přistoupili, už z ní kdy nemůžou vystoupit a proti jejím zákonům jsou zcela bezmocní. Zmizela vědmička Alice a objevila se vědmička Alita. Takový zákon zachování hmoty v praxi. Alita je možná i o něco sympatičtější…

Pokladní u letenek Edgar zpracoval vyloženě automaticky a přitom se dál věnoval svým úvahám. Za chvilku mu vydali modrou podlouhlou knížečku a zároveň anulovali letenku nějakého nešťastníka. Tomu zkrátka nezbude než letět později. Protože ve světě lidí a Jiných určují pravidla hry ti posledně jmenovaní. Proč mě ten Jura asi varoval, uvažoval Edgar už u barového pultu nad sklenicí piva – strašně drahého a nedobrého. To jistě nebylo z altruismu. Takhle se pravidla hry neporušují.

Pak si jen tak mimochodem uvědomil, že když Zavulon opouštěl Moskvu, nepověřil svým zastupováním ani Juru, ani Nikolaje, což byli po Zavulonovi samotném nejsilnější mágové Denní hlídky, ale jeho, Edgara, který byl zjevně slabší než oba právě jmenovaní. Jura byl mágem mimo kategorie prohlášen už v minulém století, kdežto Nikolaj teprve poměrně nedávno, těsně po válce. Edgar si byl velmi dobře vědom, že na první kategorii zatím nedosáhl a v té druhé si řadou věcí taky ještě nebyl jistý. Silný mág samozřejmě byl, určitě silnější než většina Jiných v Moskvě, a to jak Temných, tak Světlých. Na Jurije a Nikolaje ale pořád ještě zdaleka neměl.

Tak proč se Zavulon zachoval právě takhle? A nepokouší se Jura jen o takovou docela podlou mstu? Z obyčejné závisti? Nechce ho vylekat nebo si (a takové věci se zhusta stávají!) ze svého předčasně privilegovaného kolegy vystřelit?

Vlastně i z toho Estonska Edgara odvolali jaksi nelogicky a nakvap. Žil si v malé pobaltské zemi, řídil tam malou a ospalou hlídku – a najednou bác! A tumáš! Okamžitě do Moskvy! Hned tedy musel do role svého nástupce zaškolit klasického „horkého estonského chlapce“, což byl mág sotva čtvrté kategorie – ostatně tomu taky bude třeba do Tallinnu zavolat. No a v

Moskvě? Tam Edgara ihned uvrhli do výhně šílené dvoutýdenní operace a o něco později se musel zúčastnit i husarsky troufalého výpadu proti Světlým, během něhož jim uzmuli vědmu, praktikující bez licence. Což bylo pro začátek všechno. Pak přišly tři měsíce rutinní práce a uprostřed listopadu nečekané jmenování do funkce úřadujícího šéfa moskevské Denní hlídky na dobu Zavulonovy nepřítomnosti, příjezd Zrcadla a zasedání tribunálu na Moskevské státní univerzitě.

Když si to tak probere, ani by se nedivil, kdyby staří moskevští mágové rozhodli, že tomu přespolnímu Pobalťanovi, co tu dělá rychlou kariéru, dají za vyučenou. Přestože Zavulon Moskvu opouští opravdu jen málokdy. A když je šéf tady, je Edgar řadový operativec jako každý. Samozřejmě zdatný a patřící k elitě. Ale nic víc.

V okamžiku, kdy byl jeho půllitr prázdný, se Edgar rozhodl, že už si tím nebude lámat hlavu. A radši se pokusí vypracovat si takový model chování, který by počítal… prostě se vším.

Takže – na čem pohořela Alice? Na tom, že nestačila nashromáždit dost síly. Že nepoznala ve svém nejbližším okolí Světlého. Že se nedokázala vyhnout předem prohranému souboji. Ale především, že se neubránila emocím. A pokusila se v tom Světlém probudit cit.

Se silou na tom byl Edgar skvěle, tím spíš, že vypomohl i šéf sám. Oba jeho amulety jsou vyložené pokladnice síly. Zvlášť ten s Transylvánskou mlhou. Kdyby Edgar tohoto amuletu užil, všichni evropští Jiní by pocítili přímo obludnou magickou energetickou erupci. A k tomu má i bojovou kouzelnou hůlku, což je věc úzce specializovaná, ale zato rychlá a naprosto spolehlivá. Karabáč Šaabův zkrátka není žádné hej nebo počkej!

Což znamená, že Edgar by měl především věnovat pozornost Světlým. Na letišti v Šeremeťjevu byli v tuto chvíli hned tři. Za prvé Anton Goroděckij, jehož Edgar znal z předchozích operací a jemuž Temní nejnižších kategorií začali říkat „Zavulonův miláček“. V tom zmatku kolem Zrcadla se neznámo proč právě on stal šéfovým nástrojem a Temným vyloženě pomohl… Nebo jen všechny přesvědčil, že pomáhá Temným? Spíš to druhé, protože jinak by se v té své Noční hlídce neudržel.

Za druhé v duty free shopu pozorně očichávala parfémy léčitelka středních let, která ovšem neměla s Noční hlídkou nic společného. Nejspíš náhodná cestující.

A za třetí u přepážky registrace sloužil policista, který byl taky Jiný. Jako na každém letišti.

Temní byli v Šeremeťjevu kromě Edgara čtyři. Trojice Bratří Reginů, kterou dostal na starost a která chvílemi poplašeně pošilhávala po Antonovi, co se uvelebil na druhé straně odletového sálu, a chvílemi po samotném Edgarovi, a kromě toho ještě jeden vyloženě slaboučký mág, který si nehleděl ničeho jiného než hracích automatů. Zřejmě se pokoušel trochu si přivydělat a přimět ten mechanismus, aby mu vydal maximální výhru. Takové jako on nejpřesněji vystihuje ruské slovo „šmíra“.

Takže to je situace naprosto jasná a přehledná.

Registrace a pasová kontrola proběhly bleskově, protože s Českou republikou byl stále ještě bezvízový styk. Ostatně Edgar měl pro každý případ připraven ještě argentinský a estonský pas. Oba naprosto a zaručeně pravé – Argentina je totiž skvělá země a se svým občanstvím obchoduje zcela otevřeně.

Zbytek času před nástupem do letadla Edgar strávil v jednom z letištních barů. Samozřejmě v jiném, než kde se

uhnízdil Zavulonův oblíbenec, bílý mág Anton Goroděckij. Jejich pohledy se setkaly jen jednou jedinkrát. Prostě takové to „já vím, kamaráde, že jsi tady, ty víš, že jsem tu já – zkrátka oba víme svoje“. Také úkol máme oba podobný, před soudem chránit své svěřence a soupeře pokud možno potopit…

Antonovi ke cti sloužilo, že mu okamžitě naznačil: do křížku se pustíme, teprve až začne soud. Zatím jen klidně leťme a navzájem si nepřekážejme.

A stejně tu to „navzájem“ zní tak trochu nepatřičně. Jenže jiné slovo než tohle, jakoby signalizující vzájemnost, se prostě nenajde…

Možná je to jakýsi ohlas oněch dávných časů, kdy se Jiní ještě nedělili na Temné a Světlé, a kdy společně vzdorovali osudu a strázním každodenního života. Tehdy samozřejmě býval každý zaříkávač a léčitel každému upírovi bližší než obyčejný človíček z beztvářné masy sobě podobných. Šero umí sbližovat.

Jenže umí taky rozdělovat. A jde mu to opravdu báječně – na Zemi dnes nesmiřitelnější nepřátele než jsou Světlí a Temní prostě nenajdete. Kam se na tohle nepřátelství hrabe konfrontace mezi Američany a islámským světem v čele s Irákem a Íránem… Dokonce i studená válka mezi USA a SSSR, která už se stala minulostí, měla k něčemu takovému jako válka hlídek hodně daleko. To jsou jen hrátky. Dětské hrátky nemoudrých lidí.

Edgar pil kávu, černou jako bota, jinak ale dost nechutnou, a přitom přemýšlel – o všem naráz a přitom jakoby o ničem konkrétním. Například proč tyhle letištní bary, které jsou drahé a snad nemají zapotřebí konat nějaké primitivní podvody s potravinami, dokážou vařit tak hnusnou kávu, čepovat nechutné pivo a produkovat

naprosto nepoživatelné obložené chlebíčky. Na světě je hodně pohrom, které lidem způsobuje válka hlídek, ale tohle mezi ně rozhodně nepatří!

Jeho svěřenci, celá ta pestrá trojice, na něj zírali s pohoršením. A je to pochopitelné – Bratři Reginové ho vnímali jako obyčejného špicla. Ať si. Jsou to troubové. Nerozumní a bezstarostní troubové. A když je to tak, pak je třeba jich využívat ve prospěch věci Tmy. Takže Zavulon se rozhodl naprosto správně, když sáhl právě po nich. Je třeba říct, že celá ta záležitost s Fafnirovým Drápem a příjezdem ukrajinského Zrcadla Vitalije Rogozy Světlé dost vyvedla z míry. Bratři Reginové byli (aniž měli nejmenší tušení) vystaveni jednomu z nejtvrdších úderů mířících na Denní hlídku, a navíc ještě Zrcadlu umožnili zásobit se neuvěřitelnou silou. Což taky předurčilo výsledek další srážky mezi hlídkami ve prospěch Zavulona a jeho gardy.

Právem.

Edgar zcela bez sentimentu pozoroval, jak rozběsněného pána v přísném obleku a drahém plášti odvedli zdvořilí celníci – právě na jeho místě teď do Prahy poletí černý mág.

Už cestou, když jeden z Bratří Reginů opustil své křeslo, si Edgar přisedl k tomu z nich, který mu připadal nejracionálnější a nejrozumnější – tedy k bělochovi.

„Buď zdráv, bratře," pozdravil procítěně.

Fin na něj pohlédl užaslýma očima. Užaslýma a nastraženýma.

„My Temní," pokračoval černý mág, „své soukmenovce, kteří potřebují pomoc, nikdy neopouštíme. Byl jsem vyslán, abych vás chránil, když toho bude zapotřebí. A věřte mi, že to dokážeme i před tribunálem.

Takže hlavu vzhůru, služebníci Tmy. Naše hodina udeří už brzy.“

Když tohle řekl, Edgar vstal a aniž se jedinkrát otočil, odešel zpátky na své místo.

Tak. A teď ať si s tím lámou hlavu…

Ale kolik do toho dal patosu! Uchovávat kamenně slavnostní tvář a vyvarovat se úsměvu ho stálo hodně práce. To vytřeštěné Finovy oči mluvily o něčem zcela jiném – ten byl opravdu celý přeplašený a viditelně se bál.

„To jsem ale nemusel,“ zamumlal si od nos. „Jsou jako děti. A já si z nich dělám blázny.“

Edgar si zkroušeně povzdechl a otevřel časopis. Ještě že do Prahy je to o hodně blíž než třeba do Južno–Sachalinska. Tam letadlo bude raz dva. Bez mezipřistání a bez té hrůzy, jakou je pro Edgara spánek v leteckém křesle. Když se to tak vezme kolem a kolem, nejpohodlnějším způsobem cestování jsou temné portály. Jenže vybudovat portál Moskva–Praha by bylo nepřípustně marnotratné mrhání silami. Proto taky musí letět jako docela normál ní člověk.

Vlastně ne, jako úplně normální ne. Protože Jiní při nejmenším nemají problém se sháněním letenek.

Kapitola druhá

Anton měl Prahu rád. Ba co víc – on nechápal, jak je vůbec možné, že by ji někdo rád neměl. Jsou města, která od prvního okamžiku vyvolávají děs a drtí nás, ale jsou i taková, která si nás měkce a nenápadně podmaní. Moskva nepatřila ani k prvnímu, ani ke druhému typu. Zato Praha se podobala staré moudré kouzelnici, která by uměla vypadat mladá, ale nepovažuje to za nutné, protože si svou krásu uchovává v každém věku.

A přitom měla Praha všechny předpoklady pro to, aby se stala svatostánkem Temných. Město, protkané gotickými budovami, město plné morových sloupů, které připomínaly středověké epidemie, město, které ve zdraví přežilo druhou světovou válku a potom i konfrontaci supervelmocí během války studené… Ale kam se poděly všechny ty emanace Tmy, ten živný substrát všech Temných? Kam zmizely, proč se proměnily jen ve vzpomínky, ale ne ve Zlo?

To je záhada…

Anton nikoho z pražské Noční hlídky osobně neznal. Tu a tam se s ní stýkal prostřednictvím kurýrů nebo si s pražskou hlídkou mailoval, hlavně když bylo třeba upřesnit si nějaké archivní informace. Nu a na Vánoce a Nový rok se všem Nočním hlídkám rozesílaly gratulace…, ale v takovém případě nikdo nečinil rozdílu mezi pražskou expoziturou (sto třicet Jiných v aktivní službě a dalších sedmdesát šest v operativní záloze) a

Noční hlídkou jakéhokoli amerického „města“ (jeden Jiný v aktivní službě a operativní rezerva veškerá žádná).

Zatím byl Anton v Praze dvakrát, vždy jen jako turista. Obvykle se prostě bezmyšlenkovitě procházel po městě, od pivnice k pivnici, kupoval si nějaké cetky na Karlově mostě a pak zajížděl na pár dní do Karlových Varů, aby se tam vykoupal v bazénu s termální vodou a v kavárně si dal čerstvé lázeňské oplatky.

Tentokrát tedy letěl do Prahy pracovat. A že to bude hodně práce…

Natáhl se ve svém kresle, jak to jen dovoloval economy–class v Boeingu 737, jehož pohodlí se od starých ruských tuček nijak významné nelišilo, a prohlížel si zátylky Bratří Reginových. Čišelo z nich napětí a také aury celé trojice signalizovaly strach a netrpělivost. Samozřejmě věděli, že je Anton tady, a už se těšili na okamžik, kdy se jeho přílišné blízkosti zbaví…

Nebýt té události na letišti, mohl by Anton smolařské mágy politovat. Jenže přítel, s nímž jednou vstoupíte do boje, zůstává nepřítelem navždy.

Jako by pocítil jeho myšlenku (i když to samozřejmě nebylo v jeho silách), jeden z Bratří Reginů, vysoký svalnatý černoch, se otočil. S obavou na Antona pohlédl a rychle očima zase uhnul. Raivo – vybavil si bílý mág jeho jméno. Původem odněkud ze Senegalu… vlastně ne, z Burkiny Faso. Ujala se ho jedna z rodin sekty Bratří Reginů, takže byl vychován v duchu naprosté oddanosti velikému Fafnirovi…

No není to celé šílené – tihle Bratři Reginové?

Kdysi dávno a dávno se mezi Jinými přihodila historie celkem běžná. Do krutého souboje se pustili černý a bílý mág. Ten bílý se jmenoval Sigurd… Kdybychom to

přetransponovali do němčiny, vyšlo by nám z toho Siegfried. Černý mág zahynul, a to ve své šeré podobě draka. Jmenoval se Fafnir. Později zahynul i Sigurd… Jestlipak tohohle Sigurda znal Geser?

Zato dál se situace vyvinula poněkud neobvykle. Žáci poraženého se nerozutekli, jak se to obvykle stává, ani se mezi sebou neporvali, což se stává ještě častěji. Oni se rozhodli, že svůj idol vzkřísí. Proto se spojili do sekty pod jménem Bratři Reginové a téměř úplně se vymanili z boje Světlých proti Temným…, což světlé straně samozřejmě vyhovovalo. Jako oko v hlavě střežili Dráp, který se jim podařilo ze šerého těla Fafnirova na poslední chvíli vyrvat. Pak ale Fafnirův dráp konfiskovala Inkvizice, která tak před druhou světovou válkou uznala protest Světlých, že Temní mají ve svém držení příliš silný a výkonný artefakt. Bratří Reginové se nijak nebránili a nepřeli a Dráp vydali se slovy „Fafnirova chvíle ještě nepřišla…“ A najednou tumáš – loupežné přepadení přímo v Evropském byru Inkvizice! Následoval boj, v němž téměř všichni mágové malé sekty zahynuli. A poté přišla ta nesmyslná cesta zbytků sekty do Moskvy.

Idioty prostě nenajdeme jen mezi lidmi…

Ačkoli – těžko říct, zda to opravdu byli takoví idioti.

Anton si dobře pamatoval, jaký energetický náboj bylo z toho Drápu cítit. Zčásti to jistě byla síla, kterou v něm za dlouhá staletí naakumulovali Bratři Reginové. A zčásti v něm zůstávala síla samotného Fafnira.

Jiní neumírají jako obyčejní lidé. Jiní odcházejí do šera, ztrácejí svou materiální schránku a zbavují se tak možnosti vrátit se do světa lidí. Něco však přece jen zůstává – Anton už přece viděl matné stíny a rozechvělé kouřmo, které se občas v šeru objevuje a vyznačuje tak

cesty mrtvých Jiných. Jednou už měl příležitost dostat se s takovým mrtvým Jiným do přímého kontaktu… A věru to není příjemná vzpomínka. Jenže – něco zůstává i tam…

Je vůbec možné oživit mrtvého Jiného?

Odpověď asi někde existuje. Někde v hlubinách archivů, za pečetěmi obou hlídek, razítky „přísně tajné!“ a konečně za zákazy Inkvizice… Nejvyšší mágové světa si přece nutně musejí klást otázku, kam odcházejí Jiní po smrti, protože jednou se do těch míst odeberou sami…

Anton však nepatří k těm, co to smějí vědět.

Podíval se okénkem dolů na nekonečná bílá mračna a na slabé záblesky tisíců aur, které vyznačovaly jednotlivá města. Stroj už se vznášel kdesi nad Polskem.

Dejme tomu, že by bylo možné Fafnira oživit…

No a co? Tak dobře – byl to silný mág, ze skupiny těch nejvyšších, mimo kategorie…, ale jeho vzkříšení by globální rovnováhu sil přece nijak významně nezměnilo. Tím spíš, že byl od lidského žití odtržen tak dávno, že teď by tu vůbec ničemu nerozuměl… Kdyby se nedejbože dopustil takového nerozumu a vyrazil si po Evropě ve své šeré podobě, tak ho tu rozstřílejí na prach raketami, zbytky spálí kosmickými lasery a nakonec ještě uplatní taktické atomové zbraně… za všeobecného bědování Japonců nad osudem náhle oživšího a opět zabitého Godzilly…

Co asi tak ti Temní mohli chtít? Chaos, paniku, povyk o příchodu apokalypsy?

Anton se ošil ve svém sedadle. Pak usměvavou letušku požádal o plastikový pohárek a malou lahvičku maďarského přírodního vína. Ten Edgar se ale má… Jako každý Temný si letí první třídou, pohár má křišťálový a víno určitě lepší…

Ale v tom posledním předpokladu by něco být mohlo. Fafnir… A apokalypsa… V každém případě by Geserova narážka na masovou hysterii související s letopočtem 2000 dostávala nějaké konkrétnější obrysy. Ale proč by Temní měli pořádat konec světa? A co to ostatní? Vědma Alice… A Křída osudu…?

Anton zalitoval, že s sebou nemá notebook. Bylo by dobré si teď hned na displeji nahodit přibližné schéma, zalicitovat s variantami a podívat se, co s čím a jak souvisí. Na zkoumání variant podobných intrik už existuje velmi solidní program Mazzarin, a ten by určitě pomohl ledacos pochopit.

Křída Osudu…

Usrkl vína, které bylo nečekaně chutné. A zachmuřil se. Geser a Zavulon. To jsou ve skutečnosti dva nejdůležitější faktory v celé téhle historii. To oni jsou nakonec mnohem záhadnější a komplikovanější než prastaré artefakty jako je Křída osudu a Fafnirův Dráp, Jiní jako vědma Alice či všechna dosavadní Zrcadla. Ti dva zřejmě jako jediní přesně chápou, co se právě děje – a snaží se jeden druhého trumfnout. Jako obyčejně.

Geser.

Zavulon.

Na počátku nejnovějších potíží by opravdu mohla být Křída osudu. Jakmile se v řadách Noční hlídky objevila nová velká kouzelnice Světlana, Geser se pokusil o další globální ofenzívu věci Světla. Té pak ze střední Asie dopravili Křídu osudu, starý a mocný artefakt, schopný přepisovat knihy osudů a měnit lidské životy. Na první pohled se zdálo, že Světlana by měla přepsat osud chlapce Jegora, Jiného s nevyhraněnou aurou, který se stejně dobře mohl stát Světlým i Temným, a proměnit ho tak v budoucího proroka či vládce. Světlana to ale –

mimochodem za dosti podstatné Antonovy asistence – nakonec neudělala. Ona jen Jegorův život uvedla do rovnováhy a potlačila v jeho případě veškeré vlivy, vyplývající ze vzájemného zápolení obou hlídek.

Geserův plán však byl jako obvykle vícevrstvý. Takže v méně nápadné hladině tohoto plánu se podařilo rehabilitovat další velkou kouzelnici a jeho dávnou přítelkyni Olgu, již vedení Světlých kdysi potrestalo, vrátit jí magické schopnosti a navíc jí poskytnout možnost druhu polovinou Křídy osudu čísi osud přece jen přepsat, a to přesně ve chvílích, kdy se všichni Temní Moskvy plně soustředili na Světlanu.

Tohle tedy byla ta pravda, již znal Anton. Přesněji řečeno druhá vrstva pravdy.

Ale není tu ještě třetí vrstva?

No dobře, s tím by se ještě chvíli mělo počkat. Ale co tam máme dál? Alici Donnikovovou, vědmu Denní hlídky, která sice nepatří k elitě, ale je velmi schopná. Po souboji Temných a Světlých, který se zjevně zrodil ze Zavulonovy vůle, přišla o všechny magické síly. Proto byla poslána do Artěku…, tedy přesně tam, kam Geser vyslal svého mága Igora s naprosto stejnými problémy. Mezi těmi dvěma vzplanula náhlá láska, strašlivá a vražedná láska černé kouzelnice a bílého mága. Výsledek je očividný – Alici Igor zabil a on sám se pod tlakem vlastního provinění proti Dohodě a výčitek svědomí ocitl na pokraji odhmotnění. Navíc je tam ještě ten chlapec, který zemřel taky jeho vinou…

Tohle už ale nevypadá na intriku Geserovu. Tohle je rukopis Denní hlídky, její nelítostný, cynický styl. Zavulon obětoval svou přítelkyni… ale proč? Aby odstranil Igora? To je divné. Protože tahle výměna figur

žádnou výhodu nepřinášejí – Igor a Alice byli zhruba stejně zdatní.

Takže intrika jako odpověď na intriku…

Zabývejme se teď příjezdem ukrajinského Zrcadla do Moskvy. Geser si je jist, že něco takového se předvídat nedá a že šlo zřejmě doopravdy o náhodu. Jenže jak Geser, tak Zavulon se rozhodli, že téhle náhody každý po svém využijí.

Anton potlačil nutkání nahlas ohavně zaklít. K pořádné analýze nemá dost výchozích údajů! Samé dohady, bílé skvrny a hypotézy…

Nic není jasné, ani pokud jde o Bratry Reginy. Ty do Moskvy vylákal Zavulon. Že by tak chtěl vnést do řad Noční hlídky paniku? A Zrcadlo doživit silou? Ke skutečně šílenému útoku černých mágů proti Inkvizici je mohlo ponouknout jen jedno jediné – slib vzkřísit Fafnira. Dá se celkem pochopit, jak na to přistoupili staří mágové sekty, kteří Fafnira ještě pamatovali – byla to jejich jediná šance, jak se opravdu prosadit. Nebo naopak mágové mladí…, všichni ti nalezenci afrického a asiatského původu ze všech koutů světa. Ti byli příliš uzavření ve svém prostředí a vše chápali jen jako hru, nikoli jako vskutku skandální zločin.

Ale co chtěl Zavulon?

Ne. Tomuhle Anton prostě nerozumí. A tak jen pohodil hlavou a smířil se s tím, že podobný propletenec nerozmotá. No dobře… to znamená že bude prostě plnit svěřený úkol. A pokusí se zachránit Igora.

Pokusí se obvinit Denní hlídku.

Letadlo mezitím zahájilo přistávací manévr…

Čerstvé číslo National Geographic Edgarovi nepomohlo – nějak mu nelezly do hlavy základní

informace o italském zvyku vyhazovat před koncem roku z okna staré věci a další zajímavé novoroční rituály. Jediné, co černý mág z těch několika odstavců vytěžil, bylo jasné přesvědčení, že v závěru roku není dobré procházet se úzkými uličkami starých italských měst.

Pravidelný hukot turbín rozechvíval myšlenky. Edgar se tak volky nevolky už kdoví pokolikáté zamyslel nad svým úkolem a nad aktuálním stavem nekonečného souboje mezi Temnými a Světlými.

Zkusme si to projít od začátku.

V poslední době Denní hlídka nápadně zlepšila svou pozici a zasadila Světlým několik citelných ran, které se jen tak z chodu zacelit nedají. Na to bude zapotřebí času, několika let, ale možná taky desetiletí. Nabízí se tedy přirozený závěr – Zavulon se snaží dosavadní úspěch okamžitě dál rozvinout a nedovolit Světlým, aby se vzpamatovali. A na ramenou ohromeného protivníka pak docválat až ke konečnému vítězství…

Ale co teď může oslabit Světlé a naopak dále posílit Temné? Poté, co se Noční hlídka přišla o velice silnou a perspektivní kouzelnici… Pokus vyhodit ze sedla ještě někoho dalšího?

Edgar se zamyslel a zalitoval, že si s sebou nevzal notebook. To by si teď mohl alespoň narychlo naskicovat nabízející se varianty, probrat si všechny alespoň průměrně zdatné bílé mágy a pokusit se vyhledat jejich slabá místa… Tím spíš, že pro tyhle účely byl vytvořen zvláštní velmi šikovný program Richelieu – Denní hlídka si na nedostatek schopných programátorů rozhodně stěžovat nemohla.

Takže teď mohl spoléhat jen na svůj vlastní přirozený počítač – velmi výkonný a zároveň nedokonalý.

Tak kdo? Geser rovnou odpadá, protože ten už překročil hranici, za kterou je ze strany kolegů Jiných prakticky nezranitelný.

Objektivně vzato by dvojkou v Noční hlídce teď měla být Světlana Nazarovová, jenže ta teď nadlouho vypadla ze hry, takže číslo dvě by Edgar přisoudil buď intrikánce Olze, jinak zkušené odbornici na silové akce, která se sotva vrátila přesně z toho ofsajdu, v němž se nyní ocitla Světlana, nebo mágovi první kategorie Iljovi. Edgar se přitom nemohl zbavit dojmu, že to ještě rozhodně není vrchol Iljových možností a schopností. Právě on by se za čas mohl vypracovat až mezi velké kouzelníky, ale to je věc, která vyžaduje čas a obrovské úsilí. Především ze strany samotného mága a Ilja je zatím příliš mlád, než aby se dokázal vzdát spousty prostých, téměř lidských každodenních radostí.

„Tak kdo tedy? Olga nebo Ilja? Kdo z nich je v tuto chvíli zranitelnější?

Docela jako sovětský špión Stierlitz z kultovního seriálu let sedmdesátých Edgar vyklopil stoleček a rychle si načrtl schematické portréty obou mágů – jako vysoustružený obličej Olžin a úzkou inteligentní mužskou tvář v brýlích. Je to Olga – nebo Ilja?

Takže Olga. Je chytrá, zkušená, prozíravá a patřičně cynická. Edgar nevěděl, jak přesně je Olga stará, ale celkem oprávněně předpokládal, že bude na světě přinejmenším dvakrát déle než on sám. Její skutečnou sílu neznal – zatím ještě neměl příležitost vyzkoušet si to v praxi. A popravdě řečeno si to ani nijak zvlášť zkoušet nechtěl… Připravit někoho takového o magické schopnosti znovu bude bezpochyby velmi obtížné; vždyť každý, kdo se teprve nedávno dostal ze žaláře, si své svobody neuvěřitelně váží. Olga si tisíckrát rozmyslí, než

by riskovala ocitnout se před tribunálem znovu. Kromě toho je to stará láska Geserova a šéf Noční hlídky ji určitě bude chránit ze všech sil. Na Zavulonově místě by si Edgar zatraceně rozmyslel nějak ohrožovat Olgu, protože rozzuřený Geser je protivník mnohem nebezpečnější než Geser normální.

Edgar se zamyšleně poškrábal konečkem tenkého fixu na nose a ženskou siluetu na ubrousku před sebou energicky přeškrtal.

A teď Ilja. To je samozřejmě velice silný mág s tvářností vypjatého intelektuála. Neznámo proč nosí brýle, přestože by si zrak mohl velice jednoduše a jednou provždy zkorigovat. V daném případě je nejen mimo Moskvu, ale dokonce i mimo Evropu. Je někde na Cejlonu – ostatně, Světlí z moskevské Noční hlídky na tenhle ostrov v Indickém oceáně jezdí až podezřele často. Hrom ví, co tam pečou.

Tuhle úvahu si Edgar v duchu podtrhl – asi by bylo dobré tenhle fakt zdůraznit analytickému oddělení, ať si nad tím polámou hlavy… I když téhle zvláštnosti už si analytici rozhodně povšimli. Ale co když ne? To ať Edgar raději vypadá jako úzkostlivý trouba, než aby se spálil a až příliš pozdě zjistil, že Cejlon nějak utekl ze zřetele…

No dobře. Ale i kdyby Zavulon něco proti Iljovi chystal, tak je málo pravděpodobné, že by tyto své plány chtěl realizovat právě v Praze a v nejbližší době. Jedině že by se chystal právě Ilju do Prahy nějakým způsobem vlákat.

Edgar ubrousek odstrčil, aniž by Iljův portrét přeškrtával, a chopil se čistého. Posledního. Tentokrát bílou plochu dvěma čarami rozdělil na čtyři stejná pole a začal do každého z nich načrtávat jednu podobiznu.

Zpočátku rychle po sobě tři základní – vždy pár čarami, ale neuvěřitelně živě, ve stylu Bidstrupově nebo Čižikovově.

Je možné, že příchodem mezi Jiné v Edgarovi zemřel nadaný karikaturista.

Ilja, Semjon… a Igor, který by měl stanout před tribunálem. Má tedy počítat i s ním? Asi má – tím spíš, že je ze všech nejzranitelnější.

Edgar se na okamžik zamyslel a do čtvrtého pole nakonec přikresil podobu Antona Goroděckého. Jediného z těch čtyř, který dodnes aktivně používá příjmení. A přesto je to mág, který už dosáhl druhé kategorie, což mimo jiné znamená, že se Edgarovi plně vyrovná. I když má zatím méně zkušeností.

Kdo z nich? Nejsnazší by teď přirozeně bylo povalit Igora. Ten už stejně jednou nohou stojí mezi stíny šera.

Pak je tu Goroděckij, který také letí do Prahy. Jenže to jsou jen ty úplně základní varianty. Pak jsou tu ještě spousty dalších.

Už jen při představě, kolik těch variant je, Edgara málem rozbolely zuby. Chtělo by to zkrátka notebook a okna Richelieu s vysoce výkonným heuristickým modulem…

Ale počkat, okřikl se najednou v duchu Edgar, počkat! Jsi únavně monotónní, Temný!

To, co ho právě napadlo, bylo prosté a nečekané.

Posílení Temných se dá dosáhnout nejen tím, že vyhodíme ze sedla někoho ze soupeřů. Vždyť se nabízí i jiná možnost, totiž uvést do hry dalšího silného Temného!

Jenže kdo to je, kdo by se mohl včlenit do želbohu dosti prořídlých řad černých mágů Denní hlídky? Vitalij Rogoza, z jehož nečekaného zjevení se Edgar radoval

jako malé dítě, se ukázal jako pouhé Zrcadlo. Učinil vše, kvůli čemu ho šero zplodilo, a znovu v tom šeru navěky zmizel. Nebo že by bylo dobré hledat perspektivní mladé? Ty už hledáme, tu a tam úspěšně… Jenže opravdu zdatného Jiného nevychováte za pár dní, a na takové samorosty jako je Světlana Nazarovová Temní už dávno neměli štěstí.

Ale stejně jsem asi na správné cestě, pomyslel si Edgar. Letím do Prahy. Hlavního města evropské nekromantie. Navíc vpředvečer Vánoc a těsně před příchodem Nového roku 2000. Tedy v době, kdy nesčetní proroci a věštci děsí svět nejroztodivnějšími hrůzami až po konec světa…

Ano! To je ono! Co když Zavulon chtěl oživit někoho z odhmotněných černých mágů minulosti? V Praze, a v takovéto době! Tma tmoucí – vždyť ten Zavulon jako obvykle nenápadně a velmi umně utajil to, co leží přímo na povrchu!

Edgar ztěžka vydechl, ubrousky s podobiznami zmačkal a strčil je do kapsy.

Jistě – v sídle nekromantie a v okamžicích neuvěřitelné energetické nestability se Zavulon docela klidně může pokusit vyrvat z nebytí… Ale koho?

Přemýšlej, Edgare… Ta odpověd taky musí ležet úplně na povrchu.

Takže si vyhodnoťme, co zatím víme! Praha, zasedání tribunálu, případ souboje Těplova a Donnikovové, přivelení pozorovatelé se jmenují Goroděckij a Edgar… A možná přiletí ještě Alita. Ale kdo ještě je ve hře? Ach ano, Bratři Reginové…

Stop! Ještě jednou stop, a to okamžitě!

Bratři Reginové. Služebníci Fafnirovi! Ty ještě budu potřebovat, Edgare, říkal Zavulon. Právě s nimi jsem spojil jisté své plány.

Fafnir!

Edgar se ze všech sil pokoušel zachovat klidnou tvář – stolek zaklapl a uvelebil se ve svém křesle co nejpohodlněji.

Fafnir. To je ta figura, která by se teď Temným moc a moc hodila – velebný Fafnir, supersilný mág a šerý drak…

Jen malý střípek jeho síly, který vstřebalo Zrcadlo Vitalij Rogoza, dokázal docela snadno vyčerpat takovou kouzelnici jako Světlana.

No jistě – jestli si Zavulon vzal do hlavy, že vzkřísí Fafnira, pak si lepší chvíli a lepší místo nemohl vybrat ani v předcházejících, ani v následujících sto letech, pomyslel si Edgar, bloumající pohledem po stropě a stěnách Boeingu. To je tak samozřejmé…!

Edgar se podrobil nabádavému pohledu letušky a zapnul si bezpečnostní pás. Stroj právě přistával.

Vítej, Praho…

Uši jako by mu zacpali vatou, ale to Edgarovi v přemýšlení vůbec nepřekáželo.

Takže vzkříšení. Akce, kterou Temní nerealizovali už padesát let – od Stalinových dob. Ona ani nebyla možnost ji provést – tak mocné energetické bouře, jaké probíhaly od roku třiatřicátého do roku sedmačtyřicátého, už prostě nejsou.

Ale proč Zavulon Edgarovi nic neřekl? Že by na to ještě nebyl ten pravý čas? Ale proč tedy přišlo to opatrné varování Jurijovo? A pak – jak s tím vším souvisí ta letní epizoda v Artěku? Ta s tím přece souviset musí – docela určitě! A není to tak, že po oběti pěšce přijde obětování

těžší figury? Třeba koně nebo střelce? Za jakou figuru se vlastně má považovat sám Edgar? Dvě věže jsou nepochybně Jurij a Nikolaj, dáma je v tomto případě sám Zavulon, no a král, král musí být prostě sama věc Tmy – sice bezbranná, ale určující.

Takže – věž Edgarovi nadhodila, že krymský gambit by se mohl opakovat tentokrát… dejme tomu se střelcem, s důstojníkem. Koněm se Edgar ani pro účely této spekulace stát nechtěl. Kůň ať si je třeba Anna Tichonovna, ta stará hnusná čarodějnice, pro tu by to bylo tak akorát…

Letadlo nadskočilo – podvozek se právě dotkl ranveje. Pak ještě a ještě jednou, let se najednou změnil v bleskurychlou, ale stále se zpomalující jízdu po betonu.

Že by si Zavulon usmyslel další výměnu figur? Že by nenápadně kupředu postrkoval několik pěšců (což by mohli být například Bratři Reginové) v naději, že pokud na šachovnici nevznikne rovnou další dáma, tak věž rozhodně?

Být figurkou, jež je tu proto, aby byla obětována, není dvakrát příjemné.

Ale co když je to zároveň i zkouška? Napadlo Edgara. Zkouška prohnanosti. Alice se nechala sežrat – a takové figury Zavulon ve své hře nepotřebuje. Zato jestli Edgar dokáže přežít a přitom nenarušit šéfovy plány… Ano, to je ten kýžený výsledek!

Jenže jak ho dosáhnout?

Objektem všech těchto složitých tahů je bezesporu Zavulonův oblíbenec Anton Goroděckij. O tom není pochyb. Využívat ho donekonečna není možné, to šéf Denní hlídky moc dobře chápe. Tím spíš, že není jasné, zda ho vůbec nějak smysluplně využívá… Zavulon je kdykoli odhodlán k efektnímu tahu uprostřed ztracené

partie a v tomhle případě vytvořit zdání, že bílého mága oklamal…

Cestující vstali a tlačili se k východu, k teleskopické rouře, na jakou obyvatelé bývalého Sovětského svazu z domova nejsou zvyklí. Edgar sáhl nahoru do poličky a vytáhl svůj plášť, kdežto časopis nechal v kapse na opěradle před svým sedadlem, chopil se kufříku a také zamířil ke dvířkům.

Pocit, že už není v Rusku a ocitl se v Evropě, přišel najednou a byl podivně všeobjímající. Ani hned nepochopil, v čem to tkví – že by ve tvářích lidí, v jejich oblečení, ve všudypřítomné čistotě či vybavení letiště? V tisících detailů, například v českých a anglických hlášeních – v tom druhém případě bez rjazaňského přízvuku? V mnohem větším počtu úsměvů? V nepřítomnosti těch otravných cikánů a ještě otravnějších černých taxikářů před letištní budovou?

Zato na stanovišti taxíků stojí sympatické žluté oply.

Taxikář mluvil rusky či anglicky stejně plynně jako v rodné češtině. Kam že to? Ach do hotelu. Asi do Hiltonu, že? Skutečně?! Víte, ono se zase nestává tak často, že by Rusové mířili rovnou do Hiltonu. A když, tak jsou jinačí – takoví ti samé zlato, hrozně důležití a s vlastní ochrankou, ale ti z letiště odjíždějí v luxusních limuzínách… Ale já nejsem Rus, já jsem Estonec. No ano, dneska už to není totéž… Ono to nebylo totéž ani dřív. Jaképak nebylo, dřív byl i Čech skoro Rus… No, to je otázka. Možná ano…

Taxikář ho svým tlacháním vyloženě bavil a Edgar se rozhodl, že si od všech těch napjatých úvah odpočine. Vždyť sotva přijel, což znamená, že dneska ho žádná skutečná práce zatím nečeká. Takže se může uvolnit a

třeba si dát i pár piv. Kdo by si taky v Praze nedal české pivo, když má zdravý žaludek. A i kdyby neměl…

Jedině snad mrtvý.

Stejně jako v každém Hiltonu na světě nebyl žádný problém najít volný pokoj, a to dokonce i v předvánočně přecpané Praze. Jedině že to stejně jako v každé zemi nedávného socialismu, která ještě nestačila shodit všechny někdejší okovy, pro ne–Jiného stálo nekřesťanské peníze. Edgar byl ovšem Jiný, a tak zaplatil hned a bez zbytečných trpitelských grimas, které tu od něj zjevně očekávali. Přece jen je to Rus, který na mafiána ani na novozbohatlíka nevypadá… Před nějakými sto lety by z mladistvé nerozvážnosti nezaváhal a strčil by recepčnímu do ksichtu ten argentinský pas, jenže od těch dob už právě o těch sto let dospěl. O celých sto let.

A tak si vystačil s ruským.

V další recepci, tedy v té, která není pro všechny, seděl Temný. Velmi zvláštní. Pohlédl na Edgara, olízl si tenké rty a jeho štěrbinovité zřítelnice se rozšířily. Teprve pak se usmál. Zuby měl drobné, ostré a všechny stejně trojúhelníkovité. „Nazdar! Taky na tribunál?“

„Jo.“

„Tak na…“

A metl po Edgarovi chomáček modrého plamene, který se okamžitě proměnil v přihlášku k dočasnému pobytu, projel šatstvem a usadil se na Edgarově hrudi v podobě oválného razítka, které v šeru svítilo.

„Díky.“

„A pěkně jim to tam osolte,“ požádal ho Temný. „Prostě pořádně. Teď je ta pravá chvíle…“

„Zkusíme to,“ slíbil mu Edgar s povzdechem.

Ve svém pokoji se zastavil jen proto, aby se trochu opláchl a uložil si tam kufřík.

A teď k Černému orlovi, pomyslel si, když sjížděl výtahem dolů do recepce. Tam si dáme pečené vepřové koleno! Což je jídlo tak populární, že se s jeho podrobným popisem setkal dokonce i v jakési podřadné detektivce.

Při čekání na jídlo Edgar malými doušky popíjel druhé pivo (to první do sebe podle ruského zvyku vrazil na ex, čímž si vysloužil pochvalné číšníkovo zamručení) a teď se zkoušel ponořit do úvah. Něco mu ale vadilo. Nebo někdo.

Zvedl oči a uviděl Antona Goroděckého, který stál u jeho stolku a upřeně na něj zíral.

Edgar se zachvěl, protože ze všeho nejdřív si pomyslel, že ho Noční hlídka vyslídila. V Goroděckého očích však spatřil naprosto stejné rozpaky a dost se mu ulevilo. Je to náhoda…, docela obyčejná náhoda.

A navíc nikde jinde nebylo volné místo. Jen u Edgarova stolku.

Edgar se podrobil náhlému přívalu sympatií a na Světlého přívětivě kývl.

„Posaď se. Zatím mám volno. A tobě přeju totéž – práce si ještě užijeme!“

Anton váhal. Edgar si pomyslel že se nejspíš otočí a odejde, ale pak se přece jen odhodlal a posadil se naproti němu. Ponuře na Edgara pohlédl. Zřejmě se mu nechtělo věřit, že tento jeho odvěký nepřítel je tu opravdu jen soukromně. Jakže to ti Světlí říkají? S kým se aspoň jednou utkáš, je nepřítel navěky…

Což je nesmysl. A fanatismus. Edgar dával přednost pružným postojům – proč by nakonec neuzavřel pakt i s

tím, koho včera trestal Karabáčem Šaabovým, když je to momentálně výhodné? Ostatně, to s tím Karabáčem není nejlepší příklad – s popelem se moc paktovat nedá.

„A o hlídkách ani slovo?“ zeptal se Anton ironicky.

„Ani slovo,“ přikývl Edgar. „Budeme prostě dva krajani, co se potkali v předvánoční Praze. Objednal jsem si pečené vepřové koleno a tobě to doporučuju taky!“

„Díky, já to tady znám,“ odpověděl stále bez úsměvu Anton a otočil se k číšníkovi, který k nim právě přiběhl.

Kdepak, Evropani nikdy nepochopí, co je to pravý mráz a pravá zima… Anton vyšel ze stanice metra Malostranská a nejdřív zaváhal, zda si má tu bundu u krku zapnout nebo ne, ale pak se na to vykašlal.

Nepatrně sněžilo. Byly tak dva stupně mrazu, víc určitě ne.

Pomalu, opravdu beze spěchu vykročil po starobylé kamenné dlažbě. Tu a tam se neudržel a nahlédl do stánků se suvenýry – všude samé legrační dřevěné figurky, keramika těch nejroztodivnějších tvarů, pohlednice s pražskými motivy a trička s žertovnými nápisy. Něco takového si tu bude muset koupit. Třeba tohle tričko s heslem Born to be wild a komickým ksichtíkem.

Do setkání s představitelem Inkvizice zbývaly ještě tři hodiny. To si ani nemusí brát taxík nebo jezdit metrem – může se v klidu naobědvat a na místo schůzky dojít pěšky. Co může být romantičtější než setkání pod hodinami? A co kdyby ten představitel Inkvizice byla představitelka, a ještě ke všemu sympatická, a ještě ke všemu Světlá! To by tedy bylo svrchovaně romantické!

Anton se vlastním myšlenkám ušklíbl. Neměl nejmenší úmysl rozptylovat se v Praze tím, že by si tu

pořídil náhodnou známost. V případě Inkvizice jsou navíc pojmy Temný a Světlý nepoužitelné. Inkvizitoři stojí mimo souboj velkých sil, nebo spíš nad ním.

Ale co pohlaví – mají Inkvizitoři vůbec pohlaví? Pokud si Anton pamatuje, tak bílý mág z Moskvy, známý z poměrně nedávného případu pod přezdívkou Divoch, se po nástupu k Inkvizici rozvedl. Jak to tak vypadá, všechny ty drobné lidské slabůstky jako láska, sex a žárlivost je přestávají bavit…

Černý orel byla jedna z nejmilejších Antonových pražských hospůdek. Možná proto, že sem několikrát zašel, když byl v Praze poprvé. Co také jako typický Rus ke štěstí potřebuje? Je tu dobrá obsluha, která ovšem neví, co je dotěrnost, dobré jídlo, vynikající kuchyně a opravdu nízké ceny. Ta poslední okolnost je dost důležitá. Nepočítat peníze si mohou dovolit Temní. Dokonce i ten zplozenec šera Rogoza si do Moskvy přijel doslova nadívaný dolary. Vydělat si peníze lze i poctivě, ale vydělat hodně peněz – to se nikdy neobejde bez hry s vlastním svědomím. V tomhle ohledu byla Noční hlídka za Denní jednoznačně pozadu.

Ulice, kterou kráčel, se náhle rozdvojila. Jako řeka, která se rozhodla ze dvou stran obtéct úzký a dlouhý ostrůvek, tvořený několika starými nízkými domy, v nichž byly většinou obchůdky pro cizince a restaurace. Černý orel byl hned na začátku.

Sotva vstoupil do dvorku, uviděl nějakého Světlého.

Určitě to nebyl pracovník hlídky. Byl to normální Světlý, který dal před první linií magické války přednost skoro obyčejnému, skoro lidskému životu. Byl to vysoký, statný, krásný muž středního věku v uniformě amerického válečného letectva. Zrovna vycházel z restaurace, viditelně spokojený s příjemně stráveným

časem, se svou sympatickou českou partnerkou a koneckonců i sám se sebou.

Byl zabraný do hovoru s tou dívkou, a tak si Antona hned nevšiml. Jakmile ho ale spatřil, v jeho tváři se okamžitě rozzářil úsměv.

Nedalo se nic dělat – Anton zvedl ze zasněžené dlažby svůj stín a vkročil do šera. Jako vatový polštář se na něj okamžitě sneslo ticho. Svět se zpomalil a ztratil barvy. Nad hlavami lidí se rozhořely duhové barvy aur – většinou klidné, neznepokojené a neobtěžkané zbytečnými úvahami. Jak to taky v takovémhle turistickém ráji má být.

„Zdráv buď, hlídkaři!“ pozdravil ho radostně Američan. V šeru žádné jazykové bariéry neexistují.

„Zdráv buď, Světlý,“ odpověděl Anton. „Rád tě vidím.“

„Ty jsi z pražské hlídky?“ zeptal se letec. Základní barvy v auře přečíst dokázal, ale detaily už ne. Mág to byl viditelně slabý, tak šestá kategorie, navíc orientovaná hlavně na přírodní magii. Práce v hlídce by pro něj opravdu nebyla. Leda tak sedět někde daleko na venkově a dohlížet tam na sobě podobné nevýkonné vědmy a vlkodlaky.

„Z moskevské.“

„Ach tak! Z moskevské hlídky!“ V Američanově hlase zazněla zřetelná úcta. „To je velmi zdatná hlídka. Dovol, abych ti stiskl ruku.“

Podali si ruce. Vypadalo to, že americký letec tohle setkání chápe jako přirozenou součást příjemného večera.

„Kapitán Christian Wanower junior. Mág šesté kategorie. Nepotřebuješ mou pomoc, hlídkaři?“ Tuto formální nabídku pronesl s patřičnou vážností.

„Děkuju ti, Světlý. Nepotřebuju," odpověděl stejně zdvořile Anton.

„Na dovolené?" zeptal se Američan.

„Ne. Jsem tu služebně. Ale pomoc opravdu nepotřebuju."

Američan přikývl:

„Já mám vánoční volno. Moje jednotka je dislokována v Kosovu, tak jsem se rozhodl, že se podívám do Prahy."

„Správná volba," přikývl Anton. „Je to moc hezké město."

Vlastně si už dál povídat nechtěl, ale Američan byl ztělesněná dobromyslnost.

„Skutečně krásné. A je dobře, že jsme ho za války zachránili."

„To ano, zachránili jsme ho…," přikývl Anton.

„Bojoval jste tehdy, hlídkaři?"

Anton si pomyslel, že Američan je opravdu velmi slabý mág. Věk by přece alespoň přibližně měl umět odhadnout…

„Ne."

„Já jsem tehdy byl taky ještě příliš mladý," povzdechl si letec. „Strašně jsem se chtěl dostat do armády, ale bylo mi teprve patnáct. Škoda – jinak bych býval měl možnost podívat se sem o půl století dřív…"

Anton už měl na jazyku, že tu šanci by neměl, protože Američani do Prahy nedošli, ale hned se zastyděl a nechal si to pro sebe.

„Tak se měj," rozhodl se náhle pro loučení Američan. „A příště se rozhodně podívám do Moskvy, hlídkaři!"

„Ale pokud možno ne jako do Kosova!" neudržel se tentokrát Anton. Kapitán Christian Wanower junior se ale neurazil. Naopak se rozzářil a prohlásil:

„Neboj se, na to snad nedojde! A Světlo budiž s tebou, hlídkaři!“

Anton ze šera vystoupil hned po Američanovi. Ten se znovu zavěsil do své dívky, která si vůbec ničeho nevšimla, a lišácky na Antona mrkl.

„A s tebou budiž stará béla…,“ zamumlal Anton rusky.

To je ale smůla… Dobrá nálada roztála a dočista se vypařila jako kousek ledu na rozpálené pánvi.

A můžete si tisíckrát opakovat, že žádné spory a hádky mezi státy nemají se záležitostmi Světla a Tmy nic společného. Můžete si říkat, že ten letec–mág, co se zapojil do války, s největší pravděpodobností neshodí své bomby na civilní obyvatelstvo. Stejně…

Protože jak by to dělal, aby shazoval výbušniny lidem na hlavu a zároveň byl Světlý? Vždyť je Světlý, o tom není pochyb! A přitom má docela určitě na svědomí lidské životy. Jak se mu daří vyvarovat se definitivního pádu do šera? To v sobě musí mít opravdu velký kus víry ve správnost toho, co dělá, aby se v jeho mysli snášela činnost v bojující armádě s věcí Světla!

Chmurný a stísněný Anton vstoupil do Černého orla.

První, co uviděl, byla skupina asi deseti Christianových spolubojovníků. Byli to samí normální lidé. Seděli u dlouhého stolu, jedli guláš a pili Sprite.

Čestné slovo – pili Sprite!

V české pivnici! Na dovolené!

A nebylo to tím, že by dodržovali nějakou služební prohibici. Na stole stálo i několik prázdných lahví od piva. Od amerického Budweiseru, jehož by se Anton napil, jedině kdyby na poušti umíral žízní.

Anton americkou společnost minul. A zase smůla, nikde volný stolek… Jedině támhle sedí někdo sám, tak si tam přisedne…

Ten muž zvedl hlavu a trhl sebou. Ostatně stejně jako Anton.

Byl to Edgar.

Kapitola třetí

Jestli se Temným něco nedá upřít, tak je to schopnost si užít. O tom neměl Anton žádných pochyb. Stačilo se podívat, s jakou chutí se Edgar vypořádává s velice chutnou a dietology docela určitě neschvalovanou vepřovou nožičkou, již si Temný hojně vylepšoval hořčicí (na ruské zvyklosti sice trochu nasládlou, ale po svém taky ostrou) a křenem – a to vše zaléval vskutku hojnými dávkami piva.

Nad tím Anton žasl už dávno. Dokonce i jeho upírští sousedé, s nimiž kdysi udržoval vyloženě přátelské vztahy, vypadali živěji a optimističtěji než kterýkoli bílý mág. Což se týkalo hlavně těch vyšších a nejvyšších, tedy stejně silných či silnějších než Anton, které už hra na lidi přestala bavit.

Nepříjemné na tom bylo jen jedno – že ten životní optimismus orientovali výhradně na sebe.

Anton zvedl těžký půllitr s Budvarem a zabručel:

„Na zdraví.“

Ještě že český zvyk praví, že pivem se nepřiťukává. Něco takového by se zřejmě nezamlouvalo ani Edgarovi, ani Antonovi.

„Na zdraví,“ odpověděl Edgar. Dvěma doušky svou sklenici zpola vyprázdnil o otřel si z úst pěnu. „Je to opravdu moc dobré.“

„To je,“ přikývl Anton, ale napětí ho stále ještě neopustilo. Jistě, na tomhle společném pití piva s

Temným nic odsouzeníhodného není. Pravidla Noční hlídky kontakty s Temnými nezakazovala – naopak, když si Světlý byl jist svou bezpečností, dokonce se to vítalo. Třeba se podaří něco se dovědět nebo dokonce Temného nějak příznivě ovlivnit. Ne snad obrátit ho ke Světlu, to ne…, ale třeba ho odradit od nějaké právě chystané ničemnosti. A Anton nečekaně pro sebe samotného řekl: „Je příjemné, že alespoň v něčem spolu můžeme souhlasit.“

„To ano,“ přikývl Edgar, který se snažil mluvit přívětivě a korektně, aby se Světlý nerozběsnil ze smyšleného pocitu křivdy nebo nepropadl zbytečné podezíravosti. „České pivo v Moskvě a naopak v Praze jsou dva velké rozdíly.“

Goroděckij přikývl.

„Ano. Zejména když se to srovná s lahvovým. České pivo v láhvi je mrtvola skutečného piva ve skleněné rakvičce.“

Edgar na tohle srovnání reagoval souhlasným šklíbením a sám poznamenal:

„Ve zbytku východní Evropy jako by pivovarníci nechávali své nadání spát.“

„I v Estonsku?“ zeptal se Anton.

Edgar jen pokrčil rameny. Tihle Světlí taky nevynechají jedinou příležitost k popichování…

„My máme docela dobré pivo. Ale že by bylo skvělé, se o něm říct nedá. Ostatně stejně jako v Rusku.“

Anton se zaškaredil, jako by si chuť běžného ruského piva právě připomněl. Pak ale řekl něco docela jiného:

„Loni v létě jsem byl v Madarsku. A dával jsem si maďarské pivo.“

„No a?“

„To už je snad lepší pít zkyslou Baltiku.“

Edgar se pobaveně zazubil. Dokonce i když poškádlil svou paměť, nevzpomněl si na jediný druh maďarského piva. Ale když o něm Anton mluví takhle, tak je asi lepší nevzpomínat. V pivu se jeho společník zřejmě vyznal skvěle. Oni Světlí mají vůbec smysl pro všemožné tělesné rozkoše – to se musí uznat.

„No vidíš, a támhleti… statečný válečníci… pijou svoje rodné pomyje," kývl Anton směrem k Američanům. „Mírotvorci… Göringova esa…"

Pečené vepřové koleno už dávno snědli – i Edgar, i Anton. Piva taky vypili poměrně dost – oči se jim oběma mírně leskly a hlasy byly zvučnější a nenucenější.

„Proč Göringova?" podivil se Edgar. „To nejsou Němčouři, to jsou Amíci."

A Anton mu trpělivě jako dítěti začal vysvětlovat:

„Esa USA…, to by neznělo, ačkoli možná že jo. Neznáš nějaký krátký a úderný označení pro americký válečný letectvo?"

„Neznám."

„Tak jim budeme říkat Clintonova esa. Němci aspoň věděli, že proti nim bojujou stejně dobrý vojáci, kdežto tyhle sypou bomby na normální vesnice, který brání jeden protiletadlovej kanón z druhý světový… A ještě za to dostávaj metály. Schválně se jich zeptej, jestli je jim v životě něco svatý. A to si pořád myslej, že Prahu v pětačtyřicátým osvobodili oni."

„Svatý," ušklíbl se Edgar. „Jakýpak svatý? Vždyť jsou to vojáci."

„Nezlob se na mě, Jinej, ale já bych řek, že i voják má zůstat především člověkem. A lidi musej mít v duši alespoň něco svatýho."

„Jenže to nejdřív potřebuješ tu duši. Teprve pak v ní můžeš mít něco svatýho. No dobře, tak se jich zeptáme."

Kolem jejich stolku se právě protahoval ruměný zaoceánský pilot, blýskající hvězdami na nárameních a dalšími stejnokrojovými cetkami. Chlapec krev a mlíko, pýcha Texasu či Oklahomy. Nejspíš se zrovna vracel ze záchoda.

„Promiňte, důstojníku! Můžu se vás na něco zeptat?“ oslovil ho dobrou angličtinou Edgar. „Máte v životě něco, co byste považoval za svaté? Něco opravdu ortelného.“

Američan se zarazil, jako by zrovna klopýtl. Instinkt mu napovídal, že jako voják toho nejlepšího státu světa musí zachovat tvář a poskytnout trefnou odpověď. Ve tváři se zobrazily mučivé úvahy – a pak najednou záblesk! Prozření! Američan pochopil, že něco svatého v sobě přece jen nosí, a hrdě se rozzářil:

„Svatýho! No samozřejmě! Chicago Bulls…“

A mágové nepochopili, zda je to žert, nebo zda to myslí zcela vážně.

„Je to jako šachová partie, rozumíš?“ vysvětloval Edgar. „Šéfstvo prostě postrkuje po šachovnici nepersonifikovaný figurky – a to jsme my.“

Číšníkova tvář byla úměrně počtu piv, co Edgar s Antonem vypili, stále uštvanější a protáhlejší. K tomuhle stolku už natahal tolik těžkých půllitrů, že by se jimi dal napojit celý americký letecký pluk a k tomu klub Chicago Bulls. A Rusové seděli a seděli, i když bylo znát, že jazyk v ústech už se jim obrací jen hodně ztěžka.

„Hele, vem si třeba nás dva,“ pokračoval Edgar. „Ty budeš v tom procesu působit jako obhájce. Kdežto já jako žalobce. Ale stejně nejsme žádný významný figury. My jsme jen takový chudinky na šachovnici. Když bude třeba, tak nás poženou i do samotnýho pekla. Kdežto když si usmyslej, tak si nás pošetřej do lepších časů. A

když nebude zbytí, tak nás prostě výměněj. Protože co je vlastně tenhle ten proces, na kterej jsme sem přijeli? To jsou jen rituální tanečky kolem naprosto triviální výměny. Vašeho Igora vyměníme za naši Alici. A hotovo. Prostě je na sebe poštvali jako pavouky ve sklenici, a pak je ze šachovnice smetli. Ve jménu vyšších cílů, kterým my občejný smrtelníci nerozumíme.“

„Tak v tomhle nemáš pravdu,“ pohrozil mu přísně Anton. „Geser nepředpokládal, že Igor se utká s Alicí. To vyprovokoval Zavulon!“

„A kde prosimtě bereš tu jistotu?“ zeptal se posměšně Edgar. „To jsi takovéj frajer, že si v Geserový duši čteš jako v otevřený knize? Pokud vím, tak vedení Světlých taky nemá ve zvyku zasvěcovat svoje řadový pracovníky do strategických plánů! To je vysoká politika vysokýho panstva!“ vyslovil velmi hlasitě a nabádavě.

Antonovi se strašně chtělo něco namítnout. Bohužel však neměl k dispozici nic opravdu přesvědčivého.

„Nebo když si vemeš ten poslední konflikt na Moskevský státní univerzitě. Zavulon tě prostě využil – promiň, já chápu, že není příjemný něco takovýho poslouchat, ale když už jsme se do toho pustili… No, tak Zavulon tě prostě využil. Zavulon! Tvůj úhlavní nepřítel!“

„Já bych řek, že mě nevyužil,“ řekl Anton poněkud váhavě, ale pak myšlenku dokončil. „Jen se pokusil mě využít. A já se zase pokusil vzniklý situace využít v našem zájmu. Přece sám dobře víš, že je to válka.“

„Dejme tomu, že máš pravdu a von se jen pokusil,“ připustil přezíravě Edgar. „Dejme tomu… Jenže Geser neudělal nic – nic! –, aby tě nějak ochránil. Protože proč by měl jistit každýho pěšce? To je neefektivní a nesmyslný.“

„To vy se ke svým pěšcům chováte ještě hůř," poznamenal ponuře Anton. „Nejnižší Jiný, třeba upíry a vlkodlaky, si držíte jen jako potravu pro kanóny."

„Však to taky je potrava pro kanóny, Antone. Podstatně levnější a ne tak hodnotná jako my mágové. A vůbec – tyhle naše rozumy a řeči nemaj cenu. Jsme jen loutky. Docela obyčejný loutky. A cpát se mezi loutkáře je naprosto beznadějný, protože na to potřebuješ schopnosti Geserovy nebo Zavulonovy, a ty se vyskytujou jen hodně vzácně. A pak – židle u všech šachovnic jsou obsazený. A žádnej šachista svý místo žádný figuře nevyklidí – dokonce ani kdyby to byla dáma nebo král."

Anton chmurně dopil své pivo a tiše postavil sklenici na firemní tácek.

Teď už ani zdaleka nebyl ten mladý mág, který poprvé v životě vyšel do terénu a vystopoval pytlačící upírku. Zdaleka ne – přestože času od té chvíle vlastně tolik neuplynulo. Od té doby už měl řadu příležitostí se přesvědčit, kolik Tmy je ve věci Světla. Proto mu černá Edgarova vize (dyť je to nakonec jedno, jsme jen zrnka v mlejnici velkých strejdů, tak tu klidně seď, chlastej pivo a nevyskakuj si!) skoro imponovala. Už kdoví pokolikáté si při této příležitosti uvědomil, že ti Temní jsou ve své zdánlivé přímočarosti nakonec lidštější než bojovníci za vznešené ideály Světla.

„A stejně nemáš pravdu, Edgare," řekl nakonec. „V jedny věci je mezi náma zásadní rozdíl. My tu žijeme kvůli ostatním. My nevládneme, ale sloužíme."

„Tohle říká každej lidskej vůdce," skočil Edgar ochotně do nastražené pasti. „Strana je sluha lidu. Pamatuješ?"

„Jenže mezi náma a lidskýma vůdcema je taky jeden velkej rozdíl," nedal se Anton a pohlédl Edgarovi do očí. „Odhmotnění. Rozumíš? Světlej se nemůže vydat cestou Zla. Když pochopí, že rozhojnil Zlo ve světě, tak musí odejít do šera. Musí zmizet. Což se stalo už mockrát – stačilo, aby Světlej udělal chybu nebo se třeba jen nepatrně poddal Tmě…"

Edgar se tence zachichotal:

„Dyť si sám odpovídáš, Antone! ‚Když pochopí!' Ale co když nepochopí? Vzpomínáš si na případ toho maniakálního léčitele? To bylo někdy před dvanácti letama, jestli se nepletu…"

Anton si to pamatoval. Sám tehdy ještě nebyl iniciovaný, ale tenhle neslýchaný případ se v hlídce probíral s každým pracovníkem, s každým Světlým.

Byl to běžný Světlý, léčitel, který se ovšem mohl pochlubit velice dobrými věšteckými schopnostmi. Žil kousek za Moskvou, v Noční hlídce přímo nepůsobil, ale byl součástí jejích aktivních záloh. Pracoval jako lékař a ve své praxi se často uchyloval k praktikám bílé magie. Pacienti ho zbožňovali, protože doslova konal zázraky…

Ale taky zabíjel své pacientky, hlavně mladé ženy a dívky. Tady se bez magie docela dobře obešel, protože své oběti úplně obyčejně trávil. A někdy zabíjel akupunkturou, kterou dokonale ovládal…

Noční hlídka na něj přišla skoro náhodou. Někdo z analytiků projevil zájem o prudký nárůst úmrtnosti mladých žen v malém městečku nedaleko Moskvy. Obzvlášť znepokojovalo to, že většinou byly ty ženy těhotné. Ve stejném městě bylo nápadné i velké množství přirozených potratů, interrupcí a mrtvě narozených dětí. V podezření se ocitli samozřejmě Temní, upíři, vlkodlaci,

satanisté i vědmy… Kontrole se tenkrát musel podrobit kdekdo.

Pak se celou záležitostí začal zabývat sám Geser a vrah byl dopaden. A tím vrahem byl bílý mág.

Ten okouzlující, impozantní léčitel zkrátka příliš dobře viděl do budoucna. Občas se mu stalo, že přijal pacientku v naději a hned viděl, co vyroste z jejího dítěte – že to docela určitě bude vrah, maniak a zločinec. Jindy zase zpozoroval, že by se nějakého obludného zločinu mohla dopustit sama pacientka, nebo že náhodou způsobí smrt mnoha lidí. A tak se rozhodl, že proti tomu bude bojovat, jak umí.

Před soudem pak zapáleně líčil, že bílá magie by v těchto případech žádný užitek nepřinesla – Temní by totiž dostali právo na odvetné akce a množství Zla ve světě by se tím pádem nijak nesnížilo. Proto považoval za svou povinnost „vytrhávat plevel“. Před pádem do šera ho ochraňovalo jen vlastní pevné přesvědčení, že množství Dobra, které takto koná, je podstatně větší než Zlo, které vraždami působí.

Odhmotnit ho musel osobně Geser.

„Byl to psychopat,“ vysvětloval Anton. „Normální psychouš. S charakteristickýma poruchama myšlení… Takový věci se bohužel stávaj.“

„Jasně, to je podobnej případ jako ten pobočník Johanky z Arku,“ přidal se pohotově Edgar. „To byl přece Světlej, žejo? Jenže pak začal zabíjet ženský a děti – aby z jejich těl získal elixír mládí, zvítězil tak nad smrtí a oblažil celý lidstvo.“

„Před šílenstvím ale není ochráněnej nikdo, Edgare. Dokonce ani Jiný. Ale když si vezmeš takovou docela obyčejnou vědmu…,“ začalo to v Antonovi vřít.

„Já se nehádám," rozhodil Edgar smířlivě rukama. „Ale my přece nemluvíme o krajnostech! My mluvíme o tom, že je to možný, a ten váš vychvalovanej mechanismus, kterýmu říkáte odhmotnění…, ale ve skutečnosti je to vlastně svědomí, může selhat. A teď přemejšlej – co když se Geser dopracuje názoru, že tvoje smrt by v budoucnu mohla věci Světla přinést obrovskej prospěch… Když se na jedný misce vah ocitne Anton Goroděckij a na druhý milióny lidských životů…"

„Tak by mě rozhodně nemusel klamat," usoudil se skálopevnou jistotou Anton. „Protože by nebylo proč. Pokud by taková situace vznikla, tak jsem připravenéj se dobrovolně obětovat. Vlastně každej z nás je připravenej!"

„A co když nebude možný ti to sdělit?" ušklíbl se mazaně Edgar. „Aby se nepřítel nic nedověděl, aby ses choval přirozeně, abys nebyl zbytečně nervózní a přeplašenej…, protože o klid tvý duše přece musí Geser pečovat taky, nebo snad ne?"

Spokojeně zvedl další pěnu a hlučně usrkl z bílé pěny.

„Ty jsi zkrátka Temnej," pokrčil rameny Anton. „A všude vidíš jen Zlo, zradu a podlost."

„Já jen před tímhle vším nezavírám oči," opáčil klidně Edgar. „Proto taky Zavulonovi nedůvěřuju. A to skoro stejně, jako nedůvěřuju Geserovi. Dokonce i tobě můžu věřit víc, protože ty jsi stejná figurka jako já, jenomže čirou náhodou vyvedená v jiný barvě. Copak černej pěšec může nenávidět bílýho? Ne. Zvlášť když se takový dva pěšci náhodou srazej a mírumilovně spolu popíjej pivo."

„Víš, co nechápu?" prohodil s lehkým údivem Anton. „Jak vy vůbec můžete s takovouhle filosofií žít… Já osobně bych se v podobným případě okamžitě oběsil."

„To nemáš žádnej lepší argument?"

Anton se taky napil. České točené pivo má jednu úžasnou vlastnost – ať ho vypijete sebevíc, nezůstává po něm těžko ani v těle, ani v hlavě… Nebo že by to bylo jen zdání, které klame?

„Nemám," připustil Anton. „Tedy – v tomhle okamžiku. Ale jsem si naprosto jistej, že nemáš pravdu. Ono je těžký dohadovat se se slepým o barvách v duze. Ty prostě nemáš… já ani přesně nevím, co to nemáš. Ale je to něco hodně důležitýho, bez čeho jsi bezmocnější než ten slepej."

„Proč bezmocnější?" zeptal se mírně dotčeně Edgar. „Bezmocný jste spíš vy Světlý. Protože jste jako do okovů zakovaný do těch svých dogmat. A ty, co se dostali nejvýš, jako například Geser, vám docela obyčejně vládnou."

„Pokusím se ti odpovědět," řekl Anton. „Ale ne teď. Však se ještě setkáme."

„Copak, že bychom se vyhýbali odpovědi?" ušklíbl se Edgar.

„Ne. Já jen respektuju, že jsme se rozhodli o práci nemluvit. Je to tak?"

Edgar se odmlčel. Nojo, ten Světlý ho potřel. Sice ne nijak výrazně, ale přece jen potřel. Proč se vůbec do toho zbytečného sporu pouštěl? Bílýho psa načerno nepřebarvíš, jak se říká v Denní hlídce.

„Ano," přikývl tedy. „Je to moje vina, to přiznávám. Jedině že…"

„Jedině že je hrozně těžký nemluvit o tom, co nás rozděluje," přikývl Anzton. „To chápu. Jenže to není vina… to je osud."

Prohrabal si kapsy a vytáhl krabičku cigaret. Edgar si víceméně automaticky uvědomil, že ty cigarety jsou levné, ruské výroby. To jsou ale věci. Černý mág stejné

úrovně jako Anton si může dovolit prakticky jakékoli radovánky. Kdežto Anton kouří ruské cigarety… a to, že se ocitl v téhle, malé a útulné, ale taky dost levné hospůdce, asi taky nebude náhodou.

„Kde ses vlastně ubytoval?“ zeptal se.

„V hotelu Kafka, v Křemencový ulici na Žižkově.“

No jistě – malý levný hotýlek, který nikdo nezná. Edgar pokýval hlavou a díval se, jak si jeho společník zapaluje. Činil tak dost nešikovně, jako když nekouří dlouho, anebo si zapálí jen občas.

„To ty budeš bydlet v Hiltonu,“ vyhrkl najednou bílý mág. „Nemám pravdu? Nebo v nejhorším případě v Radissonu.“

„To mě sledujete?“ zpozorněl rázem Estonec.

„Ale ne. Jenom vím, že všechny Temný to vždycky táhne do drahýho hotelu se slavným jménem. Vy jste prostě taky odhadnutelný.“

„No a co?“ zeptal se vyzývavě Edgar. „Copak ty jsi příznivec askeze a žebrácký existence?“

Anton ironicky obhlédl restauraci, téměř zlikvidované zbytky vepřového kolene na prkénku zbrázděném nesčetnými noži a pak už na kdoví kolikátý půllitr piva… Odpovídat by ani nemusel, ale on přesto řekl:

„Ale ne, to víš, že ne. Jenže počty pokojů v apartmánu a obsluhujícího personálu snad není to nejdůležitější na světě. Stejně jako ceny jídel v restauraci. Já jsem se taky mohl ubytovat v Hiltonu a pak jít na pivo do nejdražší pražský hospody? Ale proč bych to dělal? Proč jsi třeba ty přišel zrovna sem? Tohle přece není nijak prestižní podnik…“

„Je to tady útulný,“ připustil Edgar. „A dobře tu vařej.“

„No a přesně o to jde!“

Edgar v jakémsi okamžitém poryvu opilé velkomyslnosti zvolal:

„Aha! Konečně jsem to pochopil! Myslím v čem je mezi námi rozdíl. Vy se snažíte svoje přirozený potřeby pokud možno omezovat. Snad ze skromnosti, nebo co… Kdežto my jsme marnotratnější, to ano… Jak pokud jde o sílu, tak o peníze, popřípadě o materiální a lidský zdroje…“

„Lidi nejsou zdroje!“ Anton se na Estonce zničehonic zadíval pichlavě a vztekle. „Rozumíš? To nejsou žádný zdroje!“

Takhle je to vždycky…, stačí, aby se staré třecí plochy jen naznačily… Edgar si povzdechl. Ty jim ale zblbli hlavy, těm Světlým. To je hrůza…

„No dobře. Strčíme tam kredenc.“ Napil se piva ale pak se neudržel a poznamenal: „Před chvílí tady seděl jeden americkej pilot…, bílej mág…, ale musím říct, že pěknej trouba, protože mě si vůbec nevšimnul. A vsaď se, že ten se k lidem taky chová jako ke zdrojům. Nebo jako k nižší, hloupý a nedovtipný rase, která se dá normálně chovat a když je třeba, tak taky trestat. Prostě uvažuje úplně stejně jako my.“

„Náš problém je, že jsme produkt lidský společnosti,“ poznamenal chmurně Anton „Se všema jejíma nedostatkama. A dokonce i Světlý, teda pokud nejsou na světě už stovky let, si v sobě nesou stereotypy a mýty svý země – Ruska, Ameriky nebo třeba Burkiny Faso. V tom není rozdíl. Já nevím, co mi v hlavě pořád straší ta Burkina Faso…“

„Jeden z těch blbečků Bratří Reginů je z Burkiny Faso,“ usoudil Edgar. „A taky že to legračně zní.“

„Bratři Reginové…,“ přikývl Anton. „Proč jste si vzpomněli zrovna na ně? Vždyť ty musel povolat někdo z

moskevský Denní hlídky! Slíbil jim pomoc při aktivaci Fafnirova Drápu… Ale proč?“

„Takovouto informací nedisponuji, což prohlašuji zcela oficiálně!“ vyhrkl Edgar. Těmhle Světlým stačí opravdu málo – hned se toho chytí a už tu bude formální obvinění z nedovoleného zásahu…

„Tak si to nech pro sebe, já se bez toho obejdu,“ mávl rukou Anton. „Nejsem kluk. Ale my nějakýho šílenýho a přitom strašně silnýho černýho mága k ničemu nepotřebujem.“

„My ho taky nepotřebujem,“ prohlásil Edgar. „Protože z toho by byla válka. Na plný pecky. Prostě apokalypsa.“

„Takže jste Bratřím Reginům lhali,“ usoudil Anton. „Přesvědčili jste je, aby přepadli bernskej úřad, Drápu se zmocnili a přijeli s ním do Moskvy…, ale proč? Abyste mohli posílit Zrcadlo?“

Zapaluje mu to dobře, uvědomil si hned Edgar. Zakroutil ale hlavou a rychle si vymýšlel nějakou trefnou výmluvu:

„Takovej nesmysl! Kdo je Vitalij Rogoza, jsme se dověděli, až když byl Dráp ukradenej a čtyři Reginové, který to přežili, byli právě na cestě do Moskvy.“

„No jistě!“ zvolal Anton. „Máš pravdu, Temnej. Příchod Zrcadla se nedá předpovědět, protože je to živelnej produkt šera. A oficiální komuniké Inkvizice tvrdí, že sekta se k útoku na sklad artefaktů začala připravovat dva týdny před všema těma událostma kolem Zrcadla. Rogoza tehdy ještě vůbec nebyl na světě…, respektive byl, jenže to byl docela normální člověk, kterýho najednou takhle proměnilo šero…“

Edgar si skousl ret. Najednou měl pocit, jako by Světlému něco napověděl…, jako by se s ním podělil o důležitou informaci nebo ho prostě přivedl na správnou

myšlenku. Což je špatný… Ačkoli – proč by to mělo být špatný? On se přece v situaci taky potřebuje vyznat. Pro něj je to přece taky životně důležitý. A Edgar se zamyslel nahlas:

„A nemohlo to bejt tak, že někdo chtěl Evropský byro vyštvat z Bernu?“

„Nebo se rozhod přestěhovat ho do Prahy…“

Zamyšleně se po sobě podívali – černý a bílý mág, kteří oba potřebovali věcem porozumět. Číšník se podíval na jejich stůl, ale když zjistil, že ještě nemají dopito, věnoval se Američanům.

„Jako varianta je to myslitelný,“ přikývl Edgar. „Ale samotnou operaci s Drápem jsme k ničemu nepotřebovali! Takový pitominy nám laskavě nepřipisujte!“

„Ono je ale možný,“ vyhrkl najednou Anton, „že jste potřebovali nějakou operaci překazit…, myslím naši operaci! To by se vám pak Fafnirův Dráp do krámu hodil!“

Edgar se v duchu za svou žvanivost proklel. Samozřejmě jen metaforicky, protože černou smršť by si žádný Temný na vlastní hlavu nepřivolával.

„Jakou operaci? Takovej nesmysl…,“ spustil znovu. Jenže mu okamžitě došlo, že tím, jak začal hlídku hájit, fakticky Antonův dohad jen potvrdil.

„Děkuju ti, Jiný,“ pronesl procítěně Anton.

Edgar, který se v duchu dál proklínal a pohlavkoval, najednou vstal. Ono se to říká správně: Když si sedneš se Světlým ke stolu, uřízni si jazyk a zašij si hubu drátem!

„Musím už běžet,“ prohlásil překotně. „Byla to moc příjemná… debata.“

„Taky bych řek,“ přikývl Anton. A dokonce mu podal ruku.

Odmítnout takové gesto by bylo hloupé. Edgar tedy podávanou dlaň stiskl, hodil na stůl pětistovku a chvatně odešel.

Anton se za ním pobaveně usmíval. Ono je příjemné trochu černého mága naděsit, zvlášť když je to v Denní hlídce jeden z deseti vůbec nejzdatnějších. Ten tlustý hlídkař si teď určitě myslí, že mu odhalil nějaké strašlivé tajemství…, i když ve skutečnosti nic neodhalil a verze navrhovaná Antonem byla hloupá; a i kdyby náhodou byla správná – Anton se stejně nic kloudného nedověděl…

Rozhlédl se po číšníkovi a prstem si cosi napsal do dlaně, aby tak naznačil, že chce platit. Za minutu už držel účet.

Se spropitným, které je tu povinností, to dělalo tisíc dvacet korun.

Tihle Temní se nezapřou…

I když to bylo pár krejcarů, Estonec ušetřil. Po všech těch posměšcích na adresu chudé Noční hlídky a ironizování nutnosti utahovat neviditelné opasky…

Anton zaplatil, vstal a z Černého orla odešel. Pivo o sobě přece jen dávalo vědět – tělem se mu rozlila příjemná, ale zároveň taky znepokojivá ochablost. Měl co dělat, aby to odsud na Staroměstské náměstí, kde měl domluvenou schůzku s pracovníkem Evropského byra, opravdu stihl.

Jako obvykle tu bylo plno turistů.

Zvlášť v každou celou hodinu, kdy na radniční věži odbíjel starobylý orloj. To se otevřela dvojice okének a v těch se objevovaly figury apoštolů, kteří se vždy jakoby rozhlédli po náměstí a pak se vraceli zpátky do útrob

mechanismu. Taková neúnavná hlídka Staroměstského náměstí to byla…

Anton stál mezi turisty a ruce vrazil do kapes – prsty mu přece jen dost mrzly a rukavice neznámo proč odjakživa nosil strašně nerad. Kolem tiše bzučely videokamery, cvakaly spouště fotoaparátů a babylonský dav si mnoha jazyky sděloval nejnovější dojmy z návštěvy další turistické atrakce. Až se mu zdálo, že slyší šramot okolních mozků, které si na turistické mapě Prahy dělají další čárku: Orloj navštíven!

Proč se ale on sám bezděky pohybuje uprostřed toho beztvářného davu, jako by v duchu také odškrtával splněné body programu?

Že by ze setrvačnosti? Nebo protože je líný myslet? Nebo podléhá nevykořenitelnému lidskému puzení ke stádnosti? „Ne, nerozuměl jsem ti," ozvalo se někde pár kroků od něj rusky. „Já jsem tady na dovolený, rozumíš?"

Anton se kradmo podíval po svém krajanovi. Velkou radost mu to ale neudělalo. Ten krajan byl silné postavy, širokých ramen a byl hojně pozlacen. Drahé obleky se už nosit naučil, zato uvázat si kravatu od Hermesů ještě neuměl. Uvázanou ji samozřejmě měl, ovšem na uzel tak kolchoznický, že bylo až hanba se na něj dívat. Zpod tmavofialového kabátu se drala zmuchlaná šála.

Nový Rus zachytil jeho pohled, zaškaredil se, schoval mobil a znovu pohlédl na orloj. Anton se podíval jinam.

Prostě je třeba počkat na třetí generaci, jak tvrdí analytici. Vnuk tohoto rychle zbohatlého bandity, který to zbohatnutí prežil, už bude normální slušný člověk. Je třeba jen počkat. A Jiní na rozdíl od lidí několik generací počkat můžou. Jejich práce je totiž na staletí…, přinejmenším práce Světlých.

To pro Temné není nic těžkého vynutit si proměny v lidském vědomí. Cesta Tmy je vždy kratší než cesta Světla. Kratší, lehčí a příjemnější.

„Vy jste Anton Goroděckij, že?“ ozvalo se za jeho zády. Bylo znát, že ruština není rodným jazykem toho muže, ale ovládal ji dokonale.

Jeho intonace ho ovšem okamžitě prozrazovala – neosobní, téměř nudná intonace Inkvizitora.

Anton se otočil, pokývl na pozdrav a podal mu ruku.

Inkvizitor byl s největší pravděpodobností Čech. Byl to dlouhán neurčitého věku, v teplém šedém plášti, vlněném baretu a s legračním odznáčkem s vyobrazením loveckých rohů, pušek a jelení hlavy. Anton by si ho docela snadno uměl představit, jak kráčí podzimním sešeřelým parkem – jak pomalu jde po koberci z hnědého listí, je zamyšlený a teskný a ze všeho nejvíc připomíná hluboce zadumaného špiona.

„Já jsem Vítězslav,“ řekl Inkvizitor. „Vítězslav Hrubín. Pojďme.“

Z davu se dostali docela snadno – lidé se před nimi rozestupovali, přestože Inkvizitor svých schopností Jiného určitě nevyužíval. Vydali se úzkou uličkou pryč od zevlujících turistů.

„Jaká byla cesta, Antone?“ zajímalo Vítězslava. „Už jste si odpočinul? A jedl jste?“

„Děkuju, všechno je v pořádku.“

Taková zdvořilost ze strany Inkvizitora, byť zjevně jen formální, byla nečekaná a příjemná.

„Nepotřebujete ze strany byra nějakou pomoc?“

Anton zakroutil hlavou a nepochyboval o tom, že Inkvizitor, kráčející před ním, ten pohyb určitě zaznamená.

„To je dobře," konstatoval stále stejně lhostejně, ale zároveň upřímně Inkvizitor. „Máme tolik práce… To stěhování do Prahy je pro nás velká událost. Jsme velmi hrdí…, velmi pyšní. Jenže naše oddělení je velmi malé. A práce je plno."

„Pokud vám dobře rozumím, v Praze Inkvizice zatím příliš zasahovat nemusela," dohadoval se Anton.

„To nemusela. Naše hlídky všechny zákony a úmluvy respektují. Nestává se často, že by porušily Dohodu."

No jistě, pomyslel si Anton. Záležitostí Inkvizice byly vždy půtky mezi hlídkami, protože delikty jednotlivých Jiných projednávají a trestají hlídky samy. Na pražské Temné atmosféra normální evropské země zřejmě příliš nepůsobí. V rámci celé organizace se ale respektovat zákony naučili.

Nebo je alespoň porušovat méně nápadně.

„Zasedání tribunálu v případu Igora Těplova, mága druhé kategorie, stálého pracovníka noční hlídky města Moskvy začne zítra večer," řekl Vítězslav. Anton ocenil i to, že Igor byl pojmenován úplně a přesně, se všemi charakteristikami, a také že jednání „začne", nikoli „proběhne". Což znamená, že Inkvizice ještě k žádnému jednoznačnému závěru nedospěla. A je připravena na to, že proces se protáhne. „Chcete se s ním setkat?"

„Ano, samozřejmě," přikývl Anton. „Mám pro něj několik dopisů od kamarádů a taky nějaké sladkosti…"

Odmlčel se, protože si uvědomil, že věta o dopisech od přátel a sladkostech zazněla nějak teskně. Jako by opravdu nesl balíček do kriminálu. Nebo k lůžku těžce nemocného…

„Mám tady auto," řekl Inkvizitor. „Můžeme zajet pro věci k vám do hotelu a pak se vypravit k obviněnému."

„Igor… je někde u vás na Inkvizici?"

„Ne, proč?“ odpověděl Vítězslav otázkou. Pak zastavil u zaparkované felicie. „Obviněného Temného bychom asi nechali sledovat. Ale váš pracovník je v normálním hotelu. Jenom nám podepsal, že z města nikam neodjede.“

Anton přikývl a uvědomil si, jak byla jeho otázka nesmyslná. No jistě, proč strkat za mříže bílého mága?

„Promiňte, Vítězslave…,“ oslovil svého společníka znovu. „Já chápu, že s vaší současnou prací to nemá nic společného, ale stejně bych rád věděl…, a nic špatného tím nemyslím… Vlastně bych si vás mohl prohmátnout sám, ale to se jaksi nesluší…“

„Myslíte co jsem byl dřív?“

„Ano.“

Inkvizitor vytáhl klíč a zmáčkl tlačítko na přívěšku. Centrál odemkl a oni mohli nasednout.

„Jsem upír. Přesněji řečeno jsem byl.“

„Nejvyšší?“ upřesnil si pro jistotu Anton.

„Ano.“

Anton se posadil na sedadlo vedle řidiče a připoutal se. Upír Vítězslav nastartoval, ale zatím se nerozjížděl – zřejmě chtěl nejdřív motor prohřát.

„Nezlobte se, ta moje otázka byla debilní,“ omluvil se Anton.

„Jistě, naprosto debilní!“ Zbytečnou noblesou Inkvizitor rozhodně netrpěl. „Ale pokud vím, Antone, jste ještě velmi mladý…“

Opatrně a hladce se rozjel. Na to, kde se Anton ubytoval, se neptal – k ničemu to nepotřeboval. A tak jen řekl:

„Zřejmě si děláte jisté iluze o tom, co je to Inkvizice a co jsou zač Jiní, kteří v ní pracují. Proto mi dovolte, abych vám poskytl jistá nezbytná vysvětlení. Inkvizice

není nějakou třetí silou, jak se domnívají mnozí řadoví pracovníci hlídek. Stejně tak nejsme nějakým zvláštním druhem Jiných, kteří by se ke Tmě ani k Světlu nijak nevztahovali… My jsme prostě Inkvizitoři, vybraní z těch Temných a Světlých, kteří ze řady důvodů pochopili krutou nezbytnost Dohody a stavu příměří mezi hlídkami. Je pravda, že máme k dispozici jisté informace, jimiž vy hlídkaři nedisponujete…, snad s výjimkou nejvyšších mágů. Ale věřte mi, Antone Goroděckij, že ty informace nám žádnou velkou radost nepřinášejí. My jsme nuceni stát na stráži Dohody. Rozumíte?“

„Pokouším se,“ přikývl Anton.

Já jsem upír,“ pokračoval tlumeným hlasem Vítězslav. „Pravý a nefalšovaný upír, který často zabíjel mladé dívky…, to je z energetického hlediska ta nejsprávnější formulace…“

„Přednášku z fyziologie upírů mi dělat nemusíte,“ přerušil ho Anton. „Je mi to nepříjemné.“

Vítězslav, pozorně hledící na vozovku před sebou, jen přikývl. Antona najednou napadlo, že auto je úplně nové a úzkostlivě udržované a že Inkvizitor je na ně pyšný a šetří si ho…

„Tak tedy – já nemám duši a nežiju život v tom chápání, které do něj vkládají Světlí,“ pokračoval Vítězslav. „Věc Světla považuji za naivní, nebezpečnou a často přímo zločinnou doktrínu. Věc Tmy je mi naopak velice sympatická. Ale…“

Na okamžik se odmlčel, jako by potřeboval dát dohromady jakési komplikované myšlenkové konstrukce.

„Ale umím si velmi dobře představit alternativu ke dnešní situaci. Proto jsem také v Inkvizici. Proto trestám ty, kdož porušují Dohodu. To si laskavě uvědomte, Antone. Ne ty, kdo nejsou v právu, protože pravdy jsou

tu vždy nejméně dvě. Ani ty, kdo se zrovna dostali výrazněji kupředu – už tu byly časy, kdy mělo jasný vrch Světlo, a naopak údobí, kdy vítězila Tma. Inkvizice je tu jen proto, aby dohlížela na dodržování Dohody."

„To chápu," řekl Anton. „A je to přirozené. Ale mě odjakživa zajímalo, zda může vzniknout situace, kdy se Inkvizice postaví na jednu nebo na druhou stranu. Kdy nevychází z litery Dohody, ale z aktuální skutečnosti…"

„Už jsem řekl, že pravdy jsou vždy nejméně dvě," opakoval Inkvizitor. „A aktuální skutečnost…"

Zamyslel se.

„Ještě se mi nestalo, že bych se setkal s Inkvizitorem Světlým, který by podpořil svou hlídku," upřesnil Anton.

„Ale je to stejné i v případě Temných? Říkejte si co chcete, ale vy přece máte své tajné síly a své tajné informace. A to nemluvím o konfiskovaných artefaktech ve vašich skladech."

„Možné je všechno," prohlásil neočekávaně Inkvizitor. „Ano…, to připouštím. Kdyby začala otevřená válka Tmy a Světla – tedy ne obvyklé šarvátky, ale skutečná válka… Kdyby se každý Jiný postavil na svou stranu fronty…, tak kdo a k čemu by pak potřeboval Inkvizici? V takovém případě se z nás stanou prostě Jiní…"

Pokýval hlavou a dodal:

„Jenže do té doby by Inkvizice jako instituce zřejmě stejně zanikla. Ve snaze něčemu takovému předejít. Je nás přece jen dost málo. A činy několika přeživších Jiných, kteří kdysi nosili Inkviziční plášť, by nic podstatného neměnily."

„Já chápu, co nutí k dodržování Dohody Noční hlídku," řekl Anton. „My se bojíme o lidi. A znám i

motivy Denní hlídky – je to hlavně strach o sebe. Ale co nutí jít proti své vlastní podstatě vás Inkvizitory?“

Vítězslav se k němu otočil a tiše řekl:

„Vás všechny ovládá především strach, Antone Goroděckij. A je jedno, zda je to strach o lidi nebo o sebe. Kdežto nás ovládá hrůza. Proto také dodržujeme Dohodu. Ale pokud jde o výsledek jednání tribunálu, můžeš být klidný – žádné podvody a machinace nehrozí. Pokud ten tvůj kolega neporušil Dohodu, opustí Prahu živ a zdráv.“

Během večera se Edgar ze všech zážitků s Antonem vzpamatoval. Možná mu pomohla dobrá večeře v drahé restauraci, kde si dopřál i lahvinku českého značkového vína (no, Francie nebo Španělsko to není, ale to víno bylo velice slušné). Možná ho ale uklidňovala sama atmosféra předvánoční Prahy. V Boha Edgar přirozeně nevěřil – takovým předsudkům podléhal jen málokdo z Jiných (a Temných zvlášť). Vánoce ale považoval za svátky velmi milé a příjemné a vždy se snažil slavit je důstojně.

Že by za tím byly vzpomínky z dětství? Vzpomínky z let, kdy byl obyčejný venkovský chlapec jménem Edgar, který pomáhal otci v hospodářství, chodil do kostela a na každý takový svátek čekal s trnoucím srdcem? Nebo že by to bylo tím, že si vybavoval i nechtěné vzpomínky z let dvacátých a třicátých, když už byl aktivovaný Jiný, ale v hlídce ještě nepracoval, žil v Tallinnu, měl tam prosperující advokátskou praxi, krásnou ženu a čtyři děti…? Rodiče zemřeli už dávno, ženu taky pochoval a dva zbylé syny, z nichž jeden žije v Kanadě a druhý v Parnu, už dobrých čtyřicet let neviděl. Ono by taky bylo těžké takové dědky přesvědčovat, že on, ten statný,

mladistvě vyhlížející muž, je jejich otec, který se narodil na konci devatenáctého století…

Asi to bude těmi vzpomínkami, řekl si v duchu Edgar a zapálil si doutník. Protože v tom obyčejném lidském životě bylo hodně pěkného. Že by si zase aspoň na chvíli zahrál na člověka? Že by se oženil, pořídil si rodinu… a v hlídce by si vzal takových třicet let dovolené…?

Dutě se rozesmál. Takový nesmysl. Dvakrát se do stejné řeky vstoupit nedá. Už si tu požil jako obyčejný člověk, pak jako řadový Jiný – a teď je pracovníkem Denní hlídky. Tohle by bylo tak pro toho kluka Antona, který ještě neztratil mladistvý zápal a živé emoce, ale Edgarovi by takové křeče věru neslušely…

Vzápětí zachytil pohled slečny, která se osaměle nudila u vedlejšího stolku. A tak se jen docela lehce dotkl jejího vědomí.

Nebyla to prostitutka, jen taková hodně mladá hledačka příjemných dobrodružství. Taky dobře. Profesionálky neměl rád – stejně by ho ničím překvapit nedokázaly.

Přivolal si číšníka a objednal láhev šampaňského.

Kapitola čtvrtá

Na obviněných Inkvizice rozhodně nešetřila. Hotel byl velice slušný a Igor v něm dostal pěkné dvoupokojové apartmá.

Než mu Anton vykročil vstříc, na okamžik se zarazil.

Ten se ale změnil…

Igor v hlídce odjakživa pracoval jako operativec. Přišel hned v prvních poválečných letech, kdy bylo opravdu hodně práce – na jedné straně se rozbujely světlé emoce, ale na straně druhé těžká válečná léta zplodila plno drobné temné pakáže… Všeobecné ateistické nálady v zemi navíc způsobovaly, že pro lidi bylo těžké si uvědomit svou jinost – pokud už se jim něco takového přihodilo.

Igor tenhle úděl přijal lehce a s potěšením. Zdálo se, že nevidí žádný zvláštní rozdíl v tom, jestli skáče s padákem do nepřátelského týlu a vyhazuje tam do vzduchu mosty, nebo zda chytá po moskevských ulicích upíry a vlkodlaky. Byl to mág poctivé třetí kategorie, který už neměl velkou šanci dostat se někam výš, ale ona ani ta trojka není málo, když za ní stojí zkušenost, odvaha a dobrá a pohotová reakce.

Igor měl tohohle všeho na rozdávání. Jedině snad zkušeností by potřeboval trochu víc, ale na druhé straně pracoval v hlídce i v letech, kdy se jeden rok dal docela klidně považovat za tři. Možná nebyl tak sečtělý a vzdělaný jako Ilja nebo Garik a nepodílel se na operacích

tak památných jako Semjon, ale v terénu mu dokázal konkurovat jen málokdo. A ještě jedna věc se na něm Antonovi vždycky líbila – to, že pořád zůstával mladý. Přičemž nejen fyzicky, to pro mága této kategorie není problém, ale hlavně duchem. Kdo jiný by nadšeně souhlasil, že bude patnáctiletou Julku doprovázet kamsi do Tušina na koncert skupiny Tequilla Jazz, která tam křtí své nové cédéčko Sto padesát miliard kroků? Kdo jiný by se páral s puberťákem, který v sobě právě objevil Jiného a jímž teď zmítají těžké komplexy? Kdo jiný by se pět let věnoval extrémnímu parašutismu jen proto, aby si v praxi ověřil teorii o nápadně vyšším procentu Jiných mezi sportovci, věnujícími se právě extrémním disciplínám? Kdo se jako první ochotně nabídne, že zaskočí za kamaráda ve službě nebo se stejně ochotně vypraví plnit nějaký nudný úkol (protože na ty zajímavé a nebezpečné je dobrovolníků vždycky dost a dost)? Možná je to chyba, ale Anton si od jisté doby myslel, že je mnohem lepší, když vám záda nekryje partner zdatný a zkušený, ale spíš spolehlivý a optimistický. Protože tomu zdatnému a zkušenému se může stát, že se najednou soustředí na něco zajímavějšího, než je krytí vašich zad…

Jenže Jiný, který stál před Antonem teď, nebyl ani silný, ani optimistický. Igor strašně zhubnul a v očích se mu usadil jakýsi těžký, bezvýchodný stesk. A ještě něco – najednou nevěděl co s rukama; chvílemi si je zakládal za záda, chvílemi je zase nervně spínal před sebou.

„Antone…," hlesl nakonec. Bez úsměvu, jen s lehkým náznakem potěšení. „Ahoj, Antone."

Anton podlehl náhlému přívalu dojetí, pokročil kupředu a objal Igora. Po chvíli zašeptal:

„Tak…, jak se máš…? Co je to s tebou, vždyť jsi jako stín…"

Vítězslav stojící u dveří tiše řekl:

„Rozhodně nehodlám poskytovat oficiální poučení o pravidlech styku s obviněným…, protože jste Světlí. Mám na vás počkat, Goroděckij?“

„Ne, děkuju.“ Anton od Igora odstoupil, ale jednu ruku nechal ležet na jeho rameni. „Já nějak dojedu sám.“

„Igore Těplove. Zasedání tribunálu k vašemu případu se koná zítra večer, v sedm hodin místního času. Auto pro vás přijede v půl sedmé, tak prosím buďte připraven.“

„Já jsem připraven už dávno,“ ozval se tiše Igor. „Nedělejte si starosti.“

„Hodně štěstí,“ řekl ještě zdvořile upír a odešel.

Dva Světlí zůstali sami.

„Vypadám bídně, co?“ zeptal se Igor.

Anton se rozhodl, že mu nebude lhát:

„Já bych to řekl jinak – to znám lepší mrtvoly. Jeden by si moh myslet, že tě tu drží o chlebu a vodě.“

Igor zcela vážně zakroutil hlavou:

„Ale co tě nemá. Tady jsou podmínky naprosto normální.“

V jeho slovech jako by se mihl stín ironie. Jako by mluvil o zvířeti, které sedí v kleci někde v zoologické zahradě.

„Něco tu pro tebe mám,“ odpověděl ve stejném tónu Anton a pokusil se zachytit tuhle docela slabou nitku života. „Krmení zvěře je dovoleno?“

„To jo,“ přikývl Igor. „Já jen… Prostě mi to jídlo nějak nejede, rozumíš? Číst se mi taky nechce, chlastat se mi nechce a vlastně ani nepotřebuju nikoho vidět. Tak si pořád jen pouštím televizi a čučím na to…, třeba do tří. A ráno vstanu a pustím to znovu. Už umím dokonale česky – to bys nevěřil. On je to srozumitelnej jazyk.“

„To je blbý," přikývl Anton. „Ale dobře. Určitě chápeš, že mám svoje důvěrný pokyny – hlavně pokusit se vrátit ti chuť do života."

Teprve teď se Igor doopravdy usmál.

„Chápu. No dobře…, tak to vytáhni."

Anton položil na stůl tlustý balíček dopisů. Na každé obálce bylo napsané jen jediné jméno – jméno autora dopisu.

„Napsali ti všichni. Olga mi kladla na srdce, že její dopis si máš přečíst ze všech nejdřív. Jenže totéž mi řekla i Julka a Lena. Tak si vyber…"

Igor se zádumčivě zadíval na dopisy a přikývl:

„Hodím si pěťákem. Ale teď to vytáhni doopravdy, protože dopisy jsem nemyslel."

Anton se zazubil a vylovil láhev zabalenou do kusu papíru.

„Smirnovská číslo dvacet jedna," odhadl Igor. „Je to dobře?"

„Samozřejmě.

„To jsem tušil. Tak dál."

V Antonově tváři se znovu rozhostil rozpačitý úsměv – z igelitky vytáhl malý bochníček borodinského chleba, salám, pytlík solených okurek, několik hlaviček fialové jaltské cibule a kousek špeku.

„To jsou ale pacholci mazaný," zakroutil spokojeně hlavou Igor. „Přesně to, co mám rád. Poradcem byl nejspíš Semjon, no nemám pravdu?"

„Máš."

„Celníci se na tebe museli koukat jako na cvoka."

„To jsem jim znemožnil. Jsem přece na služební cestě, tak na to mám právo."

„Jasně. Tak jo, já to všechno rychle připravím. A ty mi vykládej, co se to tam doma všechno odehrálo. Něco

už vím…, ale takhle to bude lepší. O Andrejovi a o Tygříkovi… o celým tom masakru.“

Zatímco Igor krájel něco k jídlu, oplachoval a utíral sklenky a otevíral láhev, Anton mu krátce převyprávěl všechny moskevské události z nedávné doby.

Igor mlčky vodku nalil do čtyř sklenek. Dvě z nich přikryl malými krajíčky chleba, jednu přisunul Antonovi a poslední se chopil sám.

„Tak na ně dva,“ řekl jen. „A Světlo jim budiž milostivo. Na Tygříka… a na Andrjušku…“

Bez přiťukávání to do sebe obrátili. Anton se zvědavě zadíval na Igora. Ten se najednou zakuckal a překvapeně pohlédl na sklenku:

„Počkat… Antone… Ale ta vodka je pančovaná!“

„No to si piš!“ přikývl nadšeně Anton. „Tohle je ta nejpravější pančovaná vodka – líh, ředěnéj vodou z vodovodu. Však mi to taky dalo práce – to bys nevěřil, jak těžký je dneska koupit v krámě falešnou vodku.“

„Ale proč?“ nechápal Igor.

„Proč, proč! A proč ti asi vezu ten borodinskej chleba? Bochníček čerstvýho dobrýho černýho chleba ti přece můžu koupit v kterýmkoli pražským krámě. Nebo salám a špek. Snad jenom s tou cibulí by byl problém…“

„Jo tak to je takovej pozdrav vlasti!“ došlo konečně Igorovi, překvapeně vraštícímu čelo.

„No jasně.“

„Tak to ne…, svoje poslední ráno bych rád uvítal bez bolestí hlavy,“ řekl docela vážně Igor. Pak se soustředěně zachmuřil a vztáhl nad láhev i plné sklenky ruku. Kapalina uvnitř na okamžik zazářila citrónovou žlutí. Oba se napili a Igor s lehkou provinilostí v hlase poznamenal: „Nejprimitivnější magii mám povolenou.“

„Tak ještě nalej.“

„Kam tolik spěcháš?“ zeptal se Igor a oběma dolil vylepšenou vodku.

„Já přece nespěchám,“ odpověděl Anton. „Naopak, já si tady s tebou chci posedět a popovídat si. A víš, proč ještě jsem vzal tuhle láhev?“

„Tak to ty jsi iniciátor?“

„No já. Semjon původně přines pravou. Kdežto já jsem ti chtěl připomenout…, že ne vždycky se v pěkným obalu skrývá kvalitní obsah.“

Igor si povzdechl a jeho tvář se znovu zasmušila:

„Já se klidně obejdou bez moralizování, Goroděckij. Protože já byl v hlídce už v dobách, kdy ty jsi ještě nebyl na světě. Já tomu všemu rozumím. Ale provinil jsem se a zasloužím si trest.“

„Ne, právě že nerozumíš ničemu!“ vykřikl vztekle Anton. „Na tyhle pózy laskavě zapomeň! ‚Provinil jsem se, zasloužím si trest…‘,“ zopakoval posměšně po Igorovi. „A co máme dělat my? Zvlášť teď, když jsme přišli o Tygříka a o Andreje. Jestlipak víš, že Geser už se rozhodl pro operativní výcvik všech našich programátorek?“

„Neblázni, Antone! Nenahraditelný Jiný nejsou. Moskevská hlídka přece má na seznamech stovky mágů a kouzelnic v aktivní záloze!'“

„No jistě. Na ty stačí písknout, a oni všeho hned nechaj a přiběhnou. Opustí, rodinu, práci i všechny svoje další záležitosti. A poženou se do zbraně! Když stálí pracovníci hlídky hodili flintu do žita a teď čekaj, co bude dál…“

Igor si povzdechl a začal mluvit ostře a naléhavě, jako by se chtěl znovu podobat někdejšímu zdatnému operativci:

„Já to všechno chápu, Antone. Jsi chytrej kluk a zlobíš se teď na mě právem. Já chápu, že mi chceš vnuknout novou chuť do života…, chceš mě přemluvit, abych bojoval… Ale pochop jedno – já už prostě bojovat nechci! Protože se opravdu cítím vinen. A opravdu jsem… se rozhodl odejít. Odejít nikam, do šera.“

„Ale proč, Igore? Já ti rozumím, smrt člověka je vždycky tragédie, tím spíš, když na ní neseš vinu, ale ty jsi přece nemohl tušit…“

Igor k němu zvedl těžký pohled a zakroutil hlavou:

„Ne, Antoško, ty nerozumíš naprosto ničemu. Ty myslíš, že se takhle trápím kvůli tomu utopenýmu chlapci? To ne.“

Anton se chopil své sklenky a naráz ji obrátil do sebe.

„To víš, že je mi ho líto,“ pokračoval Igor. „Moc líto. Jenže já už viděl věcí…, a taky přitom umírali lidi. Taky mou vinou. A byli mezi nima starý lidi, ženy i děti. Třeba když jsi někdy musel rychle rozhodnout, komu se vrhnout na pomoc – zda neiniciovanýmu Jinýmu nebo obyčejnýmu člověku… To já musel. Jestlipak sis někdy musel brát sílu přímo z davu, a to tak, že všechnu, na kterou jsi tam přišel? A přitom jsi věděl, že s tak devadesátiprocentní pravděpodobností dva lidi z toho davu spáchaj sebevraždu… I to jsem musel.“

„Já už ale v životě taky ledacos musel, Igore.“

„Jistě, to mi nemusíš vykládat. Třeba to s tím uragánem… Ale tak proč tedy říkáš takový pitomosti? Copak ty nechápeš, že o toho nešťastnýho kluka nejde? Že jde o to, že jsem se zamiloval do Temný?“

„Nechápu,“ řekl Anton. „To teda nechápu! I když Geser už mi to říkal, ale já…“

„No tak Geserovi věř.“ Igor se hořce pousmál. „Já ji miluju, Antone. Ještě teď ji miluju. A budu ji milovat dál – v tom je ten problém.“

Pak zvedl sklenku.

„Ještě štěstí, že aspoň pro ni jsi tu kořalu nenachystal taky…,“ Anton cítil, jak v něm znovu kypí žluč. „Ještě štěs…“

Zarazil se uprostřed slova a bezděky pohlédl tam, kam se zadíval Igor. V prosklené skříňce stála mezi poháry zpola naplněná sklenka, přikrytá kouskem ztvrdlého chleba.

„Ty ses zbláznil,“ zamumlal Anton. „Dočista zbláznil! Proboha tak už pochop, že je to vědma!“

„Byla to vědma,“ souhlasil s lehkým smutným úsměvem Igor.

„Prostě tě vyprovokovala! Začarovat tě samozřejmě nemohla, ale dokázala tě přinutit, aby ses do ní zamiloval.“

„Ne. To ona se zamilovala do mě. A vlastně nevěděla, co jsem zač.“

„No dobře. Dejme tomu, že tohle víš líp. Jenže to všechno stejně byla provokace. Přinejmenším od Zavulona, který to všechno moc dobře věděl…“

Igor přikývl:

„To nejspíš ano. Já o tom hodně přemýšlel, Antone. Oni asi i tu bitku v Butovu celou připravili Temní. Myslím nejvyšší vedení, Zavulon a ještě tak jeden dva mágové. Lemeševová o tom všem nejspíš věděla. Kdežto Edgar a řadové vědmy ne.“

Upíry a vlkodlaka zřejmě nepovažoval za hodné zmínky.

„No, pokud to vidíš takhle…,“ začal Anton, ale Igor ho přerušil:

„Počkej. Souhlasím s tebou v tom, že to byla předem připravená operace Temných. Taková Zavulonova intrika. A to intrika úspěšná…“ Igor nechal hlavu znovu klesnout a dutě dodal: „Jenže co to mění na mým vztahu k Alici?“

Anton pocítil, že musí vychrlit příval sprostých kleteb. Což taky udělal a poté dodal:

„Ale tys přece musel vidět její spis! Neříkej mi, žes nikdy neviděl osobní spis Alice Donnikovové!“

„No viděl.“

„Tak jsi snad musel chápat, kolik má na rukou krve! Kolik má na svědomí zla! Já sám jsem na ni několikrát narazil! Víš, kolik ta nám pomohla překazit operací…? Vždyť to byla věrná služebnice Zavulonova…“

„Ještě jsi zapomněl říct, že to byla jeho matrace,“ řekl mrtvým hlasem Igor. „Že šéf moskevských Temných to s ní moc rád dělal v šeru, že se účastnila všelijakých hodokvasů s krvavými oběťmi a skupinových orgií. No proč mlčíš? Jen to řekni, já to stejně vím. Geser mi poskytl úplný spis…, nezapomněl opravdu na nic. Takže tohle všechno já vím.“

„A stejně ji miluješ?“ otázal se poněkud tupě Anton.

Igor hlavu zase zvedl a pohlédli si s Antonem do očí. Pak se Igor opatrně dotkl Antonovy ruky:

„Nezlob se na mě, brácho. A neopovrhuj mnou. Jestli nejsi schopen to pochopit, tak radši odejdi. A dopřej si procházku po Praze…“

„Já se pokouším tomu porozumět,“ zašeptal Anton. „Čestný slovo, že se o to pokouším. Alice Donnikovová byla docela obyčejná vědma. O nic lepší a o nic horší než ty ostatní. Byla to chytrá, krásná a krutá vědma. Která za sebou nechávala jen zlo a bolest. Jak můžeš milovat takovou ženskou?“

„Pro mě byla jiná," odpověděl Igor. „Byla to usmýkaná a nešťastná holka, která se strašně chce do někoho zamilovat. Která poprvé začala někoho milovat sama. Holka, který si k naší smůle jako první povšimli Temný. A vybrali si k její iniciaci moment, kdy měla v duši víc Tmy než Světla. Což se takovým holkám stává často – to ti snad nemusím vykládat. A dál už to všechno bylo jednoduchý. Šero z ní vytáhlo všechno Dobro. Šero ji proměnilo v to, čím nakonec byla."

„Ty nemiluješ samotnou Alici," řekl Anton a ani si nepovšiml, že o ní mluví v přítomném čase. „Ty miluješ její idealizovanej…, vlastně ne – její alternativní obraz! Miluješ Alici, která nikdy nebyla a není!"

„Teď už není, to je teda pravda. Ale stejně nemáš tak úplně pravdu, Antone. Já ji miluju takovou, jakou se stala, když přišla o schopnosti Jiných. Když se sice jen na chvíli, ale přece tý šedý pavučiny zbavila. Copak tys nikdy nikomu neodpouštěl, Antone?"

„Ale jo," připustil Anton po krátké odmlce. „Odpouštěl. Jenže ne něco takovýho."

„Tak to jsi měl kliku, Antoško."

Igor nalil další vodku.

„No dobře," rozhodl se Anton, že Igora nebude šetřit ani trochu, ale tahle slova ze sebe dostával jen těžko, „tak pročs ji zabil?"

„Protože to byla vědma," řekl naprosto klidně Igor. „Protože v sobě nesla Zlo a bolest. Protože ‚pracovník Noční hlídky ochraňuje lidi před Temnými vždy a všude, v jakémkoli terénu, bez ohledu na to, co si on osobně o vzniklé situaci myslí'. To tě nikdy nenapadlo, proč je to v našich služebních řádech řečeno takhle? Myslím to s tím osobním vztahem k situaci. Ono by stačilo říct ‚osobní

vztah k Temným‘, ale to zní tak nějak uboze. Tak to vyřešili takovýmhle efeme…, eme…“

„Eufemismem,“ řekl uhranutě Anton.

„Jo, eufemismem,“ ušklíbl se Igor. „Přesně tak. Vzpomínáš, jak jsme obklíčili tu upírku na střeše a ty jsi do ní z pár kroků pálil kulku za kulkou, jenže najednou se objevil ten tvůj upírskej soused. A tobě klesla ruka.“

„Nezachoval jsem se správně,“ pokrčil rameny Anton. „Tu bylo třeba soudit. Proto jsem přestal…“

„Nene, Antone. Ty bys ji býval zabil. A jakýhokoli dalšího upíra, kterej by přispěchal na pomoc takový delikventce, bys zabil taky. Jenže v tomhle případě před tebou nestál je upír, ale taky tvůj kamarád… nebo přinejmenším známej. Tak jsi přestal. A teď si představ, že bys měl před sebou volbu – buď přestat střílet, nebo tu upírku nechat utéct.“

„Já bych střílel,“ prohlásil ostře Anton. „I po Kosťovi. Tam žádná možnost volby nebyla. Souhlasím s tebou, že by to pro mě bylo těžký, ale já bych…“

„A co kdyby to nebyl jen dobrej známej, ale tvoje milovaná žena? A je jedno, jestli obyčejná lidská nebo Jiná jakýhokoli zabarvení…“

„Já bych střílel,“ sykl Anton. „Prostě bych střílel.“

„No a co dál?“

„Takovou situaci bych nepřipustil. Prostě bych ji nepřipustil!“

„Jistě. Nás ani nenapadne se zamilovat, když vidíme auru Temných. A naopak. Jenže my jsme tím byli zaskočený, Antone. Protože jsme byli zbavený všech sil. A žádnou možnost volby jsme neměli.“

„Řekni mi, Igore…,“ Anton měl pocit, jako by potřeboval popadnout dech. Vodka nepomáhala a rozhovor, který teď byl hodně důvěrný, úlevu taky

nepřinášel. „Tak proč jsi Alici prostě nevyhnal z území tábora? Proč jsi nepožádal o radu a pomoc Gesera? Lidi v táboře bys ochránil a přitom…“

„Neodešla by,“ přerušil ho ostře Igor. „Ona přece v Artěku byla taky regulérně. Ale víš, co je na tom všem nejhorší, Antone? Že právo na její regeneraci Zavulon s Geserem vykšeftoval – za právo na obnovu původních sil mága třetí kategorie! Tedy mě! Chápeš už, jak se to všechno zašmodrchalo?“

„A jsi si jist, že by neodešla?“ zeptal se Anton.

Igor mlčky zvedl sklenku. Poprvé za večer si přiťukli, ale jen tak, bez přípitku.

„Nejsem, Antone. V tom je právě ten kříž, že nejsem. Já jsem jí řekl…, nařídil jsem jí, aby táhla pryč. Jenže to bylo v úplně prvním okamžiku, kdy jsme pochopili, kdo je kdo. Kdy jsme ještě vůbec nepřemýšleli a jeli jsme jen na adrenalin…“

„Pokud tě milovala,“ poznamenal zamyšleně Anton, „tak by odešla. Jenom bys býval musel najít ty správný slova…“

„Asi jo. Jenže tohle ti dneska už nikdo neřekne.“

„Mně je to všechno moc líto, Igore,“ zašeptal Anton. „Tedy – ne vědmy Alice, to ne. O to mě ani nemůžeš žádat, protože pro tu mi neukápne ani slzička. Mně je líto tebe. A moc si přeju, abys tu zůstal s námi. Abys vydržel a nezlomil se.“

„Jenže já už nemám proč žít, Antone.“ Igor provinile rozhodil rukama. „Rozumíš tomu – nemám proč! Protože já se asi taky zamiloval poprvé v životě. A přitom už jsem ženu měl – kdysi. Jiným jsem se stal v pětačtyřicátém… Vrátil jsem se z fronty jako mladej kapitán, blůza samej metál a nikde ani škrábaneček… Prostě jsem měl velký štěstí, jak jsem si tehdy myslel – to

až později jsem pochopil, že mě celou tu dobu chránily latentní schopnosti Jinýho. No a pak jsem se dověděl o hlídkách… Takže další válka, rozumíš tomu? A to tak spravedlivá, že to víc snad ani nejde. Já přitom nic jinýho než bojovat neuměl, a tady to vypadalo, že mám zaměstnání na celej život. Na velice dlouhej život. A taky že mě nečekaj běžný lidský strasti, otravný nemoci nebo fronty na kus žvance…, protože ty si prostě neumíš představit, co je to takovej docela obyčejnej hlad, Antone, co je to opravdu černej chleba a opravdu pančovaná vodka… Co to je poprvé se ušklíbnout do vyžraný držky armádního kontráše a na otázku: Proč jste se na nepřátelském území zdržoval dva měsíce, když jste most vyhodili do vzduchu už třetí den po vysazení? Jen líně zívnout.“

Igor už se asi trochu opil a teď mluvil velmi rychle a vztekle…, docela jinak, než obvykle tenhle mladý mág z Noční hlídky mluvíval…

„Vrátil jsem se domů a podíval se na svou Vilenu, na svou Lenku–Vilenku, mladou a krásnou holku, která mi každej den psala dopis, každej den, rozumíš – a kdybys tak věděl, jaký to byly dopisy! A viděl jsem, že má z mýho návratu upřímnou radost – však jsem taky byl celej, nezmrzačenej a ještě ke všemu hrdina! Takový štěstí se tehdy přiházívalo jen málokterý ženský. Jenže se hrozně bála, aby mi ty závistivý mrchy sousedky nevyzvonily, kolik měla chlapů za ty čtyři roky a že dobře se jí vedlo nejen díky mýmu oficírskýmu potravinovýmu přídělu…, ale tomu ty asi rozumíš jen zpola, no nemám pravdu? A najednou jsem to uviděl. Úplně všechno a najednou. A čím dýl jsem se na ni díval, tím víc jsem toho viděl. A to do detailu. Nejen všechny ty její chlapy, nějakým ubohým svinským spekulantem

počínaje a stejnejma oficírama jako já, který se ze špitálu vyrazili přes plot za babama, konče… A jak jednomu takovýmu plukovníkovi šeptá: ‚Ten už nejspíš dávno hnije někde v zemi!‘ – to jsem taky slyšel… Mimochodem – právě tenhle plukovník se zachoval jako chlap. Jako právej chlap. Z její postele vylez, dal jí přes hubu, oblík se a šel pryč.“

Nalil si vodku, aniž by čekal na Antona, hodil ji do sebe a znovu nalil do obou sklenek.

„A od tý doby jsem takovéj, jakej jsem, Antone. Vzpomínám si, jak jsem z domova odcházel – za cinkání řádů a medailí a za jejího strašlivýho řevu: ‚Dyť ty kurvy ti to všechno nalhaly, dyť já ti tu byla celou dobu věrná!‘ A já šel ulicí a uvnitř jako by mi něco dočista vyhořelo. Bylo to v květnu, Antone. V květnu pětačtyřicátýho. A Geser mě hned po kapitulaci Německa vyškubnul z fronty a řek mi: ‚Ty máš teď frontu tady, kapitáne Těplove!‘ Jenže lidi, Antone, lidi tenkrát byli docela jiný. Všichni jen zářili. Ty mrchy Temný snad ani neexistovali. Všude kolem jen samý Světlo. A když jsem šel po ulici, tak se kolem mě pořád motali malý kluci, koukali na ten můj oltář na prsou a dohadovali se, kterej ten metál jsem za co dostal. Chlapi mi tiskli ruce a každej mě zval na panáka. Holky se ke mně sbíhaly… a líbaly mě jedna přes druhou. Jen tak, ani tím nic nemyslely. Líbaly mě jako svý kluky, který se z války ještě nevrátili nebo se dokonce neměli vrátit už nikdy. Jako svoje otce a bráchy. Někdy byly celý ubrečený, jen mě políbily a zase šly dál. Rozumíš? Ačkoli ne, to sotva… Vždyť tebe dneska pro to naše Rusko taky srdce bolí a taky si myslíš, jak je to všechno v háji a v jakých sračkách jsme se to ocitli… Děláš si starosti, jak je možný, že Světlý

nedokážou Rusku jako celku pomoct. Jenže to ty pravý sračky neznáš. Kdežto my jo!“

Igor se znovu napil. Anton beze slova zvedl sklenku a lehce kývl, což byl sice nepronesený, ale i beze slov srozumitelný přípitek.

„No a právě tehdy se ze mě stalo to, čím jsem pak byl,“ opakoval Igor. „Mág. Operativec. Věčně mladej kluk, kterej má rád všechny… a nikoho. Protože jsem se rozhod, že už se nikdy do nikoho nezamiluju. Nikdy. Kamarádky je jedna věc, kdežto láska – to je něco docela jinýho. Člověka milovat nemůžeš, protože je moc slabej, a Jinej je zase buď nepřítel nebo spolubojovník. Takovej životní princip jsem si pro sebe vymyslel, Antoško. A tvrdě jsem ho respektoval. Jako bych byl pořád ten mladej kluk, co se zrovna vrátil z fronty a co má na nějaký opravdický zamilování ještě dost času. Leda tak někam s holkou na zábavu…,“ zasmál se tiše, „nebo dneska zhulenej na diskošku a poskákat si ve světle stroboskopu…, ono je to nakonec jedno, jestli se zrovna hraje jazz čtyřicátých let, rock nebo trash, a stejně tak je jedno, jak dlouhý maj holky sukně a z čeho maj udělaný punčochy… To je všechno dobrý. To se dá a je to správný. Viděl jsi ten americkej kreslenéj biják o Peterovi Panovi? No tak já jsem něco jako on. Jenže ne hloupej chlapeček, ale hloupej puberťák. A bylo mi dobře…, dost dlouho mi bylo dobře. Léta, který jsou obyčejně na jeden život vyměřený obyčejnýmu člověku, mám za sebou. Stěžovat si by byl hřích – přinejmenším mě nečeká žádný bezmocný stáří a podobný starosti. Takže si s tím zase nedělej takovou hlavu, Antone.“

Anton totiž seděl a za tu hlavu se držel. Neříkal nic.

Jako by najednou otevřel dveře a uviděl tam něco… ne snad zakázaného…, nebo neslušného… Spíš cosi

naprosto cizího. A pochopil, že za každými dveřmi, které se – nedej Světlo! – podaří otevřít, uvidí něco takhle cizího…, anebo možná jen osobního.

„Já už mám svou cestu za sebou, Antone," řekl mu skoro laskavě Igor. „A nebud smutnej. Já tě chápu – tys doufal, že mě tady trošku rozpumpuješ, že mě přinutíš, abych si takovýhle pitomosti nebral a že zkrátka splníš, co ti bylo uloženo. Jenže to se ti nepovede. Protože já se skutečně z blbosti zamiloval do Temný. A zabil jsem ji. Takže sebe jsem zabil taky."

Anton mlčel. Cítil se vyprázdněný. Navalil se na něj cizí stesk, cizí neštěstí a teď si říkal, že nepřinesl nemocnému balíček s laskominkami, ale že s ním sedí na jeho vlastním funuse…

„Dneska prosím tě neodcházej, Antone," poprosil ho Igor. „Já stejně nebudu spát…, protože už brzy nebudu dělat nic jinýho. Mám v lednici ještě tři flašky vodky… A o pět pater níž je restaurace."

„To ale usneme na stole."

„Ale neusneme, vždyť jsme Jiný. To vydržíme. Já si chci popovídat. A vybrečet se někomu na vestu. Začal jsem se bát tmy – no věřil bys tomu?"

„Věřil."

Igor přikývl:

„Díky. Mám tady kytaru, tak si něco zazpíváme. Nebo já sám. Jenže zpívat si sám pro sebe, to je jako… chápeš. A ještě něco."

Anton k němu zvedl oči. Igorův hlas byl najednou zvučnější a soustředěnější.

„Přece jen jsem hlídkař. Na to jsem nezapomněl, o tom teda nepochybuj. A mám pocit, že v celým tomhle zmatku jsem jen pěšec…, vlastně ne pěšec – spíš střelec, kterej zrovna sebral soupeřovu figuru, ale sám se tak

dostal na ohrožený pole. Jenže já narozdíl od šachový figurky umím myslet. A doufám, že ty ses to zatím taky neodnaučil. Mně už je všechno jedno, Antone. Ale co mi není jedno je to, čí je to partie! O tom bychom měli pouvažovat.“

„Čím začneme?“ zeptal se Anton. A až nad sebou sám užasl. Že by na Igorova slova přistoupil? Že by souhlasil s jeho představou obětované figury? Která sice ještě stojí na šachovnici, ale o jejímž osudu už je rozhodnuto a po níž už se natahuje ruka neviditelného soupeře…?

„Světlanou. A Křídou osudu.“ Igor se pozorně zadíval, jak se Antonova tvář proměňuje. Spokojeně se zasmál: „Tak co, že jsem to uhod? Že uvažuješ o tomtéž?“

„Geser taky,“ hlesl Anton.

„Geser je hlava,“ přikývl Igor. „A co my? Že bychom jednou konečně nepřemýšleli rukama, ale přímo hlavou?“

„Zkusíme to,“ přikývl Anton. „Jenomže…“

V kapse nahmátl amulet, který mu dal Geser. Stiskl malou kuličku a pocítil, jak mu tenké kostěné jehličky probodávají dlaň. Bezbolestně se prostě nedá získat nic… A řekl Igorovi:

„Teď nás dvanáct hodin nikdo neuvidí ani neuslyší.“

„Jsi si tím jist?“ upřesnil si Igor. „A co Inkvizice, nepoplaší ji, že najednou o nás nemá žádné informace?“

„Právě že je mít bude,“ ujistil ho Anton. „Ale pokud věci správně rozumím, tak všechny jejich pozorovací přístroje i sledovací zaklínadla budou dodávat místo informací dezinformace. Velmi kvalitní boudu.“

„Geser je hlava,“ opakoval s úsměvem Igor.

Edgar seděl u okna, kouřil a pomalu z poháru usrkával vyšumělé šampaňské. A stejně mu chutnalo…

Jeho plně uspokojená a uchlácholená náhodná přítelkyně klidně spala ve vedlejším pokoji. Vyklubala se z ní ohromná holka. Německá studentka skandinávského původu – taková přiměřeně příjemná a přiměřeně temperamentní. Jedině snad – alespoň podle Edgarova názoru – v otázkách sexu až příliš vynalézavá. V tomto ohledu byl černý mág narozdíl od většiny svých kolegů velmi konzervativní. Skupinových orgií se neúčastnil, malé holčičky si neopatřoval a ze všech běžných i méně běžných pozic dával přednost té klasické, „katolické“.

V té ovšem, a to mu bylo třeba přiznat, dosáhl skutečné dokonalosti.

Slastně se protáhl a mírně pootevřel okno. Vstal a nadechl se chladného, mrazivého vzduchu. Začínal nový den a není vyloučeno, že tribunál už dnes vynese rozsudek. Což by bylo ohromné, protože to by se pak v klidu mohl věnovat oslavám Vánoc a nezacpávat si hlavu všelijakými fintami, manévry a uskoky.

A stejně – kdopak se asi zasloužil o všechny tyhle finty, manévry a útoky… Denní hlídka, nebo naopak Noční?

Ale především – jaká role v tom byla vyhrazena jemu?

Že by stejná jako Alici, tedy role oběti, jak ho opatrně varoval Jurij?

„Podívej se na tohle…“ Igor po stole rozprostřel velký arch bílého papíru a vytáhl z kapsy hrst fixů a zvýrazňovačů. „Už jsem si to několikrát kreslil – a místama mi to dost vychází. Takže tohle je Světlana.“

Anton se zamyšleně podíval na kroužek, vyvedený tlustou žlutou čarou a řekl:

„Moc podobná si není.“

Igor se ušklíbl:

„No dobře…, teď není na fóry čas. Radši se podívej, jak to vypadá dál. Mezi náma a Temnýma byla v zásadě rovnováha – sice nejistá a vratká, ale fungovala. Tady máš mágy první až třetí kategorie na naší straně… a tohle jsou stejně zdatný Temný… A to jak fungující, tak ty, který se daj během pár hodin zmobilizovat.“

Papír se rychle pokrýval dalšími a dalšími kroužky. Pak Igor rozmáchlým pohybem celé schéma tlustou čarou rozpůlil. Nad jednu polovinu nadepsal „Geser“, nad druhou „Zavulon“. A vysvětlil:

„Šéfové v podstatě ve hře vůbec nejsou. Oni dva jsou šachisté, kdežto nás zajímají jejich figury. A teď se podívej, co se stalo, když se objevila Světlana.“

„Přijde na to, za jak silnou ji budeš považovat,“ zadumal se Anton. „Teď je to kouzelnice první kategorie…, či spíš byla.“

„No ano! A teď se podívej, kolik mágů se s ní co do síly může srovnávat!“

„Ale ona je pěšec!“ řekl Anton a sám se těm svým slovům podivil. „Teď je zatím jen pěšák, a to na dlouhý a dlouhý léta! Bude hlavně hromadit síly, učit se ovládat svý emoce a získávat zkušenosti… Je silnější než já…, vlastně byla. Ale kdybych stál na druhý straně fronty, tak si s ní poradím.“

„No právě, Antone.“ Igor si obratně cákl do sklenice z druhé láhve vodky, protože ta první už se válela pod stolem. „Právě! Světlana posílila Noční hlídku velmi významně. V budoucnu se určitě vyrovná Geserovi. Ale to bude trvat desítky, možná stovky let!“

„Tak proč jsou ty Temný tak zdivočelý? Vždyť oni snad byli ochotný porušit Dohodu, jen aby se jí zbavili nebo ji aspoň oslabili.“

„Přemýšlej," pohlédl mu do očí Igor. „Schválně si zkus ty šachový analogie promyslet až do konce…"

„Jasně. Třeba pěšec, co dojde až na konec šachovnice…"

„…se mění v libovolnou figuru."

Anton jen rozhodil rukama:

„Ale to je předem jasný jako facka, Igore. Pěšáci jsme všichni, jedině že některý z nás mají šanci stát se dámou. Třeba Světlana. Kdežto já, ty nebo Semjon takovou šanci rovnou nemáme… Ovšem cesta přes celou šachovnici je pro takovýho pěšce strašně dlouhá, tak proč Temný s pokusama o Světlaninu likvidaci tolik chvátali?"

„Protože je tu Křída osudu," odpověděl Igor.

„No a co? Křída osudu… Geser se chystal využít chlapce bez osudu, aby z něj stvořil…"

„No? Koho aby z něj stvořil?"

Anton pokrčil rameny:

„Co já vím – proroka, filosofa, básníka, mága… Těžko říct. Někoho, kdo za sebou lidi povede ke Světlu. Nebo že by Zrcadlo? Stejný Zrcadlo, jako byl Vitalij Rogoza, ale na naší straně?"

„Jenže Světlana se rozhodla, že nezasáhne," přikývl Igor. „A kluk Jegor zůstal ponechanej svýmu osudu…"

„Nojo, jenže…," začal Anton a hned se zarazil. V tu chvíli nevěděl, zda má právo – byť pod ochranou amuletu – vyzradit Igorovi to, na co přišel.

„Jasně – jenže Olga druhou půlkou křídy něčí osud stejně přepsala," ušklíbl se Igor. „To už je veřejný tajemství…"

„Snad neveřejný."

„To máš jedno. Hlavní je, že se operace přece jen zdařila. Co nevyšlo Světlaně, vyšlo Olze. A jako

vedlejšího produktu Geser dosah ještě Olžiný rehabilitace.“

„Vedlejšího?“ otázal se Anton významně. „Ale budiž, dejme tomu, že to byl vedlejší produkt… Což by byla druhá vrstva pravdy. Já jsem si ale jistej, že je tu i třetí vrstva.“

„Jasně – a to je to, čí osud Olga přepsala. Jakmile se o její rehabilitaci dověděl Zavulon, pochopil, že druhá strana ho podfoukla. Že se nechal nachytat na obyčejnej zastírací manévr. A Temný začali hledat: Snad desetkrát si proklepli chudáka Jegorku – co kdyby mu tu Knihu osudu někdo přepsal hned dvakrát…“

„A jak to víš?“

„Protože jsem na kluka dával pozor. Pověřil mě tím Geser, protože bylo jasný, že Temný se začnou pídit, kde je ta podbaba.“

„No a?“

„O Jegora nešlo. Tomu osud nikdo nepřepisoval.“

„A komu teda?“

Igor mlčel, hleděl Antonovi do očí a mlčel. Jako by neměl právo pronést to jméno sám.

„Světlaně?!“ zvolal Anton, který konečně pochopil. A zároveň si uvědomil, že kterýkoli Temný by na jeho místě zaúpěl: „Mně?“

„Vypadá to tak. Protože to by byl tah geniální a nádhernej zároveň. V tý chvíli kolem ní bouřil takovej oceán sil, že manipulace s její Knihou osudu si prostě nikdo povšimnout nemoh. A nahlídnout do ní dodatečně Temný nemůžou – to by se rovnalo vyhlášení války.“

„Takže Geser podle tebe chce urychlit její proměnu ve velkou kouzelnici?“

„Vyloučeno. Něco takovýho Dohoda zakazuje. Musíš hrábnout hloub.“

Anton se podíval na kroužky na papíře. Pak vzal do ruky zvýrazňovač a od Světlany vzhůru nakreslil jasně rudou čáru, již ukončil dalším kroužkem. Tentokrát prázdným.

„Ano," přikývl Igor. „Přesně tak. Uvědomuješ si, v jaký době žijeme?"

„No – na konci tisíciletí…"

„Přesně dva tisíce let od narození Kristova," posumál se Igor.

„Ješua byl ten největší bílej mág," řekl Anton. „Vlastně ani nevím, jestli se může v tomhle případě říkat mág…, protože on byl Světlo samo… Ale…, takže podle tebe si Geser přeje příchod novýho Mesiáše?"

„To jsi řek ty," upozornil ho Igor. „A teď se napijeme – na Světlo!"

Anton do sebe zkoprněle obrátil celou sklenku naráz a zakroutil hlavou:

„Ale to by… Tohle už je hra s čistou silou, Igore! Se samotnýma základama světa! Copak to jde, takhle riskovat?"

„Já jsem si jistej, že to měl vymyšlený přesně takhle, Antone. Posud sám – ve světě sledujeme vyloženou explozi náboženský víry, protože všichni čekaj konec světa a příchod novýho Mesiáše, což je v podstatě totéž."

„Všichni rozhodně ne!" nesouhlasil Anton. „Nepřeháněj!"

„Tak dobře, tak všichni ne, ale těch, co čekaj, je dost na to, aby síla lidskýho očekávání začala měnit realitu. No a když se tomuhle procesu trošku pomůže, třeba tím, že se přepíše něčí osud… Geser zkrátka začal hrát vabank. A chce do našich řad získat Jinýho, jemuž se co do síly nikdo z Temnejch nevyrovná. Ani Zavulon, ani jeden nenápadnej kalifornskej farmář, ani majitelka

hotýlku ve Španělsku, ani populární japonská zpěvačka… prostě nikdo.“

„To je docela dobře možný,“ připustil Anton. „Jenže Světlana je teď síly nadobro zbavená, a to na dost dlouho.“

„No a co, co jí brání v tom, aby porodila?“

„Tak stop!“ zamával zděšeně rukama Anton. „My teď vyloženě vytáčíme jeden druhýho! Takhle se dá nakonec uvěřit každý hypotéze, ale možná bude lepší podívat se na další události. Co takhle historie se Zrcadlem?“

„Zrcadlo…,“ zaškaredil se Igor. „Zrcadlo je plodem šera. Ani Zavulon ho nemoh využít přímo, ale přilákat do Moskvy nějaký přiblblíky s Drápem a doživit Vitalije Rogozu nevídanou silou, to moh dokázat poměrně snadno. A cíl tyhle operace byl jasnej – zničení Světlany.“

„Rogoza ji přece nezničil! Jen ji úplně vyčerpal, což ovšem znamená…“

„Někdo z nás se nezachoval tak, jak Zavulon předpokládal,“ přerušil ho Igor. „Někdo neudělal ten krok, po kterým by Zrcadlo Světlanu zlikvidovalo úplně, tedy osobnostně i fyzicky. Že by ji zachránilo to, že před ní už zahynuli Andrej a Tygřík? Protože Zrcadlo nikdy není úplně Temnej nebo úplně Světlej Jinej a do konfrontace hlídek přímo nezasahuje. Není to třeba tak, že Zavulon čekal ještě nějakej úder? Například od tebe. Nebo od Gesera. Ten úder nenásledoval…, takže zrcadlo nemohlo útočit plnou silou.“

„Tak mi ale vysvětli, Igore, proč Zavulon zametl s Alicí a s tebou!“

„To je náhoda,“ zamumlal Igor. „Už jsem ti přece říkal, že Alice…“

„No dobře, tak ona to nevěděla! Ale Zavulon věděl všechno, to mi věř! A normálně ji obětoval ve výměně figur! Jenže proč?“

„To bych taky rád věděl,“ hlesl Igor.

Kapitola pátá

Raivo se prošel po hotelovém pokoji a živě gestikuloval, což jinak neměl ve zvyku:

„Jenže stejně čekám nepříjemnosti! Rozhodně bychom neměli spoléhat na pomoc Denní hlídky, ani z Moskvy, ani z Prahy, ani z Helsinek, prostě odnikud.“

„Ale ten Temný přece sliboval, že nám pomůže,“ připomněl Jari.

Raivo se zachmuřil a znovu teatrálně rozhodil rukama:

„Sliboval! No jistě, to ano. Ale kdo Bratřím slíbil, že Fafhir bude vzkříšen?“

„Podle mého názoru,“ poznamenal tiše Juha, „by bylo mnohem rozumnější velké věci vzkříšení Fafnira sloužit, než o to vzkříšení doopravdy usilovat.“

Na okamžik se v pokoji rozhostilo ticho.

„Juho,“ řekl vyčítavě Jari. „To přece nejde, takhle přímo…“

„A proč by to nešlo? Časy mágů, co hráli úplně bez pravidel, už jsou přece dávno pryč. Potřebuješ ty k něčemu globální katastrofu?“

„Ale naši…“

„Naši senilní vůdcové se zbláznili! Proto taky dali na něčí sliby! A proto nakonec v Bernu padli… A nám nepomůže nikdo, v tom má Raivo pravdu! Ty, co odešli, už nikdo nevrátí. Paši taky věřil – a kde je mu teď konec? Geser ho odhmotnil a poslal do šera.“

Na stole se ozval telefon. Juha se zřetelnou nevolí přerušil svůj rozklad a sáhl po sluchátku.

„Prosím."

V příštím okamžiku vyskočil, pustil sklenici s nepravým českým pivem, kterou držel v ruce, a vykřikl:

„To jsi ty? Ale kde se tu bereš…, a odkud? Cože?!"

Poslouchal asi minutu a v jeho tváři se usazoval stále radostnější a zároveň stále nechápavější výraz. Takhle to bývá, když se někdo dovídá dobrou zprávu, s níž už rozhodně nepočítal, a když ten někdo svým pesimismem už stačil nakazit i celé okolí. Pak Juha konečně zavěsil a zašeptal:

„Bratři…"

Anton se pořád nemohl rozhodnout, zda bylo dobře, že tu druhou láhev ještě otevřeli, nebo to naopak dobře nebylo. Na jedné straně jako by konečně začali chápat podstatu toho, co se kolem nich děje, ale na straně druhé byla vzájemná komunikace stále obtížnější. Igor totiž propadl mimořádně těžké skepsi a pořád nechápal to, co se mu snažil dokázat Anton:

„Igore! Když ti v takhle složitým schématu nebude sedět jedna jediná epizoda, tak se nám to celý hroutí! Musel tu být nějakej důvod! Ty jsi tomu Zavulonovi v jeho plánech asi musel nějak překážet…"

„Já?" zapochyboval trpce Igor. „Prosimtě. Já jsem jen obyčejnej operativec. Mág třetí kategorie, kterej se tu a tam dostane na druhou…, ale jinak veškerý mimořádný schopnosti žádný a perspektivy taky žádný. Třeba Zrcadlu bych neodolal. Nevím, Antone."

„Ale něco si snad o tom myslet musíš," zamumlal Anton, oběma dolil, na okamžik se odmlčel a pak se zeptal: „Neměl jsi třeba něco se Světlanou, Igore?"

„Ne,“ odsekl ostře Igor. „Na něco takovýho klidně zapomeň. Neměl, nemám a mít nebudu. A pokud bys snad předpokládal, že jsem měl bejt otcem toho příštího Mesiáše…“

Najednou se zasmál.

„Jen mě to tak napadlo…,“ broukl Anton, který si v tu chvíli připadal jako naprostý blb.

„Vzpamatuj se, Antone… Nezlob se, ale teď z tebe mluví žárlivost, a ne rozum! V tomhle případě přece obyčejnej lidskej rozmnožovací proces nehraje žádnou roli. Když má Světlana přepsanou Knihu osudu a má se stát matkou novýho Mesiáše, tak je to proces na úrovni jemný energetický interakce Světla a Tmy, na úrovni samotný podstaty všehomíra! Takže co sejde na tom, kdo…,“ na okamžik se zarazil, „bude biologickým otcem? Dokonce i o tu Světlanu jde jen do jistý míry! To je prostě blbost! Zavulon se musí bát jedině Světlany.“

„Pak ale nevidím důvod, proč by tě chtěl odstranit…“

„Já taky ne. Ale nějakej smysl to mít musí.“

Oba se mlčky a bez přiťukávaní napili a jako na povel se zahleděli na arch papíru.

„Dejme tomu, že z toho můžeme vycházet!“ pronesl Anton a musel konstatovat, že jazyk už mu těžkne. „Takže – před půldruhým rokem Geser s Olgou přepsali Světlanin osud! A ona se teď má stát matkou Mesiáše?“

„Asi ano.“

„A Zavulon se pokusil ji s pomocí Zrcadla zničit, jenže mu to nevyšlo…“

„Vypadá to tak.“

„Dobře. Tvou roli v tomhle všem na chvíli vynecháme… Jakej může být přiští Zavulonův krok? Teď, když Světlana nemá žádný magický schopnosti a je prakticky bezbranná?“

„Bezbranná není!“ pohrozil mu prstem Igor. „To by ses teda mýlil! Nepochybuj o tom, že ochranu má zajištěnou na nejvyšší úrovni. A navíc by útok na ni znamenal porušení Dohody. A Temný si svý kůže hledej, ty na nějaký odhmotnění rozhodně nejsou zvědaví…“

„No dobře, ale jak by případně moh vypadat odvetnej tah? Jeden jedinej…“

„Zrození Antikrista. Jediného, kdo by Mesiášovi dokázal vzdorovat.“

„Jasně – a na příchod Antikrista čeká lidstvo stejně netrpělivě jako na toho Mesiáše!“ zvolal Anton. „Ještě že je tu masová kultura!“

„Máš s sebou bibli?“ zeptal se ho nečekaně Igor.

„Jako s sebou? No to ne…“

„Tak počkej.“ Anton se sice nejistým, ale rychlým krokem vydal do sousední místnosti a vrátil se odtud s objemným svazkem. Pohlédl na Antona s mírnými rozpaky a řekl: „Já jsem samozřejmě ateista, ale bible… Takže!“

„Igore,“ položil Anton na svazek dlaň. „Tohle nám nepomůže. Musíme myslet logicky.“

„Tak dobře,“ souhlasil bez námitek Igor a s jistou úlevou Písmo svaté odložil.

„Zavulon chce taky žít. A apokalypsu k ničemu nepotřebuje, alespoň doufám… On potřebuje takovou figuru, která by se co do síly světlému Mesiášovi vyrovnala.“

„Fafnir,“ prohodil zamyšleně Igor. „Že by Fafnir?“

„To je silnej černej mág,“ souhlasil Anton. „Ale Antikrist to není!“

„Šest set šedesát šest,“ zavrtěl se Igor ve svém křesle. „Tak si schválně zkus spočítat písmena ve jménu Fafnir!“

„Už si nepamatuju, jak se to jméno píše v originále. Ale v ruský transkripci…?“ Anton se zamyslel. „Osumdesát osum! Ale rozhodně ne šest set šedesát šest.“

„Jenže osumdesát ošum…, to je taky… takový divný číslo!“ Igor se na Antona zadíval planoucíma očima. „Jen si pomysli! Žádný osumdesát sedum! Nebo třeba osumdesát devět! Právě osumdesát osum! To je ňáký podezřelý!“

„To je,“ souhlasil Anton. A to číslo se mu neznámo proč opravdu začalo připadat podezřelé. „A přitom se Fafnir asi oživit dá…, a vytáhnout ze šera ven… Jenže…“

„Tady by nešlo o to, že by se prostě oživil,“ namítl Igor. „Tohle všechno přece přímo souvisí s lidma, no nemám pravdu? S jejich očekáváníma a s jejich ochotou uvěřit! Takže kdyby se ten Fafnir vzkřísil příslušným způsobem a v příslušných kulisách, tak se ze šílenýho mága stane šílenej Antimesiáš!“

„Ale jak?“

„No, přiženou se… čtyři jezdci apokalypsy…, z moře se vynoří obluda…“

Igorovy oči náhle zeskelnatěly:

„Nojo, Antone, ale ono se přece předpokládá, že Fafnir je pochovanej v moři! Takže ta smrt Alice a toho chlapce Makara právě v moři – to by mohla bejt rituální oběť…“

Anton párkrát zarputile pohodil hlavou a otřel si zpocené čelo:

„Asi jsme toho moc vypili, Igore! Jasně, já souhlasím s tím, že Geser se chystá využít…, vlastně že by mohl využít Světlanu coby matku novýho Mesiáše…, do jistý míry novýho ztělesnění Ježíše Krista…, ale spíš asi nebývalé silnýho mága… Každopádně to na to dost

vypadá. A Zavulon by v rámci odvetnýho kroku moh chtít zorganizovat figuru stejně silnou, ale spojovat to všechno s Armageddonem, s biblí a náboženstvím mi připadá až příliš odvážný!“

„A co ten rok dva tisíce!“ skoro zakřičel Igor. „Rozumíš tomu? Mágové a kouzelníci můžou usilovat o jedno, jenže lidská nátura, sny a strachy formujou realitu po svým! A ty figury budou mít všechny příslušný vlastnosti! Jdeme!“

„Kam?“

„Pro vodku. Do restaurace.“

Anton si povzdechl a pohlédl na prázdné lahve. Co tu měli, už opravdu došlo.

„A nemáme tam radši zavolat a objednat si na pokoj?“

„Ale běž, já se chci trochu protáhnout.“

Anton vstal a schoval amulet do kapsy:

„Tak dobře…“

U výtahů nikdo nebyl, ale čekat museli dlouho. Igor se opřel o zeď a deklamoval:

„Jen si uvědom, co všechno může udělat Zavulon… Vezme ze schránky Fafnirův Dráp…“

„Ale jak?“

„Jak, jak… Co já vím! Jednou už ho ukradli, tak ho podruhý ukradnou taky! Pak přijdou magický akce a inscenace mytologických představ o apokalypse… Všelijaký ty sarančata…, hvězda Pelyněk…, čtyři jezdci…“

„Já si představuju Zavulona s koňským čtyřspřežím.“

„K čemu koně?!“ zaškaredil se Igor. „Ty přece víš stejně dobře jako já, co dokáže převtělovací magie. To stačí vzít čtyři lidi, nebo ještě líp čtyři Temný. Asiat bude kůň ohnivý, druhej, černoch, bude kůň černý, třetí, Evropan, bude kůň bílý, no a eště jeden, dejme tomu

Skandinávec, bude kůň sinavý… A ty pak posadíme na kolotočový dřevěný koníky…“

Dveře výtahu se otevřely a Anton strnul.

V Zrcadlové skříni stáli Bratři Reginovi a poděšeně zírali na oba bílé mágy. Samé adoptované děti sekty – černoch, Číňan a Ukrajinec. A kde jinde by byli než v tomhle hotelu, však taky přijeli na jednání inkvizičního tribunálu… Anton si jaksi zpomaleně a utlumeně uvědomil, že čtvrtý ze sektářských bojovníků byl právě Skandinávec.

A je dobře, že právě byl…

Igora zřejmě napadlo totéž, protože si zamumlal:

„Třřři…“

V tom mrtvém tichu se dveře výtahu začaly opět uzavírat. Juha Mustaiokki ale najednou pokročil kupředu a strčil mezi ně nohu. Dveře se znovu nespokojeně otevřely.

„Chtěl jsem po–dě–ko–vat Noční hlídce města Moskvy,“ řekl zcela nečekaně. Bylo vidět, že už na tom taky není nejlíp, ale stále se snažil udržet dekorum. „To od vás bylo velice humánní.“

„Co bylo humánní?“ zeptal se Anton.

„Ušetřit Paši Ollykainena. My… si nesmírně vážíme toho, že žije.“

„Kde je?“ nevěřil svým uším Anton.

„Dole… v baru,“ pohlédl Juha překvapeně na oba mágy.

„Čtyři jezdci…,“ řekl mrtvým hlasem Igor. „Čtyři koně! Čtyři koně!“

Mustaiokki ucouvl a zaraženě pohlédl na své společníky.

Mágové opět zůstali sami dva.

„Všechno sedí!“ otočil se Igor k Antonovi. „Vidíš to? Úplně všechno!“

„Počkej chvilku…“

Anton se soustředil a snažil se vybavit si všechny nezbytné pohyby. Pak zvedl pravou ruku, přejel jí před Igorovým obličejem, pak prudce máchl dolů a vzápětí zase zpátky – dlaní vzhůru a s prsty složenými jakoby do pohárku.

„Aby tě…,“ zasténal Igor zalykavým hlasem a vrhl se zpátky ke svému pokoji. Anton se pomalu vypravil za ním. Pak se podíval na kamarádova ohnutá záda, čnící z otevřených dveří záchodu, a sáhl po něm skrz šero. Igor zasténal.

Vystřízlivovací zaklínadlo není nijak obtížné. Pro objekt zásahu je však velmi nepříjemné.

Za pár minut vyšel Igor z koupelny. Vlasy měl mokré, oči zapadlé a bledý byl jako smrt.

„Kůň bílý…,“ zamumlal Anton. „Tak… a teď ty udělej to samý se mnou.“

Igor pohotově zopakoval tytéž pohyby rukama a nad záchodovou mísou se teď skláněl Anton. Když se za několik minut opláchl a nalokal se nepříliš chutné vody z vodovodu (žízeň se dostavila okamžitě), vešel do pokoje, kde Igor už sklízel stopy pitky. Podíval se na Antona a posměšně konstatoval: „Kůň sinavý…“

Anton se odploužil k lednici, vytáhl odtud několik lahviček minerálky, křečovitě je otevřel a svalil se do křesla. Igor si jednu lahvičku taky vzal. A v blaženém tichu pili vodu. Pak Igor provinile připustil:

„Nojo…, zmazali jsme se hrozně.“

„Koně teda jsme, to jo!“ udeřil pěstí do stolu Anton a tiše zaklel. „To je až hrůza, co jsme si tu navymýšleli.“

„Ale musíš uznat, že to vypadalo docela logicky…," prohlásil rozpačitě Igor. „Ty zatracený Bratři… Takže ten čtvrtej je taky živ?"

„Asi jo…," pokrčil Anton rameny. „Já až doted věděl jen tolik, že Geser se za ním hnal šerem a dohonil ho…"

„No jasně, k čemu by mu taky bylo zabíjet podezřelýho? Prostě ho předal Inkvizici. Nejspíš rovnou tam v šeru. Ale co kdybychom nakonec přece jen měli pravdu, Antone?"

„Tobě se to z hlavy eště všechno nevykouřilo, viď!" okřikl ho Anton.

Igor si povzdechl:

„Ale vykouřilo… Kruci, člověk se ani vožrat pořádně nemůže. No jasně, je to všechno hovadina. Zavulon přece nebude z šera na světlo boží tahat nějakýho praštěnýho starobylýho mága. K čemu by mu taky takový potěšení bylo? Nebo že by chtěl uspořádat konec světa a sám vytvořit Antikrista…"

„On Fafnir by hlavně na tuhle úlohu nestačil," upřesnil Anton. „Prostě nestačil. Na to nemá, kamaráde."

„Takže všechno, co jsme si tu vycucali z prstu, je blbina?"

Anton se podíval na arch papíru, posetý mastnými skvrnami od salámu a mokrými kolečky od sklenek. Kdy to stačili takhle zřídit, vždyť se snažili být co nejopatrnější!

„Obávám se, že s tou Světlanou jsme to trefili. Ovšem to ostatní? Jak jsme třeba přišli na těch osumdesát osum? A proč nás to tak vytočilo? Co je v tom mystickýho?"

„No – je takový kulatý a z obou stran se čte stejně…" Igor mávl rukou a zasmál se. „Jasně, máš pravdu. Byl to ožralej blábol."

Anton zvedl z podlahy zvýrazňovač, škrtl kroužek s nápisem Bratři Reginovi a řekl:

„Ti jsou mimo hru. Protože jak to tak vypadá, svoje poslání už splnili – dovezli sílu pro Zrcadlo. To je to, co by nás mělo zajímat, Igore…“

Igor pohlédl na kroužek se svým jménem a povzdechl si:

„Já bych taky rád uvěřil, že mám nějaký zcela určitý poslání. I tomu, že jsem to Zavulonovi i Denní hlídce zatraceně zavařil. Jenže…“

A bezmocně rozhodil rukama.

„Ty jsi klíč ke všemu, Igore,“ ujistil ho Anton. „Rozumíš mi? Když pochopíme, proč se v boji proti Světlaně Zavulon snaží odstranit taky tebe, máme vyhráno. Když na to nepřijdem, je vítězství v tyhle partii jeho.“

„Ještě je tu Geser. Neříkal jsi, že dneska ráno přijede?“

„Lepší by bylo, kdybychom si poradili bez něj.“ Anton si povšiml, že mu v hlase zazněla podrážděná nota. „Protože ty jeho zákroky jsou… příliš globální.“

* * *

Edgar si dopřál ještě trochu již po čertech nepěnivého šampaňského ze včerejších zásob, usrkl, zaškaredil se a najednou ho napadlo: Sekt hned poránu pijou jen aristokrati nebo degeneři. A ty si laskavě uvědom, vážený, že na aristokrata věru nevypadáš…

Starý hlídkařský zvyk přemýšlet vždy a v jakékoli životní situaci Edgara neopouštěl ani během nočních radovánek. Však i této noci černý mág dál uvažoval o tom, co si to šéfové obou moskevských hlídek usmysleli za vánoční dárek – což mu ostatně nijak nepřekáželo v tom, aby si užil zplna a jaksepatří.

Takže, uvažoval teď ráno dál Edgar, co všechno bychom to tu měli? Musíme si to pěkně rozestrkat po šuplíčcích. Úplně všechno, do posledního detailu.

Co může ze vzniklé situace vyždímat Zavulon? Stálo by za to si vše v duchu pokusně přehrát.

Chystá se jednání tribunálu, na které obě strany vyslaly jisté síly. Ne ty úplně nejlepší, ale taky zdaleka ne nejhorší. Jsou tu dva mágové, oba z prvních desítek. Edgar a Anton. A přijedou i pozorovatelé, o tom není pochyb. Stejně tak není třeba pochybovat o tom, že během jednání tribunálu ani jedna, ani druhá hlídka nic konkrétního nepodniknou, protože se obě budou snažit, aby co nejvíc výhod vytěžily z výroku lhostejné a nestranné Inkvizice.

Ale je skutečně lhostejná? zeptal se sám sebe Edgar. O její nestrannosti nepochyboval – na to žije životem Jiného příliš dlouho. A ani jednou za tu dobu se v něm nezrodil jediný stín pochyb o objektivitě rozhodnutí a činů Inkvizice. Sluhové Dohody zůstávali po celou tu dobu chladní a rezolutní. Kdosi kdysi velmi trefně poznamenal, že Inkvizice nesoudí, kdo je vinen a kdo ne, ale kdo porušil Dohodu. V tom spočívala podstata světového názoru každého Inkvizitora a Edgar, který k tomuto poznání dospěl již dávno, stále ještě nechápal jinou věc: Co nutí Inkvizici jednat právě takto a ne jinak?

Zajímalo by ho taky, jestli téhle věci rozumí oba nejvyšší mágové – Geser a Zavulon.

Tak dobře – čeká nás tribunál. Bílého mága Igora Těplova může buď osvobodit (což je nežádoucí) nebo odsoudit. V prvním případě by si Noční hlídka uchovala dočasně nepoužitelného, ale přesto silného a (což je možná ještě důležitější) zkušeného mága třetí kategorie. Edgar už měl příležitost se s Igorem utkat i před bitkou v

Severním Butovu, i když tenkrát spíš jen mimoděk. Hned po válce, během památné akce Spálený Bělozersk. Tehdy jak moskevské, tak tallinnské hlídky zasahovaly v těch nejnečekanějších místech, například ve Vologedské oblasti. Nebyli lidi…, přesněji řečeno Jiní. Sil tehdy měli málo jak Světlí, tak Temní.

V druhém případě Noční hlídka o Igora Těplova nenávratně přijde. Nabízí se otázka: No a co? A k tomu odpověď. Igor Těplov není tak významný, jak se na první pohled zdá. Přesněji řečeno s ním souvisí něco, co dokážou prohlédnout jen mágové náležející k extratřídě. Přísně vzato to vypadá tak, že Zavulon se utkvěle soustřeďuje na dva cíle v nepřátelském táboře – na Světlanu Nazarovovou a na Igora Těplova. Pro tento účel neváhal obětovat ani svou milostnici Alici. Logické souvislosti mezi řeží v Butovu, soubojem v Artěku a dosti zmatenými událostmi, které se odehrály kolem příjezdu ukrajinského Zrcadla, Edgarovi zatím nedocházely. Stačilo mu ale i to, že si existenci těchto souvislostí uvědomoval. Všemi těmi příběhy a ději se vinula nejasná červená nit, končící v ruce Zavulonově.

No dobře – pokus odstranit příští velkou kouzelnici je srozumitelný a snadno vysvětlitelný. Ale proč se Zavulon zakousl taky do mága Igora? Proč právě do něj? A proč právě teď, a ne dřív, kdy byl slabší a méně obezřetný?

Závěr se nabízel jediný – Igor začal být nebezpečný až ve chvíli, kdy se v řadách Noční hlídky objevila Světlana.

Tak budiž. Jedeme dál.

Vzkříšení Fafnirovo. Čas a místo snad ani líp vybrat nešlo – konec tisíciletí v kolébce evropské nekromantie. Ale co to má společného s jednáním tribunálu v případu Těplov–Donnikovová?

To je ta otázka!

Edgar ještě jednou ponuře usrkl z poháru šampaňského, napadlo ho, že času už má opravdu málo, jen do dnešního večera, a dospěl k jedinému správnému rozhodnutí – okamžitě navštívit zdejší úřad Denní hlídky a vyžádat si tam veškeré informace o souboji Siegfrieda s Fafnirem a také si tam prostudovat patřičný oddíl Nekronomikonu.

Edgar byl dost zdatný na to, aby porozuměl mechanismu možného vzkříšení velkého Temného a aby pochopil, které z nezbytných podmínek jsou v tuto chvíli splnitelné a které ne.

Němkyňka ještě pořád bezelstně spinkala; Edgarovi jí bylo líto, a tak ji nebudil. Opláchl se, oholil, oblékl se, opatrně se dotkl jejího spícího vědomí a vyšel do lehkého jitřního pražského snížku.

Úřad pražské Denní hlídky sídlil na Vyšehradě, přímo nad Vltavou, ve starém soukromém cihlovém domě, k němuž patřila skoro stejně stará, ale doposud fungující pumpa. Její páka připomínala nabádavý ukazovák. Přesně podle instrukcí vystoupil Edgar z taxíku opodál, aby ho kolegové stačili zpozorovat a k něčemu se rozhodnout, ještě než dorazí.

Kolegové nezklamali a Edgara si všimli nějakých tři sta metrů od domu. Pocítil krátký dotek na vlastní auře a pootevřel se, ovšem jen natolik, aby ten, kdo ho právě skenuje, pochopil jen to základní – přichází Temný, černý mág druhé kategorie a přichází ve služební záležitosti.

Praha je samozřejmě evropská metropole, ale Moskva to přece jen není. Službu na vrátnici držel jediný beskud, který se na Edgara zubatě usmál.

Zase beskud, napadlo mírně překvapeného Edgara. Že by se v Praze vyskytovali častěji? Tohle je už druhý…

Na území bývalého Sovětského svazu je zaregistrováno jen šest upírů tohoto typu – dva v Turkménii a po jednom na Krymu, v Bělorusku, Jakutsku a na Kamčatce. Tohle Edgar věděl naprosto přesně, protože asi před patnácti lety se na jednom výjezdním slyšení zabýval případem, kam byla celá tato šestice přizvána jako svědci.

Šerá podoba beskuda byla klasická.

„Vítám vás, pane kolego!“

„Dobrý den.“

V šeru jazyková bariéra samozřejmě neexistuje.

„Tak copak vás přivádí do naší bašty? Nějaká konkrétní záležitost? Nebo jde jen o zdvořilostní návštěvu?“

„Spíš záležitost. Kde tu máte archív?“

„V druhém podzemí, tam už to najdete.“

Vida, tak kromě dvou nadzemních pater tady je několikapodlažní sklep, pomyslel si návštěvník.

„Děkuji. Můžu jít?“

„Samozřejmě! Temný přece může jít, kam se mu zachce, no nemám pravdu?“

Edgar si povzdechl. To je sice pravda, jenže ne vždycky…

„Výtah je támhle,“ ukázal mu vrátný.

Černý mág poděkoval ještě jednou a vydal se ukázaným směrem.

Stařičký výtah ho dovezl dvě patra pod úroveň terénu. Jak se zdálo, pod ním bylo ještě dalších pět podlaží. Pěkně se tu ta pražská Denní hlídka opevnila!

Halička před výtahovými dveřmi byla docela malá – tak čtyři krát čtyři metry. Po obou stranách byly dveře – na jedněch se skvěl ozdobný nápis Knihovna, na druhých Výpočetní technika.

Začneme Knihovnou, pomyslel si Edgar. V dobách Fafnirových počítače ještě nebyly… Tedy, přinejmenším počítače v dnešním slova smyslu…

A Edgar vykročil k levým dveřím. Nebyly zamčené, jen zavřené.

Knihovna vypadala klasicky – velká síň, v níž stálo asi deset stolů, a po všech stěnách dlouhatánské regály od podlahy až ke stropu. Už zběžný pohled na hřbety tisíců svazků stačil k tomu, aby Edgar pochopil: Tyto úctyhodné folianty pamatují onačejší Jiné…

Zůstal stát a v tomtéž okamžiku se za regály vynořil neuvěřitelně vyzáblý Temný. Upír. A to nejvyšší upír, čehož si Edgar okamžitě povšiml.

Obyčejní upíři, jichž je v Moskvě poměrně dost, patří do nejméně vážené třídy Jiných. Jsou zkrátka kannonenfutr, jak to mimochodem výstižně poznamenal Anton Goroděckij. Magické schopnosti nemají skoro žádné a i ten nejobyčejnější černý mág je mnohem silnější. Jiná věc jsou nejvyšší upíři, kteří se v Moskvě a na východě Evropy vůbec téměř nevyskytují. Výjimkou jsou právě Čechy a Rumunsko.

„Dobrého dne přeji. Mohu vám být nějak nápomocen?“

„Dobrého dne. Zajímaly by mě materiály jednoho historického mága.“

„Koho přesně?“ zajímalo upíra.

„Fafnira. Toho šerého draka.“

„Ó!“ protáhl úctyplně upír. „To byl mocný mág. Jeden z nejsilnějších Temných za celé dějiny lidstva. A co přesně by vás zajímalo?“

„Okolnosti jeho smrti. Příčiny souboje se Siegfriedem, celá prehistorie i s podrobnostmi… Zkrátka bych chtěl tuhle zajímavou osobnost všestranně prostudovat.

Problém je v tom, že na to mám jen pár hodin. A navíc bych si chtěl alespoň v základních rysech na počítači vymodelovat jeho případný návrat z šera…“

Upír se teskně pousmál:

„Uskutečnit něco takového doopravdy je prakticky nemožné. Potřebovali bychom k tomu silové zásahy takové intenzity, na něž nezískáme právo ani poté, co by se všichni – zdůrazňuji všichni! – Temní i Světlí oddali stoletému zimnímu spánku.“

„Nicméně,“ učinil Edgar elegantní gesto rukou. „Chtěl bych si to prostě hodit na papír.“

„V tom případě byste měl rozhodně nahlédnout do Al–Chasredova Nekronomikonu,“ poradil mu upír. „Tam jsou totiž dosti přesně popsány všechny kroky, nezbytné pro znovuzhmotnění bytostí.“

Pak se bez jakéhokoli přechodu zeptal:

„Vy jste nekromant–teoretik?“

Edgar se tiše zazubil:

„Co vás nemá! Nikdy jsem se nekromantii nevěnoval. Ale v poslední době mi to začalo vrtat hlavou…“

„Tak to jste dobře udělal, že jste přijel do Prahy. Tady se o nekromantii ledacos ví a odborníků je tu jako máku… Všichni jsou ovšem jen teoretici, a vy jistě chápete proč.“

Což Edgar skutečně chápal.

Protože Inkvizice už od časů vzniku dohody svolila ke znovuzhmotnění odhmotněných jen dvakrát, a v obou případech jen dočasně. Tribunál oba zmíněné potřeboval jako svědky, proto se ze šera směli na čas vrátit. Jakmile ale jednání tribunálu skončilo, museli se vrátit do šera.

Edgar byl ovšem přesvědčen, že mág Fafnirova formátu si skuliny v pravidlech, vedoucích k případnému znovuzhmotnění, prozkoumal předem. Když se dostal

mimo kategorie, bylo přímo jeho povinností něco takového vědět – ostatně Edgar se jednou mimo kategorie hodlal dostat taky. Stejně tak doufal, že nebezpečí odhmotnění mu nikdy hrozit nebude, ale život je věc tak zvláštní, že je schopna připravit nám jakékoli překvapení. Zejména v podmínkách nikdy nekončící války.

„Posaďte se prosím," ukázal mu upír ke stolu. „Knihy vám hned přinesu. Vás tedy nezajímají lidské eposy, ale výhradně letopisy Jiných – rozuměl jsem správně?"

„Naprosto, vážený pane. Naprosto správně."

„Hned to bude, pane."

Upír se opravdu vrátil neuvěřitelně brzy. Zřejmě tu pracoval už pěkných pár desítek let a své poklady znal dokonale.

„Tak tady to je," položil na stolní desku před Edgara dva svazky. Ten první byl obrovitý foliant, vázaný ve stářím zčernalé hnědé kůži – Nekronomikon v překladu Gerharda Kuchelsteina. Druhá kniha byla menší, zato však opatřená šroubovaným názvem, zabírajícím dobré půl stránky – **Životaběh a výklad veleslavných skutkův, jakož i proroctví a mnoha nenapodobitelných objevův velkého černého mága, prostřed Jiných převelice známého pod jménem Fafnir neboli šerý drak, sepsaný Johanem Jetzerem, Urmongomodem.** Vypadalo to na originál.

Kniha Jetzerova–Urmongomodova se zřejmě jmenovala ještě mnohem barvitěji a archaičtěji, ale Edgar starou hornoněmčinu neznal a byl nucen číst v šeru, čímž se zvláštnosti literárního stylu poněkud zplošťují a text se nivelizuje – zato je pak o dost srozumitelnější.

Skutky Fafnirovy si Edgar prohlédl jen zběžně: jak správně očekával, obsah tohoto díla vykládal všechny podstatné události výrazně jinak než obě Eddy a Píseň o

Nibelunzích. Zaprvé je zcela jasné, že jak Sigurd (alias Siegfried, alias Sivrid), tak i Regin, Hrejdmar i sám Fafnir byli Jiní. Hrejdmar přirozeně nebyl Fafnirův biologický otec a Regin nebyl jeho bratr. Prostřednictvím složité, pečlivě prokalkulované hry Sigurd černé mágy proti sobě navzájem poštval a pak je zničil – někoho cizíma rukama, někoho vlastnoručně. Sigurdovým cílem přirozeně nebyly žádné poklady ani žádné kousky vlastně bezcenného kovu či třpytné kamínky. Sigurd i ostatní se pídili po dědictví trpaslíka Andvariho, ale co přesně to je, to Urmongomod nevysvětloval. Snad to byly nějaké prastaré a velmi mocné artefakty nebo kruciální znalosti (dejme tomu v podobě knih). Zkrátka a dobře – Sigurd postupně všechny ostatní vyvraždil a Andvariho dědictví se zmocnil. Co se ovšem stalo dál, už Edgar pro nedostatek času zkoumat nemohl. Nad Fafnirem Sigurd zvítězil jako nad předposledním a nakonec si nechal Regina. Vypadalo to na to, že některá tajemství si Fafnir vzal s sebou do šera, ale o to se tehdejší mágové příliš nestarali – je nesvazovala žádná Dohoda a nemuseli se ohlížet na žádnou Inkvizici, jednoduše proto, že nic takového neexistovalo.

Tím nejdůležitějším, co se Edgarovi podařilo zjistit, bylo, že Fafnir znal některé zapomenuté techniky z oboru nejvyšší bojové magie (což mu ostatně v souboji se Sigurdem nakonec moc nepomohlo) a že tyto vědomosti si s sebou odnesl do šera. Což znamená, že Zavulon by se dnes mohl pokoušet dopracovat se právě k podobným znalostem.

Když dospěl k tomuto vcelku očividnému závěru, otevřel Edgar Nekronomikon.

První, nač přišel v tomto foliantu, byl fakt, že znovuzhmotnění v žádném případě není vzkříšením kdysi

odhmotněného Jiného. Všechno bylo nakonec mnohem jednoduší a banálnější.

Ona je to spíš rošáda. Někdo zmizí v šeru, ale ze šera na jeho místo naopak někdo přijde. Čím silnější je přitom odhmotňovaný, tím silnější musí být znovuzhmotněný.

Ta úroveň nemusí být absolutně stejná – připouštělo se jisté rozpětí. Jestli je pravda to, co se tu psalo o Fafnirovi, pak by šerý drak mohl být vyměněn za černého mága druhé až třetí kategorie, ovšem poté, co by se tento mág podrobil mohutnému globálnímu posílení.

Takovým posílením by se mohla stát třeba falešná apokalypsa – emoce statisíců lidí by vyvolaly takovou bouři pocitů, že by navrátilec Fafnir vyšel ze šera plný sil, bažící po pomstě a svobodě. Po svobodě, kterou ztratil už tak dávno.

Ale co tu udělá, ten velký černý mág minulosti, který v životě neslyšel ani o Dohodě, ani o Inkvizici? Jak ho Zavulon hodlá ovládnout? A hodlá ho vůbec ovládat? Plánuje si šéf Denní hlídky něco takového? Co může být představa šílenější a strašnější než šerý drak na nebi předvánoční Evropy…?

Dejme tomu, že Fafnir se rozběsní a začne pálit a ničit města, zkrátka a dobře uplatní jen a jen sílu. To by si s ním pak ale poradili i lidi sami. Stačilo by pár raket. Stačilo by světlé letecké eso typu toho obdivovatele Chicago Bulls, americký pilot, který by ze svého phantomu nebo harrieru odpálil pár střel typu „země–země“… Zabít by ho to asi nedokázalo, ale uklidnit ano. Jenže k čemu by to Evropě bylo? Potřebuje starý kontinent jaderné hřiby a spálená útulná městečka?

Fafnir by se ale ze všeho nejspíš nerozhodl pro tupou a hrubou sílu, ale pro lest a zkušenost, a to by pak Evropa dostala co proto. To by zkázy a obětí bylo daleko víc.

Ale proč by Zavulon měl o něco takového usilovat?

Tomu Edgar nerozuměl.

Co ještě potřebujeme pro znovuzhmotnění šerého draka? Mága druhého až třetího stupně na správném místě… Kde to asi je – to správné místo?

Edgar to podle hvězd a pohyblivých shluků energie rychle vypočítával. Úloha to nebyla nikterak obtížná. Fafnir byl sražen do šera kdesi na severu Evropy. To znamená, že k jeho znovuzhmotnění na přelomu roku devětadevadesátého a dvoutisícího by nejsnáze mohlo dojít… A máme to!

Výsledek Edgara nijak zvlášť nepřekvapil. Čechy, Praha.

Vzápětí černého mága opanovala nedobrá předtucha. Je zapotřebí černého mága druhé až třetí kategorie na správném místě… Konkrétně v Praze…

Ale to je přece on sám! Estonec Edgar!

Edgar si z čela otřel nenadálý pot a začetl se dál.

Pro to, co si vzal do hlavy Zavulon, se nehodí každý. Objekt zamýšlené rošády totiž musí být narozen ve zcela určité, jasně vymezené oblasti. To zní poněkud rozplizle… Tak v jaké oblasti.

Další propočty ukázaly, že to bude Skandinávie, sever Německa nebo Pobaltí.

Pobaltí!

Šéf Denní hlídky města Moskvy si náhle ke spolupráci do svého úřadu přizval estonského černého mága. Rozhodně se přitom nedalo říct, že by pro to měl nějaký konkrétní důvod…

Kdo z Jiných, narozený ve Skandinávii, severním Německu nebo v Pobaltí, v tuto chvíli ještě byl v Praze?

Nikdo. Jedině Edgar.

Tak na tohle ho před odletem do Čech upozorňoval Jurij. No jistě, přesně to měl na mysli. Co taky jiného?

Tak. A teď klid. Hlavně klid. Hlavně žádnou nervozitu. Kdo je varován, je ozbrojen. Tak copak nám ten Nekronomikon ještě prozradí?

Aha – je zapotřebí ještě čtyř Temných, kteří vytvoří kruh znovuzhmotnění. Jasně, to je pochopitelné. Ten kruh je vlastně druh portálu, připojeného na energii čtveřice, jíž se eufemisticky říká „jezdci apokalypsy".

Ano – kůň černý, kůň bílý, kůň ohnivý a kůň sinavý. Jistě – normální scénář apokalypsy. To ukazuje bod za bodem.

A vhodní černí mágové jsou taky k maní. I když jsou, pravda, jen tři – Bratři Reginovi…, ostatně ohnivý (Asiat!), černý (ten negr!), bílý (Ukrajinec!) a konečně sinavý (Skandinávec, jehož zabil Geser!).

Zavulon přece říkal, že s tou trojicí ještě má jisté plány. Teď už se dá směle předpokládat, jaké to přesně byly plány. Absence čtvrtého jezdce apokalypsy ho zastaví těžko.

Edgar prostudoval celý oddíl Nekronomikonu až do konce a vyjasnil si ještě dva zajímavé detaily – sice drobné, ale o to důležitější.

Protože Fafnir je drak, jeho znovuzhmotnění nebo, chceme-li, vzkříšení by mělo vypadat jako zrod z more – což však naprosto nebylo bezpodmínečné. Bezpodmínečná byla naopak oběť moři, a to předem. Kdekoli – v Číně, nebo na Falklandech…

Nebo na Krymu.

Obětovat přitom bylo třeba „jinocha nebo mladici". Tedy už ne dítě, ale ještě ne dospělého.

Artěk, pochopil okamžitě Edgar. A ten kluk, co utonul během souboje Alice s Igorem.

A ještě něco: Jestli si Zavulon za druhou figuru v rošádě zvolil právě Edgara, za poslední den, ať by šéf Denní hlídky byl kdekoli, musí někde najít Edgarovu podobiznu. Buď fotografii, nebo ještě lépe portrét. A tu podobiznu mít u sebe. Až do okamžiku rošády.

Takže hotovo – knihovna už Edgarovi ničím pomoct nemohla. Kvapně upírskému knihovníkovi poděkoval a chvátal do protějšího sálu k počítači.

Jistě, mohl by do Moskvy normálně zavolat. Jenže telefonát se snadno odposlouchává a Edgar se nehodlal prozradit dřív, než bude nezbytné. Navíc si byl naprosto jist, že Alita teď bude surfovat na některém z kanálů IRC.

Mladý operátor – buď hodně slabý mág nebo zaříkávač – mu pohotově ukázal, z kterého počítače se dostane na internet. Edgar poděkoval a mládenec okamžitě zabořil nos zpátky do displeje svého notebooku.

Edgar se navykle připojil ke götteborgskému serveru DALnet s legrační krávou ve znaku (kráva byla přirozeně vyvedena v pseudografice – tedy v literách a číslicích), identifikoval se, ale do běžné sítě zatím nelezl. Vybral si v menu Query a napsal heslo, které ho zajímalo: Alita.

Otevřelo se nové okno.

Ze všeho nejvíc se Edgar obával suchého sdělení „No such nick on channel“.

Tma k němu ale tentokrát byla milosrdná – odpověď dorazila téměř okamžitě. A to ze správné adresy – alita @ncport.ru.

‚Ahoj, Edgare! Jsi v Praze?‘

‚Ano. Alito, mám na tebe velkou prosbu… Pravda, trošku divnou. A tajnou. Pomůžeš?‘

‚Že váháš, Edgare. Samo!‘

‚Stavovala ses v posledních dnech u šéfa?‘

Pravděpodobnost, že by si nejvyšší šéf k sobě pozval takhle bezvýznamnou vědmičku, byla samozřejmě minimální, ale něčím se začít musí…

‚Stavovala. Proč?‘

No to se podívejme! Užasl v duchu Edgar. Tak jsem to uhod!

A napsal:

‚Nevšimla sis náhodou, jestli někde v jeho pracovně nestojí nějaká moje podobizna? Třeba na stole…‘

‚Jak jsi na to přišel?‘ A Alita za větu přisypala hejno smajlíků, symbolizujících její dobrou náladu.

‚Po tvém odjezdu si šéf u mě objednal dva obrázky. Na jednom jsi ty a na druhým drak. Obojí má teď na psacím stole – sama jsem mu na Tverskou zaběhla pro rámečky. Za odměnu jsem od něj dostala láhev cliquodu.‘

Edgar přimhouřil oči.

Tak to bysme měli. Takhle bude vypadat blížící se rošáda. Tvůj ortel, milý Estonče Edgare!

Co uděláš teď?

‚Díky, Alito,‘ vyťukal zdřevěnělými prsty. ‚Utíkám, mám plno práce…‘

‚Ahoj, Edgare. Pac a pusu!‘

Smajlíci už ho nezajímali. Edgar program uzavřel a vstal od stolu. Programátor se po něm zběžně podíval.

„To už jste hotov?“ zeptal se vcelku bez zájmu.

„Ano. A díky.“

Až k východu šel úplně bezmyšlenkovitě – v hlavě se mu usadila jakási dunivá prázdnota.

Prostě si ho vybrali jako dobytče na vánoční pečeni. Jeho, dosti silného mága z Pobaltí. Přivábili ho do Moskvy a on jim to sežral i s navijákem. Však ho dokonce chvilku nechali řídit samotnou moskevskou Denní hlídku. Jenže ve skutečnosti už byl ta pečeně.

Dobytče, které se v pravou chvíli pošle na porážku. Prostě kus masa. Který se dá v případě potřeby šikovně vyměnit.

Protože hra je nekonečná, dočasný je jen pohyb figur na políčkách šachovnice.

Tak dobře. Když se na té šachovnici má objevit další černá dáma, znamená to, že pro střelce, chvatně převeleného z nezajímavé periférie, by nemělo smysl kopat nožičkama a křečovitě se chytat kluzkého povrchu hrací desky!

Tak to ne! Já asi opravdu na dámu nemám, přemítal horečně Edgar, který pomalu začínal vřít, ale v žádným případě nejsem pěšec. Já se ze hry jen tak vyšoupnout nedám. Ještě tu udělám průvan. A když mi to vyjde, tak dobrou polovinu Evropy zbavím moc ošklivých starostí.

Koneckonců máme ještě Inkvizici. A cosi Edgarovi napovídalo, že nositelé šedých plášťů by z další návštěvy šerého draka měli radost jen sotva.

Předvánoční Praha dočista jako by někam zmizela, jako by se odsunula stranou či pohasla. Edgar si chytil taxíka a rozjel se k tomu hotelu; cestou se ani jednou nepodíval ven, jen automaticky zaplatil a vstoupil do haly. Na vrátného se podíval tak, že ten by se zřejmě nejradši propadl i skrz žulovou podlahu pod zem.

Edgar se k výtahům hnal tak rychle, až mu rozepnutý plášť málem vlál za zády. Spěchal do pokoje, který citem Jiného snadno poznal.

A najednou zůstal stát jako zařezaný. Křečovitě polkl.

Z baru zrovna vyšli ti „Finové“ – Bratři Reginovi. Všichni čtyři. Tedy ne tři – k Číňanovi, Afričanovi a Ukrajinci přibyl jediný skutečný Fin, jehož všichni považovali za mrtvého.

A vida – milý Fin byl živ a zdráv!

No jistě – k čemu by Geserovi bylo zabíjet svědka?

Když tvůrce zasadí do mozaiky poslední střípek a dílo je tak dokončeno, zřejmě se ho musí zmocňovat nepopsatelná směsice pocitů. Jenže co mají dělat ti, jimž se mozaika složí v suchá slova příšerného ortelu?!

„Bratře!“ oslovil Edgara slavnostně jeden z „Finů“. „Rádi bychom tobě a tvým prostřednictvím celé moskevské Denní hlídce poděkovali za podporu. Nechceš jít s námi? Právě slavíme záchranu našeho bratra Pašiho, jehož jsme všichni považovali za mrtvého.“

Skutečný Fin se rozpačitě pousmál a celým svým vzezřením dával najevo, jak je postojem svých kamarádů ke svému osudu a své osobě dojat.

„Blahopřeju,“ řekl zdušeně Edgar. Blahopřát vlastně nebylo k čemu – celá tahle čtveřice na nový příchod Farnirův nevyhnutelně doplatí vlastními životy.

„Temný bratře.“ Když mág viděl jeho váhání, pomalu přestával naléhat a jen se zeptal: „Nevíš, proč ten Světlý, který je taky obviněn…, proč o nás mluvil jako o čtyřech koních?“

Tři jeho společníci družně a rozhořčeně pokývali hlavami.

„Nedalo by se to interpretovat jako bezdůvodné utrhání na cti?“ otázal se s nadějí v hlase předák Bratří Reginových.

„Nedalo,“ odpověděl Edgar. „To je horší než nactiutrhání – ona je to pravda!“

A ze všech sil se rozběhl k výtahům.

Kapitola šestá

Anton se vzdal k polednímu.

Vodku už s Igorem nepopíjeli – bez ohledu na to, že alkohol je, jak si sami ověřili, skvělým stimulátorem obrazotvornosti. Z kávy už se jim dělalo špatně, kdežto na skvělé české pivo nějak neměli chuť.

Igor stál u okna s kelímkem řídkého jogurtu od Danone a další Antonův předpoklad odbyl jen dalším zakroucením hlavy:

„Ale kdež, co tě nemá. Jakej já bych byl drakobijce? A verzi s Fafnirem jsme přece stejně zavrhli, jestli se nepletu."

„No dobře, ale co kdyby?"

„To je jedno. Tohle je zápas magií, a ne snaha zabít nestvůru s plamenem u huby…" Igor se ušklíbl a cynicky dodal: „A kdyby se drak měl bít s párkem bitevních vrtulníků, tak si vsadím na ty vrtulníky. Už nevěšti, Antone. Stejně na nic nepřijdem."

„No dobře, Igore, ale stejně jsi klíč."

„To je sice pravda, jedině že klíči se obyčejně nesvěřuje, jaký dveře se s ním odmykaj. Já jsem úplně obyčejnej Jinej, Antone. A jedině sám Zavulon ví, v čem jsem tak… důležitéj. Ačkoli – Geser asi taky. Za chvíli se tu staví, tak se ho zeptáme."

Anton se podíval do šera a závistivě poznamenal:

„Opravdu? To už je tak blízko? Já ho zatím nemám…"

„Já ho taky nemám, prostě jsem ho viděl oknem, jak leze do hotelu.“

Na dveře kdosi lehýnce zaklepal. Spíš jen ze zdvořilosti, protože vzápětí hosté vstoupili šerem. Geser, jeho mlčenlivý stín Ališer a Světlana. Tu skrz šero provedli oba mágové. Antona spatřila až ve chvíli, kdy se celá trojice vrátila zpátky do lidského světa. Usmála se a mírně provinile rozhodila rukama. Tak vidíš, co se ze mě stalo. A Antona znovu zaplavila vlna smutné provinilé něhy, smíšené se studem a vztekem na sebe samotného. Přitom tehdy neměl jiné východisko než Zrcadlu dovolit, aby Světlanu připravilo o všechny síly… Hlavní nakonec je, že to přežila… Jenže kam se má člověk podít před tím zatraceným vědomím prohrané partie?

Že by Igor pociťoval něco podobného, když vzpomíná na Alici? Na něco analogického, ale o několik řádů trpčího?

To pak je s podivem, že je vůbec naživu – z toho taky může mít jen radost…

„Dobrý den, mládeži,“ pozdravil měkce Geser. Na sobě měl skromný levný oblek. Vypadal jako šéf menší komerční firmy, který se obléká u Markse a Spencera a o Vánocích svým zaměstnancům pravidelně rozesílá drobné dárečky. V tomto speciálním případě zřejmě za nejlepší dar považoval sebe sama…

„Vítejte, Borisi Ignaťjeviči,“ odpověděl Anton. Pozdravení „dobrý den“ by mu bývalo dnes připadalo víc než nepřípadné. „Ahoj, Ališere.“

Se Světlanou si jen vyměnili pohled, on ji uchopil za ruku a beze slova ji odvedl ke křeslu. Jako nemocnou… Co tohle má u všech všudy znamenat…?

„Dobrý den, šéfe,“ řekl klidně Igor. „Rád vás vidím. Ahoj, Světo, zdravím tě, Ališere.“

Bodyguard (pokud se vůbec mág třetí kategorie dá považovat za tělesného strážce velkého mága), ale spíš Geserův pobočník, jinak syn devony a lidské ženy, mlčky kývl a poodstoupil do rohu místnosti. Tam s rukama zkříženýma na prsou znehybněl a zčásti zmizel v šeru. Anton si uvědomil, že Ališerovu schopnost pozorovat dění v šeru někdo uměle posílil – nejspíš sám šéf. Všiml si i toho, že mladý mág se ze všech sil snaží nedívat se na Igora. To je taky pěkně zamotané klubko – Ališerova otce přece zabila Alice Donnikovová. A i když nebyl ani člověk, ani Jiný…, ono je těžké přesně zformulovat, co je vlastně zač takový devona, jinak věrný pomocník velkých mágů. Devona sám žádné velké činy nekoná, to není jeho úkol. On jen slouží hrdinům a rekům a odstraňuje z jejich cesty drobné překážky. A také upevňuje rodinné svazky a napomáhá zrodu velkých hrdinů…

Antonovi se sevřelo hrdlo.

Děti vlkodlaků po rodičích obvykle dědí schopnost převtělování. Zato děti mágů se Jinými stávají jen velice zřídka. Jak je to asi v případě devonů?

Co je vlastně zač, ten Ališer? Je to jen mág, nebo devona, jako byl jeho otec, který Geserovi po dlouhá staletí sloužil ve Střední Asii?

A k čemu šéf mladého uzbeckého mága vůbec potřebuje? Že by ho do hlídky vzal a učinil z něj jednoho ze svých nejbližších jen ze sentimentu a smyslu pro povinnost?

„Antone!“

Pohlédl na Světlanu a teprve nyní pochopil, že její ruku sevřel až moc.

„Promiň…“

Geser už mezitím stál před Igorem a díval se mu do očí. Dlouho a beze slova. Pak si povzdechl, celý jako by se mírně přihrbil, ba sesul – a odcouval ke křeslu. Ztěžka se posadil a zabořil hlavu do dlaní.

„Borisi Ignaťjěviči," oslovil ho Igor. „Tak mi to odpusťte."

„Ne!" vyštěkl na něj šéf stále ještě s tváří ve dlaních. „Neodpustím! Ze ses zamiloval do vědmy, z toho tě vinit nebudu, to je osud. Ale že jsi nad sebou zlomil hůl, za to se ode mě lítosti a odpuštění nedočkáš!"

Igor se zjevně cítil velmi nesvůj. Anton se na něj díval a zničehonic pochopil, že svůj úkol přece jen splnil. Samozřejmě ne v nějakém frontálním náporu – bylo by hloupé doufat, že takového ostříleného mága zmákne během opilé noční debaty a že mu historkami o kamarádech vnukne novou vůli k životu. A ještě hloupější by bylo snažit se mu namluvit, že láska je docela obyčejná lačná mrcha.

Zato jejich dlouhé noční úvahy, snahy pochopit, co se zrovna děje, snahy vyznat se v další etapě dlouhé války hlídek – to svou roli zřejmě sehrálo. Protože to Igora vytrhlo z jeho drásavé sebetrýzně. Igor se znovu cítil být v řadě s ostatními.

Že by Geser počítal právě s něčím takovým?

Ale v tom případě by veškeré své chování včetně této scény bylo předem promyšlené a spočítané!

Jenže šéf to dělá všechno správně, protože Igor pořád ještě zápolí s vlastní pomatenou myslí…

„Jsou věci, Gesere, které po mně nemáš právo žádat ani ty!" řekl najednou – a to velice ostře – Igor. V jeho hlase se probudila zuřivost. A tedy život.

„Ano, máte pravdu, kapitáne Igore Těplove!" Geserův hlas byl chladný jako led. „Takové právo nemám! Ale

kdo měl právo žádat od tebe v listopadu násilné překročení Dněpru v prudké palbě? Kdo měl takové právo…“

„To je něco jinýho!“

„A pročpak?“ Geser vstal a přistoupil k Igorovi. Stanul přímo před ním, maličký, o hlavu menší než Igor, celý seschlý a dokonale nehrdinský. „Já tobě přece nebudu vysvětlovat, kapitáne, co je to válka a co vyžaduje! Válka nepožírá hlavně těla, ale duše! Tos jistě věděl i ve slavném městě Berlíně, když jsi s nožem v ruce mučil toho smrkáče z Hitlerjugend, aby prozradil svoje kamarády!“

Igor sebou škubl, jako by dostal strašnou facku.

„Svědomí…, láska…, čest…,“ pronesl zamyšleně Geser. „Nikdo nemá právo nutit druhého, aby šel proti svému vlastnímu svědomí. Nikdo nemá právo druhého nutit, aby zradil svou lásku. A nikdo nemá právo nás nutit, abychom pošlapali svou čest. Nikdo. To máš pravdu. Ale my se dopouštíme i toho! Z vlastní iniciativy. Když na jedné misce vah leží naše láska, svědomí a čest a na druhé misce milion zamilovaných a čestných lidí s čistým svědomím. My nejsme andělé, to po nás nikdo nemůže chtít. A tvé bolesti rozumím, to mi věř. Ale podívej se třeba tady na Ališera! A pokus se porozumět jeho bolesti! Zeptej se Antona, co si myslí o tvé milované! Nebo Světlany!“

„Já Igora soudit nemůžu,“ ozvala se tiše Světlana. „To se na mě nezlobte, šéfe. A ty promiň, Ališere. Možná jsem hloupá… a že nejsem hodná práce v hlídce. Jenže jedině já jsem s to vám všem porozumět.“

Řekla to velice tiše a zcela bez afektu, ale Geser umlkl, viditelně se zarazil a od Igora poodstoupil. Pak jen pokrčil rameny:

„Copak já nechápu, že…“

V pokoji se rozhostilo dusné, těžké ticho.

„Gesere!“ řekl najednou Igor. „Když mi to přikazoval můj smysl pro povinnost, tak jsem plnil všechny rozkazy. Poctivě a do důsledku. Bez ohledu na… to, co jsem si myslel a co jsem cítil. Já svou povinnost splnil. Definitivně.“

„Ne! Právě v tomhle pravdu nemáš, Igorku.“ Geser zamyšleně přešel po místnosti a vytáhl si doutník. Prohlédl si ho, zaškaredil se, zase ho uklidil a z jiné kapsy vylovil krabičku mnohem demokratičtějších pallmallek. Tu ale jen zmáčkl a otráveně mávl rukou… „Hlídka tě potřebuje. My všichni tě potřebujem. Já tě potřebuju.“

„Mě potřebuje hlavně Světlana…,“ odsekl cynicky Igor.

„Světlana, Ališer, Ilja, Semjon, Medvěd – my všichni!“ skočil mu rychle do řeči Geser. „Přirozeně!“

Igor se usmál, jako by se smířil s tím, že teď se nic do konce doříkávat nebude. A najednou věcným a zcela vážným tónem upřesnil:

„Na jak dlouho?“

„Nejvíc tak na dvacet let,“ ujistil ho Geser hlasem naprosto klidným – jako by přesně tuhle otázku čekal.

„A ty doufáš, Gesere, že za tu dobu na Alici stačím zapomenout?“

„To taky,“ přiznal se bez mučení šéf. „Jenže hlídka tě potřebuje zrovna teď. V nejbližších letech.“

„A co ode mě potřebuje, Gesere?“

„Abys nám nepřekážel. Pokusíme se tě z toho dostat. A dostáném tě z toho, to mi věř. Samozřejmě za předpokladu, že se nám nebudeš plést pod nohy… A ještě lepší by bylo, kdybys nám aspoň trošičku pomohl.“

Igor se zamyslel a pak řekl:

„Já nehodlám vinit Alici Donnikovovou z toho, že mě očarovala. To není pravda.“

„Ale snad bys mohl vyslovit předpoklad, že o vaše setkání se zasloužila moskevská Denní hlídka…“

„To bych mohl,“ přikývl Igor. „Protože to tak nejspíš bylo.“

„Výborně,“ konstatoval suše šéf. „Víc od tebe ani nechci.“

A opravdu se zdálo, že je spokojený.

Anton si odkašlal, počkal, až na něj Geser upře zrak, a řekl:

„Borisi Ignaťjeviči, já bych vás taky chtěl požádat o jednu laskavost. Vysvětlete nám, jakou roli v téhle naší nové akci má sehrát Igor.“

„Jen Igor?“

„Ano. Nač potřebujete Světlanu, mě a devonu Ališera, už je celkem jasné i tak.“

Uzbecký mág, stojící nehybně v koutě, se zachvěl.

„Dorůstá nám dobrá mladá generace…,“ pronesl unaveně Geser. „Taková důvtipná. Ale zároveň taky pitomá…“

Umlkl a všechny přítomné si pomalu prohlédl. Pak pokýval hlavou a Anton pocítil, jak se kolem šéfa začíná šířit síla. Jak postupně plní a zaplavuje celý pokoj. Jak vytváří pružnou, neodbytnou vlnu, která odsud cosi nelítostně vytlačuje ven…

„To vám říct nemůžu,“ přiznal se Geser neočekávaně. „Z jednoho prostého důvodu…“

„Protože bychom na tom odmítli spolupracovat?“ otázal se ostře Anton.

Geser zavrtěl hlavou:

„Ne, to ne. Naopak. Přísahám při Světle, že to, co se právě odehrává, nikoho z vás nijak nepoškodí. Ani z magické, ani z čistě lidské stránky věci… Naopak – všichni na tom začnete pracovat se skutečným a upřímným zápalem. Jenže…“

Bylo vidět, že váží každé slovo.

„Pravdou je, že jsme se ocitli uprostřed závěrečné operace moskevské Noční hlídky. Zároveň je to ale bohužel i závěrečná operace Denní hlídky. A na skutcích všech, co tu teď spolu sedíme, a stejně tak na skutcích našich nepřátel záleží… záleží příliš mnohé. Jak my, tak protivník děláme jisté kroky. Ty kroky mohou být nesprávné, mylné, až zhoubné. Ale vítězství dosáhne jedině ten, jehož poslední tah bude správný!“

„Vítěz nebudiž souzen,“ přikývl Anton. „A figury na šachovnici nemají právo táhnout samy a z vlastní vůle.“

„Každý tah kohokoli z vás si Zavulon hravě spočítá předem!“ vyštěkl Geser. „A třeba ty, Antone, by sis rozhodně neměl myslet, že tvoje srážka s autem, v němž vezli Zrcadlo, byla něco, s čím Zavulon nepočítal! Jistě, byl to dobrý tah! A menší zlo! Jenže ten tah byl předem jasný. I mně, i Zavulonovi.“

Zhluboka vydechl a už klidněji pokračoval:

„Poslouchejte mě všichni… Vy pro mě nejste šachové figurky. Věřte mi to. Ani nástroje.“

„Jenže jedna z nás,“ usmála se Světlana, aby tak zmírnila jistou pichlavost této věty v jinak mužské společnosti, „je zařízení na výrobu takového nástroje, ne?“

Anton se jí nezeptal, jak k tomu dospěla. Možná si taky kreslila své grafy a svá schémata a že to tajila dokonce i před ním. Nebo že by přece jen stačila něco pochopit, když ještě měla dostatek síly?

Geser ponuře mlčel. Zdálo se, že přemýšlí… A zároveň Anton pochopil, že ochranný kokon kolem nich se dál posiluje měrou vskutku neuvěřitelnou. Kde je vůbec mez energetických možností velkých mágů? A existuje vůbec taková mez?

„No dobře," kývl nakonec šéf. „Vlastně máš pravdu, Světlano…, ale jen zčásti – Tma a Světlo!"

Klesl zpátky do křesla, znovu sáhl pro pomačkané cigarety a zapálil si. Několikrát zatáhl a teprve pak pokračoval:

„Ty jsi velká kouzelnice, Světlano. Takové se rodí jednou za několik set let. Potenciálně jsi nejspíš ještě silnější než Olga… Jenže tvoje největší cena pro Světlé – a teď nemám na mysli jen naši hlídku, ale Světlé vůbec – je v tom, že se můžeš stát matkou Mesiáše."

„Díky tomu, že Olga přepsala mou Knihu osudu," usoudila Světlana.

„Ne, díky tomu ne. Osud Jiného se nedá přepisovat stejně snadno jako osud člověka. Tohle předurčení je tu už od samého počátku: My jsme jen zkorigovali některé detaily. Zcela minimální. Které nemají nic společného ani s tebou, ani s příštím… předpokládaným dítětem."

„A jaké?!" Ve Světlanině hlase se konečně probudila zuřivost. Dlouho potlačovaná zuřivost. Teď by býval nejradši vykřikl Anton, protože mu zaryla nehty do dlaně.

„Jen datum!" odsekl jí Geser a bylo jasné, že jeho tlak nepovolí. „Neovlivňovali jsme nic kromě data! Dva tisíce let od narození Kristova jsou zároveň vrcholem lidské víry v příchod nového spasitele!"

„No to vám teda moc děkuju!" běsnila dál Světlana. „Takže vy jste se prostě rozhodli, kdy a s kým vám ho zplodím?"

„Tak zaprvé – proč ‚ho'?" zajímalo Gesera.

Anton, který se zrovna chystal pronést vlastní poznámku, v zásadě k tomu Světlaninu „s kým“, svou repliku polkl. Světlanina ruka také povolila stisk.

„Za někoho takovéhle věci rozhodují maminka s tatínkem, za druhého ožralá porodní bába a za třetího zase sklenice vodky navíc,“ poznamenal melancholicky Geser. „Světlanko, dítě moje! Hrát si s takovými silami a s takovou předurčeností je nebezpečné! To nezkouším ani já! A předurčeno v tomto případě bylo, že se ti může narodit dcera, která se stane hlavní postavou války mezi Světlem a Tmou! Pouhé její slovo bude schopno měnit svět, pouhé její slovo přiměje hříšníky k pokání a před jejím pohledem budou na kolena padat nejvyšší černí mágové!“

„A je to jen pravděpodobnost…,“ zašeptala Světlana.

„Jistě. Předem stanovené osudy neexistují – bohužel i naštěstí. Ale můžeš věřit tomu, že starý unavený mág dělá všechno, co může, aby se právě tenhle osud naplnil.“

„Proč jsem radši nezůstala člověkem,“ zaslzela tiše Světlana. „No proč…“

„Kdy ses naposledy dívala na nějakou ikonu?“ zeptal se jí Geser. „Podívej se do očí kterékoli bohorodičce a pouvažuj o tom, proč jsou tak smutné…“

V pokoji zavládlo naprosté ticho.

„Řekl jsem vám víc, než smím,“ rozhodil šéf provinile rukama a Anton měl snad poprvé pocit, že tentokrát opravdu vůbec nic nehraje. „Jednou nohou už jsem překročil hranici toho, co je mi povoleno. Teď se laskavě rozhodujte sami. Sami uvažujte, kdo je šachová figurka a kdo… kdo je inteligentní bytost, schopná překročit smyšlené křivdy!“

„Smyšlené?“ ozvala se trpce Světlana.

„Když tě někdo učil, že si po návratu z pískoviště máš umýt ruce, nebo ti ukazoval, jak se zavazuje mašle, tak to taky byl zásah do tvého osudu," řekl Geser. „A já bych řekl, že celkem oprávněný."

„Vy nejste můj otec, Borisi Ignaťjeviči!" odsekla Světlana.

„To jistě. Samozřejmě. Ale pro mě jste mé děti vy všichni…," povzdechl si Geser. „Počkám na vás dole v hale…, tady s Ališerem. Když budete chtít, tak tam přijdte."

Vyšel z pokoje ven a devona ho následoval jako stín.

Jako první promluvil Igor:

„Nejhorší na tom je, že v lecčem má pravdu."

„Kdyby ti někdo řekl, že musíš porodit Mesiáše, tak bys asi mluvil jinak!" odpověděla mu příkře Světlana.

„No… to já bych snad ani nemoh," usoudil zdráhavě Igor.

Anton se usmál jako první. Pohlédl na Světlanu a řekl:

„Poslyš… Ale já si vzpomínám, jak ses rozhořčovala nad nespravedlností osudu z úplně odlišnýho důvodu – že Jiným se obvykle narodí úplně normální lidský dítě…"

„No dobře, ale to bylo jen abstraktní rozhořčení…!" spráskla rukama Světlana. „Kouříte tady, kluci…?"

Igor jí mlčky podal cigaretu.

„Ale proč to všechno takhle pytlíkujou, za mýma zády?!" postěžovala si nešťastně Světlana a zapálila si. „A jaká taky já budu… matka Mesiáše? A ještě ke všemu Mesiáše v sukních?"

„Mesiáš je jen takovej zaběhanej termín," usoudil Igor. „Tak si to tolik neber."

„Já nejsem panna!" oznámila chmurně Světlana. „A… sama sebe rozhodně nepovažuju za snůšku všech ctností…"

„Já bych se o paralely nepokoušel," varoval ji znovu Igor.

Bylo to zvláštní, ale jako by se úplně upokojil. Doopravdy. A dokonce se soustředil.

„Proboha tak řekni taky něco, Antone!" nevydržela to Světlana. „Tebe se to snad netýká, nebo co?"

„Velmi rád bych doufal, že se mě to týká přímo," odpověděl Anton. „A myslím si, že bychom měli jít za Geserem. Pro něj to asi taky není snadný, sedět v hale a čekat."

„Jenže on všechno ví… dopředu," namítla Světlana a odvrátila se.

Ozvaly se tiché tóny kytarových strun. Igor se opřel o zeď a začal hrát. Zpíval tak tiše, že Světlana s Antonem museli zmlknout.

Běsi hledaj služebníky,
já nesloužím nikomu –
ani tobě, ani sobě,
ani tomu, kdo má moc.
Jestli pořád ještě žije,
tak nesloužím ani jemu.
Ukrad jsem si tolik ohně,
že už ho mám vlastně dost.…

Igor kytaru odložil a opatrně ji položil na křeslo. Takhle se nástroj odkládá, když si je hudebník jist, že se k němu brzy vrátí.

„Že bysme šli?"

Edgar do soudní síně vstoupil jako první z Temných. Přesně tak, jak to má být. Zároveň s Antonem, který do sálu vstupoval protějšími dveřmi. Zdvořile se pozdravili

úklonem hlavy. Proti tomuto Světlému Edgar v zásadě nic neměl a počítal dokonce s jistou vzájemností.

Ve srovnání s malým uprášeným kumbálem na Moskevské státní univerzitě působila tato síň vskutku impozantně! Marná sláva, Evropa je Evropa!

Kamenný klenutý strop působil dojmem tíživé masivnosti, ale zároveň skýtal pocit bezpečí a klidu. Visel tu jen prostý kovový lustr, na němž hořela dobrá stovka svící, a Edgar by byl ochoten přísahat, že ty svíce hoří už několik staletí. Bernská filiálka Inkvizice prý sídlila v hypermoderní budově. Praha nabídla naopak historické prostory.

To druhé se Edgarovi zamlouvalo víc…

Okrouhlý sál byl přísně rozdělený na dvě části – jedna byla obložena bílým mramorem, druhá černým. V této názorné prostotě, ztělesňující dvě síly, bylo cosi naivního i vznešeného zároveň. Kolem velké zamřížované díry v podlaze uprostřed sálu stálo několik dřevěných ohrádek s pultíky, což byla místa pro žalobce.

Za nimi podlahu roztínal šedý trojúhelník. V něm se shromáždili Inkvizitoři, kteří už přirozeně byli na místě. Bylo jich sedm. Inkvizice nebyla obecně považována za sílu, která by se mohla rovnat Denní či Noční hlídce, ale v té sedmičce, jak Edgar věděl, se skrývali dva velcí mágové – jeden černý a jeden bílý. Takže pokud by toho bylo zapotřebí, bylo by Evropské byro se Zavulonem či s Geserem s to sehrát rovnocennou partii.

Což bylo potěšitelné.

Hned za Antonem vstoupili ještě tři moskevští Světlí. Geser… No samozřejmě, co by si taky bez Gesera počali! Světlana…, což je taky pochopitelné. A pak ten Uzbek, snad pomocník, snad sekretář Geserův.

Za Edgarovými zády už chodbou přicházeli další představitelé Temných. Jen si poslu, Jidáši, a usmívej se…, ačkoli, ty jsi ještě horší než Jidáš, ten aspoň zradil učitele, kdežto ty zrazuješ žáka!

Taky za Zavulonem přišli ještě dva z Denní hlídky města Moskvy, ale zatímco Lemeševovou Edgar očekával, tak Jurije, právě toho Jurije, který na něj posměváčkovsky mrkl, ale zároveň ho včas varoval – toho by se tu býval nenadal!

Edgar se donutil neohlížet se na kolegy a dívat se jen před sebe do soudní síně.

Igora sem přivedli jako posledního. Dva řadoví Inkvizitoři kráčeli po stranách a mlčky ho dovedli až k zamřížovanému, asi tři metry širokému kruhu uprostřed sálu.

Z toho kruhu žádná zvláštní magie nedýchala – anebo ji Edgar necítil. A vlastně i mechanismus, který kdysi umožňoval mříž v kterémkoli okamžiku otevřít a shodit tak odsouzence do hlubokého sklepení, působil dojmem zařízení velmi zrezivělého a dávno a dávno nepoužívaného. Stát ale na tom kruhu jistě muselo být stejně dost nepříjemné.

Ostatně, Igor sám si zřejmě nic takového nemyslel. Postavil se přímo do středu kruhové mříže a zkřížil ruce na prsou.

„Jménem Dohody…“

Ze skupiny Inkvizitorů vystoupil jediný, který na sobě neměl šedý plášť. Nejvyšší upír Vítězslav.

„Jsme Jiní. Sloužíme různým silám…“

Edgar automaticky opakoval slova Dohody a pokoušel se odhadnout, čím asi Vítězslav začne.

„Dnes se Evropský tribunál Inkvizice začíná zabývat žalobou Noční hlídky města Moskvy, Rusko, na Denní

hlídku města Moskvy, Rusko," oznámil upír po dočtení textu Dohody. „Součástí dnešního jednání je i žaloba Denní hlídky města Moskvy, Rusko, na Noční hlídku města Moskvy, Rusko. Předmětem jednání v obou těchto případech je souboj bílého mága Igora Těplova a černé vědmy Alice Donnikovové…"

Takže překvapení se zatím nekoná… Edgar si uvědomil, jak mocně zatíná prsty do zábradlí z tmavého chladného dřeva a silou vůle se přiměl ke klidu. Sám je přece zkušený právník. A soudní procesy Jiných se od těch lidských v zásadě neliší.

Jedině snad podobou rozsudku…

„Program jednání jsme však nuceni poněkud pozměnit," pokračoval Vítězslav. „Tribunál je nucen řešit ještě dva další případy, spojené se základní kauzou. První se týká sekty Temných, která si říká Bratři Reginovi, obviněné z útoku na Inkviziční úložiště, krádež artefaktu známého pod názvem Dráp Fafnirův, jeho propašování do Ruska a kladení odporu moskevské Noční hlídce. Přiveďte obviněné."

Další dva mladí Inkvizitoři přivedli čtyři Finy. Ve tvářích všech Jiných v soudní síni to vyloudilo lehké úsměvy – větší karikaturu si snad ani nebylo možné představit.

„Zřejmě není zapotřebí připomínat okolnosti tohoto politováníhodného deliktu," pokračoval upír. „Všichni přítomní byli s dokumentací k tomuto případu podrobně seznámeni. Věcí Inkvizice je jen vynést rozsudek. Rozsudek tvrdý, spravedlivý a nezaujatý."

Z tváří čtveřice jasně vyplývalo, že s nějakou zvláštní shovívavostí nepočítá.

„Zločin tak závažný, jako je útok na pracovníky Inkvizice a poté loupež mimořádně nebezpečného

artefaktu, se trestá bezpodmínečným odhmotněním," pronesl upír suše. Poté učinil pauzu a donutil tak Finy, aby vyčkávavě zvedli hlavy. „Jsou tu však polehčující okolnosti… Obvinění se na bernském incidentu bezprostředně nepodíleli. Jak vyplývá z vyšetřovacího spisu, vedení sekty, které při zatýkání bohužel kompletně zahynulo, donutilo tyto čtyři mladé mágy, aby se ujali role kurýrů. Proto Inkvizice klasifikuje jejich konání pouze jako nepovolené vyvezení artefaktu do Ruska a kladení odporu moskevské Noční hlídce. Za další polehčující okolnosti nutno považovat také účinnou lítost, pomoc při vyšetřování, věk obviněných i jejich dosavadní trestní bezúhonnost. Pokud Noční hlídka může uvést ještě nějaké další polehčující okolnosti a osobní obvinění proti černým mágům stáhne, Inkvizice má právo rozsudek dále zmírnit."

Za Světlé povstal sám Geser. Zamyslel se:

„Noční hlídka města Moskvy… nemá vůči obviněným žádné osobní výhrady. Navíc se také domníváme, že k celému tomuto zločinu vedení sekty Bratří Reginových vyprovokoval jistý… jistý neznámý černý mág."

„To není dokázáno," poznamenal Vítězslav.

„Nepodařilo se jen zjistit totožnost provokatéra," usmál se mírně Geser. „O tom, že se jednalo o provokaci, není v tuto chvíli pochyb."

Vítězslav přikývl a obrátil se k šestici svých kolegů. Ti si po několik vteřin bez jediného slova vyměňovali názory. Pak Vítězslav pohlédl na čtyři obžalované Finy:

„Jménem Dohody. S ohledem na shovívavost Noční hlídky, na absenci nejtěžších trestných činů a na další polehčující okolnosti máte na vybranou. Varianta první: Budete odsouzeni k trestu smrti pověšením bez ztráty občanských práv…"

Obrovský černoch si ztěžka povzdychl, kdežto Číňan s Finem mu sevřeli ruce v loktech, aby mu tak poskytli oporu.

„Varianta druhá: Od tohoto okamžiku až do konce vašeho života vám bude zakázáno užívat magických schopností. Máte právo prožít obyčejný lidský život, který si nebudete smět vylepšovat ani prodlužovat za pomoci magie.“

Finové na Inkvizitora vrhli zcepenělé pohledy. Zavulon se tence uchichtl, ale hned se zase zatvářil svrchovaně vážně.

„To druhé…, to druhé!“ ozval se stísněným hlasem Juha Mustaiokki. Ostatní horlivě zakývali.

„Má někdo z přítomných nějaké námitky?“ rozhlédl se Vítězslav po soudní síni.

Znovu povstal Geser a povzdechl si:

„My… jsme se rozhodli…, že v rámci gesta dobré vůle… by snad bylo možné obžalovaným povolit… alespoň základní magické úkony s neživými předměty.“

Geser budil dojem, že ze sebe jednotlivá slova vypravuje s velkými obtížemi a že se do toho milosrdenství musí nutit.

„Dejme tomu když potřebují najít nějakou malou ztracenou věc…, třeba klíč… nebo minci… Nebo vyhnat z místnosti mouchy – ty jsou pro nás přece věci neživé, že ano! Nebo dejme tomu pročistit v autě karburátor…“

Upírova tvář naznačila lehký podiv. On to nechápe! uvědomil si Edgar.

„Inkvizice nemá námitek…,“ řekl nakonec upír. „Označte odsouzené cejchy!“

Dva Inkvizitoři zvedli pravice a ke čtyřem odsouzencům se rozběhly tenké mihotavé energetické nitě. Cejchy byly neodstranitelné a umožňovaly svým

nositelům velmi omezenou schopnost magických úkonů. Inkvizitoři nejspíš opravdu nepochopili, že nečekaná Geserova velkorysost trest pro čtveřici Bratří vlastně zpřísnila. Protože jedna věc je se umění magie nadobro zbavit a postupně se smiřovat s běžnou lidskou existencí, kdežto něco docela jiného je den co den si uvědomovat svou nemohoucnost a nutnost vystačit si jen se zlomkem někdejších schopností.

Na tohle však Finové zatím nemysleli. Skoro šílené štěstím je ze soudní síně odvedli pryč. Juha se stále snažil inkvizitorské eskortě vytrhnout a tisknout všem ruce, ale bdělí strážci mu nic takového nedovolili a docela banálně ho vyvlekli ven.

Edgar jen pokýval hlavou. Přísně vzato bylo příjemné, že se bratři Temní nakonec zachránili. Ale když si představil tu cenu… On by na jejich místě zřejmě volil rychlou smrt.

„Další bod našeho jednání nebyl předem oznámen," pokračoval Vítězslav. „Inkvizice žádá, aby do kruhu pro obviněné vstoupil šéf moskevské Noční hlídky, známý pod jménem Geser…"

Zavulon se triumfálně usmál.

„…a šéf Denní hlídky města Moskvy, známý pod jménem Zavulon."

Lehké rozpaky v Zavulonově tváři Edgara velmi potěšily. Teď ještě tak vědět, nakolik jsou hrané!

„První otázku si Inkvizice dovolí položit velkému mágovi Geserovi." Vítězslav teď promlouval zdvořile, ale zároveň velmi tvrdě. „Gesere! Dopustil jste se zásahu do Knihy osudu zde přítomné velké kouzelnice Světlany Nazarovové s úmyslem přimět zmíněnou velkou kouzelnici, aby se stala matkou Mesiášky Světlých?"

V sále bylo absolutní ticho.

„Upřesněte tu otázku, Vítězslave," požádal ho měkce Geser. „Jinak se budu cítit dotčen."

Upír vycenil zuby v nuceném úsměvu:

„Odpovídejte k věci, velký mágu Gesere."

„Dobře," přikývl oslovený. „Podobné obvinění jsem nečekal, ovšem… rád vše tribunálu vysvětlím."

Ale čekal, pomyslel si v duchu Edgar. Všechno jsi čekal, ty starej intrikáne…

„Podobný zásah není možný už z principu. Něco takového nedokážu ani já," oznámil skromně Geser.

Vypadalo to, že toto prohlášení uvedlo Vítězslava do rozpaků.

„Bílý mágu Gesere, ale Kniha osudů Světlany Nazarovové…"

„…ukazuje, že se stane matkou největší ze všech bílých kouzelnic v dějinách, řečeno poeticky Mesiášky Světla." Geser se radostně usmál. „To je pro Noční hlídku města Moskvy…, ale co pro naši hlídku, pro všechny Světlé obrovská radost! Vážená Inkvizice by si ale měla uvědomit, že takové věci se do Knihy osudu vepsat nedají Nijak a ničím. Dokonce ani známým artefaktem, který právem náleží Noční hlídce."

„Ale zásahy do její Knihy osudu byly přesto provedeny!" trval na svém upír Vítězslav.

„Ano," přikývl Geser. „Jak jistě všichni, nebo skoro všichni víte…, provést nový záznam do Knihu osudu je možné, jenže takovýto zásah přímo ovlivní rovnováhu Světla a Tmy. Poměrně jednoduché je vnést podobné drobné změny do osudu obyčejného člověka. O něco komplikovanější je stejný úkon, jde-li o Jiného. Čím je ten Jiný silnější a čím významnější je taková změna, k tím větší disproporci mezi Světlem a Tmou dochází. Tak si prosím spočítejte, vážení páni členové tribunálu, jaké

následky by přinesl záznam do Knihy osudu velké kouzelnice, který by konstatoval, že se stane matkou spasitele… nebo spasitelky!“

Neozval se nikdo.

„V případě podobné manipulace… by to odhmotnilo kohokoli z nás, vlastně všechny Jiné dohromady!“ zvolal velmi zvučně Geser. „Rozemlelo by nás to na prášek! Celý svět by se zhroutil! A vy mě tu chcete vinit z něčeho takového!“

„Tak jaké změny jste nechal zanést do knihy osudu Světlany Nazarovové, bílý mágu Gesere?“

Geser pokrčil rameny:

„Jak říkám – všelijaké maličkosti. Musím já se starat o své podřízené nebo ne? To víte, že ano! Cesta do italských lázní…, výuka v autoškole… a co já vím, co ještě… Můžu předložit podrobný seznam, pokud si to budete přát. Nic vážného tam nenajdete. Jenom drobné radosti běžného života.“

Vítězslav se zamyslel a požádal o další upřesnění:

„A kam jste ty zásahy zanesl? Před záznam o narození největší Světlé nebo až za něj?“

„Řekl bych, že před…,“ pousmál se Geser.

„Tím jste ale termín té události časově vymezil.“ Vítězslav se teď neptal, ale přemýšlel nahlas. „Vytvořil jste tak vysokou pravděpodobnost, že příští Světlanina dcera se stane Mesiáškou Světla…“

„To je možné,“ připustil Geser. „No a co! Já se jen snažil zlepšit životní podmínky své pracovnice!“

„A to jste pro tento účel nemohl užít nějakých jiných metod? Co takhle bezplatný poukaz na dovolenou, peněžitá odměna nebo prostě přátelská rada?“

Geser se zatvářil dotčeně:

„Sáhl jsem po tom, co se zrovna namanulo. Inkvizice má samozřejmě právo se divit, proč jsem zatloukal hřebíky mikroskopem, to ano… Ale nemůže mi to klást za vinu!“

Inkvizitoři se po sobě znovu podívali. Tentokrát mlčenlivá rozprava trvala asi minutu. Edgar cítil, jak mu po zádech stéká pramínek studeného potu. Pokud Inkvizice Gesera obviní… a bude ho chtít odhmotnit… To není jako poradit si se čtyřmi finskými bloudy…

„Za tento čin nemůžete být souzen,“ prohlásil nakonec Vítězslav. „Velký mágu Gesere! Inkvizice posoudila vaše vysvětlení a shledává, že Dohodu jste neporušil…“

„Dohodu a jejího ducha!“ vložil se do toho ostře Geser.

„Dohodu a jejího ducha!“ opakoval po něm s nepotlačitelným podrážděním upír. „Vaše skutky nám však přesto připadají pochybné a nebezpečné…“

„O nic nebezpečnější než pokus o zničení Světlany Nazarovové krátce před její iniciací ze strany Denní hlídky,“ reagoval prudce Geser. „Máte na mě ještě nějaké otázky?“

„Ne,“ musel uznat Vítězslav. „Můžete se posadit na své místo.“

Po celou dobu tohoto výslechu Zavulon skromně postával na kraji kruhového železného propadla. Takový skromný, šedivý, velice nenápadný stín… Zdálo se, že vývoj Geserova výslechu ho nijak neroztrpčil. A to dělalo Edgarovi velkou starost – Geser přece nebyl obviněn!

„Černý mágu Zavulone, Inkvizice má nějaké otázky i na vás,“ řekl Vítězslav. „Vyprovokoval jste útok sekty Bratří Reginových na bernské sídlo Inkvizice vy?“

„Nikdo není povinen svědčit sám proti sobě,“ prohlásil Zavulon dutě.

„Mám to chápat jako přiznání?“ ožil ihned upír.

„Ne, jen jako upozornění na to, jak zní litera zákona. Na podobnou otázku nemáte právo. Proto na ni nebudu odpovídat.“

„Dobře. Vaše námitka se přijímá, velký mágu Zavulone. Plánoval jste, že v zájmu vytvoření protiváhy příští Mesiášce Světla oživíte velkého mága Fafnira, svrženého do šera a odhmotněného před více než tisíci lety?“

Zavulon rychle zamrkal a hlasem plným údivu zvolal:

„Jak jste přišel na takový nesmysl?!“

„Bránil jste v minulosti iniciaci Světlany Nazarovové a řídil jste i jiné akce, namířené proti ní?“

„Ano, ovšem jen v rámci, který Dohoda připouští,“ odpověděl rychle šéf Denní hlídky.

„A co Fafnir?“

„Jak to myslíte?!“ zvýšil hlas Zavulon, pohlédl na Edgara a mrkl na něj.

„Proč jste do Prahy vyslal jistého pracovníka svého úřadu, který se ideálně hodí pro účely znovuzhmotění Fafnira?“

„Já vůbec nechápu, o čem to mluvíte!“

„Vy jste plánoval vytvoření těchto inscenačních paralel: Fafnir jako Antikrist, čtyři členové sekty Bratří Reginových jako čtyři jezdci apokalypsy…“

Zavulon se vesele rozchechtal. Smál se dlouho a nadšeně, až přitom blažeností vykvikoval – zkrátka přesně tak, jako když vám vyjde nějaký poměrně riskantní, ale opravdu dobrý šprým. Nakonec si otřel slzy z oči a už klidně prohlásil:

„Jsem nadšen, kolik smyslu pro humor v sobě mají představitelé Inkvizice. Fafnir je šílený psychopat, s nímž jsem se dokonce znal osobně. Rozhodně nepatří k těm, s

nimiž bych se ještě někdy chtěl setkat, ale především to naprosto není typ na Mesiáše Tmy. Na to nemá buňky ani nárok. Jiná věc je zničení Světlany," zvážněl Zavulon, „na to samozřejmě myslím. Ale za takovouhle cenu? Nezlobte se, ale to ne. A ti finští amatérští troubové… Jak jste to říkal, jezdci apokalypsy?"

Edgar si najednou připadal jako naprostý debil. Zoufale pohlédl na Vítězslava, který to stále ještě nevzdával:

„Proč jste tedy sáhl po přípravě smrti Alice Donnikovové, po rituální oběti, nezbytné pro znovuzhmotnění, a konečně proč jste si u známého moskevského malíře objednal dva portréty – černého mága Edgara a draka Fafnira?"

Zavulon zvážněl ještě víc:

„Okolnosti Aliciny smrti mě zajímají samotného a rád bych jim porozuměl! Ale okolnosti její smrti jsou snad předmětem dalšího jednání této vážené instituce, pokud tomu dobře rozumím. A ty obrázky…"

Šéf moskevských Temných sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl odtud dva portréty o rozměrech asi tak dvacet krát třicet centimetrů. Na jednom z nich Edgar s hrůzou poznal sám sebe. Na tom druhém byl naturalisticky vyveden svíjející se drak.

„Je to jen malý vánoční dárek pro jednoho z mých nejzdatnějších kolegů – a nezlobte se na dědka, že je tak sentimentální…"

S těmito slovy Zavulon přistoupil k Edgarovi a podal mu jeho portrét. Velmi pěkný, o tom nebylo pochyb! Ale ještě víc Edgara vyděsil Zavulonův šepot:

„Děláš to výborně…"

Zavulon se vrátil do kruhu.

„A co ten druhý obraz?" otázal se Vítězslav.

„Zase sentiment,“ opakoval původní výmluvu Zavulon. „Ti Bratři Reginovi mi rozryli staré rány. Prostě jsem si na Fafnira vzpomněl a rozhodl jsem se, že si pořídím jeho podobiznu…“

„Takže vy jste neplánoval jeho oživení?“ trval na svém upír. Zavulon ale i tentokrát odpověděl naprosto vážně a, jak se zdálo, taky velice upřímně:

„Ani na okamžik. K vytčenému cíli vedou i daleko klidnější cesty.“

Inkvizitoři se opět krátce poradili pohledy.

„Velký mágu Zavulone,“ uzavřel výslech Vítězslav. „Inkvizice k vám nemá výhrad, můžete se vrátit na své místo. Přesto jsme nuceni vám sdělit, že všechny tyto vaše právě popsané kroky působí velmi podezřele, dvojznačně a nebezpečně…“

„Chápu, chápu,“ mumlal si Zavulon, který již opouštěl zamřížovaný kruh. „Příště abych si požádal o povolení, i když se budu chtít jen dloubat v nose…“

Edgar letmo pohlédl na Gesera. Ten asi bude mít vztek, intrikán jeden stará…

Ale ne. Geser se rozhodně nevztekal. Dokonce se zdálo, že poslouchá každé Zavulonovo slovo s upřímným zaujetím. Tedy – byl si naprosto jist, že šéf Temných se z výslechu vykroutí, ale detaily ho určitě zajímaly.

Vždyť ti dva v zásadě vždycky věděli všechno předem!

Edgar se zmateně snažil dát si to všechno dohromady. Takže… Světlana se skutečně má stát matkou Mesiášky světla… Nečekané je ovšem to pohlaví! Zavulon se tomu samozřejmě snaží zabránit, ale… ale rozhodně ne tím, že by se snažil vytvořit nového Antikrista… To byl jen zastírací manévr, na který on sám, dosti zdatný černý mág Edgar, reagoval s naivitou hodnou malého dítěte!

Ale co je tedy to nejdůležitější?

„Inkvizice přistupuje k projednávání hlavní otázky dnešního jednání, které má pro věc Světla i Tmy význam zcela mimořádný," začal mu na tuhle nevyslovenou otázku odpovídat Vítězslav. „Případ Igora Těplova, mága třetí kategorie z moskevské Noční hlídky. Seznámili se všichni s úplným spisem?"

Neozval se nikdo – s tímto materiálem se všichni seznámili už dávno…

„Slovo dostává představitel obžaloby Anton Goroděckij!"

Světlý stojící přímo proti Edgarovi zvedl hlavu a Edgarovi adresoval zdvořilé kývnutí. Stejným gestem pozdravil i Vítězslava:

„Budu stručný. Podstata našeho obvinění je prostá: Zde přítomný vážený mág Zavulon úmyslně vyslal do dětského tábora Artěk vědmu Alici Donnikovovou, protože věděl, že své síly tam bude regenerovat Igor Těplov. Je nanejvýš pravděpodobné, že Zavulon si prohlédl pravděpodobnostní linie a pochopil, že za těchto okolností mezi Alicí a Igorem nevyhnutelně vznikne… zkrátka že se do sebe zamilují. Že se do sebe zamilují, a to tragicky a beznadějně, protože tito dva mladí Jiní náleží každý k jinému táboru. Zavulon věděl, že láska vyvrcholí soubojem, v němž zahyne buď Igor, nebo Alice a že toho ze soupeřů, který přežije, odsoudí Inkvizice. Proto Zavulona viníme z vědomého a záměrného odstranění…"

„Námitka!"

„…z vědomého a záměrného pokusu o odstranění," opravil se Anton, „pracovníka Noční hlídky města Moskvy Igora Těplova. V souvislosti s tím Inkvizici

žádáme, aby Igora Těplova zbavila obvinění z porušení Dohody a vraždy Alice Donnikovové.“

„To je všechno?“ zeptal se po krátké zámlce Vítězslav.

„Ne. Žádáme rovněž, aby tato ctihodná instituce prozkoumala okolnosti smrti lidského mladíka, který v důsledku zmíněného souboje rovněž zahynul. Vzhledem k tomu, že souboj vyprovokoval velký mág Zavulon…“

„Námitka!“ ozval se opět skřípavě Zavulon.

„Námitka se přijímá,“ konstatoval upír.

„Protože se domníváme, že souboj zinscenoval velký mág Zavulon, nese vinu i na smrti toho mladíka a z té proto nemůže být viněn Igor Těplov. To je vše.“

Vítězslavův pohled se přestěhoval na Zavulona:

„Můžete k tomu něco říct?“

„Ne. A své důvody jsem již uvedl,“ ohradil se chladně Zavulon.

„Slovo dostává obhajoba!“

Edgar zhluboka vydechl a spustil:

„Veškeré intelektuální konstrukce mého váženého kolegy jsou mimořádně zajímavé a duchaplné. Jsme tu svědky jasného pokusu zbavit odsouzeného…“

„Námitka!“ vyhrkl Anton.

„Zbavit obžalovaného jeho viny. Igor Těplov ovšem smrtí mladé vědmy Alice Donnikovové bezpochyby vinen je. Je vinen smrtí ženy – a to je na tom všem nejpříšernější! – která ho z celého srdce milovala! Leč nedosti na tom! Igor Těplov plně podlehl své maniakální vášni a zároveň zmařil také život chlapce Makara Kaněvského. Zabil dítě. Lidské dítě, které mělo také právo na existenci! A co víc – kvůli hromadnému sbíraní sil, jehož se mezi dětmi v táboře Artěk dopustil, sedm z nich po další tři měsíce trpělo nočními děsy! Zafixovány

jsou dva případy chronické enurézy! Devítiletý Moskvan Jura Semeckij se měsíc po návratu z Asrtěku utopil ve vaně. Pravda, v tomto případě zatím není jasné, zda šlo o důsledek nedovolených zásahů Igora Těplova. Bílého mága Igora Těplova!“

Pohlédl na tvář obžalovaného. Byla jako z kamene. Byla neproniknutelná. Byla nijaká.

„Světlí mohou svá bezdůvodná obvinění klidně opakovat donekonečna,“ pokračoval Edgar. „Nemají pro ně ani důkazy, ani žádná alespoň trochu přijatelná vysvětlení. Proč by Denní hlídka města Moskvy obětovala mladou a perspektivní operativní pracovnicí, která už za sebou měla řadu úspěšných akcí a těšila se oblibě svých představených, jen kvůli odstranění nějakého nepříliš slibného bílého mága třetí kategorie? Ale to je nakonec věc moskevské Noční hlídky. My jen Inkvizici snažně prosíme, aby celou situaci skutečně nestranně a objektivně posoudila a viníka za porušení Dohody potrestala.“

Edgar se znovu nadechl a pronesl poslední, dle svého názoru zcela zásadní pasáž:

„Hodně jsme slyšeli o tom, že když se bílý mág dopustí činu skutečně neetického, odhmotní se sám. Odchází do šera pod tíhou vlastního studu… Tohle jsme slyšeli nejednou. Například já jsem ale nikdy v životě nic podobného nezažil. Jak se zdá, také Igor Těplov považuje vraždu mladé ženy, která ho milovala, i utrpení nevinných lidských dětí za čin eticky zcela nenapadnutelný!“

Edgar umlkl.

Inkvizitoři opět přistoupili k mlčenlivé debatě. Pak se Vítězslav zeptal:

„Mají strany sporu pro svá tvrzení nějaké důkazy?“

Geser mlčel, kdežto Zavulon se překvapeně zeptal:

„Proboha – ale jak já mám dokazovat, že nejsem velbloud?! Ať všechny ty nesmysly dokazují ti, co je tu přednesli!“

„Inkvizice vyslechla připomínky stran,“ konstatoval upír. „Chcete ještě něco dodat vy, obžalovaný?“

Igbor Těplov přikývl:

„Ano. Přiznávám, že mé činy zřejmě nebyly zcela oprávněné… a jejich následků velice lituju. Já jsem měl Alici… velice…“ Hlas se mu zlomil. Po chvíli začal mluvit rychleji: „Můj vztah k Alici Donnikovové byl velice dobrý. Jenže to, že se z ní vyklubala Temná, mě přivedlo do stavu afektu. Rozhodně nebudu prosit o shovívavost. A rozsudek nad sebou už jsem vynesl sám. Ale…“

Najednou se prudce otočil k Zavulonovi:

„Vrah jsi ty! To ty jsi poslal Alici na smrt! A právě proto jsem teď já nucen žít…, musím žít, aby ti ta tvoje podlost nic nepřinesla!“

Zavulon jen rozhodil rukama a ztěžka si povzdechl:

„Máte pro svá tvrzení nějaké důkazy?“ otázal se stereotypně upír.

Igor zavrtěl hlavou.

„Tribunál si je vědom závažnosti tohoto případu,“ řekl Vítězslav. „Přestože ani jedna ze stran nedokázala pro svou verzi snést dostatek nevyvratitelných indicií, Inkvizice považuje za nesmírně důležité odhalit skutečného viníka. Proto…“

Edgar si povšiml, jak se Zavulonova tvář mění. Nakonec jako by strnula uprostřed smutného úsměvu.

„…proto Inkvizice pokračuje ve výslechu svědků. Dočasnému znovuzhmotnění bude v zájmu pravdy podrobena Alice Donnikovová.“

„Protestuji!“ vyskočil Zavulon. „Tento případ není tak vážný, abychom jitřili klid zesnulých!“

„Protest se zamítá. Inkvizice prosí Annu Lemeševovou, která se dostavila na žádost tribunálu, aby přišla do středu sálu. Jejího těla bude užito k dočasnému znovuzhmotnění Alice Donnikovové.“

Lemeševová zavřeštěla. Už za okamžik ji však na určené místo předvedla inkviziční eskorta.

„Veškeré energetické výdaje tohoto procesu budou připočteny na vrub Noční hlídky města Moskvy a nebudou nahrazeny, ať bude výsledek tohoto jednání jakýkoli,“ pokračoval Vítězslav. „Velký mágu Gesere! Máte požadované množství síly?“

„Ano!“ Geser povstal. „Mám.“

Edgar pocítil, že začíná ztrácet souvislosti. Co je na něm tak důležitého, na tomhle Igorovi Těplovovi, že je Zavulon za jeho život ochoten obětovat život své milenky a Geser vydává tak nestvůrné množství síly?!

„Provedeme znovuzhmotnění,“ vydal další pokyn Vítězslav. „Jakýkoli pokus tomuto kroku zabránit bude potrestán okamžitou a neodvolatelnou smrtí.“

Několik Inkvizitorů se lehce předklonilo. Geser se nadechl a přistoupil k Lemeševové. Ta zavřeštěla ještě jednou…, ale pak utichla a sledovala bílého mága skleněnýma očima.

Edgarovi nakonec nezbylo než zamhouřit oči.

Uprostřed sálu běsnila energie tak obludná, že se na to prostě nevydržel dívat. Cítil, jak Inkvizitoři budují kolem Gesera a Lemeševové jednu magickou bariéru za druhou. Cítil také, jak se všechny ty bariéry pod náporem děsivé síly jedna po druhé hroutí. Cítil, jak se zachvívá šero, doslova párané ve všech hladinách, které Edgar znal, a zřejmě i v těch, o nichž neměl ponětí. A to je prosím jen

dočasné znovuzhmotnění… Co by se asi stalo, kdyby bylo trvalé?!

Pak bouře utichla. Geser pomalu o pár kroků ustoupil.

Uprostřed sálu teď stály jen tři postavy. Inkvizitor Vítězslav, bílý mág Igor Těplov a černá vědma Alice Donnikovová.

Zmítající se a kašlající Alice, která se co chvíli chytala za hrdlo.

Edgar se celý zachvěl. Nikdy netušil, co se s Jinými děje tam, v šeru. A popravdě řečeno to ani vědět nechtěl. Alice k sobě přicházela přesně v tom okamžiku, kdy její pozemský život končil. Ožívala tedy s těžkými bolestmi v plicích, ještě se zalykala mořskou vodou a zoufale se snažila vzdorovat presu, jemuž ji vystavil Igor Těplov.

„Alice Donnikovová," oslovil ji upír. Ani jeho hlas nebyl úplně jistý – dočasné znovuzhmotnění byla přece jen velice vzácná procedura… „Byla jste podrobena dočasnému znovuzhmotnění a nacházíte se v síni Evropského inkvizičního tribunálu v Praze. Rozuměla jste mi?"

Alice Donnikovová už se napřímila, opanovala smrtelné chroptění a dívala se na Igora Těplova. Dívala se jen a jen na něj.

„Rozuměla jste mým slovům?" opakoval otázku Vítězslav.

„Ale proč… v Praze?" zeptala se Alice. Dýchala rychle a zhluboka, jako by se nemohla nabažit vzduchu – dokonce tohoto nepříliš čerstvého vzduchu hlubokého podzemí…

„To není důležité, Alice Donnikovová. Byla jste do našeho světa povolána jako svědek. Na vašich slovech bude teď záviset mnohé."

„A… to tady pak můžu zůstat? Napořád?“ zeptala se Alice.

A stále se dívala jen a jen na Igora.

„Ne,“ odpověděl jí poctivě Inkvizitor. „Budete na naše otázky odpovídat dobrovolně?“

„Ano, budu, Inkvizitore. Ptejte se,“ řekla.

Ale dívala se jen a jen na Igora.

„Otázky se budou týkat vašeho souboje se zde přítomným bílým mágem Igorem Těplovem. Byla jste k souboji vyzvána podle všech pravidel?“

„Ano.“

„Byla vám poskytnuta možnost se souboji vyhnout?“

„Ano.“

„Řekněte, Alice – viníte ze své smrti Igora Těplova?“

Alice se pousmála. Zvedla ruku a bezchybně ukázala za sebe – na Zavulona.

„Ne.“

Dívala se jen a jen na Igora.

„Máte nějaké výhrady vůči svému… protivníkovi?“

Jen lehce zavrtěla hlavou.

„Alice Donnikovová, můžete někoho z přítomných v této síni obvinit, že vyprovokoval všechny ty smutné události, které skončily vaší smrtí?“

„Byl to Zavulon,“ prohlásila Alice naprosto lhostejně. „To celé byla jeho operace.“

„Ty zbabělá krůto!“ vykřikl Zavulon. „Stejně tě tu nenechají. Co to děláš, černá vědmo?!“

Teprve teď se k němu otočila. Jen na okamžik. Sotva šéf Temných zachytil její pohled, okamžitě umlkl.

„Nezapomněl jsi, Zavulone, co jsi mi řekl, když jsem tě vzývala, když už jsem se zalykala a šla ke dnu?“

„Jsi hloupá mstivá slepice,“ poznamenal už klidněji Zavulon.

Alice pohodila hlavou, znovu se zadívala na Igora a velice posměšně utrousila:

„To není pomsta, ty chudáku… Láska je taky velká síla, Zavulone.“

„Inkvizice nemá další otázky,“ řekl rychle Vítězslav.

„Vážené panstvo… Domnívám se, že protahovat tento výjev… není Jiných hodno. Igor Těplov není vinen porušením Dohody. Alice Donnikovová… se může… vrátit zpět.“

Edgar jako ve snu sledoval vstávajícího Gesera. Gesera vítězného a triumfujícího. A také shrbeného Zavulona, Zavulona poraženého.

Teprve když tváře obou velkých mágů poznamenal nechápavý úžas, podíval se zpátky do středu síně.

Alice Donnikovová mizela. Její tělo se měnilo, tálo a jako lehký nehmotný stín mizelo v šeru. Lemeševová se po čtyřech kvapně plahočila k Zavulonovi.

Mizel však i Igor Těplov.

Odcházel do šera.

Edgar nelhal. Něco takového vskutku viděl poprvé v životě. Přímo před jeho očima se dobrovolně odhmotňoval bílý mág. Bez křečí, bez pokřiku a bez mohutných silových vírů.

Jednou se ještě otočil, už skoro jako nehmotný stín – otočil se, pohlédl na své kamarády. Snad provinile. Ale jinak se díval jen a jen na Alici.

A zmizel.

Šero se uzavřelo. Vzduch v síni byl promrzlý a na stěnách vyrazily bílé chomáče jinovatky, takže žulové obkladové desky místy vypadaly jako smuteční oznámení. Do Zavulonovy tváře se pomalu vracel vítězoslavný úsměv. Geser naopak hleděl do opuštěného železného kruhu nešťastně a smutně.

„Tak co?“ zakřičel Zavulon. „No tak co? Kde máš toho svýho pěstouna? Kde máš toho jedinýho na celým světě, kdo bych schopen vychovat Mesiášku?“

Zasmál se a poplácal Lemeševovou, která před ním klečela, po tumpachové hlavě. Pak se otočil k Inkvizici:

„Ano, je to tak. Byla to operace Denní hlídky. Ale v ničem nepřekročila rámec Dohody. Šlo o výměnu dvou stejně hodnotných figur – Alice Donnikovové za Igora Těplova. Máte ještě nějaké otázky?“

„Inkvizice proti vám nemá žádné výhrady,“ řekl pomalu upír a promnul si obličej dlaní. „S ohledem na nové okolnosti… Inkvizice projedná otázku předčasné obnovy sil Světlany Nazarovové. Ale to… až později. Teď mohou všichni soudní síň opustit.“

Jako první se ze své židle zvedla Světlana. Přistoupila k Zavulonovi. Chviličku stála a nehnutě mu hleděla přímo do očí. Edgar najednou se sevřeným srdcem pochopil, že teď velkého mága uhodí.

Jenže ona mu jen něco řekla. Pak se otočila a rychle odešla.

Edgar prkenně opustil své místo. Divže nevrazil do Gesera, který byl zamyšlený, zdrcený a pohroužený do vlastních myšlenek. Vtom ho ale odstrčil a ke svému šéfovi přiskočil Anton:

„Co to má znamenat? Takže Světlanina dcera může být Jiná, ale Mesiáškou Světla se stát nemusí?“

Geser přikývl.

„Ale proč?“ zeptal se tupě Anton. „Vždyť Světlana sama…“

„Být velká kouzelnice a vychovat velkou kouzelnici jsou dvě různé věci…,“ odpověděl unaveně Geser. „Bohužel… A já zatím nevidím nikoho, kdo by Igora mohl v tomto směru nahradit. Já… já jsem netušil, že má

tu vědmu tak strašně rád. To bych hledal nějakou jinou cestu.“

„A čí to bude dcera?“ zeptal se najednou Anton. „Světlany a…“

Geser si ho podrážděně změřil:

„Čí, čí!!! Když tady nebudeš trčet jako blbec a čučet na starýho idiota… a tu ženskou doběhneš, tak tvoje!“

Anton mdle přikývl. A vrhl se ze síně pryč. Edgar by býval chtěl Geserovi také položit pár otázek…, ale pak zachytil jeho pohled a řekl si, že radši nebude riskovat. Otočil se a vstoupil na úzký šedivý mramorový klín Inkvizice, pokoušející se od sebe oddělit bílou a černou stranu podlahy.

Inkvizitoři už si stahovali pláště. Jeden z nich ho nedbale přehodil přes Vítězslavovu ruku, otevřel portál a zmizel. Ostatní odcházeli normálně – dveřmi.

Upír se podíval na Edgara a zeptal se:

„Nechceš si ho zkusit?“

„Nevím, jestli mi tenhle střih bude sedět,“ odpověděl tiše Edgar.

„Kdoví. Ale zkusit by sis ho mohl. Nebo se snad chystáš zpátky do Moskvy?“

Edgar si z jeho rukou opatrně vzal beztvarý kus šedé pomačkané látky a trochu nevhod se zeptal:

„Promiňte…, ale co řekla Světlana Zavulonovi?“

„Inkvizitor by měl mít dobrý sluch.“ Upír se křivě zašklebil. „Vlastně skoro nic. Já bych tomu říkal klatba, jenže Světlí nikoho do klatby uvrhnout nedokážou. Řekla mu jen: Ať už tě nikdo a nikdy nemiluje!“

Edgar přikývl, pokrčil rameny a řekl:

„On to ani k ničemu nepotřebuje.“

V knize byly použity úryvky z písní Vladimíra Vysockého, Julije Burkina, Kipělova a také skupin Arija, Voskresenije a Nautilus Pompiluis.

Moskva–Nikolajev–Lazurnoje
červen–říjen 1999

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko

Autor desítek fantastických povídek a románů se narodil 11. 4. 1968 v kazašském Džambulu. V roce 1990 dostudoval medicínu, obor lékař–terapeut. Do roku 1996 žil v Alma–Atě, poté se přestěhoval do Moskvy. Po nějakou dobu pracoval jako psychiatr, později se stal zástupcem šéfredaktora časopisu Světy (Miry). Od roku 1995 se už živí výhradně jako spisovatel.

Jeho první povídky vyšly časopisecky na přelomu 80. a 90. let. Zpočátku výrazně napodoboval, z ruských autorů především Vladislava Krapivina, ze zahraničních pak Roberta Heinleina. Velice záhy si však vypracoval svůj vlastní originální styl psaní. Do povědomí širší veřejnosti se dostal v roce 1992 díky povídkové sbírce Atomový sen (Atomnyj son) a románu Rytíři čtyřiceti ostrovů (Rycari soroka ostrovov).

Mezi jeho nejlepší díla patří rozsáhlá trilogie tvořená romány Hranice snů (Linija grjoz), Vládcové iluzí (Imperatory illuzij) a Stíny snů (Těni snov). Bývá označována za netradiční space operu, někdy dokonce za „filosofickou space operu“. Dalšími trilogiemi tohoto plodného autora, které stojí za zmínku, jsou Dneska, mami! (Sevodňa, mama!) a Lord z planety Země (Lord s planety Zemlja).

Sergej Lukjaněnko se stal známým také prostřednictvím internetu. Jeho kniha Bludiště odrazů (Labirint otraženij) se v Rusku stala kultovní a stáhly si ji

desítky tisíc lidí. Pokračováním je román Lživá zrcadla (Falšivyje zerkala).

Největší proslulost však Sergeji Lukjaněnko získal díky románu Noční hlídka (Nočnoj dozor, 1998, Triton 2005), na který navazují Denní hlídka (Dněvnoj dozor, 2000, Triton 2005) a Šerá hlídka (Sumerečnyj dozor, 2002, připravuje Triton). Příběhy o boji sil Světla a Tmy v ulicích dnešní Moskvy se v Rusku dočkaly obrovské popularity – obzvláště poté, co se v roce 2004 objevila filmová podoba prvního dílu. Snímek shlédlo rekordní množství diváků a na obzoru se již rýsuje jeho pokračování.

Kromě celé řady menších literárních cen je Sergej Lukjaněnko rovněž držitelem Aelity, nejprestižnějšího ruského SF&F ocenění, které se uděluje za největší přínos do rozvoje fantastických žánrů.

Sergej je ženatý, má syna. Chová pár domácích zvířat (okrasné myšky a yorskhirského teriéra Busju). Má rád vaření a s oblibou kouří dýmku.

Konstantin Šindelář

Sergej Lukjaněnko
Vladimir Vasiljev
Denní hlídka

Z ruského originálu Dněvnoj dozor
vydaného nakladatelstvím Izdatělstvo AST
v Moskvě roku 2004 přeložil Libor Dvořák.
Vydalo nakladatelství TRITON, s.r.o.
jako svou 844. publikaci, v edici TRIFID svazek 140
a nakladatelství ARGO jako svou 825. publikaci
v Praze roku 2005. Vydání 1.
Odpovědná redaktorka Tereza Majerová.
Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Tisk Těšínské papírny.

ISBN 80–7254–723–2 (Triton)
ISBN 80–7203–720–X (Argo)